

Giới thiệu Nghĩa Nữ Của Thành Vương

Vũ Nhực Yên là một người đã trải qua sinh tử, đã từng chịu đựng đớn đau do bệnh tật giày vò, Nàng có cơ hội được trọng sinh nên quyết tâm phải sống thật tốt và mạnh mẽ đạt được những gì mình muốn có và bảo vệ nó.

Triệu Doãn, Thành Vương Gia, đệ đệ Đương Kim Thánh Thượng Triệu Huân, của Định Hưng Quốc hoàng triều. Trong một lần tình cờ hân gặp nàng khi nó nàng là một hài tử bốn tuổi đang bị đuổi giết bởi hắc y nhân.

Thuận tay hân cứu nàng và nhận nàng làm nghĩa nữ của mình và cũng từ đó mọi chuyện bắt đầu mời các bạn theo dõi truyện Nghĩa Nữ Của Thành Vương.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tro Tàn Hoả Phụng

Tại bệnh viện lớn của thành phố, đèn cấp cứu trong phòng chăm sóc theo dõi đặt biệt sáng lên, các bác sĩ sau hai giờ đấu tranh với thần chết đã dừng lại, thờ dài nói:” Cô ấy chiến đấu kiên cường quá lâu rồi, chúng ta cũng giữ cô ấy quá lâu rồi, bây giờ không còn giữ được nữa.”

Hồ sơ được khép lại ghi: Bệnh nhân Vũ Nhực Yên, giới tính ,Nữ, 22 tuổi, nguyên nhân tử vong, ung thư phổi giai đoạn 4, tắt thở lúc 23h ngày, tháng, năm ...

Vũ Nhực Yên chỉ sống hai mươi hai năm, nhưng đã giành hết tám năm nằm trong bệnh viện, ban đầu chỉ vào điều trị rồi về, dần dần về sau, cô bị buộc nằm lại càng lúc càng lâu, cuối cùng không thể ra khỏi đó.

Bắt đầu năm mười hai tuổi cha mẹ phát hiện cô có chịu chứng khó thở, liền đưa đi khám mới biết phổi cô khá yếu cần được chăm sóc kỹ hơn, cô không thể vận động quá sức, ăn uống theo chế độ bác sĩ yêu cầu và không nên suy nghĩ tiêu cực. Mọi thứ vẫn không vượt qua vận mệnh khi cô mười bốn tuổi, cha mẹ cô gặp tai nạn giao thông trên đường đi làm về, trước khi qua đời cha nắm tay cô bảo:” Con là kết tinh tình yêu của cha và mẹ, nên con phải sống thật tốt, lo cho bản thân mình, dù chuyện gì xảy ra con cũng phải kiên cường, được không Nhực Yên?”

Nhực Yên choáng tỉnh, cả người vô lực, cổ thở hổn hển để cảm nhận không khí xuôi theo vào trong cơ thể, không thể tin được là mình còn sống, đưa tay lên ngực mình, cô vẫn nghe rõ từng nhịp tim vỗ vào lồng ngực, sự sống trào dâng trong cơ thể này, mới một khắc trước hít thở đối với cô là một cực hình, vì sao bây giờ cô hoàn toàn không đau đớn. Ánh mắt quét qua xung quanh mình, càng khiến cô mờ mịt, rõ ràng cô vừa đau đến chết đi sống lại tại bệnh viện, sự đau đớn mà Nhực Yên đã quen thuộc mấy năm nay, vì sao khi tỉnh lại đã ở đây?

Gian phòng đơn sơ được lợp bằng cỏ khô khoảng bốn mét vuông, sơ sài và gần như trống rỗng, cách chỗ cô nằm chỉ có một cái bàn, hai cái ghế, cô nhìn lại chỗ mình nằm mới phát hiện, là một chiếc giường đá khá lớn và kiên cố chỉ có một cái chân cũ và một cái gối kê đầu bằng tre đan thành. Nhực Yên tỉnh đưa tay sờ thử cái gối bông giắt thót mình khi thấy cánh tay bé xíu dơ lên, kiểm tra kỹ lại mới thấy đây hoàn toàn không phải cơ thể của cô, mà chỉ là một nữ hài tử tầm bốn, năm tuổi. Cô loạng choạng đứng dậy, muốn kiểm tra cơ thể mình nhưng vì cổ quá sức nên cơ thể hư thoát, không còn chút sức lực mà té lại giường, mê man bất tỉnh.

Trong mê man Nhực Yên thấy những giấc mơ hỗn độn đan xen vào nhau, những câu nói của những người ăn mặc kỳ quái, mà Nhực Yên biết mình không quen họ.

Một nữ hài tử tầm mười tuổi đang trằm mình dưới dòng suối lạnh băng, hai mắt nhắm chặt, sau lưng cô bé là một phụ nữ trung niên mặc đạo bào trắng xám đang đặt hai tay lên sau lưng nữ hài tử như đang truyền công lực trong phim chương kiếm hiệp mà Nhực Yên từng xem trên truyền hình, chợt đạo cô phun ra một ngụm máu mới vội vàng thu tay lại kiệt sức mà ngã xuống, nữ hài luống cuống đứng lên đỡ lấy bà vội kêu:” Sư phụ! Người sao rồi? Sư phụ!”

Nữ hài khó khăn đỡ đạo cô lên tảng đá ven suối, sau đó vội vàng nắm lấy tay bà, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Đạo cô từ ái nắm tay nàng nói:”Ta phù sinh đã tận, không thể chờ được ngày nhìn con luyện thành Vô Tịch được. Yên Nhi, sáu năm nữa là đến vòng Tịch Độ, con phải dùng ý chí và nội công để chịu sự đau đớn từ thể xác, khi thời khắc đến mới có thể dùng tất cả chân khí công phá mạch tượng để vượt qua, con sẽ trở lại thời điểm ban đầu con luyện, nhưng thân xác con đã được thay gân hoá cốt, luyện một năm bằng mười năm người khác con hãy nhớ lấy! Cơ thể ta không thể chịu đựng được lâu, nên truyền toàn bộ tu vi cả đời cho con, chỉ mong có thể phù trợ con khi Tịch Độ.”

Chợt cảnh vật thay đổi, nửa giống như giấc mơ, nửa như ảo ảnh, như ký ức tất cả đều trôi qua tâm trí Nhực Yên. Nhìn thấy nữ hài tử mười tuổi dần dần trưởng thành, mỗi ngày săn thú, hái dược, luyện công, ra trận đối thảo được lấy bạc mua vật dụng cần thiết ... Đến khi thiếu nữ mười sáu tuổi, mục tiêu của nàng chỉ có một, đó là luyện thành công Vô Tịch mà sư phụ đã truyền. Đứng vào thời điểm Tịch Độ mà đạo cô đã từng nói, thiếu nữ ngồi trên chính chiếc giường mà cô vừa tỉnh lại khi vừa rồi, bắt đầu vận công tu luyện, gần một canh giờ qua đi sức chịu đựng dần cạn kiệt, thiếu nữ không chịu

được nữa nên vội vàng vận dụng tất cả chân khí trong cơ thể để đột phá kinh mạch nhưng lại khiến chân khí hỗn loạn rồi sau đó ngất đi ...

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Trùng Sinh Vạn Khởi.

Riu rít... Tiếng chim hót ngoài hiên vọng vào làm người bên trong thức giấc.

Vũ Nhược Yên mở mắt ra, nhìn những giọt nắng xuyên qua khe cửa len vào phòng, khiến không khí bên trong trở lên ấm áp, chút ánh sáng nhẹ nhàng đủ soi rọi mọi thứ xung quanh. Nhưng nàng nằm im, không động đậy, tầm mắt không tiêu cự vẫn đắm chiều nhìn lên nóc nhà lợp cỏ.

Có quá nhiều thứ kỳ lạ xảy ra, khiến Nhược Yên chưa thể lý giải theo logic của mình để chấp nhận, vì sao mình lại ở đây? Không phải đã chết rồi sao? Nếu thật có kiếp sau thì không lý do gì mình lại bốn, năm tuổi! Chẳng lẽ giống như yêu ma trong phim, truyện đã toái thi hoàn hồn? Nhược Yên dơ tay lên, sau đó yên lặng quan sát toàn thân mình trong lòng thờ dài nghĩ: "Yên Nhi, cả tôi và cô đều không thể vượt qua vận mệnh của mình để sống tiếp, không thể hoàn thành kỳ vọng mà những người quan tâm mình mong muốn, chúng ta, có thể làm gì đây? Dù không biết vì sao tôi lại nhập vào thân xác cô, nhưng tôi vẫn sẽ thay cô hoàn tất điều mà cô theo đuổi!"

Bước chân xuống giường vừa định đi ra ngoài chợt dừng lại, nhìn y phục trên người mình rồi đen mặt thở dài, ông trời đùa cũng dai thật, nếu đã cho trọng sinh sao không cho ở hiện đại đi, nếu không cũng ít nhất cho một bộ đồ mà mặc được chứ, hai mươi hai năm ở hiện đại Nhược Yên sống như búp bê trong lồng kính, đâu phải thiên tài mà nhìn qua màn ảnh có thể tự may đâu. Khổ nỗi đồ của Yên Nhi đã mười sáu tuổi, mình bây giờ có bốn tuổi thì mặc thế nào!

Đang đau đầu tự dưng trong ký ức chợt loé lên, nhớ mơ hồ Yên Nhi cất đồ cũ trong một cái rương ở dưới giường đá, Nhược Yên vội bò xuống sàng, dùng hết sức bình sinh mà kéo ra, một cái gương to hơn bản thân mình, đóng đầy bụi. Mở rương đồ ra tìm kiếm, cũng may bên trong có mấy thứ mà Yên Nhi giữ lại dù cũ kỹ, bốn bộ áo quần, hai quyển sách, một cái ngọc bội đá cẩm thạch hình thoi màu trắng, trên đầu và đuôi hình thoi có đính hai hạt đá mắt mèo màu xanh lam và một cái hộp gỗ nâu nhỏ.

Nhược Yên cầm lấy bộ quần áo màu nâu đỏ trông có vẻ nhỏ nhất mặc quần áo vào, dù bộ nhỏ nhất cũng rộng thùng thình nhưng ít ra vẫn hơn không có gì để mặc. Lấy sợi đai lưng bằng vải mềm buộc vài vòng, cảm thấy không đến nỗi cản trở bước đi, mới yên tâm mở cửa bước ra ngoài.

Mở cửa ra là một gian phòng lớn hơn phòng ngủ một chút, vẫn chỉ có một cái bàn và hai cái ghế xung quanh vách nhà vẫn toàn cỏ như bên trong, Nhược Yên nghe tiếng bụng mình đánh trống, mới lần mò đi theo trong trí nhớ, cặp theo gian nhà lớn có một trái bếp, bước vào trong tìm xem có gì ăn được không, theo như tính có lẽ cơ thể này đã gần một ngày, một đêm chưa có gì trong bụng, lại còn luyện công xuyên suốt chịu hành hạ mấy tiếng đồng hồ, mất sức lực là đương nhiên.

Bên trong trái nhà khoảng ba mét vuông, phía trước là một cái khung đựng giàn kệ, trên kệ là mấy cái nia đan bằng tre đựng được thảo phơi, phía trong treo một ít thịt thỏ và gà rừng khô làm lương thực dự trữ, dù sao Yên Nhi cũng là nữ tử, có võ công cao cường thì cũng không đủ "gan" giết những con vật lớn hơn. Trong góc có hai cái hạp, Nhược Yên mở ra thấy cái bên cao chứa gạo, cái bên thấp chứa nước.

Đang lục lọi trong đầu cách đốt lửa nấu cơm thì chợt nhớ Yên Nhi thường đem theo cây mõi lửa trong tay áo, y phục buổi sáng mặc không vừa vẫn còn vứt trong phòng ngủ, đành quay lại giường đá nhặt bộ y phục lên, bên trong tay áo lấy ra một cái túi vải, liến đơ ra, một chiếc khăn tay, một bình được trị thương phòng thân, vài mảnh bạc vụn cùng một cây mõi lửa. Đang tính xếp bộ y phục vào rương cất giữ, vì theo tính toán có thể tầm một năm mấy nữa mới có thể trở lại đáng về bình thường, thì chợt thấy tay áo bên trái nặng hơn bên phải một chút, Nhược Yên lật ra coi mới biết, bên miếng vải phía trong có một tấm da, bên trong cắm đầy ngân châm thon mảnh. Nhược Yên mới nhớ là từ đầu tới giờ chưa thấy Yên Nhi xài vũ khí gì phòng thân. Ra là nàng luyện nội công, mà chưa từng luyện ngoại công, nên kiếm, đao hay chùy thủ đều không thành thạo.

Trở lại bếp, Nhược Yên vo gạo nấu cháo, hái một ít rau dại cạnh bờ suối, rửa sạch, lấy thịt gà rừng khô xuống ngâm qua nước cho mềm, sau đó vớt ra băm nhuyễn cùng với rau dại, chờ cháo nở cho vào. Xung quanh cũng không có gia vị gì ngoài muối, Nhược Yên đành cho một ít vào. Khi cháo chín, tắt bếp đợi lửa, Nhược Yên cứ lo cháo thịt chỉ có niêm mỗi muối sẽ khó ăn, nhưng khi thử mới biết khá ngon, mùi rau dại và thịt gà băm thơm nức mũi, vị cũng vừa ăn, làm cái bụng đang trống trải cả ngày đêm lập tức biểu tình ầm ĩ. Nhanh chóng lấy cái bát to múc đầy bát, Nhược Yên ngồi ngay tại bếp lò đánh một trận no nê. Nhưng thân thể mới bốn tuổi, có đôi thế nào cũng không ăn hết, mà còn khiến cái bụng to đùng, chướng chướng khó chịu. Hết cách, đành đi loanh quanh cho tiêu thực, thuận tiện ngắm nghía nơi ở mới.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Tài Sản Thụ Hưởng

Từ nhà cô đi ra ngoài, Nhực Yên thử xác định phương hướng đông – tây – nam – bắc, một ngày có bao nhiêu giờ, một năm còn đủ mười hai tháng không, so sánh với kỷ ức của Yên Nhi xem có khác gì, cô còn sống trên trái đất không, biết đâu chừng nàng xuyên đến một hành tinh nào đó lắm, chỉ thấy mọi thứ vẫn như cũ không sai biệt gì.

Mặc dù Yên Nhi là người trong giang hồ, không quan tâm đến triều đình lắm, nhưng cũng biết được đây là Định Hưng Quốc hoàng triều, trải qua bốn trăm năm hưng thịnh, từ sau khi Thái Tổ Triệu Hùng khởi binh dẹp loạn, bình định giang sơn đến nay thì chưa từng có chiến tranh xảy ra, phía bắc tuy có Mộc Xa Quốc luôn dòm ngó nhưng cũng không dám mang binh đến gần lãnh thổ Định Hưng Quốc bao giờ. Nhực Yên có thể khẳng định đây không phải Trung Hoa cổ đại, vì một quốc gia hưng thịnh bốn – năm trăm năm thì không lý do gì nàng chưa nghe nói đến.

Nhực Yên dù cố gắng dung nhập với ký ức của Yên Nhi thế nào, thì cũng chỉ là những hình ảnh mờ nhạt, lúc thấy rõ lúc không, trong lòng thâm than thở. Những "di sản kế thừa" mà Yên Nhi để lại cái gì cũng tốt, sao thứ cần nhất là trí nhớ lại lúc được lúc không cơ chứ! Bất đắc dĩ phải tự lẩm nhẩm vậy.

Đứng trên sườn núi cao, Nhực Yên quan sát được khung cảnh toàn diện. Nhà cô được dựng áp sát theo vách đá giữ lưng chừng núi, hai bề dựa vào núi, một hướng là vực đá cao khoảng một toản nhà ba lầu, nếu người bình thường thấy có thể hơi nguy hiểm nhưng với cao thủ có khinh công thì chẳng đáng gì, bên hong có một con đường dốc nhỏ dẫn xuống thác nước nông. Xung quanh cây rừng rậm rạp xen kẽ những tảng đá lớn sẫm màu.

Từng thấy Yên Nhi ra trấn trở về thời gian mất đến hai canh giờ, theo giờ hiện đại chẳng phải bốn tiếng sao? Đó là chưa kể Yên Nhi thân thể lớn, bây giờ nàng là một tiểu oa nhi thì có đi mười hai tiếng chưa chắc tới được đừng nói chi trở về. Nghĩ thế Nhực Yên lập tức vứt bỏ ý niệm muốn vào trấn của nàng, vẫn nên yên ổn tu luyện thân thể lớn hơn trước đã.

Trở về giường đá, Nhực Yên đem mọi thứ xếp kỹ lại vào rương, chỉ để lại hai quyển sách tính để giải trí trước khi ngủ, còn lại đẩy sát vào trong gầm giường.

Mở sách ra, quyển đầu tiên có ghi "Bách Độc Thư", nàng bật cười thầm nghĩ: "Lẽ nào nàng xuyên qua thành nữ chính trong tác phẩm nào có của Kim Dung lão nhân gia, nên luôn luôn gặp kỳ ngộ, một thân võ công cao cường, dụng độc như thần và làm bá chủ trung nguyên sao!" Ngẫm cũng có nét tương đồng vì võ công của Đạo cô truyền lại cho Yên Nhi khá giống với Duy Ngã Độc Tôn* của Thiên Sơn Đồng Lão, mặc dù nàng chưa nghe Thiên Sơn Đồng Lão làm đạo cô bao giờ!

(*Tên đầy đủ là Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn công, trong TLBB của Kim Dung.) (dài thấy ón =.=)

Nhưng khi đọc đến trang thứ sáu, nàng mới biết đây không phải sách dạy chế độc và hạ độc, mà sách tổng hợp các loại độc nổi danh trên giang hồ, phần sau có viết thêm phần giải độc, ghi chú rõ những thảo dược và phương pháp luyện giải độc này. Đóng sách lại, Nhực Yên mở quyển thứ hai ra, thì lại là một cuốn Vô Tự Thiên Thư (sách không chữ), nàng vứt qua một bên, hiện tại nàng không có tâm tình để nhò máu, nhún nước hay ngâm rượu gì đó để tìm bí mật.

Thấy trời cũng không còn sớm, Nhực Yên ngồi xếp bằng trên giường đá, cố nhớ phương pháp luyện công, nhưng thật ra không cần suy nghĩ nhiều lắm, cơ thể Yên Nhi đã có thói quen luyện mười mấy năm, nên từng hoạt động quen thuộc thuần thục đến lạ lùng. Chân khí lưu chuyển từ lòng bàn tay phải (huyệt lao cung) chuyển lên vai trái (huyệt kiên tĩnh) rồi đưa xuống ngang eo (khí hải) giữ vững, vận công thêm vài lần, đem toàn bộ chân khí đẩy xuống bụng dưới (đan điền) sau đó truyền lên ngực (đan trung), cứ thế vận hành nhiều lần, khi sắp dừng thì đem chân khí đi một vòng khắp cơ thể rồi tụ ở nhâm mạch là có thể dừng.

Mở mắt ra, Nhực Yên cảm thấy nghi hoặc, khi luyện công, nàng chỉ thấy một chút chân khí yếu ớt trong thân thể mình, cứ như vậy phải bao lâu nàng mới trở lại bình thường được chứ? Thật ra Nhực Yên không biết, cơ thể này của nàng đã làm quen với chân khí, và được Vô Tịch thay gân hoá cốt mới có được thành quả ấy, chứ lúc đầu Yên Nhi phải mất hai tháng mới cảm giác ra được chút chân khí ấy, nếu nàng ấy biết được dám ỏi máu chết thêm một lần lắm!

Nhìn sắc trời đã về chiều, Nhực Yên không ngờ mình đã ngồi suốt ba canh giờ, liền đứng dậy vào bếp hâm lại thức ăn.

Vừa bước tới trái nhà, Nhực Yên lập tức nép người vào hiên cỏ, quan sát dọc theo bờ suối, có một nhóm người bịt mặt đang tiến lên vách núi phía nàng, trên tay cầm vũ khí sắc bén.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lai Giả Bất Thiện

Nhực Yên cúi thấp người vội vàng chui vào trái bếp, đem nồi cháo sớm nguội lạnh giấu vào hạp gạo, phủ kỹ càng xong nhìn quanh thấy không để lại dấu vết gì, lập tức quay lại giường đá, đem hai quyển sách nhét vào vạt áo, cúi người chui vào gầm giường. Giường đá vốn từ sáu tảng đá thiên nhiên cực lớn ghép thành, nên khoảng trống dưới gầm không lớn lắm, lại còn đựng cái rương đồ, nên may là Nhực Yên cơ thể bé nhỏ, nếu không cũng không thể chui vào!

Quả nhiên không tới nửa khắc (7 - 8 phút), có rất nhiều tiếng bước chân vang lên, cửa bị đá mạnh bung ra.

Qua khe hở của hai tảng đá dưới gầm giường, Nhược Yên đưa hai tay bịt miệng mình, ngồi yên như pho tượng để nghe tiếng nhịp tim vọng ùng ùng vào lồng ngực, dựa theo nguyên lý ngược sáng, nàng biết mình không thể bị nhìn thấy, chỉ sợ hồi hộp mà thở mạnh, phát ra âm thanh mà thôi. Nghe tiếng bước chân càng gần, Nhược Yên nín thở, mờ to mắt nhìn chằm chằm đôi chân đang đứng trước giường đá gần nàng ngất, âm thầm cầu nguyện." Hắn không biết mình ở đây! Hắn không biết mình ở đây!"

Lại nghe thêm có nhiều bước chân chạy vào, một giọng nói trầm trầm vang lên:" Bẩm đại nhân, đã lục soát xung quanh, không phát hiện có người ở!"

Người đứng bên giường đá vẫn không quay đầu lại nói:" Khó khăn lắm mới lần theo dấu vết, biết được Diệp Trần sư thái và đồ đệ ẩn náu nơi đây, thứ ta cần vẫn chưa tới tay được, tuyệt đối phải tìm cho ra bọn họ!"

- "Dạ, đại nhân!"

Lời vừa dứt lại có thêm tiếng người bước vào bẩm báo:" Bẩm đại nhân, phía dưới vách đá gần bờ suối có một ngôi mộ, cho thấy là mộ của Diệp Trần sư thái, cho thấy người lập là đệ tử của bà!"

- "Đi! Đến đó tra thử! Nếu tìm không thấy người thì đốt ngọn núi này cho ta!"

Sau khi nghe tiếng tất cả đã rời đi, Nhược Yên hé mắt nhìn thật kỹ xung quanh, coi có còn ai ở lại canh giữ không, rồi mới bò ra. Nhược Yên suy tính thật nhanh, quyết định tranh thủ đêm tối, len theo rừng cây rời khỏi đây trước, sau đó tính tiếp.

Nàng nhẹ nhàng kéo cái rương ra, lấy mảnh vải lót rương trải trên đất đem hai quyển sách, ngọc bội, bình dược và một ít bạc vụn, cuộn lại đeo lên người, lấy mảnh da chứa ngân châm giữ trong tay áo, sau đó bò ra ngoài theo cái lỗ hổng của vách cỏ mà khi bọn áo đen lục soát làm bung.

Nằm một người, từ vách đá nhìn xuống, mấy ánh lửa phía dưới gần thác nước, Nhược Yên có thể đếm được tám bảy - tám người, Nàng suy nghĩ thật nhanh, nếu trời tối thì trốn dễ hơn, nhưng bọn chúng quyết định đốt núi thì không cách nào nằm im mà thoát được. Con đường duy nhất đi ra khỏi đây lại phải đi qua bọn chúng! Thật không có con đường nào an toàn. Đi cũng chết không đi cũng chết, đằng nào cũng đã chết một lần, thêm một lần cũng vậy, chết thì chết!

Nhược Yên nhẹ bước từ từ xuống dốc đá, cố giữ thân thể không tạo ra tiếng động vừa đi vừa đo đạc, từ mộ Diệp Trần sư phụ cách bờ suối tầm mười lăm mét, cách dòng suối về hướng ngược lại chừng năm mét có một hang động khá sâu, nếu tận dụng tốt thời gian, có thể còn cơ hội!

Nhóm hắc y nhân(người mặc đồ đen) đang chuẩn bị đào mộ của Diệp Trần sư thái lên, bỗng nghe phía sau có động tĩnh, lập tức đuối theo tới cửa động rồi dừng lại.

Hang động nếu bình thường sẽ không nhìn thấy vì cây cỏ mọc khá cao, che mất cửa hang, nhưng đám người này toàn cao thủ, nghe tiếng vang hướng đó liền đoán được bên trong đó người trú, lập tức tiến vào.

Chờ khi đám người bước vào khá sâu, từ dưới dòng suối chọt động, một nữ oa nhi trôi lên trên mặt nước, thờ lấy thờ để.

Nhược Yên không dám bước lên bờ sợ để lại vết nước, nàng thả trôi cơ thể xuôi theo dòng, nước từ trên cao chảy xuống, vậy cuối nguồn một là thác hai là ao nhỏ, nhưng theo trí nhớ Yên Nhi, ở khu vực này chưa xuất hiện thác bao giờ.

Thấy trôi cũng khá xa, Nhược Yên bò lên bờ, dù mới đầu thu nhưng trời tối ngâm mình trong nước quá lâu, cũng khiến Nhược Yên rung lập cập. Nhưng cũng biết mình không có cơ hội nghỉ ngơi, vì bọn họ vào hết hang động, thế nào cũng đoán ra kế dương đông kích tây này và đường xuống núi hay vào trấn hoàn toàn là độc lộ!

Nhược Yên dùng hết sức lực của mình mà chạy xuống núi, tai lắng nghe xung quanh, vốn giác quan của nàng từ sau khi Tịch Độ đã trở nên rất nhạy, nay lại lo sợ đủ đều, nên những tiếng côn trùng kêu, bước chân của thú rừng, tiếng cành cây gãy càng làm nàng căng thẳng. Hơn một canh giờ sau, nàng hoàn toàn không chạy nổi, chỉ có thể vừa thở hỗn hển vừa lê đôi chân nặng trĩu của mình đi từng bước nhỏ. Tự nhắc nhở bản thân mình, Nhược Yên không ngừng lẩm bẩm:" Cố gắng lên, mạng sống này không phải của một mình mình, dù bất cứ giá nào, mình cũng phải sống! Tuyệt đối sẽ sống!"

Đi thêm một canh giờ nữa, Nhược Yên kiệt sức hoàn toàn, không thể làm gì hơn ngồi bên một gốc cây, lấy lá khô phủ lên người giữ ấm, mắt nhắm lại nghỉ ngơi, nhưng nàng vẫn không dám ngủ, nàng biết nếu mình ngủ, sẽ không thể nhìn thấy mặt trời sáng mai.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Hung Hiểm

Giữa núi rừng hoang vắng tối tăm, một bóng dáng bé nhỏ liêu xiêu bước nhanh trên lối mòn đầy cành, lá khô và đá cuội. Sau nửa canh giờ nghỉ ngơi dưỡng sức, Nhược Yên lại tiếp tục chạy nhanh về phía trước, vì chỉ đến được dưới chân mới có cơ hội trà trộn vào dân cư mà thoát thân.

Nhìn lại phía sau lưng, thấy nhiều áng mây sáng màu nổi lên phía đường chân trời hướng đông, biết thời gian không còn nhiều nữa, nếu vẫn chưa đến chân

núi mà bị đuổi kịp, thì nàng không còn cách nào trốn thoát bọn áo đen được.

Dù không biết bọn chúng là ai, thứ chúng cần là gì, nhưng bọn họ đã có thể xuống tay đào mộ của Diệp sư phụ, thì cũng không phải loại người lương thiện gì. Nếu bị bắt chắc chắn sẽ bị tra khảo để giao ra món đồ chúng cần, dù có biết món đồ đó là gì rồi giao ra, cũng sẽ bị diệt khẩu. Nên có một thể nào cũng không được bỏ cuộc. Kiếp trước, bệnh tật đau đớn thể nào mà nàng chưa trải qua, đến thờ còn phải dùng tất cả sức lực, thì bây giờ đã là gì mà không chịu đựng được!

Rẽ qua một lối mòn, trái tim Nhược Yên đập nhanh thêm vài nhịp khi nhìn thấy những đóm lửa phía dưới con đường, tốt quá, đi thêm hơn một khắc là đến trấn! Thấy đường sông sắp đến gần, cơ thể nàng như được tiếp thêm năng lượng, những vết phỏng, trầy xước do đi chân trần gây ra cũng ít đau đớn hơn rất nhiều. Nhược Yên bước nhanh vào trấn, âm thầm nhẹ nhõm.

Tại một đỉnh cao của ngọn núi sau lưng, một nhóm hắc y nhân quỳ quanh một người nói: "Bẩm đại nhân, đã lục soát khắp núi, nhưng vẫn không phát hiện bất cứ ai!"

Người đứng vẫn yên lặng không nói tiếng nào, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về dưới trấn, chờ đợi một lúc bỗng đưa tay lên, một con chim bồ câu vừa bay tới lập tức đậu lên tay người nọ. Mở cuộn giấy nhỏ ra, trong thư ngắn gọn vài dòng chữ: "Hai thợ săn giờ tý tam khắc lên núi, giờ sừu về, giờ mao một khắc có một tiểu oa nhi từ trên núi vào trấn, oa nhi chỉ bốn, năm tuổi."

Người áo đen lập tức quay người ra đầu, một người khác đang quỳ luống cuống đứng lên, lấy ra một cây bút lông sớm chuẩn bị trước dâng hai tay đưa lên. Người đang đứng nhận lấy ghi mấy chữ: "Bất sống! Ai cản trở giết!"

Đứng trước đường, đầu cổng có một tấm biển treo tên "Mộc Hương Trấn", Nhược Yên nhìn xung quanh thấy sắc trời gần như sáng hẳn, hai bên đường đã có nhiều nhà dân mở cửa buôn bán, thọt tay vào áo, Nhược Yên moi ra được mấy miếng bạc vụn, liền sắp lại gần hàng bánh bao nóng bên đường. Lão đầu nhìn thấy lập tức xua đi mắng: "Tiểu ăn mày ở đâu đến, lão từ sáng sớm chưa bán buôn xin gì mà xin! Cút!"

Nhược Yên định mở miệng nói với lão là nàng có bạc, nàng đến mua chứ không phải xin! Nhưng dù há họng thế nào, nàng cũng không thể phát ra tiếng nào! Nhược Yên tròn mắt kinh ngạc mà nghĩ lại, đến thế giới này đã mấy ngày, nhưng chưa từng tiếp xúc với ai, nên nàng chưa có dịp mở miệng, bây giờ muốn mở miệng thì lại không thể nói! Vì sao không thể nói? Yên Nhi không bị câm, nàng cũng không, lý gì bây giờ lại không phát ra tiếng được? Chẳng lẽ đi chứng để lại khi chân khí tán loạn lúc Tịch Độ ư?

Đang hoang mang thì bị lão đầu đẩy sang một bên nàng lập tức hồi phục tin thần, nắm lấy tay lão, đưa hai thỏi bạc nhỏ, ra dấu chỉ vào bánh bao, cái gì cũng cần no bụng trước, mọi thứ để sau từ từ suy nghĩ!

Thấy bạc trong tay lão đầu lập tức cười hờ hờ nói: "Có bạc sao không nói sớm, làm ta cứ tưởng ăn mày, đây! Tiểu cô nương cầm lấy nhé!"

Gói sáu cái bánh bao thật lớn cho vào túi giấy, đưa cho Nhược Yên. Nhược Yên đang đói sắp chết, liền bê qua một bên ngồi gặm lấy gặm để. Ăn thật nhanh hết một cái, dừng lại thở, đang cầm cái thứ hai để vào mồm lại thấy người bị nhắc bỗng lên cao! Túi bánh bao đổ ra đầy đất. Người nọ nắm lấy cổ áo nàng xách đi như xách một con gà!

Nhược Yên ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy người nọ mặc toàn đồ đen, mặt cũng bịt kín mít chỉ chừa ra đôi mắt. Người nó lòi cổ Nhược Yên quẹo vào một con hẻm nhỏ vắng người qua lại, đi được một đoạn lại xuất hiện thêm hai hắc y nhân, liền ra hiệu đi nhanh đến phía trước.

Hai hắc y nhân đi trước có một người than thở: "Đi nhặt một con nhóc cũng phải cần ba người, thật lãng phí nhân tài mà!"

- "Câm miệng! Lệnh của đại nhân tới phiên người bàn tán sao!" Người bên cạnh quát trách.

Biết mình rơi vào tay ai, nàng yên lặng đưa tay vào tay áo, rút ra một cây ngân châm, nhắm mắt lại suy đoán vị trí, hắc y nhân đang xách Nhược Yên bằng một tay phải, nàng cầm ngân châm bên tay phải, dùng tất cả chân khí yếu ớt trong cơ thể di chuyển lên đầu ngón tay, xoay người qua trái, cầm thật mạnh ngân châm vào huyệt thái uyên (cổ tay phải) của hắc y nhân, khiến hắn tê liệt bách mạch, loi lóng tay buông Nhược Yên rơi xuống đất.

Vội bò dậy quay ngược đầu chạy trở lại đường lớn, hai hắc y nhân đi trước nghe tiếng bịch liền quay đầu lại nhìn, vừa đúng lúc thấy tên kia ngã xuống, cơ thể tê liệt, chân khí tán loạn, còn Nhược Yên vừa quẹo qua khỏi hẻm nhỏ thì lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chỉ Cần Tin Ta, Người An Toàn

Nhược Yên cầm đầu chạy đến ngã ba đường lớn thì kiệt sức té ngã, nhìn hai gã hắc y nhân cũng đã vọt ra khỏi con hẻm, cấp tốc di chuyển về phía nàng. Bá tánh ven đường vừa thấy có người cầm đao rượt đuổi, liền thuận thực bụng, xách, xếp hàng hoá đẹp vào trong đóng kín cửa nhà. Cả con phố đang nhộn nhịp trong vòng không đến một khắc đã vắng tanh, lạnh ngắt! Nếu không phải đang giờ phút nguy cấp, nàng cũng sẽ đứng lại bật cười và khen: "Tốt! Luyện tập thật tốt!"

Thấy không còn chạy kịp nữa, Nhục Yên nắm chặt ngân châm trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn lại hai người đang chạy đến, quyết liều chết một lần!

Ngay thời khắc lưỡi dao của một tên giơ lên nhắm vai trái của nàng mà chém xuống thì một đạo sức mạnh lửa ngang, Nhục Yên thấy cơ thể mình được nâng lên, hoàn hồn lại thì đã nằm trong lòng ngực một người xa lạ. Hắc y nhân bị một luồng phong bay dạt ra mấy trượng lẫn vài vòng, sau đó học máu ngã xuống.

Thấy đồng bọn bị giết quá nhanh, biết đối phương là cao thủ bản thân không thể chống lại được, tên còn lại lập tức quay người tính tẩu thoát, nhưng chưa kịp chạy bao xa, thấy một bóng màu xám bay ngang xẹt lại, thì đã ngã xuống, đầu rơi khỏi người. Người mặc áo xám biểu tình khinh bỉ nhìn một cái cho đao vào bao, trở lại bên cạnh nam nhân đang bế nàng.

Nhục Yên ngược mắt nhìn lên người đã cứu mình, là một nam nhân tuấn mỹ, tuổi tầm hơn hai mươi, sở hữu một đôi mắt trắng đen rõ ràng, nhìn qua có vẻ dễ gần nhưng sâu trong đáy mắt là một ánh nhìn lạnh nhạt, mũi cao, da trắng và một đôi môi luôn nở một nụ cười quyền rũ.

Ngay khi Nhục Yên đánh giá hần, Triệu Doãn cũng đang nhìn biểu tình của nàng. Tiểu Nha Đầu này khá bản lĩnh, chỉ bốn năm tuổi mà có được thần thái vừa rồi thật đúng là khó tìm.

Hắn sau khi thu thập đám tham quan ở Độn Dương phía bắc An thành trở về, đi ngang qua dãy núi Trường Ung thì cho người ngựa nghỉ ngơi ở quán trọ phía cuối trấn Mộc Hương, nghỉ ngơi một đêm sáng nay lên đường sớm, vừa đến ngã ba trấn thì thuộc hạ bẩm có náo loạn xảy ra.

Vốn những chuyện trong giang hồ hắn ít khi để ý, nhưng khi nhìn thấy một tiểu nha đầu bé nhỏ, ăn mặc rách rưới bị hai kẻ bịt mặt đuổi theo, thanh đao sắc bén giơ lên, điều khiến hắn chấn động đó là ánh mắt của nha đầu ấy, không có hoảng sợ, không có tuyệt vọng, mà như một con chim ưng chờ thời cơ, đang nhắm con mồi của mình. Một tinh thần bằng bất cứ giá nào cũng phải sống!

Ngay phút chốc hắn cảm giác nếu mình không ra tay, sau này sẽ không còn cơ hội được nhìn thấy đôi mắt ấy nữa.

Hai tầm mắt to nhỏ giao nhau, hắn mới có dịp nhìn kỹ tiểu nha đầu này, mặt mày, không! Phải nói khắp người tay chân đều đầy vết trầy xước, đầy bụi bẩn, nhưng không che được đôi mắt trong suốt to tròn, linh động vô cùng. Tay đưa lên tính vuốt sạch gương mặt nhỏ nhắn của nàng thì bỗng nhiên hắn xoay người lại, phóng một cây chùy thủ về phía sau, phịch! Tên hắc y nhân ngã lăn ra đất, tắt thở. Tên này chính là tên bị Nhục Yên hạ châm vừa bò ra khỏi con hẻm, thấy tình thế nguy kịch, hắn ần núp để theo dõi tình hình, không ngờ vẫn bị phát hiện!

Sau khi kéo xác của ba người đi, một thuộc hạ đến hỏi: "Bẩm Gia, mọi thứ đã giải quyết xong, không biết có lên đường tiếp không ạ?"

Nam tử không vội trả lời mà quay lại nhìn Nhục Yên và hỏi: "Vì sao họ đuổi giết người?"

Nhục Yên im lặng lắc đầu, nàng hiện không nói chuyện được, nên không thể kể đầu đuôi cho hắn, và lại cũng chẳng biết hắn là ai, có thể tin được đến mức độ nào.

Thấy ánh mắt nàng có một tia đề phòng, trong lòng Triệu Doãn phảng phất hơi khó chịu, sau đó lại nghĩ nha đầu này chỉ mới bốn, năm tuổi đầu, gặp nhiều chuyện như vậy không dám tin ai cũng là dễ hiểu.

"Người còn người thân không?" Triệu Doãn đổi câu hỏi.

Nhục Yên lại lắc đầu. Khiến Triệu Doãn nhíu mày.

"Người vì sao không trả lời? Nói không được?"

Nhục Yên gật đầu. Ánh mắt vẫn tròn xoe nhìn thẳng vào hắn.

Im lặng một lúc hắn mới nhìn thẳng vào mắt nàng trầm giọng nói: "Nha đầu, cứu người là do bản thân ta cảm thấy hứng thú, chứ không hề có ý định gì với người, ta không buộc người làm điều gì người không thích, như vậy. Chỉ cần tin ta, người tuyệt đối an toàn! Ta cho người quyền lựa chọn, có muốn theo bên ta hay không?"

Nhục Yên biết những gì hắn nói là sự thật, nam nhân này, có đủ tự tin, đủ kiêu ngạo để làm điều hắn nói, và lại bản thân nàng cũng chẳng có gì để lợi dụng, bây giờ võ công chưa hồi phục, nếu lang thang một mình khó lòng thoát được bọn hắc y nhân, nàng không ngu đến mức mạng mình cũng đem ra đánh cược. Nàng đã nợ ơn cứu mạng của hắn một lần, vậy thêm một lần ăn bám nữa cũng chẳng sao, nợ lần đầu thì áy náy, nợ nhiều lần sẽ quen thôi.

Nhục Yên chụp lấy tay áo hắn, gật mạnh đầu. Hắn nhìn biểu tình của nàng cảm thấy tâm tình tốt hẳn, khoe miệng cong lên một đường.

Triệu Doãn hạ lệnh quay lại nhà trọ Phúc Khang của trấn Mộc Hương, vì nhìn thấy cơ thể Nhục Yên đầy thương tích, biết nàng cũng đã mệt mỏi quá lâu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tâm Địa Bất Chính!

Biết mình không còn nguy hiểm, Nhược Yên thả lỏng tâm tình, cơ thể liền kiệt quệ ngất đi.

Triệu Doãn vừa quay người bước trở lại ngựa, cảm thấy tiểu nha mềm mại dựa vào người mình, cuối đầu nhìn xuống thấy nàng bất tỉnh, liền hoảng hốt đưa tay dò xét mạch tượng của nàng, không thấy gì nguy hiểm liền nhấn giọng phân phó: "Trần Thanh Ảnh, mau trở lại khách điểm xem mạch cho tiểu nha đầu này một chút, liệu cơ thể có gì bất thường không."

"Dạ ! Gia!" Một nam nhân ăn mặc như thư sinh cuối đầu nhận lệnh.

Đoàn người ngựa của Triệu Doãn có mười tám người, hai hộ vệ cận thân là Hứa Mạt và Lạc Phong, một người y thuật cao minh là Trần Thanh Ảnh, còn lại là hộ vệ tinh anh của Thành Vương Phủ huấn luyện ra.

Theo sau Triệu Doãn trở lại khách điểm, người mặc áo xám hắt nhẹ vai người kẻ bên hỏi: "Lạc Phong, ngươi có thấy kỳ lạ không?"

"Kỳ lạ gì?" Lạc Phong biểu tình chậm chạp hỏi.

Hứa Mạt ném một ánh nhìn nguoi thật ngốc cho Lạc Phong rồi nói khẽ: "Chúng ta theo gia đã bao lâu, nguoi có khi nào thấy gia trở nên tốt bụng như thế chưa hả?"

Lạc Phong cau mày tỏ vẻ nghiến ngấm hồi lâu mới phun ra một câu làm Hứa Mạt tròn trắng mắt: "Chắc hôm nay gia tâm tình tốt!"

Trần Thanh Ảnh bật cười lắc đầu vượt qua hai người bước nhanh lên lầu.

Triệu Doãn an bài Nhược Yên tại phòng mình, đỡ cơ thể bé nhỏ của nàng nằm xuống. Trần Thanh Ảnh nhanh chóng đến bắt mạch cho nàng, kiểm tra kỹ càng xong Trần Thanh Ảnh mới bẩm: "Gia, nàng ấy do cố gắng quá sức nên cơ thể suy nhược, còn lại chỉ là những vết trầy xước nhẹ, thuốc hạ sẽ cho nguoi sắc vài than thuốc tẩm bổ là được, còn đây là thuốc trị vết thương ngoài da, rửa sạch cơ thể bôi vào tẩm một, hai ngày là khỏi hẳn, chỉ có vết thương dưới chân do đá cắt sâu hơn một chút, chắc phải mất năm, sáu ngày mới lành. Nói xong lấy trong nguoi một bình sứ màu xanh lam đặt lên bàn, cúi nguoi lui ra cửa phòng.

Đang định rời đi, Trần Thanh Ảnh sực nhớ điều gì nên quay lại: "Gia, có cần thuốc hạ cho nguoi tìm một nha hoàn chăm sóc nàng ấy hay không?"

"Không cần, ngày mai chúng ta sẽ lên đường, đem nha hoàn theo cũng không thuận tiện, chuyện nàng ấy ta tự lo được, lui ra đi." Triệu Doãn nhàn nhạt phân phó.

Trần Thanh Ảnh dù ngạc nhiên chủ tử đường đường là một Thành Vương thanh danh hiển hách, lại tự tay chiếu cố cho một tiểu nha đầu thôn dã như thế này thật bất thường, nhưng do thói quen không bao giờ hỏi quyết định của chủ tử, nên hắn chỉ yên lặng cúi đầu đi ra ngoài, còn không quên dặn nguoi mang nước ấm vào phòng.

Triệu Doãn im lặng nhìn Nhược Yên mê man trên giường. Cơ thể bé nhỏ, trên mặt, mũi, tay, chân đầy vết trầy do cành cây và đá nhọn va quệt, hắn lấy khăn mềm trong nước ấm vắt khô, rồi bỏ bộ y phục lũng thùng rách rưới đầy bụi bẩn ra, nhẹ nhàng lau đi lớp bụi bẩn trên cơ thể nàng, lộ ra làn da trắng mịn. Lau đến bàn chân nàng hắn càng cẩn trọng từng chút một, trên mặt hiện lên một tia đau xót, từng vết máu đã khô đóng thành cục khắp chân, những vết phỏng nổi lên từng lớp mụn nước.

Do nước ấm áp vào vết thương, Nhược Yên bị cảm giác đau làm tỉnh. Mờ mắt ra liền đập vào mắt một đầu tóc đen nhánh, được cột cao và cố định bằng một phát quan bằng ngọc màu lam, đang cúi đầu chăm chú lau chùi chân nàng.

Nhược Yên lập tức hoảng hốt ngồi bật dậy, khiến cơ thể đau đớn nhũu mảy. Triệu Doãn vừa thấy nàng tỉnh lập tức đỡ nàng nằm yên lại hỏi: "Tỉnh rồi sao? Có khó chịu ở đâu không? Chịu đựng một chút ta rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc cho nguoi đã." Nói xong lại tiếp tục lau chùi chân của nàng. (HP: Doãn ka có năng khiếu thể nô lắm rồi, tiếp tục phát triển. Há há)

Sau một lúc choáng váng, Nhược Yên lại rơi vào trạng thái tưng quẫn, nàng hiện tại trên nguoi không mảnh vải, trước mắt lại là một nam nhân hàng thật giá thật, vô cùng anh tuấn, lại đang cầm lấy chân nàng, hỏi xem trái tim nhỏ bé trải qua hai mươi hai năm chưa từng có bạn trai của nàng làm sao mà bình tĩnh được! Nàng đã tạo ra nghiệt gì!

Gương mặt nhỏ nhắn của nàng từ hồng chuyển sang đỏ rồi tím rím. Nhược Yên cứ đang tự hù mình ngưng ngừng mà quên mất một điều, bản thân cơ thể nàng hiện giờ có bốn tuổi.

Nhược Yên vội chụp lấy tay áo hắn, ra dấu chỉ vào cái khăn rồi chỉ về chân mình ý nói: "Đề ta tự làm!"

Triệu Doãn nhìn lại mặt nàng, thấy vẻ quẫn bách đỏ bừng trên mặt nàng mới hiểu ra, nàng ngưng! Trên gương mặt tiêu sái của hắn bật cười một nụ cười không phúc hậu.

"Những gì nên hay không nên ta cũng đã nhìn hết rồi, còn gì mà e thẹn nữa, mặc dù ta biết nguoi thông minh, nhưng không nghĩ nguoi hiểu chuyện sớm như vậy, mới mấy tuổi mà đã có suy nghĩ tâm địa bất chính rồi." Hắn mở miệng nói với giọng điệu châm chọc.

Rầm! Đầu óc nàng choáng nặng!"Tâm địa bất chính! Nàng tâm địa bất chính!" Bốn chữ này quay đầu óc nàng mòng mòng.

Triệu Doãn nói xong Nhược Yên mới nhớ ra, hiện nàng là một tiểu hài tử, dù có cảm thú thì tên này không đến mức đó, do đầu óc không tinh táo mà nàng lại nghĩ nhiều rồi.

Nghĩ vậy nàng liền nằm im cho hần bôi thuốc, nhắm mắt lại để không nhìn biểu tình ứa gan của hần. Vết thương nóng rát được được liệu mát lạnh đắp lên, làm nàng thoải mái từ từ ngủ thiếp đi.

Bôi xong thuốc, thấy nàng đã ngủ, hần kéo chăn đắp lên cơ thể nàng, sau đó đóng cửa phòng bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Nàng Là Nghĩa Nữ Của Ta!

Ngủ no giấc, khi Nhược Yên tỉnh trời đã quá trưa, nàng vừa ngồi dậy thì cửa phòng chợt mở. Triệu Doãn trên tay cầm một cái khay nhỏ, bên trên có hai cái chén và một chiếc đĩa nhỏ. Vừa mới thức nên Nhược Yên còn chưa tỉnh táo lắm, vẫn còn thờ người nhìn Triệu Doãn đi đến bên cạnh mình.

Nhìn nét mặt mơ mơ màng màng của nàng, đáng yêu vô cùng, Triệu Doãn nhìn không được đưa tay bẹo má Nhược Yên một cái, làm nàng đau mà hoàn hồn. Ngay lập tức huơ tay lên cân bàn tay không có lịch sự kia. Triệu Doãn cũng thôi trêu đùa, đặt khay thức ăn lên bàn nhỏ cạnh giường, cầm khăn ướt để sẵn bên cạnh đưa cho nàng nói: "Rửa mặt sạch sẽ đi rồi ăn chút cháo, uống thuốc, cơ thể ngươi còn yếu, không tiện ăn cơm."

Nược Yên nhận lấy khăn lau kỹ mặt mình, Triệu Doãn đưa qua ly trà cho nàng súc miệng. Thu thập xong nàng muốn kéo chăn ra bước xuống giường, nhưng vừa kéo chăn, nàng lập tức dừng lại, giường mất nhìn hần, nắm lấy tay áo hần rồi chỉ chỉ vào bản thân mình.

Hần không nói gì, đứng lên đi đến cạnh bàn lớn, cầm lấy bộ y phục sớm chuẩn bị đưa cho nàng. Nhược Yên nhận lấy rồi nhìn nhìn hần, thấy hần không có ý định tránh đi mà trong lòng thầm nghĩ cả trăm lần: "Vô sỉ, người có biết gì là nam nữ thụ thụ không, không phải cổ đại luôn tôn trọng lễ giáo hay sao, vì cái gì hần hoàn toàn không để ý tới thế!"

Nghĩ thì nghĩ trong đầu, chứ Nhược Yên không dám đuổi hần ra, mặc công hần lại nói nàng có "tư tưởng bất chính". Nhược Yên cắn răng oán thầm: "Hừ, tỷ đây là người hiện đại, bị nhìn chút cũng không mất miếng thịt nào, để khi ta luyện xong võ công, xem ta thay đồ trước mặt người coi ai chảy máu mũi!"

Nàng loay hoay gần một khắc mà vẫn chưa mặc xong bộ đồ. Triệu Doãn cũng đã nhìn cười hết nỗi, nên đứng lên bắt đầu mặc từng món cho nàng, khi hần mặc lên món nào trước, món nào sau, Nhược Yên mới biết đồ ở thế giới này còn phức tạp hơn Trung Hoa cổ đại nữa.

Ăn mặc chỉnh chu xong, Triệu Doãn để nàng ngồi yên trên giường, cầm lấy chén cháo bên bàn nhỏ, múc một muỗng thổi nguội đưa vào miệng nàng. Nhược Yên lắc đầu, đưa tay muốn đón chén cháo, vì không thích mình bị coi như trẻ con mà chăm bón. Thấy thế hần cũng đưa chén cho nàng, chờ nàng cầm chắc sau rồi mới buông tay.

Nược Yên múc muỗng cháo lên miệng ăn thử, không biết nấu bằng gì mà thơm ngon vô cùng, nàng chỉ nghe ra mùi thịt heo và nấm mộc, còn lại thì bỏ tay. Nàng ăn rất nhanh đã hết chén cháo, bụng vẫn chưa no, nên ngược ánh mắt thô con lên nhìn hần. Y chang con chó nhỏ xin đồ.

Hần sủng ái nhìn nàng lắc đầu nói: "Người chưa hồi phục hần, ăn quá no sẽ không uống nổi thuốc, bụng cũng không tiêu. Đến! Uống hết thuốc mới mau khỏe."

Nhìn thấy chén thuốc đen ngòm, Nhược Yên lạnh gáy, dù kiếp trước nàng là cái tù thuốc, nhưng cũng chỉ uống thuốc tây, bây giờ xuyên qua đừng nói làm thêm cái tù thuốc bắc nhé! Thiên lý ở đâu!

Biết là có lợi cho cơ thể. Nhược Yên hít sâu lấy tinh thần, bưng cái chén nhìn như "độc dược" kia lên, nín thở nuốt thật nhanh vào, vị đắng tràn qua cổ họng, lan khắp đầu lưỡi, làm nàng thật buồn nôn.

Uống xong vừa buông cái chén ra, nàng bóp mũi hả hợng thở lấy thở để, ngay lúc đó Triệu Doãn cầm miếng mứt trong đĩa nhỏ thả vào cái miệng đang há ra của nàng. Ngậm miếng mứt ngọt ngọt the the, nàng nhận ra được là mứt trần bì (vỏ cam), đây là món khi ở hiện đại nàng thích nhất, không ngờ ở đây được ăn lại, cảm giác quen thuộc này làm nàng vô cùng vui mừng!

Thấy nàng thích, hần đưa nàng cái đĩa nhỏ cho nàng tự ăn, Nhược Yên đón lấy bỏ vào miệng liên tục mấy miếng mới ngưng lại, sau đó ngược lên nhìn Triệu Doãn, hần im lặng nhìn nàng này giờ, nàng biết hần có việc muốn nói nên ngoan ngoãn ngồi đợi.

Triệu Doãn cầm lấy đĩa mứt để qua một bên rồi mới hỏi: "Người tên gì?"

Nàng nắm lấy bàn tay hần mở ra, đưa ngón tay vào lòng bàn tay hần viết ba chữ: "Vũ Nhược Yên."

Hần đưa mắt nhìn nàng, trong hiện lên vẻ tìm tòi kinh ngạc, mở miệng nghi vấn: "Ai dạy người?"

Nhược Yên lại viết: "Sur phụ, đã qua đời."

Từ khi gặp nàng đến giờ chỉ mới mấy canh giờ, mà nàng đem đến cho hắn thật nhiều kinh hi. Hai từ bốn năm tuổi dù có biết chữ, cũng chỉ một vài chữ để quen thôi, nàng có thể viết tên tuổi, thậm chí trao đổi bình thường thật thông tuệ. Nhược Yên không biết Triệu Doãn hiểu lắm mình là thần đồng, nên chỉ yên lặng chờ hắn hỏi gì trả lời nấy, ngoan ngoãn vô cùng.

Bàn tay nhỏ bé của nàng vẫn còn để trong tay hắn, những ngón tay non nót khẽ chạm vào lòng bàn tay to lớn, tạo ra cảm giác ấm áp, hắn cảm lấy tay nàng không buông ra và hỏi: "Ngày mai ta trở về Kinh Thành, ngươi đã muốn theo ta, vậy ngươi có còn gì vướng bận ở đây không?"

Nhược Yên gật đầu, viết vào lòng bàn tay hắn: "Có thể giúp ta trở lên núi lấy đồ không?"

- "Được! Nhưng khi đến kinh thành, phải mất nhiều năm mới trở lại, ngươi có hối hận không?"

Nhược Yên kiên quyết lắc đầu, trong thâm tâm nàng nghĩ đừng nói là nàng từ thế giới khác xuyên đến đây, ngay cả Yên Nhi cũng chỉ có một thân một mình, có gì mà hối hận chứ!

Triệu Doãn hài lòng gật đầu nói: "Tốt! Từ giờ trở đi ngươi sẽ là nghĩa nữ của ta, tiểu Quận Chúa của Thành Vương Phủ! Đã là người của ta, bất cứ ai dám chạm vào người đều phải trả giá đắt!"

Nhược Yên sững sờ. Không phải chứ? Bất ngờ gọi nam nhân tuổi tác xấp xỉ mình bằng nghĩa phụ! Anh tuấn như vậy, mạnh mẽ như vậy, lại trở thành nghĩa phụ của mình! Có còn cho người ta sống hay không! Sao người ta xuyên qua gấp soái ca quyền lực cưới về làm vợ, mà bản thân mình cũng gấp soái ca, nhưng được nhận làm con nuôi! Thật bi ai.

Triệu Doãn tưởng rằng nàng bất ngờ về thân phận của mình nên ôn nhu nói: "Bây giờ ngươi đã là nghĩa nữ của ta, thân phận cũng không nhỏ, đừng lo lắng nữa. Muốn đi lên núi lấy đồ thì đứng đây, ta đưa ngươi đi."

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Tin Tưởng

Nhược Yên động thân đứng lên, vết thương dưới chân lại đau đớn làm nàng lão đảo té ngã lại giường.

Triệu Doãn nhanh chóng đỡ lấy nàng, hắn mới nhớ nàng còn đang bị thương, nên lập tức để nàng ngồi yên, đem chân nàng kiểm tra thật kỹ. Miệng vết thương đã khép nhưng vẫn rỉ rỉ máu, những vết rách vẫn còn đỏ tươi, hắn đứng dậy kêu người đem nước ấm vào.

Lau rửa vết thương và bôi thuốc xong, Triệu Doãn mới nhớ là bộ y phục này của nàng chỉ có đôi tất trắng, nhưng lại không có giày. Hắn nhẹ nhàng mang vào cho nàng rồi nói: "Chân con bị thương, cũng không cần mang giày, tránh làm động vết thương sẽ lâu lành. Đến đây, nghĩa phụ bế người đi cũng được!"

Nghe hắn xưng hô bằng "nghĩa phụ" mà trong lòng Nhược Yên thầm nhủ: "Nghĩa phụ à! Người đừng có ôn nhu với ta như vậy được không! Ta sẽ hối hận đó!"

Khi Triệu Doãn ôm Nhược Yên ra ngoài, hai hộ vệ canh cửa cúi người chờ lệnh, phía dưới Hứa Mạt, Lạc Phong và Trần Thanh Ảnh đã chờ sẵn từ lâu. Biểu tình trên mặt họ đều phức tạp.

Khấp Định Hưng Quốc ai cũng biết rằng cùng là huynh đệ, nhưng Hoàng đế Triệu Huân phong lưu đa tình, mỹ nhân nhiều như mây thì đệ đệ Thành Vương Triệu Doãn lại thanh tâm hỏa dục, không gần nữ sắc, như một cao nhân đặc đạo, do đó Thành Vương Phủ đến con ruồi cũng là được nói chỉ nữ nhân.

Nhưng không ai ngờ nữ nhân đầu tiên đến được bên cạnh chủ tử mình lại là một tiểu oa nhi, dù tất cả không ai nói gì như thâm tâm thầm nghĩ: "Gia, khẩu vị người thật nặng!"

Thấy những ánh mắt kì dị của thuộc hạ nhìn mình, trên nét mặt không giấu được vẻ bi ối kia thì Triệu Doãn hoàn toàn đen mặt, gân xanh trên trán nổi vù vù hất giọng quát: "Các người nhìn vậy có ý gì? Nàng là Vũ Nhược Yên từ bây giờ sẽ trở thành nghĩa nữ của ta, tiểu quận chúa Thành Vương Phủ, các người phải chăm sóc nàng thật tốt cho ta!"

Mọi người tỉnh ngộ, a ra là nghĩa nữ! Sau đó đồng thanh đáp: "Thuộc hạ nghe lệnh!"

Lúc Triệu Doãn ra lệnh mọi người cùng lên núi, Trần Thanh Ảnh do dự nói: "Gia, thuộc hạ lo đám người truy bắt Nhược Yên tiểu thư (do TD di phục ở ngoài nên không kêu quận chúa) vẫn còn trên đó, người của chúng ta hiện tại không nhiều, còn có công vụ trên người nên không tiện triệu tập quan viên địa phương, ít người khi lên đó e có nguy hiểm."

Triệu Doãn nghe cũng cảm thấy vậy, thân thể của nàng còn là một bí ẩn, sẽ không ai tàn nhẫn đến mức ra tay với một tiểu hài tử mà huy động nhiều người có võ công như thế, trừ khi là một tổ chức lớn mạnh trong giang hồ. Có thể suy ra trên người nàng đang nắm giữ bí mật hay món đồ nào đó mà tổ chức kia muốn.

Đang yên lặng suy đoán, cánh tay Triệu Doãn bị một bàn tay nhỏ bé lắc lắc. Hắn nhìn nàng có việc muốn nói, liền lật lòng bàn đưa lên cho nàng viết." Không cần lên trên núi, đồ giấu ở bìa rừng phía đông cách trấn hai khắc đi đường thôi."

Triệu Doãn hỏi nàng:" Người giấu khi nào?"

Nhược Yên lại viết:" Đêm qua, trên đường chạy xuống!"

Thuật lại những gì nàng viết cho mọi người nghe, trong mắt bọn người ở đây ai cũng kinh ngạc.

Trần Thanh Ảnh xẹt một tia nghiền ngẫm cùng Triệu Doãn trao đổi một ánh mắt ngầm hiểu." Trên đời có hài nữ thông minh như vậy sao? Không phải yêu tinh chuyển thể chứ?"

Triệu Doãn vờ như không thấy, phân phó mọi người rồi ôm lấy Nhược Yên bước ra ngoài. Do núi hoang hẻo lánh, không thể đi ngựa, đoàn người chỉ có thể đi bộ lên.

Đêm qua vừa chạy vừa hoảng sợ, nàng không kịp nhìn kỹ đường đi, giờ mới thấy ngoài lối mòn từ trên núi xuống, xung quanh cây cối um tùm, và có những vực đá, khe nứt vô cùng sâu và nguy hiểm. Thử tưởng tượng nếu đêm qua không may mắn, nàng rất có thể té chết dưới những cái vực như thế chết lâu rồi.

Triệu Doãn cơ thể lớn, lại có võ công cao cường, nên bước đi bình thường cũng nhanh hơn đêm qua nàng chạy gấp mấy lần, chưa đến hai khắc, nàng đã đến được gốc cây đêm qua nàng nằm nghỉ.

Đưa tay kéo tay áo của người đang ôm mình, Nhược Yên ra dấu chỉ hắn đi vòng ra phía cây to. Phía trên thân cây lim xanh có một cái lỗ rỗng ruột do chim đục, Triệu Doãn thò tay vào tìm thấy một gói vải màu xám liền lấy ra đưa cho nàng.

Nguyên lai đêm qua trong lúc nằm nghỉ dưới gốc cây, nàng xâu chuỗi những việc xảy ra rồi thẩm đoán thứ mà bọn hắc y nhân muốn lấy, có thể là những món đồ Yên Nhi giấu dưới đáy giường dưới giường. Và hiện giờ tất cả đang ở trong gói đồ mà nàng mang trên người. Nếu vẫn giữ trong người mà chẳng may bị bắt, nàng chắc chắn sẽ bị hủy thi diệt tích, không có chút cơ hội sống sót nào. Nhân lúc này dấu đi còn có thể lấy làm điều kiện câu giờ tìm đường thoát.

Nhược Yên mở túi vải đeo bên người xuống, lấy bạc vụn, thuốc trị thương và ngân châm cho vào tay áo, còn lại cuộn vào túi vải đem giấu đi. Chẳng may nàng có chết dù bọn chúng đốt núi cũng không cách nào lấy được món đồ chúng cần. Nàng tuyệt không để những kẻ làm tổn thương mình được toại nguyện.

Triệu Doãn nhìn thấy nàng cầm chặt gói đồ ánh mắt toát lên vẻ ngoan lệ, thì đưa tay chạm vào tóc nàng, dịu dàng trấn an:" Nhược Yên, tin tưởng nghĩa phụ, ngày nào còn nghĩa phụ, sẽ không một ai có thể động vào một sợi tóc của con nữa, biết không?"

Trong lòng ấm áp, Nhược Yên ôm lấy cánh tay Triệu Doãn dụi đầu vào ngực hắn. Người nam nhân này, kể từ lần đầu tiên cứu nàng, đã chăm sóc, bảo vệ, chiều chuộng nàng như thế, cảm giác được yêu thương quá lâu rồi nàng mới được nhận, khiến tâm nàng mềm ra. Chấp nhận để lòng dựa dẫm vào hắn.

Thấy bé con thân cận lấy mình, hắn biết nàng đã bỏ xuống đề phòng đề tin tưởng hắn. Miệng hắn cong lên một nụ cười thỏa mãn.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Mỹ Nam Tắm rửa! Nên Ngắm Hay Không?

Trở lại khách điểm, trời cũng sắp tối. Phân phó tiểu nhị chuẩn bị thức ăn rồi lệnh mọi người nghỉ sớm, giờ nào ngày mai lên đường.

Triệu Doãn ôm Nhược Yên đặt lên giường, đến bên bàn rót cho nàng chén nước đem lại cho nàng uống. Sau khi thức ăn đem lên, nhìn các món ăn phong phú trên bàn, Nhược Yên tròn tròn mắt. Không cần phô trương vậy chứ, có hai người đem một bàn thức ăn đầy như thế, ăn hết chắc chỉ có heo!

Nhìn biểu tình đáng yêu của nàng, Triệu Doãn bật cười nói:" Không phải lúc trưa còn đói hay sao? Nên nghĩa phụ đặt biệt chuẩn bị nhiều một chút!" Sau đó ôm Nhược Yên đến bên bàn.

Nhược Yên âm thầm đồ mò hôi, thế này mà bảo chỉ "nhiều một chút" à! Dù chàng có là vương gia thì phun phí cũng là một tội ác đấy! Để giảm bớt tội lỗi cho chàng, ta đành phải cố ăn vậy! Nghĩ xong nàng cầm lấy đũa lên gắp ăn, tốc độ nhanh đến mức làm Triệu Doãn loá mắt.

Nhìn cách ăn lang thôn hồ yết của nàng, hấn choáng váng đến mức thờ người nhìn nàng ăn. Cảnh tượng trước mắt thật đáng sợ. Nữ oa bốn tuổi, cầm đũa thuần thục, tốc độ gấp thức ăn phải nói là cực nhanh - cực chuẩn và vững vàng vô cùng! Chén được một phần ba món ăn trên bàn, tốc độ nàng mới chậm lại, sau đó chợt nhớ ra hấn chưa động đũa, nên ngẩn đầu nhìn hấn ý dò hỏi : " Người không ăn sao?"

Hấn rót chén nước đưa qua từ tốn nói:" Thấy Yên Nhi ăn ngon miệng như thế, ta cảm thấy thức ăn này ngon hơn rất nhiều."

Nàng nghe thấy hai chữ "Yên Nhi" khẽ nhú mày, có cảm giác mất mát, như thể hấn gọi "người khác", không phải "nàng".

- "Không thích ta gọi bằng Yên Nhi sao?" Nhìn về mặt của nàng hấn hỏi.

Nhược Yên cũng không khách khí gật đầu.

- " Vậy gọi bằng gì? Yên Yên, Nhược Nhược hay Nhược Nhi?" Triệu Doãn nói một loạt tên cho nàng chọn.

"Nhược Nhi" nghe cũng không tệ, nên nàng đưa ba ngón tay lên gật đầu với hấn.

Hấn cười nói:" Được! Nhược Nhi."

Cười nói xong hấn cũng bắt đầu động đũa, tư thế khoan thai, tao nhã không gây ra một tiếng động nào. Nhìn hấn ăn Nhược Yên cảm thấy mình bị tổn thương ghê gớm, đây không phải là ăn chậm nhai kỹ trong truyền thuyết sao? Xem ra so với hấn nàng thật không thể giống nữ nhân rồi. Thật mất mặt.

Ăn com xong hấn cho người đem nước ấm và một bộ trung y trắng sạch vào. Hấn kêu nàng cời đồ ra để lau mình rồi bôi thuốc. Nhược Yên từ sớm đã cùng cô tư tưởng rồi, thấy một lần cũng là thấy, mườì lần cũng là thấy, biết đâu sau này trở lại thân thể bình thường cũng có cái uy hiếp hấn "chịu trách nhiệm", nên chẳng chút e thẹn nào lập tức lột đồ ra.

Da thịt trắng mịn đầy vết trầy ngang dọc lộ ra ngoài, Triệu Doãn cảm giác đau lòng càng nhiều, tay cầm khăn ẩm ướt nhẹ nhàng lau người cho nàng, cẩn thận như sợ mạnh tay một chút sẽ làm nàng vỡ ra vậy.

Nhược Yên im lặng nhìn biểu tình chăm chú của hấn, mới nhận ra hấn đẹp trai hơn diễn viên ở hiện đại nhiều. Lông mi dài hơn mi nàng, mũi cao hơn mũi nàng, môi hồng hơn môi nàng, thậm chí da cũng trắng hơn da nàng nữa! Kiếp trước nàng ít nhất cũng mệnh danh hoa khôi của bệnh viện, thế mà so ra không bằng một góc hấn là sao. Cũng may tâm lý nàng khá mạnh, nếu không chắc tự ti mà khóc đến chết mất.

Bôi thuốc xong, lấy bộ trung y mặc cho nàng rồi mới ngược lên nói:" Nghĩa phụ có nên vui khi được Nhược Nhi yêu thích gương mặt của ta không?" Vốn lúc nhìn nàng không cảm giác gì không đúng, nhưng khi thấy ánh mắt trêu chọc của hấn, mặt không có tiền đồ tự động đỏ lên. Nàng mặc kệ hấn lẫn vào trong chăn giả chết.

Thu thập cho Nhược Yên xong, lập tức có thuộc hạ dọn dẹp lại phòng, đem nước ấm đổ vào dục bồn bên phía bên kia bình phong rồi lui ra. Triệu Doãn bước vào cời y phục chuẩn bị tắm rửa.

Nhược Yên giấu mặt trong chăn nằm nghe động tĩnh, cũng biết hấn đang làm gì nên trong đầu đấu tranh dữ dội. Mỹ nam tắm rửa kia có nên xem không, bức bình phong mỏng đó dễ dàng thấy cơ thể hấn lắm, coi một chút cũng đâu có mất gì. Nhưng lỡ hấn thấy được lại nghĩ mình là sắc nữ mất, mà nếu không xem thì thật có lỗi với bản thân mình, hấn chẳng nhưng đem nàng xem sạch bách mà còn lau rửa giúp mình mấy lần, mình mà còn ngại thì đúng là thiệt thòi mà!

Nàng bỏ chăn ra, nhìn về phía hấn, qua bức bình phong nàng nhìn được một hình ảnh xém chảy máu mũi. Thân thể cường tráng của hấn vừa lột bỏ hết y phục, đáng người cao ráo, hai chân thon dài, cơ bắp rắn chắc, do nhìn qua bức bình phong hình ảnh mờ ảo làm tăng thêm vẻ hấp dẫn gấp trăm lần. Nàng vẫn nằm trên giường hăng hái nhìn hấn tắm mà giống như xem tivi bật đúng kênh người mẫu nam quảng bá bãi biển. Khiêu gợi vô cùng.

Khi hấn thay trung y bước ra khỏi bình phong, nhìn thấy nàng đang thân nhiên nhìn phía hấn, trong mắt hiện ra tia ranh mãnh. Hấn bước đến giường gõ nhẹ đầu nàng dạy dỗ:" Tiểu nha đầu, tò mò là đức tính không tốt, không phải thứ gì cũng nên nhìn chăm chăm như vậy đâu!"

Nàng vút cho hấn một ánh mắt khinh bỉ rồi chui vào chăn trầm nghĩ:" Ta biết rõ thứ mình đang nhìn, có gì mà phải tò mò chứ!"

Triệu Doãn không biết nàng nghĩ gì, nhưng thấy nàng vui đầu trong chăn sợ nàng ngộp, nên thò tay kéo ra, sau đó đắp chăn kỹ cho nàng rồi mới nằm xuống ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mộng Trang Chu

Trong mơ màng, Nhược Yên thấy mình đang nằm trong một căn phòng của bệnh viện, bên trái phòng có một cái tủ nhỏ, bên trên đặt một ấm nấu nước

bằng điện mini, gần cửa ra vào có một cái bàn nhỏ, bên trên đặt một bình hoa giả trắng hồng. Do sợ ảnh hưởng hô hấp, các bác sĩ không cho phép nâng cắm hoa thật. Bên phải giường bệnh là một cửa sổ nhìn ra khuôn viên bệnh viện.

Nàng đang nằm đọc những quyển sách mà gia sư tại nhà giới thiệu, dù không thể đến trường, nhưng nàng vẫn mời các gia sư đến tuổi về dạy đàn hoàng. Nàng không muốn sống như một bóng ma vật vờ không mục đích. Dù có bệnh tật quấn thân, nàng cũng muốn ngoại trừ đau đớn và hạn chế đi lại ra, mọi việc vẫn hoạt động theo như người thường. Vì nàng biết, không có việc gì dễ làm hay theo đuổi, suy nghĩ nàng dễ dàng đi theo hướng tiêu cực, tuyệt vọng. Nếu không có hy vọng, thì không đủ niềm tin để chiến đấu đến cùng.

Chợt cơn đau ập đến, lồng ngực đau đến mức nàng không thở nổi, đưa tay chạm vào nút đỏ bên cạnh giường, các y tá lập tức xuất hiện, người đem ông thờ để vào miệng mũi nàng, người vuốt ngực, người nắm lấy tay nàng bảo: "Nhược Yên, cố thở đi em, qua cơn đau sẽ khỏi, Nhược Yên."

Dù tiếng nói bên tai nhưng nàng cảm giác xa xôi diệu vợi, cố gắng hít lấy từng làn hơi mong manh cứu mạng này, nhưng sự đau đớn làm đầu óc nàng tê dại.

Đang ngủ say Triệu Doãn bỗng nhiên mở mắt, nhìn qua thấy Nhược Yên đỏ mặt hồng đôi mắt nhắm nghiền, mặt mày nhũn nhũn tởm về cơn đau. Hắn vội lay nàng dậy: "Nhược Nhi! Nhược Nhi, tỉnh, tỉnh!"

Nhược Yên mở mắt ra, hai tay theo thói quen ôm lấy lồng ngực thở hắt từng ngụm. Triệu Doãn nghĩ nàng mơ ác mộng lập tức ôm nàng vào lòng nhẹ nhàng dỗ: "Không sao, qua hết rồi Nhược Nhi, có nghĩa phụ đây, đừng sợ!"

Nhược Yên vùi mặt vào lồng ngực hắn, cảm giác ấm áp giúp nàng dần bình tĩnh. Nàng biết đó không phải là mơ, mà là tiềm thức của mình, nỗi đau nàng đã chịu đựng hơn tám năm trời, giờ có thay đổi thân xác mới, nàng vẫn chưa quên được. Quả thật khi vừa mở mắt ra nàng rất sợ, sợ mình vẫn còn phải chịu đựng căn bệnh kia, sợ mình lại phải chiến đấu với một kết cục mà ai cũng sớm đoán được, nàng như trải qua một giấc mộng Trang Chu* hư ảo.

* Dựa theo điển tích Trang Chu Mộng Hồ Điệp của Trang Tử: "Có lần Trang Chu nằm mộng thấy mình hóa bướm vui vẻ bay lượn, mà không biết mình là Chu nữa, rồi bỗng tỉnh dậy, ngạc nhiên thấy mình là Chu. Không biết phải mình là Chu nằm mộng thấy hóa bướm hay là bướm mộng thấy hóa Chu. Trang Chu với bướm tất có chỗ khác nhau. Cái đó gọi là "vật hoá". (theo Bản dịch của Nguyễn Hiến Lê)

Thấy Nhược Yên run rẩy ôm chặt lấy mình, tim Triệu Doãn như bị bóp chặt, hắn thật hận bản thân mình không thể gặp nàng sớm hơn để bảo vệ nàng khỏi những nguy hiểm mà nàng phải chịu. Nhưng hắn không biết, dù có gặp nàng từ lúc mới sinh, thì những gì nàng trải qua hắn cũng không cách nào ngăn được.

Nhược Yên ngủ thiếp đi trong lòng Triệu Doãn, đến lúc trời sắp sáng, nàng mới bị đánh thức.

Tỉnh dậy thì đã thấy Triệu Doãn ăn mặc chỉnh tề đứng bên giường. Một thân trường bào xanh nhạt, tay áo cột gọn ở cổ tay, thắt lưng màu lam sẫm có thêu hoa văn vân tường trắng, nhìn như sự kết hợp của một công tử văn nhâ cùng một hiệp khách khí độ bất phàm. Trên tay hắn cầm cái khăn ướt muốn lau mặt cho nàng. Nàng ngồi yên cho hắn lau xong, cầm chén nước hắn đưa qua mà xúc miệng.

Sau khi thay y phục hoàn tất, hắn bế nàng qua bên bàn đã sớm chuẩn bị điểm tâm. Múc một chén cháo gà bách hợp đưa qua cho nàng nói: "Ăn xong chúng ta lên đường, người của nghĩa phụ tuy võ công cao nhưng số lượng không lớn, nhanh chóng về kinh sẽ an toàn hơn. Đường xa hơi vất vả Nhược Nhi cố chịu đựng, khi đến kinh thành mới yên tâm nghỉ ngơi được."

Nhược Yên nhu thuận gật đầu, đưa tay gấp một miếng thịt chưng nấm để vào chén cháo của hắn tỏ ý cảm ơn. Hắn mỉm cười vui vẻ cúi xuống ăn hết.

Điểm tâm xong, hắn bế nàng ra ngoài.

Bên ngoài người ngựa đã chuẩn bị sẵn, hắn cũng muốn để nàng ngồi xe ngựa, nhưng sợ chậm tiến trình nguy hiểm càng nhiều. Thật ra chỉ thân thủ của hắn và thuộc hạ thì không có gì khiến hắn phân vân, nhưng nghĩ đến nàng, hắn không muốn nàng có bất cứ một điểm nào nguy hiểm. đành chịu mệt nhọc một chút, nhưng an toàn hơn.

Một người nhanh chóng dắt con ngựa đến bên cạnh Triệu Doãn rồi cung kính lùi ra sau. Hắn ôm nàng nhảy lên lưng ngựa một cách nhẹ nhàng, đặt nàng ngồi trước lòng mình, ra lệnh cho mọi người lên đường.

Tất cả cúi đầu dạ một tiếng rồi nhanh chóng dục ngựa lên đường, chạy ra khỏi trấn.

Sâu trong rừng núi phía đông, một nhóm người mặc áo đen quỳ quanh một người. Một trong những kẻ đàn quỳ dưới nền đá báo: "Bẩm đại nhân! Nữ hài đã được một nhóm người võ công cao cường cứu đi. Ba người cứu đi bắt nạt đầu đó đã mất mạng. Sớm cho người điều tra, nhưng vẫn không biết được lai lịch nhóm người đó. Thuộc hạ hành sự bất lực, xin đại nhân dón tội!"

Người đang đứng chấp một tay sau lưng, ngón tay xoay xoay ban chỉ trên ngón cái của mình lạnh giọng nói: "Do ta bất cẩn, nghĩ rằng chỉ là một hài tử nên không để tâm nhiều. Các ngươi đứng lên đi."

-"Tạ đại nhân!" Tất cả đồng thanh đáp.

-"Thưa đại nhân! Tin tức nhận được Diệp Trần sư thái chỉ thu một đồ đệ cách đây đã ba năm, có thể nha đầu đó mới được nhận gần đây nên chúng ta không biết. Chỉ khẳng định một điều, nha đầu đó có liên quan chuyện này, vì buổi chiều hôm qua, nhóm người đó có lên núi nữa canh giờ mới xuống!" Một người bẩm báo.

- "Manh mới bây giờ đều dừng trên người nha đầu đó, dù nó không biết đồ chúng ta cần ở đâu, cũng chắc sẽ biết đại đệ tử của Diệp Trần sư thái nơi nào. Phải người theo dõi bọn họ, đừng bức dây động rừng!" Thủ lĩnh phân phó.

- "Tuân lệnh đại nhân!". Tất cả đồng thanh hô.

Trong khi đó đoàn người ngựa phi nước đại sớm ra khỏi trấn, ngấm hương kinh thành thẳng tiến.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Vạn Dặm Đường Trường

Gần giữa trưa, dù đã vào thu nhưng đầu tháng bảy vẫn nóng nực vô cùng. Nhìn Nhựt Yên mệt mỏi dựa sát vào người mình, hắn không đành lòng nên ra hiệu cả đoàn dừng lại, tìm bóng mát nghỉ ngơi. Thân thủ của bất cứ ai trong nhóm cũng bất phàm, là một trong những hộ vệ tinh anh võ công cao cường, nên bọn họ lên đường luôn từ sáng sớm đến chiều tối mới dừng lại. Nhưng Nhựt Yên chỉ là một tiểu hài tử, sức lực chẳng có bao nhiêu để duy trì.

Triệu Doãn xuống ngựa, ôm Nhựt Yên đến bên một tàng cây rậm bóng mát. Trải vạt áo xuống cho nàng ngồi.

Nhựt Yên đang mệt mỏi dựa vào chân Triệu Doãn nghỉ ngơi thì Trần Thanh Ảnh mang một túi nước đem đến: "Gia! Tiểu thư, uống chút nước dùng bữa rồi hãy nghỉ sau."

Trong lúc Triệu Doãn cầm lấy túi nước đưa cho nàng, thì Nhựt Yên đang yên lặng quan sát người mới tới. Thấy Nhựt Yên nhìn mình, Trần Thanh Ảnh tự giới thiệu bản thân: "Thuộc hạ tên Trần Thanh Ảnh, cùng với Hứa Mạt, Lạc phong là hộ vệ cận thân của Vương Gia. Còn lại là hộ vệ tinh anh của Thành Vương Phủ" Vừa nói vừa chỉ sang nhóm người ngồi bên kia tàng cây theo thứ tự.

Người ngồi bên ngoài cùng mặc y phục màu xám là Hứa Mạt, khuôn mặt chữ điền anh tuấn, mắt sâu, lông mày thanh tú nhưng môi hơi mỏng, nhìn tổng hợp gương mặt hắn có nét vừa anh tuấn vừa lạnh lợi. Ngồi bên cạnh là Lạc Phong vận y phục màu xanh lá mạ, gương mặt tròn, mày rậm, mũi cao, nhờ môi dưới hơi dày hơn môi trên nên không đến nỗi nhìn hung hãn mà ngược lại có vẻ trung hậu. Lướt qua mấy người còn lại, Nhựt Yên đoán không ai quá ba mươi, trông trẻ nhất vẫn là hai người ngồi bên cạnh nàng.

Nhìn kỹ lại Trần Thanh Ảnh, tuổi tầm hai mươi ba đến hai mươi lăm, mày thanh mục tú, gương mặt ôn hoà, môi hay cười làm người nhìn cảm giác ấm áp... Nhưng nụ cười không sâu đến khoe mắt, đáy mắt chứa đựng đầy vẻ tang thương. Nhựt Yên cảm giác nam nhân này không ôn hòa như bề ngoài thể hiện.

Triệu Doãn đưa đĩa bánh ngọt qua làm cất đi suy nghĩ của Nhựt Yên. Nàng ngay lập tức di dời mục tiêu qua đĩa bánh thơm mềm trước mặt, thò tay cầm một miếng đưa lên miệng, hương vị ngọt mà không ngán, mùi hoa đào dịu thơm ngát, bột nếp xay mịn ăn ngon vô cùng.

Trần Thanh Ảnh cũng đã trở về bên tàng cây bên kia dùng bữa cùng mọi người.

Triệu Doãn cầm cái bánh màu vàng hình vuông đưa cho Nhựt Yên, tiện tay lấy khăn lau đi vụn bánh trên khoé môi nàng. Nhựt Yên nếm thử, có vị chua và mùi thơm của dứa, sau đó ngước lên nhìn cười với hắn tỏ vẻ rất thích. Hắn cũng cùng nàng dùng bữa.

Ăn uống nghỉ ngơi hơn nửa canh giờ, đoàn người chuẩn bị lên đường đi tiếp. Nhựt Yên cũng thấy đầu óc khá hơn, không còn quay vòng vòng như ban nãy nữa.

Đi thêm gần ba canh giờ, mới tới được Nhạc Thành. Một tòa thành nhỏ nằm phía Đông kinh thành, cách năm ngày đường. Nói như vậy phải mất năm ngày nữa mới đến được Thành Vương Phủ.

Nhựt Yên im lặng xoa xoa eo mình, tưởng như sắp gãy mất. Trước kia ít khi được ra đường, có ra thì cũng đi xe hơi đưa đón, đường nhựa êm re. Còn bây giờ, lần đầu tiên ngồi ngựa, lại phải đi xa thế này chắc vài ngày nàng bị đi chứng ám ảnh sợ ngồi ngựa mất.

Vừa bước vào thấy tên khách điểm lớn nhất Nhạc Thành là Long Môn, Nhựt Yên tròn tròn mắt nghĩ: "Lẽ nào đây là hắc điểm nổi tiếng trong truyền thuyết ư? Thì ra tình tiết trong phim, truyện là có thật hả?"

Đang tưởng tượng lung tung thì Triệu Doãn đã bế nàng vào phòng, bên trong là một căn phòng xa hoa rộng lớn có ba gian, một cái bàn tròn lớn giữa sảnh làm phòng khách, bước vào gian trong là phòng ngủ, gian bên cạnh để làm dự phòng.

Triệu Doãn lấy nước rửa tay cho nàng rồi lau khô, kêu người dọn thức ăn lên mới ôm nàng ngồi xuống bàn khẽ hỏi: "Nhựt Nhi còn chịu đựng được chứ? Có cần nghỉ lại đây một ngày hay không?"

Nhựt Yên nắm tay hắn khẽ lắc đầu, viết vào lòng bàn tay hắn: "Nhựt Nhi không sao, người đừng lo."

Hắn hôn nhẹ lên trán nàng rồi nói: "Nhược Nhi thật giỏi!"

Đầu nàng chảy mấy vạch đen, sao nàng cảm thấy hắn đang dỗ dành trẻ con vậy nhỉ?

Sau khi com nước xong thì có người đem nước ấm vào. Nhược Yên mới để ý những người đem com hay nước trước giờ đều là hộ vệ của Thành Vương Phủ, chứ không phải tiểu nhị của khách điểm nào.

Hắn bế nàng bước qua dục phòng, đem nàng lột sạch thả vào dục bồn lớn cao hơn cả đầu nàng, đặt nàng đứng trên nơi bậc ngồi của bồn, để hai tay nàng vịn trên thành, để làn nước ấm áp quay quanh người làm nàng híp mắt hưởng thụ. Hôm qua đến nay nàng mới được tắm thoải mái một lần, vì vết thương trên người tránh chạm nước nên chỉ được lau mình. Triệu Doãn đem tạo linh bôi lên đầu nàng, tạo bọt gội đầu.

Nhìn theo bọt rơi vào làn nước Nhược Yên kinh ngạc, thì ra thời đại này đã có xà bông, tuy không thơm nhưng có thể làm sạch cơ thể. Như thế này đã tốt hơn mình nghĩ nhiều lần.

Tắm xong thay trung y thả nàng lên giường, Triệu Doãn mới quay người đi tắm, Nhược Yên nhìn cách bố trí trong phòng mà phiền lòng. Khách điểm này còn sang trọng hơn khách sạn ba sao ở hiện đại, chỉ là thiết kế căn phòng không tốt tí nào! Dục phòng nằm bên hong phòng ngủ thì nàng đâu có cách nào xem mỹ nam tắm được! Thật thất bại! Nàng ấm ức nằm vùi đầu vào gối mềm không nhúc nhích.

Đến lúc Triệu Doãn bước vào thì Nhược Yên đã ngáy o o rồi. Nhìn dáng vẻ ngủ ngon lành của nàng thật đáng yêu, hắn biết nàng đã rất mệt rồi, nên vén chăn cho nàng rồi nằm xuống bên cạnh, ôm nàng vào lòng nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thành Vương Phủ

Xế chiều năm ngày sau. Nhược Yên lần đầu tiên biết được thế nào là sự hưng thịnh của Hoàng Thành Định Hưng Quốc. Còn cách cửa thành cả cây số (1/7 dặm), đã thấy bá tánh xếp hàng vào thành. Chỉ một vài xe ngựa quý nhân mới được đi qua tuyến đường ưu tiên vào cửa. Sau khi hộ vệ trình lệnh bài Thành Vương Phủ ra, đoàn người ngựa không cần xuống ngựa mà liền ngang đi vào thành.

Nhìn lực lượng vệ binh trấn giữ cửa thành hùng hậu như thế, Nhược Yên thầm nghĩ nếu dùng vũ lực dám chùng đánh nhau nửa ngày chưa vào được thành.

Kiến trúc bên trong thành xây dựng khá giống đời Đường Trung Quốc, chỉ là tập tục lại mạng nét của Tống Triều. Nhà, cửa hàng buôn bán san sát nhau, những mặt đường lớn đa số là nhà gỗ cao ba, bốn tầng, mái lợp bằng ngói màu xanh sẫm. Dưới đường trải bằng một loại đá trông giống xi măng hỗn hợp thô.

Đoàn người ngựa đi càng vào sâu kinh thành càng tráng lệ, quang cảnh nhộn nhịp sầm uất. Người, ngựa, kiệu lớn - nhỏ các loại qua lại dập diu.

Băng qua mấy con đường lớn thì quẹo vào một đoạn đường vắng người hơn, nhưng nhà cửa sang trọng uy nghiêm hơn. Đến khi Triệu Doãn ngừng lại tại một cổng nhà lớn cửa mở rộng, trước cửa có hai con sư tử đá, hai người canh, cửa gỗ đỏ tay vịn màu vàng, bên trên có một tấm biển lớn ba chữ vàng ghi: "Thành Vương Phủ".

Triệu Doãn vừa ôm Nhược Yên xuống ngựa, bên trong có một nhóm người chạy nhanh ra đón. Dẫn đầu là một ông lão tuổi sắp xỉ lục tuần, nhưng bước đi vẫn long hành hổ bộ bước ra hành lễ.

"Tham kiến vương gia!" Tất cả đồng thanh hô.

Triệu Doãn phát tay nói: "Niên thúc không cần đa lễ, ta lần này di phục đi cũng âm thầm về, không nên phô trương lắm i."

Sau khi mọi người bước vào, Niên lão đưa mắt nhìn Nhược Yên vội hỏi: "Vương Gia, còn đây là...?"

"Nàng là Nhược Yên, nghĩa nữ của ta, thúc sắp xếp cho nàng ở Thanh Thủy Hiên giúp ta." Triệu Doãn phân phó xong liền ôm Nhược Yên bước vào.

Niên lão đang định nói Thanh Thủy Hiên là nơi gần chủ viện của vương gia nhất, từ sớm đã chuẩn bị cho vương phi tương lai, làm sao có thể để Nhược Yên tiểu thư vào ở được! Nhưng nhìn lại đã chẳng còn bóng dáng vương gia nhà mình đâu, lão lập tức chụp Lạc Phong lại hỏi xem xảy ra chuyện gì, Hứa Mạt và Trần Thanh Ảnh sớm đoán trước nên nhanh chân chạy mất.

Niên lão mặc dù là nô tài, nhưng đã chăm sóc cho Triệu Doãn từ bé, bắt đầu năm Triệu Doãn mười hai tuổi, tiền để Triệu Cẩm băng hà, sắc phong thái tử Triệu Huân đăng cơ, nhị hoàng tử Triệu Doãn là Thành Vương, thụ phong Thành Vương Phủ, giao cho một phần ba binh quyền và xuất cung. Từ đó Niên lão chăm sóc hắn vừa như chủ tử vừa như con trai của mình.

Lạc Phong thật thà bị Niên Lão bức cung đến khi khai hết mới được thả đi, kẻ sạch sẽ từng chỉ tiết một.

Ôm Nhực Yên bước vào Thanh Thủy Hiên, bên trong có dải căn phòng rộng rãi sang trọng. Mọi ngõ ngách đều không đặt thì trưng bày những món đồ cổ giá trị liền thành, trên tường thì treo tranh chữ của những học sĩ nổi tiếng đương thời. Nhực Yên cảm thấy bị áp lực thật lớn, chẳng may mình làm rơi ngã vỡ món nào đó, thì lấy gì đền đây!

Đối diện Thanh Thủy Hiên là Thanh Dật Hiên, nơi ở của Triệu Doãn, hai bên chỉ cách nhau một chiếc cầu cảnh bắt qua hồ sen nhỏ thôi. Cả Thành Vương Phủ lấy chủ đạo màu xanh thiên nhiên của cây lá, tạo nên vẻ đẹp mát mẻ thanh tân, một ít hoa sen hiem hoi trong hồ làm nổi bật nét hồng êm dịu, bàn ghế, đường đi, cầu đá đều sơn màu trắng đục. Lâm khung cảnh thanh nhã thoát tục, nhìn như giành cho thế ngoại cao nhân quy ẩn.

Đặt Nhực Yên ngồi trên ghế bên bàn trà, Triệu Doãn nói: "Sau này ở vương phủ, Nhực Nhi phải gọi ta bằng phụ vương, hiểu chứ? Tắm rửa sạch sẽ, phụ vương dắt con ra tiền thính dùng cơm."

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Niên lão cung kính hỏi: "Bẩm vương gia, vương phủ không có mama hay nha hoàn nào cả, lão nô có nên cho người đi tìm để hầu hạ Nhực Yên tiểu thư không?"

Triệu Doãn thấy cũng nên tìm người hầu hạ nàng, vừa định gật đầu thì Nhực Yên nắm lấy tay hắn cản lại viết: "Nhực Nhi không thích gần người lạ, Nhực Nhi không cần họ chăm sóc mình."

Hắn mỉm cười xoa đầu nàng hỏi: "Vậy ý Nhực Nhi phụ vương không phải người lạ nên Nhực Nhi thích thân cận phụ vương đúng không?"

Nhực Yên tròn mắt viết vào tay hắn: "Người nghĩ nhiều!"

Thấy bé con thẹn thùng xù lông, hắn càng thích thú trêu chọc nói: "Được! Được, Nhực Nhi đã thích phụ vương thế thì để phụ vương chăm sóc Nhực Nhi là được chứ gì, nếu không sẽ phụ lòng Nhực Nhi rồi!"

Nhực Yên trong lòng mắng hắn vô sỉ, quay mặt đi không thèm nói chuyện nữa. Triệu Doãn cũng không chấp nhặt với nàng, cười ha ha ôm nàng vào phòng tắm.

Niên lão bị bỏ quên một bên đứng thần thờ, lão ở vương phủ hơn mười năm, chưa bao giờ thấy vương gia cười thoải mái như thế, có lẽ tiểu cô nương này, thật làm vương gia vui vẻ, như thế còn gì bằng.

Lập tức quay ra ngoài phân phó người chuẩn bị dọn bữa, còn đặt biệt dặn dò quân sự bên dưới, ngày mai chuẩn bị phục sức và đồ dùng cho Nhực Yên tiểu thư, lão làm quân gia cũng hơn mười năm, nếu nhìn không ra sự sùng ái vương gia giành cho nàng thì làm sao sống được đến bây giờ.

Tắm xong, Triệu Doãn lau khô người nàng rồi đặt nàng lên giường, kiểm tra kỹ những vết thương trên người nàng, thấy chỉ còn dưới chân sắp mờ sẹo, thì ngoài ra không còn dấu vết gì nữa. Hắn bôi thuốc ở phần những vết sẹo đó xong, mới lấy y phục mặc cho nàng.

Bộ y phục màu vàng nhạt nhỏ nhắn, kết hợp với gương mặt trắng trẻo đáng yêu. Hài màu xanh lá, cảm giác nàng như một đóa hoa mặt trời toả nắng. Tóc nàng dài tới vai, làm hắn cứ cảm thấy có gì đó là lạ, giờ mới nhớ dường như tóc nàng đen và nhiều hơn người khác rất nhiều. Hài từ bốn tuổi không phải hắn chưa từng thấy, nhưng tóc chỉ loe hoe mấy sợi thôi. Không thể dài đến có thể cột một cái đuôi nhỏ như nàng.

Triệu Doãn ôm nàng ra tiền thính, vừa ngồi xuống hạ nhân đã bụng thức ăn lên. Nhực Yên lần này mới thật sự hiểu thế nào là quan khác với dân là như thế nào. So với thức ăn khi ở khách điểm nhiều hơn gấp bốn lần, nào gà quay nguyên con, nào ba ba hấp rừng, nào cháo tổ yến, nào canh bào ngư... v...v. Phải nói đêm không xuể.

Nhực Yên thờ dài, sau này nàng phải kiến nghị mới được, vì mỗi khi lên bàn cơm mà trong đầu nàng cứ nghĩ "phun phỉ là tội ác" thì làm sao ăn cơm nổi.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Bồng Dưng Mắc Chứng Khó Ngủ

Ăn cơm xong, Triệu Doãn dẫn Nhực Yên đi quanh phủ cho tiêu thực. Nắm lấy bàn tay bé xíu của nàng, bước chậm chậm quanh đình Thủy Tích, khuôn viên không lớn nhưng mát mẻ, nước trong hồ không sâu, chỉ đủ để trồng sen, thả vài con cá cảnh.

Kể từ khi cứu được nàng đến giờ, phần lớn thời gian hai người đều ở chung, ít khi tách rời, nhưng do Nhực Yên không nói được, còn Triệu Doãn cũng khá kiêu lời, nên thường là hắn im lặng ôm nàng đi loanh quanh, hoặc như bây giờ nắm tay dạo vòng vòng, dù không nói gì nhưng trong lòng luôn thấy ấm áp.

Dẫn nàng trở lại Thanh Thủy Hiên, Triệu Doãn cởi áo ngoài cho nàng rồi đặt nàng lên giường, vén chăn cho nàng ngủ xong mới bước ra ngoài đóng cửa trở về viện của mình.

Triệu Doãn vừa bước ra ngoài, Nhực Yên đã mở mắt, nàng ngồi dậy xếp bằng hai chân bắt đầu luyện công. Không phải nàng có ý giấu diếm gì hắn, chỉ

là hiện tại nàng chưa nói được, khó diễn tả hết đầu đuôi cho hẳn hiểu và cũng một phần do nàng sợ. Nàng sợ hẳn hiểu lắm, xem nàng như yêu quái mà tránh xa, nàng sợ mất đi sự ôn nhu của hẳn, chẳng thà nàng chưa từng nhận được sự triu chuộng yêu thương thì thôi, một khi đã có được nàng thật lòng luyến tiếc.

Qua một canh giờ sau Nhực Yên dừng lại, nàng cảm nhận rõ rệt chân khí lưu chuyển trong cơ thể mình, lan tràn khắp tứ chi bách hài làm cơ thể vô cùng khoan khoái.

Trở về viện đã hơn nửa canh giờ, Triệu Doãn vẫn không tài nào chợp mắt được, cảm giác như thiếu một cái gì đó làm hẳn bức bối vô cùng, đành ngồi dậy mặc ngoại bào vào bước ra khỏi Thanh Dật Hiên đi dạo.

Dưới tàng cây cuốn lá bên cạnh đình hồ, Trần Thanh Ảnh đang yên lặng nhìn về phía bên kia bờ, tầm mắt xa xôi không biết nghĩ gì. Nghe tiếng bước chân hẳn quay lại, nhìn thấy Triệu Doãn đang đi tới liền lên tiếng hỏi: "Giờ này sao vương gia còn ở đây? Ngài không nghỉ sớm để ngày mai diện thánh sao?"

Triệu Doãn nhìn nghe Trần Thanh Ảnh hỏi tự dưng chột dạ, không muốn nói nguyên nhân nên đáp: "Ánh trăng đêm nay khá đẹp, ta muốn ngắm một chút."

- "Ánh trăng đẹp?!" Trần Thanh Ảnh ngược lên nhìn ánh trăng non mỏng manh mờ nhạt giữa trời mà mảy nhíu lại. Vương gia, ngày không muốn nói thì cũng đâu cần tìm cái cớ khó tin vậy chứ.

Thấy hẳn không vạch trần mình, Triệu Doãn mới hỏi: "Vậy còn người?"

Trần Thanh Ảnh trầm ngâm một lúc mới nói: "Vương gia ! Huyết án diệt môn của Lục ngự y đã sắp tròn một năm, ngày mai ta muốn xin người nghỉ ít ngày để đi bái tế!"

- "Cũng phải, bây giờ triều đình cũng không có chuyện gì cấp bách, người đi sớm rồi về." Triệu Doãn ưng thuận.

- "Tạ vương gia!" Triệu Thanh Ảnh hành lễ.

Tỉnh trở về thì nghe tiếng Triệu Doãn nhàn nhạt truyền đến: "Huyết án của Lục ngự y cũng đã một năm, người chết cũng đã chết, bằng chứng điều tra cho thấy đây là một thế lực lớn trong giang hồ và quan trọng hơn, rễ chúng cắm sâu trong triều đình hiện tại, người có lòng điều tra cũng không được gì, nếu chẳng may bức dây động rừng, thì manh mối khó khăn tìm được điều sẽ đổ về một kẻ chết thay chứ không phải là hung thủ thật, người hiểu chứ?"

- "Thuộc hạ đã hiểu. Tạ vương gia nhắc nhở!"

Triệu Doãn nhìn nét mặt tang thương của hẳn mà thở dài khẽ nói: "Người từ nhỏ đã bên cạnh ta, vừa là quân - thần vừa là bằng hữu. Người vốn rất thông minh và thừa kiên nhẫn, nhưng chỉ cần có liên quan đến Lục Uyển tiểu thư, luôn làm người thất vọng. Thanh Ảnh, sự thất vọng này rất có thể sẽ giết chết người." Sau đó quay người bước đi, để lại một mình Trần Thanh Ảnh đau thương đứng đó.

Về đến Thanh Dật Hiên, Triệu Doãn mở cửa muốn bước vô bỗng dừng lại, quay đầu nhìn qua phía đối diện, ngẫm nghĩ một lúc, hẳn đóng cửa lại, bước qua cầu đá mở cửa phòng Thanh Thủy Hiên đi vào.

Đang ngủ yên trên giường Nhực Yên nghe được tiếng mở cửa chột mở mắt, khi nhìn thấy là Triệu Doãn mới bỏ xuống lo lắng thở ra một hơi, ngồi dậy nhìn hẳn bước vào.

- "Phụ vương làm Nhực Nhi thức giấc sao?" Triệu Doãn bước đến dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán nàng hỏi.

Nàng chưa kịp đáp đã nghe hẳn nói: "Vốn phụ vương sợ Nhực Nhi ngủ một mình không quen sẽ gặp ác mộng, nên mới qua kiểm tra. Không ngờ vẫn làm Nhực Nhi thức giấc."

Ồ thì nghe cũng hợp tình hợp lý, chỉ là không hiểu sao trên mặt hẳn có vẻ không được tự nhiên. Nhưng nàng cũng không nói nhiều, bò vào bên trong chừa chỗ cho hẳn rồi nằm xuống.

Triệu Doãn thấy Nhực Yên chừa chỗ cho hẳn thì vui vẻ cời ngoại bào, nằm xuống kéo nàng ôm vào lòng, nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi ngủ.

Gần đến giờ mảo hôm sau, Niên tổng quản gõ cửa phòng Thanh Dật Hiên tận ba lần nhưng không nghe thấy tiếng trả lời, đang muốn gõ thêm lần nữa thì đã thấy Triệu Doãn mở cửa từ Thanh Thủy Hiên tinh táo bước ra ngoài khiến Niên lão tròn mắt.

Bước nhanh qua nói với hẳn: "Vương gia a ! Người có cung chiều Nhực Yên tiểu thư đến đâu, thì cũng nên biết nam nữ khác biệt, người phải sớm tập cho nàng tự ngủ một mình chứ."

Nghe Niên lão căn nhắc hẳn thần nhiên đáp: "Nàng còn quá nhỏ lại lần đầu tiên đến nơi này rất dễ sợ hãi, cứ đợi nàng lớn chút nữa rồi nghĩ cũng không muộn."

Đĩ nhiên hẳn trực tiếp quên nói với Niên lão nguyên do hẳn ngủ không được mà chui qua phòng nàng.

Hẳn nhanh nhẹn bước về phòng rửa mặt, thay triều phục lên triều.

Chương 15: Hoàng Đế Triệu Huân

Thượng chiếu sáng hôm nay, Hoàng Đế Triệu Huân sau khi nhìn thấy bằng chứng tham ô trên dưới gần mười hai quan lớn nhỏ địa phương của Thành Độn Dương do Thành Vương dâng tấu đã khiến long nhan giận dữ.

Ném một mớ tấu chương xuống trước mặt quần thần lớn tiếng mắng:” Hừ, hay cho đám ăn hại các ngươi! Bá tánh ở phương bắc An Thành phải sống trong cảnh sưu cao thuế nặng, bị đám tham quan cướp đi nhà cửa ruộng vườn, đầy ải dân lành, khắp nơi than oán. Nhưng mà đám ăn hại các ngươi, hết dâng tấu chương khen ngợi quan thanh liêm từ mẫu, được lòng dân, thì hợp lực che mắt triều đình! Các ngươi nói xem có xứng đáng mũ ô sa trên đầu mình hay không!”

Ngay lập tức một đám người già trẻ cùng nhau quỳ xuống luôn miệng hô:” Hoàng Thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận!”

-“Truyền ý chỉ của trẫm, lệnh cho Binh Bộ Thị Lang Chu Khải Lâm giữ chức khâm sai, nhanh chóng đến Độn Dương bắt hết bọn tham quan ấy vào đại lao hình bộ, tra cho ra nhưng kẻ có quan hệ bè phái, bao che chỉ điểm. Nhẹ thì cắt chức tịch biên, nặng thì lưu đầy cả nhà, ba đời không được vào triều cho trẫm!” Hoàng đế tức giận ra lệnh.

Chu Lâm Khải bước ra lãnh chỉ xong thì lui xuống. Văn võ bá quan tấu thỉnh một loạt những chuyện gần đây, sau đó Hoàng đế gọi riêng Thành Vương vào thư phòng rồi cho bãi triều.

Bên trong ngự thư phòng, Triệu Huân lập tức không còn đáng vẻ cao cao tại thượng vừa rồi, chùng ra một gương mặt tươi cười vỗ vai Triệu Doãn nói:” Hoàng đệ, chuyện này của đệ phải nói là nhất lao vĩnh dật*, một mẻ hết sạch gọn gàng vô cùng. Huynh thay mặt bá tánh Độn Dương cảm ơn công lao của đệ nhé.”

* Nhất lao vĩnh dật: một lần vất vả , nhàn nhả suốt đời.

-“Ồ đây không có người ngoài, huynh còn đóng kịch cho ai xem? Không phải huynh đã tính trước tình huống mới cử đệ đi hay sao? Bây giờ bọn họ chết cũng không biết mình chọc phải vị nào đi.” Triệu Doãn nhàn nhạt ung dung đáp.

-“Thì không phải vì huynh tin tưởng năng lực của đệ sao? Biết đệ dễ dàng nắm được đuôi của bọn chuột đó mà! Đệ xem mình thật tốt phúc, rảnh rỗi có thể đi đây đi đó, vui du ngoạn thành nam, buồn giao du thành bắc. Ai như ta, mỗi bước chân có quan ngữ sử theo rình, muốn ngủ ở cung nào cũng bị người dòm ngó, thử hỏi tự do ở đâu chứ!” Hoàng đế đang nịnh nọt Thành Vương bỗng theo thói quen tiếp luôn điệp khúc muôn thuở của mình.

Nhìn Triệu Doãn vẫn bình thản uống trà vờ như không nghe thấy, Triệu Huân chợt hỏi:” Theo như dự trình đệ đã về từ hôm kia, vì sao hôm qua mới về đến? Có phải gặp trở ngại hay không?”

Đặt ly trà lên bàn Triệu Doãn mới từ từ trả lời:” Không phải công vụ, do trên đường cứu một nữ hài, đệ đã nhận nàng làm nghĩa nữ.”

Triệu Huân nghe xong kinh ngạc vô cùng, mới đưa mắt quan sát đệ nhà mình từ trên xuống dưới mấy lượt. Không chịu được ánh mắt sỗ sàng của hắn, Triệu Doãn lập tức cau mày hỏi:” Hoàng huynh muốn làm gì?”

Triệu Huân mới đưa ánh mắt trở lại gương mặt anh tuấn của Triệu Doãn thăm dò:” Ta hỏi đệ một chuyện, có phải đệ thật sự đoạn tụ* hay không?” (HP: Đoạn tụ mấy năm nay quá thịnh hành, ta không giải thích đâu. ^^)

Gương mặt Triệu Doãn đen lại hỏi:” Huynh không gọi ta vào đây chỉ để nói mấy chuyện này chứ?”

Biểu tình trên mặt Triệu Huân lập tức đứng đắn vô cùng nói:” Dĩ nhiên không phải, ta có thứ này cho đệ coi.”

Nói xong lấy bên trên sắp thư tín đưa qua một tờ cho Triệu Doãn xem. Nhìn bên trên mặt hàm có ghi năm chữ “Huyết án Lục ngự y” hắn chăm chú đọc xong lập tức đưa mắt nhìn Triệu Huân:” Ý hoàng huynh là người này có thể biết được mấu chốt vì sao Lục ngự y bị diệt môn?”

Triệu Huân gật đầu kể:” Lục ngự y tên là Lục Phạm Dư, vốn là thần y nổi danh chốn giang hồ. Hai mươi năm trước, khi phụ hoàng tức là Tiên Đế Triệu Căn còn tại vị, khi đó ngài bị một chứng mình đau đầu mà không ngự y nào trong triều chữa được, mới cho người đi tìm thần y Lục Phạm Dư, quả nhiên Lục Phạm Dư dùng thời gian một tháng chăm cứu đã trị khỏi hoàn toàn chứng đau đầu đó, vì trọng hiền tài, phụ hoàng đã chiêu Lục Phạm Dư ở lại kinh thành, phong làm Nhất Phẩm Ngự Y, chuyên điều trị cho huyết mạch hoàng thất.

Hai năm sau Lục ngự y cưới đệ nhất mỹ nhân của kinh thành Vương Mẫn Nguyệt làm thê tử. Lục ngự y vốn là người lương thiện, dù được phê chuẩn là ngự y riêng của hoàng gia, nhưng vẫn thường xuyên ra ngoài chữa bệnh, ít khi trong cung, nên đã tiến cử Dương Phùng vốn là sư đệ đồng môn thay y ở trong cung túc trực. Phụ hoàng thấy Dương Phùng y thuật cũng cao minh nên đồng ý.”

Uống một hớp trà xong Triệu Huân nói tiếp:” Thành thân hai năm thì Vương thị sinh được một nữ nhi đặt tên Lục Uyển Nhi. Vài năm sau do vẫn không

có con trai, Lục ngự y đã nhận Trần Thanh Ảnh làm đệ tử mà truyền thụ y thuật của mình.

Mọi chuyện vốn bình yên cho tới cách đây một năm, một nhóm hắc y nhân đột nhập vào giết hết cả phủ ngự y chỉ để lại Lục Phàm Dư và con gái ông là Lục Uyên Nhi, bọn chúng ép hai người uống một loại độc được có tên Nhuyễn Cốt rồi bỏ đi. Nhuyễn Cốt tên cũng như nghĩa, người uống vào sẽ phải chịu đau đớn như xương cốt tan ra, hòa vào máu rồi chết. Một cái chết đau đớn và vô cùng chậm chạp.

Dù không có thuốc giải nhưng dù sao ông cũng là thần y, trên người có một viên trụ mệnh hoàn nên ông cho Lục Uyên Nhi uống, trước khi chết ông đã phóng đi một con chim bồ câu, như cầu cứu ai đó mà không ai biết được. Ai cũng tưởng người còn sống duy nhất liên quan đến Lục phủ là Trần Thanh Ảnh vì đã theo bên người hỗ trợ đệ nên từ sớm đã rời kinh, nhưng cách đây mấy hôm, ta điều tra được vẫn còn một người nữa, và manh mối lại quan trọng vô cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Manh Mối

”Lúc đệ và Trần Thanh Ảnh vừa trở lại kinh thành, nhận được tin thì đến ngay Lục phủ, nhưng chỉ gặp được Lục Uyên Nhi đang trút hơi tàn, bản thân nàng cũng không biết chuyện gì, chỉ biết hắc y nhân đã lục soát khắp phủ, lấy đi ngọc bội tùy thân của nàng rồi mới rời đi. Mặc dù trụ mệnh hoàn có thể giữ mệnh nàng, nhưng sự đau đớn nàng vẫn phải chịu đựng. Nên khi gặp lại Trần Thanh Ảnh xong, nàng đã tự sát. Đầu mối đứt đoạn. Vậy người hoàng huynh tìm thấy đã biết được điều gì?”

Triệu Huân nói:” Người của huynh cứu được hắc y nhân khi bị núi lở. Sau khi hỏi ra mới biết, hắc y nhân là hạ nhân bên cạnh Lục ngự y, nên có nhiều việc Lục ngự y tự tay giao phó cho hắc y nhân. Khi thảm án xảy ra hắc y nhân đã rời Lục phủ về quê để tang phụ mẫu, khi trở lên thì Lục gia đã không còn người nào, hắc y nhân sẽ không toàn mạng nếu để ai đó biết hắc y nhân là người Lục phủ, nên đã bỏ trốn.

Mấy tháng nay hắc y nhân sống trên núi rừng, không dám đến những nơi có người, nên không ai tìm được. Hắc y nhân đã khai rằng thật ra năm đó Lục Phu Nhân mang thai, không phải sinh một mà là hai người con gái, nhưng nhị tiểu thư thể chất yếu ớt, Lục ngự y chuẩn đoán nàng không thể sống qua một tuổi, nên đã cầu Diệp Trần sư thái vốn là sư tỷ của mình đến giúp đỡ.

Sau đó sư thái dùng chân khí của mình mới có thể cứu nhị tiểu thư một mạng, nhưng chỉ cảm cự một thời gian, chỉ có cách mang nàng theo bên người dạy nàng võ công, thì may ra có thể tìm được đường sống. Lục ngự y vì hy vọng con gái mình được sống, đã âm thầm đưa cho Diệp Trần sư thái nuôi dưỡng. Hai người họ dục là đồng môn, nhưng Lục ngự y đi theo y thuật, không biết võ công, còn Diệp sư thái lại là thiên tài võ học, nên để nhị tiểu thư theo người là hy vọng duy nhất.”

-“Như vậy rất có thể là thư cầu cứu trước lúc Lục Ngự y mất, là gửi cho Diệp Trần, vậy thì món đồ mà nhóm hắc y nhân kia vẫn chưa tìm được rất có thể ở trong tay nhị tiểu thư của Lục phủ, đang đi theo Diệp Trần sư thái?” Triệu Doãn suy đoán.

Triệu Huân gật đầu:” Huynh cũng đã cho người điều tra, nhưng Diệp Trần sư thái vốn là cao nhân ẩn dật, nên không phải dễ tìm tung tích được, ít nhất mọi người cũng có phương hướng để theo, đệ cũng không cần gấp gáp.”

Bản thân Triệu Doãn cũng hiểu được nên không nói gì, thì Triệu Huân bỗng nhiên xáp lại gần hắc y nhân hỏi:” Chính sự đã xong, vậy đệ có thể nói cho vi huynh biết có phải đệ thích nam nhân không? Huynh sẽ ban cho đệ vài người thật anh tuấn!”

La công công đang đứng bên ngoài chờ hầu hạ, bỗng nghe được tiếng gậy gõ thật lớn vang lên từ ngự thư phòng, khiến bọn hắc y nhân và hộ vệ giật mình. Đang tính chạy vào xem có chuyện gì thì đã thấy Thành Vương mặt mày đen thui đá cửa phát tay áo bước ra. Không nói một lời rời khỏi.

Bên trong lại truyền ra tiếng cười không chút hình tượng của Đương Kim Thánh Thương vang lên, khi tất cả bước vào thấy dưới sàn là một đồng gỗ vỡ nát, tàn tích của chiếc bàn trà bằng gỗ quý trong ngự thư phòng. Còn hoàng đế Triệu Huân ôm lấy ngực mình cười ngặt.

Đám nô tài đen mặt. Hoàng Thượng a! Chỉ có ngài mới có tài làm cho Thành Vương ôn thuận như ngọc kia sinh khí như vậy, chỉ có thể thay Thành Vương cầu phúc vì có một hoàng huynh như người a!

Thành Vương Phủ.

Vừa từ trong cung trở về, hắc y nhân lập tức hỏi Niên lão Nhục Yên đã thức chưa, nghe Niên lão nói Nhục Yên tiểu thư vẫn chưa rời phòng, liền bước nhanh vào Thanh Thủy Hiên đánh thức nàng dậy.

Thật ra từ sáng lúc hắc y nhân đi nàng đã dậy, ngồi luyện công hơn một canh giờ sau mới ngủ tiếp, vì mấy ngày trước cười ngửa hơi nhiều, nên người mệt mỏi không có tin thần động dậy.

Mọi nàng từ trong chăn ra, hắc y nhân nói:” Tiểu miêu lười, giờ này vẫn chưa chịu dậy ăn điểm tâm, thì làm sao mau lớn được.”

Nghe hắc y nhân nói nàng lằm bằm đáp:” Nàng chỉ luyện công mới lớn được, ăn nhiều chỉ làm nàng mập lên thôi.”

Không nghe rõ nàng nói gì, Triệu Doãn nghĩ nàng mới ngủ, nên mỉm cười đem khăn lau mặt cho nàng, thay xiêm y, cột tóc gọn gàng rồi ôm nàng ra tiền đình.

Niên lão một bên nhìn vương gia nhà mình thành thực chăm sóc tiểu nha đầu kia như thế, trong lòng ngũ vị tạp trần. Vương gia a! Mấy trăm thiên kim tài nữ trong kinh thành đều mong được chăm sóc ngài thì ngày lạnh lòng từ chối, thế mà ngài là bỏ thân phận của mình đi chăm sóc một nha đầu như thế, đây có nên gọi là hiếu tử* hay không a!

*Hiếu tử: Một cách nói khác là có hiếu với con.

Đem Nhượng Yên ra tiền đình đặt xuống ghế Triệu Doãn mới hỏi:”Dùng xong điểm tâm, phụ vương dẫn con đi dạo kinh thành, Nhượng Nhi có muốn đi không?”

Nhượng Yên lập tức gật đầu, nàng chưa từng được thấy kinh thành cổ đại a, có dịp thì phải đi cho biết một chút, nằm ngủ nhiều cũng hơi ọc mà. Đang hưng phấn chợt nhớ ra điều gì, nắm lấy tay hắn nàng viết:”Người không bận việc hay sao?” Hắn là vương gia, sao có thể rảnh rỗi bởi nàng cả ngày thế được.

Thấy nàng quan tâm mình, Triệu Doãn vui vẻ giải thích:”Phụ vương chỉ là một vương gia nhàn tản, mọi việc có hoàng thượng lo, đâu có nhiều việc mà để bản thân mệt nhọc.” Ngoài miệng nói như thế nhưng trong lòng hắn thầm nghĩ, để hoàng thượng rảnh rỗi lo việc người khác, còn không bằng giao hết sự vụ cho hắn, mình cũng đỡ phiền.

Hai người ăn xong điểm tâm, hắn bế nàng ra cửa phủ. Xe ngựa đã chuẩn bị sẵn, chỉ thấy Hứa Mạt và Lạc Phong đánh xe, không đem theo thị vệ nào. Nhượng Yên thắc mắc, hắn không phải vương gia sao, chẳng phải trong phim hồ ra là gặp thích khách sao? Lẽ nào vương triều này yên bình như vậy?

-“Ngán người gì thế?” Hắn xoa đầu nàng hỏi.

Nàng viết lên tay hắn:”Chỉ đem theo có hai người, lỡ gặp người xấu thì sao?”

Hắn vừa thả nàng lên xe ngựa vừa nói:”Phụ vương có ám vệ bảo vệ, Nhượng Nhi không cần lo lắng.”

Nàng gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu rồi chui vào xe, hắn bước vào xong bên ngoài Hứa Mạt và Lạc Phong cho xe ngựa chạy.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Gặp Mai Phục

Xe ngựa đi chậm rãi dọc theo nhiều con đường lớn nhỏ của kinh thành, Nhượng Yên quỳ hai chân trong lòng Triệu Doãn nhìn ra ngoài cửa sổ nhìn ngắm xung quanh. Sợ nàng mỏi, hắn kê cao chân đặt nàng ngồi trên đầu gối mình cho dễ nhìn.

Chạy gần đến một khu phố nhỏ gần chợ, thấy ánh mắt thích thú của nàng, hắn ra lệnh dừng lại. Quay đầu hỏi Nhượng Yên:”Có muốn xuống xe đi dạo chợ một chút không?” Nhượng Yên nghe được liền háng hái đứng lên, kéo tay hắn bước ra ngoài.

Hắn bước xuống xe ôm lấy nàng thả xuống, nắm lấy bàn tay bé nhỏ non mềm, dẫn nàng bước vào chợ. Trên phố hai bên kê những cái sạp lớn nhỏ, chung bài đủ loại mặt hàng, nào sơn phấn, tranh họa, khăn tay, đồ ăn, nhộn nhịp như chợ đêm hiện đại mà nàng từng xem truyền hình trực tiếp.

Thấy nàng cái gì cũng tò mò nhìn bên này một chút, bên kia một chút, nhưng lại không đưa tay chạm hay cầm thử món nào thì Triệu Doãn cũng hơi ngạc nhiên. Không phải người ta nói phá như trẻ con hay sao? Thật không ngờ Nhượng Nhi của hắn ngoan ngoãn như vậy. Thế thì túi ngân lượng chuẩn bị để bù cho người ta không có chỗ dung rồi.

Đang cẩn thận quan sát kiến trúc thời đại này, coi có khác gì trên phim ảnh hay chiếu không, thì thấy Triệu Doãn đưa ra trước mặt nàng một cây kẹo hồ lô, nàng thích thú nhìn ngắm rồi nếm thử, dù không ngon như mứt quả nàng ăn thời hiện đại, nhưng vẫn cầm lấy, vì có cảm giác giống trong phim, không phải ai đi dạo chợ ở cổ đại đều ăn kẹo hồ lô sao, nàng hiện tại thấy mình như đang trong phim vậy. Đến khi nhìn thấy Triệu Doãn đưa cho nàng cái chong chóng nhiều màu, mặt nàng đen lại đẩy về cho hắn, vút lại anh mắt “ngươi thật trẻ con” rồi bước đi.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của nàng, tâm Triệu Doãn mềm lại, bây giờ hắn hiểu vì sao Hoàng huynh cứ bắt hắn lấy vợ, sinh con. Thì ra có một đứa con để sung ái cảm giác lại tốt đến vậy. Nếu Triệu Huân biết được chắc chắn hắn sẽ la lên rằng:”Ý của ta không phải như thế!”

Hứa Mạt và Lạc Phong ở phía sau mỉm cười nhìn đến run rẩy khi thấy cảnh tượng như vậy. Một nam tử mặc trường bào trắng viền xanh lam, đầu tóc cổ định bằng phát quan bằng ngọc, anh tuấn hiên ngang, khí thế bất phàm cầm trên tay một cái chong chóng nhiều màu đi theo sau lưng một nữ hài khả ái. Thật mất hình tượng.

Đi hết con chợ nhỏ, lúc trở lại xe ngựa. Trên tay Nhượng Yên đã có thêm một túi giấy, có rất nhiều loại bánh nhìn vô cùng đẹp mắt. Xe ngựa lại di chuyển

theo hướng ngoại thành mà đi.

Nhược Yên thử một cái bánh bột trong màu trắng sữa, vừa béo vừa thơm mùi hoa quế thấy ăn ngon liền cầm lấy cái khác đút cho Triệu Doãn. Triệu Doãn cũng không đưa tay cầm mà trực tiếp ăn trên tay nàng, làm đầu lưỡi quét qua, chạm tay Nhược Yên, tự nhiên nàng cảm thấy mặt thật nóng, liền trừng mắt nhìn hắn một cái.

Triệu Doãn không hiểu vì sao Nhược Yên trừng mình mà thăm nghĩ. Không phải Nhược Nhi muốn cho hắn ăn sao, vì sao khi hắn ăn rồi lại bị nàng giận? Đúng là nữ nhân cùng hài tử thật khó nuôi. Mà nữ hài tử lại càng khó a!

Trong xe ngựa nhất thời chỉ có mỗi tiếng nhai nuốt của Nhược Yên, nàng đang tức giận bản thân mình, vì cái gì dễ đồ mặt vậy chứ.

Đến khi xe ngựa từ từ dừng lại, tiếng Lạc Phong cung kính vang lên:” Bẩm Gia, đã đến Nhã Viên.”

–“Ta biết rồi.” Lên tiếng xong đưa tay ôm lấy Nhược Yên bước xuống xe ngựa.

Vừa bước ra ngoài, Nhược Yên lập tức nhìn ngơ ngẩn, khung cảnh phải nói Dao Trì trong tiên hiệp được diễn tả ra sao, thì nơi này phải nói đẹp hơn chứ không kém.

Một vườn hoa lê trắng trái dài khuất tầm mắt, được cắt ngang bằng những hồ nước nhỏ được trồng một hàng liễu xanh, điểm xuyến hoa đỏ dọc theo hai bên bờ.

Triệu Doãn dẫn Nhược Yên đi dạo xung quanh nói:” Nhược Nhi thích không? Nơi này cách phủ viện của hoàng thất không xa, nên người bình thường ít khi lui tới.”

Nhược Yên thăm cảm thán, đúng là hoàng gia a! Thật lãng phí, nếu làm khu du lịch sinh thái thì một năm thu biết bao nhiêu là tiền đó.

Chưa đợi Nhược Yên cảm thán xong, đã thấy Hứa Mạt, Lạc Phong cùng một nhóm người áo đen xuất hiện đang tiến về phía họ, trên cánh tay những người đó có đeo huy hiệu Thành Vương Phủ, tất cả đều rút khí giới ra. Nhược Yên theo bản năng cầm chắc tay Triệu Doãn, cảm nhận được căng thẳng của nàng, Triệu Doãn bế Nhược Yên ôm vào lòng vuốt lưng nàng trấn an.

–“Bẩm Vương gia, có một nhóm người đang tiến về phía chúng ta, thân thủ không tệ! Thuộc hạ sẽ ở lại chặn bọn chúng, để Hứa Mạt bảo vệ người cùng tiểu thư nên rút lui về phủ trước!” Lạc Phong nói.

–“Không cần! Nếu bọn chúng đã có chuẩn bị vậy nơi này, thì tách ra sẽ càng nguy hiểm, cho người thả pháo hiệu gọi viện binh, Ta không tin chỉ những tên này mà chúng ta không trị được!” Triệu Doãn lạnh giọng phân phó.

Chỉ chớp lát, hơn một trăm hắc y nhân từ khắp nơi tiến vào, siết chặt vòng vây, Triệu Doãn ôm chặt Nhược Y trong lòng lui vào giữa sự bảo vệ của ám vệ và Lạc Phong cùng Hứa Mạt.

Hơn hai khắc trôi qua, bọn hắc y nhân nhận ra ý đồ kéo dài thời gian chờ chi viện, thì càng điên cuồng tấn công về phía Nhược Yên hơn, giữa loạn đầu vạn kiếm, ám vệ của Thành Vương Phủ cũng đã ngã xuống năm người, kể cả Hứa Mạt và Lạc Phong cũng đầy thương tích, có vài tên tràn vào được giữa vòng vây, bị chương phong của Triệu Doãn đánh dạt ra ngoài, ói máu.

Đang ôm chặt cổ Triệu Doãn, thấy từ phía sau có một mũi kiếm đâm vào phía lưng hắn, Nhược Yên hoảng hốt hét lên:” Triệu Doãn, cẩn thận!”

Triệu Doãn lập tức xoay người đá vào cổ tay hắc y nhân làm hắn rơi kiếm, sau đó một ám vệ lao qua đâm một nhát kiếm vào cổ họng hắn, chết tươi.

Vừa giải quyết phía sau thì phía trước lại lao lên hai người, hai mũi kiếm một trái một phải chìa vào người Triệu Doãn, một tay bận ôm lấy Nhược Yên, chỉ còn một tay đỡ kiếm, hắn cắn răng dùng vai chịu lấy một mũi, rồi dùng kinh phong đánh bật hai người bay ra ngoài. Tình thế đang nguy kịch dần thì nghe tiếng bước chân đồ tới, biết viện binh Thành Vương đã đến, bọn hắc y nhân ra hiệu rút lui. Nhưng phần lớn vẫn bị bắt lại.

Nhìn thấy vết thương trên vai vương gia đổi màu, biết là có độc, Hứa Mạt nhanh chóng đem xe ngựa đến đỡ Triệu Doãn và Nhược Yên lên xe nhanh chóng hồi phủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Dụ Dỗ

Bên trong xe ngựa, Nhược Yên nhìn vết thương trên vai Triệu Doãn mà thăm tâm vừa vội vừa đau lòng. Lấy túi nước sạch thấm ướt khăn tay, lau rửa miệng vết thương, hy vọng về đến vương phủ kịp thời giải độc.

Triệu Doãn nắm lấy bàn tay run rẩy của nàng khó khăn nói:” Đừng lo lắng, ta sớm điểm huyết cầm máu, dùng nội công ngăn cản độc tố phát tán trong cơ

thể rồi. Chuyện Nhược Nhi có thể nói, có phải nên nói cho phụ vương biết không?” Bờ môi khô nứt không còn chút máu của hấn mấp máy. Nhưng tầm mắt vẫn không rời khỏi nàng.

Nhược Yên lập tức ngăn hấn lại giải thích:” Từ khi tỉnh lại ta vốn không nói được, rồi sau khi theo người về đây ta cũng không biết mình có thể nói được khi nào, vì thói quen cần gì thì viết, nên cũng không để ý đến chuyện đó lắm. Có thể lúc này hoảng hốt nên mới gào lên được. Nhưng người đừng hỏi nữa, chờ người khỏe lại, muốn biết gì ta sẽ nói hết, được không?”

Nhìn ánh mắt tràn đầy lo lắng của nàng giành cho mình, hấn cũng không gấp nữa, nên gật đầu.

Xe ngựa về đến Thành Vương Phủ, ngự y đã được gọi đến chờ sẵn, Hứa Mạt đỡ Triệu Doãn vào Thanh Dật Hiên xong thì ngự y tiến lên cởi áo Triệu Doãn ra xem xét vết thương, bắt mạch xong thở phào nhẹ nhõm nói:” Thật may đây chỉ là độc mềng xà đồng, khi chạm vào máu sẽ làm thần kinh trì trệ, khó giữ đầu óc tỉnh táo nhưng không nguy hiểm tính mạng, thần sẽ kê thuốc giải độc cho người, còn vết thương cạn lại nhỏ, không có gì đáng ngại.

Khi ngự y băng bó vết thương xong lui ra ngoài. Niên lão mới tiến lên muốn kéo Nhược Yên đang ngồi bên giường nhìn chằm chằm Triệu Doãn đỡ nàng về nghỉ ngơi thì Nhược Yên lắc đầu nói:” Cháu không muốn đi, Lão bá cứ để ngồi đây một chút, cháu không làm ồn chàng đâu.”

Niên lão vui mừng reo:” Nhược Yên tiểu thư biết nói? Thật tốt quá, lão vốn định chuẩn bị vài ngày tới để ngự y bắt mạch cho tiểu thư, nhưng bây giờ thì tốt rồi. Thôi tiểu thư cứ ngồi, vương gia không có gì nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là tốt rồi, khi mệt tiểu thư nhớ đi nghỉ nhé!” Dặn dò xong lão nắm áo Hứa Mạt đang căng thẳng đứng yên sau lưng kéo ra ngoài cho đại phu băng bó, trị thương. Nhìn vết thương của hấn đúng là không nhẹ.

Trong phòng yên tĩnh lại, Nhược Yên ngồi thật lâu nhìn Triệu Doãn ngủ mê trên giường vì độc phát. Nàng nắm chặt tay hấn kiên quyết nói:” Chàng yên tâm, đây là lần cuối cùng ta để chàng vì ta mà bị thương, ta sẽ luyện công thật tốt, thật mạnh, cho dù không thể bảo vệ chàng thì cũng không để vương tay, chân chàng mà đưa cả hai vào nguy hiểm! Ta tuyệt không để mình trở thành gánh nặng cho chàng!”

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, Nhược Yên nghe tiếng Niên Lão nói:” Bệ hạ, Vương gia không sao, hiện đã ngủ rồi, ngự y đã nói cứ để người ngủ đêm nay, ngày mai uống thuốc là sẽ khỏe, không để lại bất cứ di chứng gì.”

-“Dù sao trăm cũng đã xuất cung, để trăm vào xem đệ ấy một chút mới an tâm được.” Một giọng nam trầm nhẹ nhưng đầy uy quyền cất lên.

Nhìn cửa mở ra, một nam nhân cao lớn mặc một bộ hoa bào màu trắng, trước ngực có thiêu kim long ngũ trảo bước vào, gương mặt anh tuấn, lông mày sắc sảo, mũi cao, da trắng, khí thế hiên ngang bước vào.

Nam nhân thấy Nhược Yên ngồi trên giường nhìn mình, lập tức mở miệng hỏi Niên lão:” Nàng ta là nghĩa nữ mà đệ đệ ta mới nhận sao?”

-“Dạ phải, thưa bệ hạ!” Niên lão cung kính đáp.

Hấn không nói gì, chỉ bước đến đầu giường nhìn sắc mặt khi ngủ của Triệu Doãn khẽ cau mày, đưa tay thăm dò mạch tượng của hấn xong thì để xuống vén chăn đắp lại.

Lúc này mới quay qua nhìn thẳng Nhược Yên, quan sát một lúc rồi gật đầu bỏ ra ngoài.

Niên lão lập tức chạy theo sau, đóng cửa phòng lại xong rồi nhanh chân cung tiễn hoàng thượng hồi cung.

Căn phòng trở về yên tĩnh như lúc đầu, Nhược Yên cời gậy ra, chui vào chăn bên phía cánh tay không bị thương của hấn mà dụi đầu vào lòng ngực ấm áp, nhắm mắt ngủ.

Niên lão sau khi tiễn Hoàng Đế về thì xuống bếp phân phó người chuẩn bị cơm canh cho Nhược Yên, nghe nói nàng từ chiều đến giờ vẫn chưa ăn gì, lo nàng sẽ đói bụng.

Khi bụng khay cơm đến cửa Thanh Dật Hiên, Niên lão đẩy nhẹ cửa vào thì nhìn thấy Nhược Yên đã ngủ say bên cạnh Triệu Doãn thì khẽ thở dài một tiếng, đóng cửa bước ra ngoài.

Ngoài trời gần sáng, Triệu Doãn mới chậm rãi mở mắt ra, hấn khát nước nên liếm đôi môi khô của mình, muốn ngồi dậy thì cảm giác được cánh tay mình hơi nặng, đưa mắt nhìn xuống, thấy Nhược Yên rúc vào lòng mình mà ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của hấn. Vẫn không nhúc nhích, hấn im lặng nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngủ say của nàng, khẽ đưa tay vuốt nhẹ làn tóc mai mềm mịn.

Nàng giật mình mở mắt, thấy hấn đã tỉnh, liền vội hỏi:” Chàng sao rồi, còn đau ở đâu không? Để ta đi gọi Niên lão kêu đại phu đến!” Nói xong vội bò xuống giường.

Nhưng chưa kịp mang hài tay nàng đã bị hấn nắm lại nói:” Phụ Vương hơi khát, Nhược Nhi rót cho ta chén nước là được.”

Nhược Yên gật đầu, nhanh chóng bưng chén nước đến cho hấn, chờ uống xong đem chén để lại bàn rồi lại hỏi:” Chàng thật không sao? Dù thật không sao thì cũng phải uống thuốc, ta vẫn nên đi gọi Niên lão thôi!”

Nhược Yên chưa kịp đi gọi, thì Niên lão đã mở cửa bước vào, trên tay cầm một khay thuốc, phía sau có hai người bưng điểm tâm đi theo.

-“Vương gia! Hôm qua đến nay cả ngài và Nhược Yên tiểu thư vẫn chưa ăn uống gì, ngài nên ăn chút cháo rồi uống thuốc trước đã.” Niên lão khuyên nhủ.

Hắn nghe Nhực Yên vẫn chưa ăn gì, lập tức phân phó dọn cháo lên bàn nhỏ cạnh giường cùng ăn. Điềm tâm xong Niền lão cho người dọn chén đĩa xuống, để chén thuốc bên cạnh bàn rồi phân phó lui ra.

Nhực Yên bưng chén thuốc thổi nguội, sau đó đưa cho hắn nói:”Chàng có muốn nghe ta kể lai lịch của mình không? Nếu không uống hết ta sẽ chỉ kể một nửa đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nguyện Ý Đánh Cuộc.

Triệu Doãn nghe Nhực Yên nói xong khẽ nhượng mảy:” Lá gan Nhực Nhi thật không nhỏ, cả phụ vương mà cũng uy hiếp sao?”

-“Đúng! Thế chàng có bị ta uy hiếp không?” Nàng vẫn bưng chén thuốc nhìn hắn chờ đợi.

Triệu Doãn cầm lấy chén thuốc, mỉm cười cung chiêu xoa đầu nàng xong mới đưa chén thuốc lên môi uống cạn, nàng đem đến ly trà cho hắn xúc miệng. Sau đó leo lên giường ngồi ngay ngắn trước mặt hắn rụt rè nói:“Thật ra ta đã hơn mười sáu tuổi!”

Triệu Doãn tuy vẫn không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn như nàng có ý “chuyện này thật khó tin!”

Thăm dò phản ứng của hắn xong, thấy không đến nỗi khó tiếp nhận, Nhực Yên bắt đầu kể:” Ta luyện một loại nội công tâm pháp tên Vô Tịch, loại võ công này có một đặc điểm là không cần phải là người có căn cốt luyện công, cũng chẳng cần ngộ tính tốt, bất cứ ai cũng có thể luyện, sau khi luyện đủ mười hai năm, sẽ phải dùng chân khí của mình để phá ải gọi là Tịch Độ.

Nếu thành công sẽ được thay gân hoá cốt, cơ thể trở lại thời điểm ban đầu lúc mới luyện, nhưng cơ thể đã được lột xác, luyện một năm bằng mười năm của người luyện bình thường, còn nếu thật bại sẽ ... chết!”

Triệu Doãn lập tức nói:” Ta vốn có nghe về loại võ công này, nhưng không nghĩ sẽ có người chấp nhận luyện tập. Mất mười hai năm để đánh cuộc một vòng sinh tử, quả thật không đáng, chỉ bằng mười hai năm tu luyện đủ bình thường cũng sẽ đạt được thành quả nhất định, vì sao Nhực Nhi lại tu luyện loại võ công nguy hiểm này?”

Nhực Yên nhẹ giọng giải thích:” Vì thân thể ta từ nhỏ đã suy nhược, sống nhờ chân khí sư phụ truyền cho mới bảo vệ được tâm mạch của mình, nhưng chân khí của sư phụ có hạn, nếu cứ truyền cho ta như thế chỉ sợ cao lắm không đến năm năm sẽ hết, khi người chết rồi thì thân tiên cũng không cứu được ta. Nên người tạo cho ta một cơ hội khác, cho ta một lần đấu tranh để giành lấy sinh mệnh của mình.” Và Yên Nhi đã thất bại, Nhực Yên âm thầm nghĩ.

Trầm ngâm một lúc Triệu Doãn lại hỏi:” Vậy vì sao lại bị bọn hắc y nhân truy đuổi? Nhưng bây giờ Nhực Nhi chỉ là hình hài một đứa nhỏ, dù có thù oán thì bọn chúng đâu làm sao nhận ra được mà truy bắt con?”

-“Từ khi tỉnh lại, ta vẫn luôn ở trong nhà cỏ mà sư phụ dựng. Thì nhìn thấy một đám người mặc đồ đen tiến lên, ta đã nấp trong khe hở của giường đá chờ bọn chúng bỏ đi kiểm tra nơi khác ta mới chạy xuống núi, vốn không bị ai phát hiện, nhưng không hiểu vì sao khi đang ngồi nghỉ dưới trần lại bị người ta tóm được, liền dùng ngón châm đâm vào cổ tay tên bắt ta rồi bỏ chạy, sau đó thì được chàng cứu đi.”

-“Nhực Nhi có biết nguyên nhân bọn chúng bắt con không?” Triệu Doãn hỏi.

Nhực Yên lắc đầu nói:” Ta cũng không rõ lắm, chỉ biết bọn chúng cần tìm một thứ gì đó mà sư phụ giữ, vì lúc lục soát trong nhà cỏ tìm không thấy, bọn chúng đã định đào mộ sư phụ rồi đốt núi, ta nghe vậy biết núp mãi cũng không an toàn mới liều mạng chạy ra ngoài.”

Triệu Doãn nghe thế thì đau lòng đưa tay ôm nàng vào ngực mình nói:” Chắc lúc đó Nhực Nhi sợ hãi lắm!”

Nhực Yên chợt nhớ một vấn đề lập tức đẩy hắn ra lớn tiếng hô:” Triệu Doãn, bây giờ chàng biết ta đã mười sáu tuổi, không phải trẻ con, chàng không biết cái gì là nam nữ khác biệt hay sao!”

Hắn vẫn tiếp tục đưa tay kéo nàng vào lòng bá đạo nói:” Thì đã sao, không phải con vẫn là Nhực Nhi, nghĩa nữ của ta sao? Phụ vương ôm con thì có vấn đề gì, và lại cũng đâu phải là lần đầu tiên.”

Mặt nàng úp vào lòng ngực hắn khẽ nói:” Nhưng ta đâu có coi chàng là phụ vương, làm gì có phụ tử nào cách nhau mấy tuổi chứ!”

Triệu Doãn nghe được lời Nhực Yên nói, bèn đưa tay nâng mặt nàng lên đối diện mình hỏi:” Vậy Nhực Nhi coi ta là gì?”

Nhìn vào mắt hắn thật lâu Nhực Yên kiên định đáp:” Là người quan trọng nhất đối với ta, là người duy nhất trên đời này khiến ta tin tưởng thân cận. Nhưng ... Nhực Nhi chưa từng xem chàng là nghĩa phụ ta!”

Nghe lời nói hùng hồn của nàng, lại nhìn về mặt trắng nõn ngây thơ khi nàng ngược lên nhìn hắn, lời nói một người lớn kết hợp về mặt trẻ con khiến hắn mềm nhũn trong lòng, bật cười vỗ vỗ lưng nàng nói:”Được, được. Nhược Nhi muốn gì thì là cái đó, không làm phụ vương thì không làm.”

Sau khi nghe hắn dịu dàng cưng chiều mình, Nhược Yên cắn môi nhỏ, thăm dò hỏi hắn:”Chàng tin trên đời này có ma không?”

Triệu Doãn nghe nàng hỏi liền suy nghĩ một chút rồi lắc đầu trả lời:”Ta vẫn không biết mình tin không, vì ta chưa gặp bao giờ!”

Nhược Yên cắn chặt môi, tâm căng thẳng, hít thở thật sâu rồi lấy hết can đảm nói với hắn:”Ta chính là một hồn ma!”

Hắn mở to mắt nhìn nàng hỏi:”Vì sao lại nói vậy?”

-“Ta vốn ở thế giới khác, không giống nơi này, ở đó ta tên Vũ Nhược Yên, hai mươi hai tuổi, mang trong người một căn bệnh gần như không có cách trị, chỉ có thể chiến đấu với sự đau đớn mà kéo dài thời gian. Rồi cũng đến lúc ta không chịu đựng được nữa đã bỏ cuộc. Cứ ngỡ mình đã chết, thì mở mắt ra đã nằm trong nhà cô, và thân thể này vốn không phải của ta. Ta vốn rất sợ, vì không biết mình đến đây bằng cách nào, cũng không biết đây là mộng hay là thực, có thể kéo dài bao lâu.

Nhưng ta đã nguyện ý tin tưởng chàng, kể hết lai lịch của mình cho chàng biết, ta giữ lời. Nếu chàng có ghét bỏ thì ta sẽ rời khỏi đây, vì ta không muốn giấu chàng bất cứ chuyện gì! Ta nguyện ý đánh cược!”

Triệu Doãn nhìn thật sâu vào ánh mắt sáng trong thẳng thắn của nàng, nhìn ra sự căng thẳng, lo lắng, hy vọng và chờ đợi. Hắn liền đưa tay khẽ vuốt mặt nàng nói:”Dù nàng là ai, thì cũng đã đến bên cạnh ta, vĩnh viễn là cũng sẽ là Nhược Nhi của ta, đừng sợ! Ta sẽ luôn bên cạnh nàng!”

Nhược Yên lập tức buông lỏng người, sà vào lòng hắn ôm hắn thật chặt. Thật may mắn, ván cược này nàng đã thắng rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nghi Vấn

Nằm trong lòng Triệu Doãn thật lâu, Nhược Yên mới nhớ đến chất độc trong cơ thể hắn chưa khỏi hoàn toàn, lật người ngồi dậy, kêu hắn nằm xuống nghỉ ngơi xong Nhược Yên mới dặn:”Ngủ thêm một chút nhé, ta về phòng tắm rửa luyện công xong trở lại thăm chàng sau.”

Triệu Doãn nắm lấy tay nàng hứa:”Ta có thể bảo vệ nàng an toàn, đừng đặt áp lực lên bản thân mình quá mức. Ta sẽ không để nàng đơn độc chịu đựng nữa. Tin tưởng ta!”

Nhược Yên nhìn hắn rồi vui vẻ gật đầu, sau đó mới bước ra khỏi Thanh Dật Hiên, trở về phòng mình luyện công.

Trong một mái đình yên tĩnh ở ngoại thành. Một người đang ngồi thư thái, hắn mặc cẩm bào đen, đeo một chiếc mặt nạ cười bằng bạc che kín gương mặt thật, chỉ chừa hai lỗ nhỏ ngay mắt để nhìn, đầu tóc đen rối tung như cái bóm sư tử.

Trước mặt là một người hắc y nhân bịt mặt đang đứng cúi đầu cung kính, trên tay hắc y nhân có một ban chỉ bằng ngọc màu xanh lục.

Một lúc lâu người đeo mặt nạ bạc mới nói:”Dạ Ứng, ta tin tưởng sự phán đoán và đầu óc nhanh nhạy của người mới giao toàn quyền cho người chỉ thị, nhưng bây giờ người lại nói với ta rằng đã để một tiểu nha đầu chạy thoát, còn tổ chức vây người ở biệt uyển hoàng thất và cuối cùng kinh động lực lượng của Thành Vương Phủ. Nhưng quan trọng hơn vẫn không bắt được con mồi về! Vậy người nói xem ta giữ những người vô dụng như các người lại làm gì?” Giọng nói không biểu cảm gì, nhẹ nhàng chậm chậm vang lên nhưng lại khiến thân thể tên bịt mặt run rẩy không ngừng.

Hắn lập tức quỳ mọp dưới đất khẩn thiết cầu xin:”Chủ thượng khai ân, xin cho chúng thuộc hạ một cơ hội, chúng thuộc hạ thề dù dầu sôi lửa bỏng, chỉ cần một lời của chủ thượng, chúng thuộc hạ sẽ lập tức lao vào! Xin người ban thuốc giải của Nguyệt Hồn. Cầu xin chủ thượng!”

Người đeo mặt nạ lập tức đứng dậy đỡ lấy tên hắc y nhân đang quỳ dưới chân mình dịu dàng nói:”Dạ Ứng a Dạ Ứng, người là cánh tay đắc lực của ta, làm sao ta để người chết được, dù người không sợ thì ta cũng thập phần thương tiếc, người yên tâm, thuốc giải của Nguyệt Hồn vẫn được cho đúng kỳ. Còn đây là hình phạt dành cho các người, những kẻ làm hỏng đại sự của ta, mỗi người phải uống một viên, cùng lắm chỉ hưởng nổi đau da thịt hai canh giờ. Nếu ai không uống thì không cần chờ thuốc giải Nguyệt Hồn nữa. Chuyện của nha đầu kia ta sẽ xếp người lo liệu.” Nói xong vút lại bình thuốc màu nâu rồi biến mất.

Giữa mái đình hoang vắng chỉ còn một bóng dáng màu đen cúi đầu nhìn chiếc bình trứng phạt bằng nỏ thê lương không thể tả.

Luyện công hơn một canh giờ Nhược Yên dừng lại, bước xuống giường đi đến bên tủ lấy ra một kiện y phục màu lam, qua dục phòng tắm rửa.

Lúc mặc y phục vào nàng cảm giác vấy hơi chật, liền nghĩ Niên lão chuẩn bị đồ cho trẻ con sao không chuẩn bị rộng một chút, nấy món này cao lắm vài tháng nữa nàng đâu có mặc vừa, thật phí phạm rồi. Thật ra đồ Niên lão vốn mặc vừa người, nhưng loại võ công nàng luyện theo như lời Diệp Trần sư

thái đã nói, luyện một năm bằng mười năm người khác, tính ra nàng luyện ba buổi là bằng một tháng bình thường. Dùng thời gian một tháng để trưởng thành thì khó nhận ra, nhưng chỉ ba ngày mà cơ thể thay đổi nên Nhược Yên mới mơ hồ cảm giác được.

Thu thập hoàn chỉnh, nàng chợt nhớ đến túi vải để trong gối ở đầu giường, bèn lôi ra đưa cho Triệu Doãn nhìn một chút, xem có manh mối gì về món đồ đảm hắc y nhân muốn không.

Mở cửa phòng ngủ trong Thanh Dật Hiên bước vào, Nhược Yên mới nhận ra trong phòng không phải chỉ có mình hấn. Trần Thanh Ảnh ngồi bên ghế nhỏ đang đưa tay bắt mạch, xem xét thương thế cho Triệu Doãn xong mới nói:” Mặc dù mẫn xà đông không gây nguy hiểm tính mạng về độc, nhưng hết sức có lợi trong lúc giao chiến, người trúng độc sẽ sớm rơi vào trạng thái ngủ đông, dễ dàng tạo cơ hội cho đối phương mặc sức chém giết. Quan trọng hơn, loại độc này cực hiếm, chỉ từng xuất hiện một lần do các tử sĩ Mộc Xa Quốc sử dụng cách đây hơn mười năm!”

-“Chuyện này liên quan càng lúc càng lớn, ta sẽ cho người thông tri với hoàng thượng, gửi thư tin cho các cộc ngầm ở Mộc Xa Quốc điều tra sau.” Triệu Doãn nói xong đưa mắt nhìn Nhược Yên đang bước vào hỏi:” Luyện công xong rồi à?”

Nhược Yên gật đầu nói:” Ta nhớ được lúc an táng di thể của sư phụ, không hề chôn theo vật gì, nên ta đoán những thứ bọn hắc y nhân muốn tìm là một trong những món đồ mà sư phụ đưa ta. Nên đem qua cho chàng xem một chút!”

Trần Thanh Ảnh nghe Nhược Yên nói chuyện thì kinh ngạc hỏi:” Nhược Yên tiểu thư nói được từ bao giờ? Còn luyện công là chuyện thế nào?”

Nhược Yên mỉm cười nói:” Chuyện dài lắm, sau này Triệu Doãn sẽ nói với người sau. Bây giờ hai người xem những món đồ này trước đã.”

Bước đến bên cạnh Triệu Doãn, Nhược Yên mở túi vải ra, nàng chỉ mới kịp lấy hai quyển sách ra, chưa kịp nói gì thì chợt trời đất quay cuồng, đã thấy Trần Thanh Ảnh đứng bật dậy, đưa tay bóp chặt cổ Nhược Yên, trong mắt tràn đầy sát khí hỏi:” Người là ai, kẻ đưa cho người miêng ngọc bội này ở đâu! Nói!”

Cổ Nhược Yên bị siết chặt không cách nào trả lời được, đang giãy dụa một cách yếu ớt thì Triệu Doãn đã nhận ra tình hình, lập tức tung mình đứng lên, chụp một chưởng vào vai trái Trần Thanh Ảnh, xoay người đón lấy Nhược Yên ôm vào lòng.

Trần Thanh Ảnh bị trúng một chưởng văng vào vách cửa phun một ngụm máu lớn, liền ôm lấy vai chặt vật ngồi dậy, trong mắt nổi tia máu gào lên:” Ngươi ta từng hứa với ta, dù đối phương là ai cũng tuyệt đối không ngăn cản ta trả thù cho Uyển Nhi, trong tay nàng ta có ngọc bội mà trước khi Uyển Nhi chết chúng đã lấy đi, chắc chắn nàng ta biết nơi ở của kẻ đưa ngọc bội này cho nàng. Vì sao lại cản ta? Không phải người hứa giúp ta trả thù hay sao? Vì sao lại bảo vệ nàng ta chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thân Phận

-“Câm miệng!” Triệu Doãn quát.

-“Ta đã từng cảnh cáo người những chuyện liên quan đến Lục Uyển Nhi sẽ làm người thất khống. Người xem lại bản thân người bây giờ khác gì kẻ điên. Đầu óc mụ mị, mất đi khả năng phán đoán. Nếu bây giờ ở trước mặt người là kẻ muốn lấy mạng người. Thử người còn khả năng sống sót để nói lời này hay không?” Triệu Doãn trách nặng.

-“Ngọc bội ở trong tay Nhược Nhi, điều đó chỉ cho thấy Nhược Nhi có liên quan đến huyết án lần này, nhưng không có nghĩa nàng có quan hệ mật thiết với bọn chúng! Bằng không bản thân nàng cũng không bị truy đuổi như thế! Còn chưa nói đến việc nàng vốn có thể giấu đi, nhưng lại muốn đem mọi thứ bày ra trước mặt người!”

-“Lạc Phong, Hứa Mạt!” Hấn hô lên một tiếng.

-“Dạ vương gia!” Hai người sớm đã đứng bên ngoài đồng thanh trả lời.

-“Trần Thanh Ảnh tinh lực dư thừa, hỏa khí công tâm, hãy đem hấn đến võ trường, hai người các người thay phiên nhau luyện với hấn đi, đến khi nào hấn tỉnh táo, hạ hỏa mới được dừng, trong các người ai nương tay, thì đừng trở lại gặp ta!”

Lạc Phong và Hứa Mạt hai mặt nhìn nhau xong, lập tức tiến lên nhận lệnh, mỗi người một bên xách Trần Thanh Ảnh ra ngoài.

Bên Trong phòng chỉ còn hai người, Nhược Yên lập tức hỏi hấn:” Ngọc bội này có vấn đề gì? Lục Uyển Nhi là ai? Vì sao Trần Thanh Ảnh kích động như thế?”

Triệu Doãn không vội trả lời mà đưa tay vịn cằm nàng nâng lên, kiểm tra dấu tay in trên cổ nàng nói khẽ:” Lục Uyển Nhi là vị hôn thê của Trần Thanh Ảnh, hai người vốn là thanh mai trúc mã. Trước khi Lục gia bị diệt môn, Lục Uyển Nhi trên người luôn mang một cái ngọc bội tùy thân, sau đó đã bị đám hắc y nhân lấy đi rồi hạ độc nàng ấy. Thanh Ảnh vốn thân cận Lục Uyển Nhi nên nhận ra, nhìn thấy ngọc bội trong túi vải của nàng, đã nghĩ nàng biết

người từng cầm ngọc bội này.”

Lấy hộp thuốc trị vết bầm, Triệu Doãn quệt lên tay một ít rồi xoa xoa cấn cổ Nhục Yên kể lại.” Trần Thanh Ảnh vốn là đệ tử của Lục ngự y, năm ta mười tuổi, hẳn được Lục ngự y tiến cử với phụ hoàng cho theo ta làm thư đồng, cùng ta học võ. Hẳn tư chất thông minh, nhạy bén với y thuật. Nên sau này thường xuyên theo ta rồi kinh thi hành công vụ theo lệnh hoàng thượng.

Một năm trước trong lúc ta và hẳn không ở kinh thành thì Lục phủ trên dưới một trăm người bị giết sạch, chỉ để hai người còn sống là Lục ngự y và Lục Uyển Nhi nhưng đều bị hạ độc.”

–“Hai người đó bây giờ thế nào? Độc đã giải hết chưa?” Nhục Yên lập tức hỏi, vì nàng vẫn đang giữ quyển “Bách Độc Thư” trong người, nàng nghĩ biết đâu có thể giúp gì cho họ.

Thế nhưng Triệu Doãn lắc đầu nặng nề nói.” Lục ngự y vốn là thần y, nhưng không giải được loại độc đó, trong người chỉ có duy nhất một viên trụ mệnh hoàn, đã nhường cho Lục Uyển Nhi uống, bản thân chỉ cầm cự được không quá ba canh giờ đã chết. Còn Lục Uyển Nhi, dù có trụ mệnh hoàn thì vẫn phải chịu đau đớn do nhuyễn cốt hành hạ, nàng cầm cự chút hơi tàn chờ đợi gặp lại Trần Thanh Ảnh lần sau cùng, sau đó tự sát chết trên tay hẳn.”

Giờ Nhục Yên mới hiểu được vì sao ánh mắt Trần Thanh Ảnh đau thương như thế, nhớ lại ngày hôm qua khi mũi kiếm đâm về phía Triệu Doãn, tìm nàng đã đau thế nào, huống chi ôm xác người mình yêu dần dần chết đi trên tay mình, cảm giác hơi thở mong manh trôi ra khỏi cơ thể họ, rồi rời xa mình vĩnh viễn.

Nhục Yên bỗng sợ hãi, nhào vào lòng ôm chặt lấy Triệu Doãn, như sợ buông tay hẳn sẽ biến mất khỏi nàng.

Triệu Doãn nghĩ Nhục Yên sợ khi nghe thảm án, nên cũng ôm lấy, vỗ nhẹ lưng nàng trấn an.

Quá trưa Nhục Yên tỉnh lại, mới phát hiện mình vẫn nằm trong lòng Triệu Doãn, thì ra lúc sớm nàng đã ngủ quên trong lòng hẳn.

Thấy nàng đã tỉnh, Triệu Doãn đưa tay xoa xoa cổ nàng nhẹ hỏi.” Còn đau không? Vốn muốn gọi nàng dậy dùng bữa, nhưng thấy nàng ngủ ngon nên ta không nỡ.”

Nhục Yên sờ sờ cổ mình, sau đó nói với hẳn.” Không còn đau nữa, chúng ta nên ăn cơm thôi, chàng cũng đói rồi. Ăn xong còn uống thuốc. Độc của chàng chưa giải hết đâu.”

Triệu Doãn nghe thế bèn cười nói.” Trong mắt Nhục Nhi ta yếu ớt vậy sao? Chỉ chút độc này mà cũng khiến ta phải nằm mấy ngày mới khỏi?”

Nhục Yên trừng mắt nhìn hẳn một cái, mới bước ra cửa gọi người đem cơm vào.

Dùng cơm xong, uống sạch chén thuốc Nhục Yên đã thổi nguội, mới kêu nàng đi hẳn ra ngoài đi dạo một chút, nói rằng trong phòng hơi bức bối. Nhục Yên cũng thấy vậy nên gật đầu nắm tay hẳn bước ra ngoài.

Nói là kêu Nhục Yên đi, nhưng nhìn cơ thể nhỏ nhắn của nàng, hẳn chỉ nắm nhẹ vai nàng, chứ không nỡ dùng lực.

Đi một vòng rồi dừng lại ngồi nghỉ bên mái đình, Triệu Doãn mở lời.” Nàng có trách Trần Thanh Ảnh hay không?”

–“Vì sao?” Nhục Yên nghiêng đầu khó hiểu hỏi lại.

–“Vì hẳn đã thương nàng.” Triệu Doãn chỉ ra.

–“Không! Ta biết hẳn nặng tình nghĩa, có thể hẳn hiểu lầm ta, chứ không phải cố ý làm ta bị thương!” Nàng nói.

–“Vậy ngọc bội đó từ đâu nàng có được?”

–“Theo trí nhớ của thân thể này, ngọc bội đó đã được sư phụ đưa ta từ khi còn bé, người nói rằng tín vật của cha mẹ, à ... của phụ mẫu giao cho ta. Ta dám chắc đó không phải là cái mà Lục Uyển Nhi bị cướp đi năm trước!” Nhục Yên nói.

Trong đầu chợt nhớ ra điều gì, Triệu Doãn nắm tay Nhục Yên nói.” Nhục Nhi, nàng rất có thể là nhị tiểu thư của Lục phủ, con gái nhỏ của Lục ngự y, là người em sinh đôi của Lục Uyển Nhi đã mất.”

Nhục Yên nghi hoặc hỏi.” Sao chàng biết được? Trong trí nhớ ta chưa từng nghe sư phụ nói phụ mẫu ta là ai, cũng không hề nói ta biết họ tên gì.”

Triệu Doãn kể lại đầu đuôi mọi chuyện mà hẳn cùng hoàng đế Triệu Huân ở ngự thư phòng đã điều tra và xâu chuỗi, lại dựa vào tín vật này, thì có thể khẳng định nàng chính là Lục Yên Nhi. Nhị tiểu thư của Lục phủ, cũng là huyết mạch duy nhất của Lục gia còn trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Tin Tức Của Lục Yên Nhi

Nhược Yên nghe Triệu Doãn nói thế, trong lòng nàng bỗng phiền muộn thở dài nói:” Nhưng ta cũng không phải thật sự là Lục Yên Nhi a.”

Triệu Doãn biết nàng nghĩ gì, liền ôm nàng đặt lên đùi mình nói:” Nhược Nhi, huyết thống là một loại rất kỳ diệu. Trong người nàng, thân thể nàng vẫn đang chảy dòng máu của Lục gia, dù nàng hoàn toàn không biết gì về họ, nhưng khi nghe nhắc đến họ, chẳng phải nàng tự nhiên rất quan tâm sao? Ta tin do dòng máu nàng đang mang tác động, có lẽ việc nàng thay Yên Nhi sống sót cũng là ý trời. Muốn cho Lục gia một cơ hội rửa sạch oan khuất. ”

-“Ta hiểu được mạng sống quý giá thế nào, chẳng yên tâm, ta sẽ thay Yên Nhi sống thật tốt, không phụ ông trời đã cho ta cơ hội trọng sinh!” Nhược Yên dụi đầu vào lòng ngực Triệu Doãn, ngửi thấy hương sen nhàn nhạt trên cơ thể hẳn khiến lòng nàng yên tĩnh trầm nghĩ, bây giờ nàng mới biết vì sao người ta luôn trồng sen ở những nơi thanh tịnh, vì mỗi lần nàng ngửi được mùi hương này, người nàng luôn có cảm giác yên tâm thư thái. (HP: Sao ta cảm giác không phải do hương sen nhỉ???)

Không khí âm áp trong đình bị khuấy động khi tiếng bước chân Niên lão từ xa chạy đến báo:” Bẩm vương gia! Liễu thừa tướng nghe nói vương gia gặp thích khách bị thương, đã dẫn người qua muốn gặp vương gia thăm hỏi.”

-“Mời Liễu thừa tướng đến sảnh đường, ta ra ngay!” Phân phó Niên lão xong hắn quay lại nói với Nhược Yên.

-“Ta đưa Nhược Nhi về phòng nghỉ ngơi một lúc đi, tiếp khách xong ta đến tìm nàng cùng dùng bữa.”

-“Chàng cứ đi đi, ta nhìn quanh một chút rồi tự về, chàng nên nhớ ta không phải trẻ con!” Nhược Yên đẩy hắn ra nói.

-“Được! Vậy ta đi trước!” Triệu Doãn nói xong rồi đi.

Đến tiền sảnh, trước khi bước và hắn quay qua dặn Niên lão:” Phân phó hai ám vệ trông chừng Nhược Nhi, đừng để nàng gặp nguy hiểm là được, đừng quấy rầy nàng!”

-“Dạ, lão nô đi ngay!” Niên lão lập tức rời đi.

Bước vào phòng Triệu Doãn thấy Liễu thừa tướng ngồi ghế khách, sau lưng còn có một thiếu nữ ăn mặc hoa quý, bên cạnh đem theo một nha hoàn thì khề cao mẩy. Nhưng vẫn không nói gì tiến đến chào hỏi:” Đã để Liễu thừa tướng chờ lâu, bốn vương thật đúng là có lỗi.”

Đám người Liễu thừa tướng lập tức đứng lên làm lễ:” Bái kiến Thành Vương!”

-“Liễu thừa tướng vốn là trọng thần của triều đình, bốn vương dù sao cũng chỉ là một vương gia nhân hạ, thật không dám phiền thừa tướng bận tâm.” Triệu Doãn khách sáo nhàn nhạt nói.

-“Vương gia nói quá lời, khắp Định Hưng Quốc ai không biết Thành Vương được Bệ Hạ vô vàn sủng ái, lão phu là một thần tử, dĩ nhiên cũng nên thay Bệ Hạ phân ưu một chút với người, nên dẫn ái nữ đến thăm hỏi vương gia, mong người sớm khang phục.” Nói xong quay qua bảo thiếu nữ bên cạnh:” Nhiên Nhi, còn không mau thỉnh an vương gia.”

Thiếu nữ đứng lên dịu dàng hành lễ:” Tiểu nữ Liễu Lan Nhiên xin ra mắt Thành Vương. Mong Thành Vương vạn phúc kim an.”

Nàng ngược nhìn dung nhan tuấn mỹ dịu dàng của hắn, bỗng nhiên đỏ mặt thẹn thùng cúi đầu không dám nhìn tiếp.

Triệu Doãn lướt nhìn một cái rồi phát tay nói:” Đa tạ cát ngôn của tiểu thư. Mời hai vị ngồi!”

Sau khi ngồi xuống, Liễu thừa tướng nhìn lướt qua Triệu Doãn một cái, rồi quay qua nói với Liễu Lan Nhiên:” Chẳng phải con luôn muốn nhìn xem khung cảnh Thành Vương Phủ hay sao? Nay may mắn gặp mặt Thành Vương, sao không cầu ngài ấy cho con đi tham quan một chút?”

Liễu Lan Nhiên khẽ nâng khuôn mặt đỏ bừng ngượng ngùng nói:”Bẩm vương gia! Tiểu nữ vốn nghe kiến trúc Thành Vương Phủ vô cùng thanh nhã, đã ngưỡng mộ từ lâu, không biết hôm nay tiểu nữ có phúc khí được nhìn một chút không ạ?”

Triệu Doãn từ lúc nghe Liễu thừa tướng mở lời đã biết hắn có việc muốn nói riêng với mình nên ung dung đáp:”Cũng chỉ là một cái Thành vương phủ chứ không phải thế ngoại đào viên gì, bốn vương sẽ cho người dẫn đường, Liễu tiểu thư cứ tự nhiên.”

-“Đa tạ vương gia!” Cúi chào xong Liễu Lan Nhiên lập tức di chuyển bước đi mềm mại của mình theo hộ vệ ra ngoài.

Triệu Doãn cho người hầu ra ngoài hết mới hỏi Liễu thừa tướng:” Không biết Liễu thừa tướng có gì muốn dặn dò?”

Liễu thừa tướng liền đáp:” Thần không dám, chỉ là việc thích khách xuất hiện ở Nhã Viên, thuộc vùng quản hạt của thần đã kinh động hoàng thượng, kính mong vương gia cho thần một ít thời gian, thần sẽ truy ra hung thủ mà giao phó.”

Ánh mắt Triệu Doãn chột xẹt qua một tia bén lạnh rồi biến mất, hắn dịu giọng nói:” Thừa tướng quá lo rồi, về chuyện trị an của kinh thành không an toàn làm sao trách thừa tướng được. Bốn vương đã giao hết cho Định Nguyên Văn tướng quân đi điều tra nhân khẩu xuất nhập kinh thành, tin chắc nay mai sẽ có kết quả. Bốn vương thật lòng chưa từng trách cứ gì thừa tướng cả! Mong thừa tướng an tâm.”

Liễu thừa tướng ánh mắt sâu xa một chút rồi đổi chủ đề nói:” Thần đa tạ vương gia không trách, hôm nay thần đến đây còn có việc khác muốn bàn với ngài.”

-“Là chuyện quan trọng gì đã khiến Liễu thừa tướng bận lòng như vậy?” Triệu Doãn hừng hờ hỏi.

-“Thật không dám giấu, thần từng nghe hoàng thượng than phiền việc vương gia đã ngoài nhợc quán nhưng vẫn chưa thành gia, trong phủ lại càng không có thiếp thất, nên thần mạo muội hỏi ngài. Ngài thấy tiểu nữ của thần thế nào?” Liễu thừa tướng hỏi.

Triệu Doãn cau mày chưa kịp nói gì đã nghe Liễu thừa tướng nói tiếp:

-“À, lão thần quên mất, còn một việc nữa thần muốn nói với ngài là cách đây mấy hôm, thần đã cứu được một thiếu nữ, nàng nói mình tên Lục Yên Nhi, đệ tử của Diệp Trần sư thái và còn nói là muội muội song sinh của Lục Uyển Nhi tiểu thư của phủ Lục ngự y. Hiện còn đang ở tị xá, không biết vương gia có muốn gặp nàng không? Nếu sau này hai phủ kết thân, thì chúng ta qua lại một chút cũng là được coi bình thường.” Ánh mắt cáo già của Liễu thừa tướng nhìn chăm chăm Triệu Doãn thăm dò.

Triệu Doãn nghe xong trong lòng chấn động, ngoài mặt vẫn bình tĩnh hỏi:” Có bằng chứng gì cho thấy nàng ta là nhị tiểu thư của Lục phủ? Bỏn vương chưa từng nghe nói Lục phủ có nhị tiểu thư!”

-“Dĩ nhiên là có! Nàng ta có tín vật chứng minh thân thế mình.” Liễu thừa tướng tự tin đáp.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Nghĩa Mẫu Tương Lai Xuất Hiện

Liễu Lan Nhiên quay đầu nhìn mấy hộ vệ đang theo sau khá xa nhẹ giọng nói chuyện với nha hoàn bên cạnh mình:” Ngươi nói xem Thành Vương có thích ta không? Nghe người ta đồn đại rằng chàng tính tình lạnh nhạt, không thích giao du và càng không thích nữ nhân.”

-“Tiểu thư! Dù người không tin tưởng Lão gia, thì cũng phải tin vào thân phận của mình chứ! Chưa nói đến chuyện người là một trong tứ đại mỹ nhân của kinh thành, chỉ nói về người là đích nữ của phủ thừa tướng, muội muội của Liễu Quý Phi được hoàng thượng sủng ái nhất, thì nhìn khắp kinh thành có ai xứng với Thành Vương hơn người đâu.” Nha hoàn bên cạnh lạnh lợi đáp.

-“Ta cũng hi vọng ngươi nói đúng.” Đôi môi đỏ mọng của Liễu Lan Nhiên khẽ cong lên một nụ cười cao ngạo nói.

Đang vui vẻ trong lòng, Liễu Lan Nhiên không nhìn thấy ánh mắt cúi xuống của tiểu nha đầu lóe lên một ánh sáng lạnh.

Vũ Nhợc Yên đang ngồi bên trong mái đình, hai chân quỳ lên ghế cúi đầu nhìn xuống mặt hồ mà... đếm cá! Nghe có tiếng bước chân đang tiến về phía mình nên ngẩng đầu lên thì chợt sững sờ, nhìn thấy một tuyệt sắc giai nhân đang bước gần đến bên cạnh mái đình.

Dáng người yếu điệu mảnh mai, bước chân nhẹ nhàng, mái tóc đen thả dài phía sau lưng, bên trên chải kiểu tóc phi tiên kể, cài chiếc kim bộ dao đính tua rua ngọc đỏ, nàng vận bộ y phục tay áo rộng màu hoa đào mềm mại. Khi đến gần Nhợc Yên mới thấy rõ gương mặt nàng, phải nói là chuẩn mỹ nhân cổ đại, mắt hạnh mày liễu, mũi cao răng trắng môi hồng. Trời ơi, có để người ta sống hay không! Làn da lại còn trắng mịn như thế nữa chứ!

Liễu Lan Nhiên cũng nhìn thấy tiểu nha đầu há hốc miệng nhìn mình, thấy nàng ăn mặc vải cũng khá tốt, nhưng trên người trông trơn không có một miếng trang sức nào, đầu tóc chỉ được cột cao bằng một sợi vải đỏ. Đoán chừng chỉ là con của quan sự nào trong phủ nên cao giọng nói:” Ngươi là ai, phụ mẫu người không dạy là hạ nhân khi gặp khách quý phải đứng dậy cúi chào à?”

Ngay khi nàng ta mở miệng thì hình tượng mỹ nhân dịu dàng trong lòng Nhợc Yên vỡ loảng xoảng, nàng thầm thở dài một tiếng tiếc nuối nghĩ. Đúng là trên đời này không ai hoàn mỹ, người đẹp như thế mà mất lại mọc trên đầu.

Nhợc Yên vừa đứng dậy muốn rời khỏi người phiền phức này, thì Niên lão lập tức chạy qua giới thiệu:” Thưa Liễu tiểu thư, nàng đây là nghĩa nữ của vương gia mới nhận gần đây, sẽ sớm được hoàng thượng phong là tiểu quận chúa của Thành Vương Phủ ạ.”

Niên lão một mặt là giải thích một mặt nhắc khéo Liễu Lan Nhiên, dù là nghĩa nữ cũng xem như một nửa con cái hoàng gia, không lý nào bắt nghĩa nữ của vương phủ phải đứng lên chào hỏi tiểu thư con của quan chức bao giờ.

Mày liễu của nàng ta nhú lại nói:” Không phải vương gia vốn thích sạch sẽ sao, vì sao lại nhận một dân đen thân phận thấp kém làm nghĩa nữ chứ?”

Trong lòng Niên lão khó chịu thầm nghĩ, Liễu tiểu thư này thật kiêu căng, e rằng sau này sẽ khó hầu hạ đây. Nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nói:” Chuyện này lão nô cũng không biết, chỉ biết gần đây vương gia vô cùng yêu mến nàng, chỉ sợ nếu để vương gia biết sẽ gây hiểu lầm đến tiểu thư.”

-“Hừ! Theo ý lão ta đường đường thiên kim của thừa tướng phủ, là không tranh được sủng ái của vương gia bằng một tiểu nha đầu hoang dã kia sao? Nhân đây ta cũng nói trước cho lão biết, cha ta và vương gia đã sớm bàn hôn sự rồi, chờ đến lúc vương gia có con ruột của mình, thì nàng ta cũng chẳng

khác gì tỳ nữ!”

Niên lão đen mặt cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong người, âm giọng cũng ít dần đi độ ảm nói:” Dĩ nhiên lão nô hiểu, chỉ là bây giờ Liễu tiểu thư cũng chưa qua cửa, nếu vì chút chuyện nhỏ này mà gây ấn tượng xấu với vương gia thì không nên. Đây là lão nô đã vì người suy nghĩ a!”

Liễu Lan Nhiên nghe xong cũng thấy xuôi tai nên phất tay áo bỏ đi. Tiểu nha hoàn bên cạnh này giờ nhân lúc không ai để ý đã âm thầm quan sát Nhượng Yên thật kỹ, sau đó cũng lập tức theo nàng rời khỏi.

Nhượng Yên im lặng này giờ chợt quay lại hỏi Niên lão:” Nàng ta sẽ thành thân với Triệu Doãn sao?”

-“Tiểu tồ tông của ta ời, dù vương gia yêu mến ngài nhưng cũng không nên gọi thẳng danh tính của vương gia chứ! Ngài nên gọi bằng nghĩa phụ thì hơn! Còn về chuyện hôn sự lão nô cũng không biết rõ lắm, chỉ biết là vương gia vừa phân phó sắp xếp phòng khách quý cho Liễu tiểu thư ở tạm, lão thấy cũng không sai biết lắm, vì trước giờ vương gia chưa từng để nữ tử ở lại vương phủ bao giờ!”

Nói xong lại nhìn thấy gương mặt Nhượng Yên nhũ mảy, liền mở miệng an ủi tiếp:” Nhưng ngài đừng lo, vương gia vẫn thương yêu ngài như trước thôi, dù có thành thân cũng sẽ không quên ngài!”

Nhượng Yên chỉ gật gật đầu tỏ vẻ đã biết, rồi bước chậm chậm về hướng Thanh Thủy Hiên vừa đi vừa nghĩ. Tuổi hán ở thời đại này mà vẫn chưa lập gia đình thì đúng là quá trễ, hán lại là vương gia, dĩ nhiên người mong gả cho hán đầy đường rồi, từ khi gặp hán đến nay vẫn không thấy hán tiếp xúc với nữ nhân nào nên nàng đã quên mất chuyện này. Giờ dùng một cái hay tin hán lấy vợ, lòng nàng ngũ vị tạp trần.

Sau khi để lại Liễu Lan Nhiên làm khách ở Thành Vương Phủ, Liễu thừa tướng đứng dậy cáo từ.

Tiến khách xong Triệu Doãn cho người gọi Hứa Mạt và Lạc Phong đến hỏi chuyện. Không đến một khắc hai người mặt mũi bầm dập tiến vào.

-“Vương gia cho gọi!” Hai người đồng thanh hành lễ.

Triệu Doãn nhướng mắt nhìn hai người, khóe môi gật gật. Lạc Phong trông đỡ hơn trên môi chỉ bị rách một chút, má bên trái có một vết bầm, ngược lại Hứa Mạt một mắt nâu đen trán sưng đỏ, lỗ mũi còn thấm ra tia máu làm gương mặt tuấn tú của hán trở nên vụn vỡ thì liền hỏi :” Hán vốn đã bị ta đánh thương, vậy mà các ngươi còn không dạy dỗ được à?”

Lạc Phong im lặng không nói gì, chỉ có Hứa Mạt ảm ức cáo trạng:” Bẩm vương gia, tên khốn vô sỉ kia thật quá đáng, thuộc hạ thấy hán bị thương nên để hán ra tay trước, không ngờ hán chẳng nề tình toán nhắm vào mặt mũi thuộc hạ mà đánh!”

-“Kết quả?” Triệu Doãn bình tĩnh uống tách trà lơ đãng hỏi.

-“Thuộc hạ nổi nóng liền thù với Lạc Phong tấn cho hán một trận bất tỉnh nhân sự.” Hứa Mạt báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Nước Cờ Khó Đoán

Hỏi xong tình hình lúc chiều, Triệu Doãn mới nghiêm túc phân phó:” Phải người giám sát thật kỹ Thanh Nhã Hiên dành cho khách quý, nhưng đừng kinh động người bên trong. Rồi nói lại với Trần Thanh Ảnh, nếu hán muốn biết tin tức điều tra được về Lục phủ thì kêu hán khi nào khỏe đến tìm ta. Đừng để ta nhìn thấy bộ dạng sống dở chết dở của hán nữa! Còn hai người, cũng nên đi nghỉ ngơi đi.”

-“Dạ vương gia!” Hứa Mạt và Lạc Phong đáp xong lui ra ngoài.

Sau khi hỏi Niên lão biết được Nhượng Yên đã về Thanh Thủy Hiên nghỉ ngơi, hán liền đứng dậy tìm nàng.

Từ lúc Nhượng Yên về phòng đến giờ, nàng liền mệt mỏi vui đầu trong chăn miên man suy nghĩ lại cảm giác nàng giành cho Triệu Doãn, vốn nàng tưởng mình đối với hán như hiệu ứng chim non, khi nàng nguy hiểm yếu ớt nhất hán đã cho nàng chỗ dựa, sự chăm sóc, cưng chiều và bảo bọc đó khiến nàng có tâm lý ỷ lại. Xem hán như người thân duy nhất, tin tưởng nhất.

Không phải nàng chưa từng nghĩ đến việc cho hán xem hình dáng lúc nàng hoàn toàn khôi phục võ công và hy vọng hán sẽ thích nàng, mà nàng chỉ nghĩ thời gian còn dài nên không vội. Chưa nói đến việc thân thể hóa đồng thì bản thân Yên Nhi cũng mới mười sáu tuổi. Bây giờ hán cũng chỉ xem nàng là trẻ con mà cưng chiều, thì cứ tận hưởng cảm giác có người thân này đã. Nhưng khi biết hán sắp thành thân, nàng lại cảm thấy mất mát vô vàng.

Nếu như hán thật sự thành thân, thì nàng chỉ còn cách cố gắng xem hán là nghĩa phụ, chờ đến lúc giải quyết xong huyết án của Lục gia nàng sẽ rời đi. Tuy trong lòng nàng đã âm thầm quyết định, nhưng chỉ nghĩ tới việc rời khỏi hán, lòng nàng lại dâng lên một nỗi xót xa đau đớn. Nhượng Yên đang nằm trong chăn gặm nhắm nỗi buồn của mình thì nghe có tiếng mở cửa.

Triệu Doãn bước vào phòng thấy trời đã tối nhưng vẫn chưa được thấp đèn, liền bước qua giả nến đốt lên. Căn phòng sáng lên ánh sáng ảm áp.

Hắn bước đến giường kéo chăn nài ra nói:”Nhược Nhi đã ngủ nhiều như vậy, còn không thức giấc dùng bữa sao?”

Nhưng khi kéo chăn ra thấy nàng đã mở mắt, im lặng nhìn mình không nói gì liền đỡ nàng dậy hỏi:”Xảy ra chuyện gì? Sao mất tin thần vậy? Có phải ai ức hiếp nàng không?”

Nhược Nhi nín thở chua xót vừa dâng lên trong lòng buồn buồn nói:”Ta đã gặp qua Vương phi tương lai của chàng, nhưng nàng ấy không thích ta. Ta sợ sau này sẽ khó sống yên trong vương phủ này rồi.” (HP: NY đang muốn giữ khoảng cách với TD nên xưng ta – người.)

-“Vương phi tương lai? Ta sắp có vương phi tương lai khi nào?” Triệu Doãn nghe xong lập tức hỏi.

Nhược Yên mở to mắt nhìn hắn với vẻ mặt “người còn giấu ta” nói:”Lúc chiều Liễu tiểu thư đã nói với ta như thế. Niên lão cũng nói người đã sắp xếp nàng ấy vào ở tạm trong phủ cho quen rồi. Còn dám nói không biết?” Nàng càng nói càng cao giọng.

Triệu Doãn nghe được mùi chua trong lời nói của nàng liền nhíu mày hỏi:”Vậy Nhược Nhi có muốn ta đuổi nàng ấy ra khỏi phủ hay không? Chỉ cần Nhược Nhi nói, ta lập tức đuổi nàng ta ngay!”

-“Hừ! Người nữ sao, người ta là con gái của thừa tướng đương triều, lại quốc sắc thiên hương, người thương hoa tiếc ngọc còn không kịp nữa là!” Nhược Yên quay lưng đi nên không thấy bực môi Triệu Doãn run run vì nhin cười quá mức.

Triệu Doãn quay người Nhược Yên lại giả vờ tức giận búng lên trán nàng một cái rồi nói:”Nha đầu hồ đồ, chỉ giỏi nghe lời người khác, uống công ta còn nghĩ nàng thông minh!”

Nhược Yên bị búng đau xoa xoa trán nói:”Nhưng ... chẳng phải Niên lão cũng nói...”

-“Đúng là Liễu thừa tướng có đề cập hôn sự với ta, và còn đưa thêm một tin tức làm mọi mong ta đồng ý hôn sự này!” Triệu Doãn cắt ngang lời Nhược Yên nói nhanh.

-“Là tin gì?” Nhược Yên liền hỏi.

Triệu Doãn đem chuyện Liễu thừa tướng nói qua cho Nhược Yên biết.

Nghe xong Nhược Yên mới gật đầu nói:”Vậy chàng đồng ý để tìm cơ hội điều tra người giả Lục Yên Nhi đang ở phủ thừa tướng sao?”

-“Dĩ nhiên là không, điều tra chuyện này không phải chỉ mình ta. Ta đâu cần nhất định phải cưới Liễu Lan Nhiên chứ. Cứ giao cho tên hồ ly trong cung từ từ giải quyết là được! Đồng ý giữ nàng ta lại là vì ta phát hiện, nha hoàn bên cạnh nàng ta thân thủ bắt phạm. Một người võ công cao lại an phận làm một nha hoàn hầu hạ thì chắc chắn có vấn đề, nếu bọn chúng đã muốn vào phủ ta, ta cũng muốn xem thử bọn chúng dở trò gì.” Triệu Doãn lạnh giọng đáp.

-“Làm sao chàng phát hiện được?” Nhược Yên tò mò hỏi.

Triệu Doãn thấy nàng đã không còn vẻ thiếu sức sống vừa rồi, cũng yên tâm nên đáp:”Người có võ công cao cường dù cố giấu thể nào, thì bước đi cũng bán đứng họ. Liễu thừa tướng và Liễu Lan Nhiên bước chân nghe được rõ ràng, nhưng nha hoàn bên cạnh lại bước đi thật nhẹ, hơi thở trầm ổn. Nên khi ta từ chối việc đề thân, Liễu thừa tướng ôm hy vọng cho Liễu Lan Nhiên quyến rũ ta, đề nghị cho nàng làm khách ở phủ ta vài ngày, ta đã đồng ý. Muốn xem mục đích chúng trà trộn vào đây làm gì.”

Thấy Nhược Yên suy nghĩ sâu xa liền xoa đầu nàng nói:”Đừng nghĩ nhiều, sáng mai ta sẽ vào cung gặp hoàng thượng, nói cho huynh ấy biết thân phận của nàng và cho người dò xét người giả mạo nàng muốn làm gì.”

Nhược Yên liền lên tiếng ngăn cản:”Không được! Chàng tuyệt đối đừng nói thân phận ta cho bất cứ ai!”

Triệu Doãn cau mày hỏi:”Tại sao? Trong người nàng có vật chứng chứng minh thân phận mình, vì sao lại không nói?”

-“Chàng có từng nghĩ vì sao suốt mười mấy năm trời không ai biết Lục Yên Nhi tồn tại, lại bỗng dưng cùng lúc xuất hiện hai người không?” Không đợi Triệu Doãn trả lời nàng đã nói tiếp.

-“Như Liễu thừa tướng nói nàng ta có vật chứng minh thân phận, vật duy nhất có thể chứng minh Lục Yên Nhi từng tồn tại chỉ có thể là miếng ngọc bội tùy thân. Nhưng chàng đừng quên, ngọc bội của Lục Yên Nhi sớm đã mất. Nếu bây giờ cùng lúc xuất hiện hai Lục Yên Nhi và hai ngọc bội thì chắc chắn có một cái của Lục Yên Nhi từng bị lấy đi. Vật chứng nếu đã không chứng minh được thì sớm sẽ không còn là vật chứng, chỉ có thể gây hoang mang cho người cầm ngọc bội. Vậy mục đích của bọn chúng là gì?” Nhược Yên cặn kẽ phân tích.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: “Ta Chỉ Muốn Bảo Vệ Nàng.”

Triệu Doãn nghe xong cũng đắm chiều suy nghĩ, cảm thấy chuyện này còn uẩn khúc phía sau nên hỏi: “Vậy nàng có nghĩ ra được vì sao chúng làm vậy không?”

Nhược Yên lắc đầu nói: “Ta không chắc lắm, đây cũng chỉ suy đoán cá nhân thôi. Chàng và hoàng đế tìm được thân tín của phụ thân ta mới biết được sự tồn tại của ta, vậy dựa vào đâu bọn chúng biết? Dù sao tin tức này cũng đã lộ ra ngoài.”

Nhược Yên nở một nụ cười tự tin nói tiếp: “Nhưng ít nhất ta biết một điều bọn chúng không biết!”

Triệu Doãn đưa mắt nhìn nàng chờ đợi. Nàng cũng không vội giải đáp thắc mắc của hắn mà bước đến bên bàn tự rót cho mình chén nước, uống xong mới rót một chén mới đưa cho hắn rồi nói: “Đó là bọn chúng không biết được ta và Lục Yên Nhi là một người. Có thể bọn chúng đoán đệ tử của Diệp Trần sư thái là Lục Yên Nhi nên mới bày ra một nước cờ hoàn hảo này. Nói không chừng bọn chúng từng tìm được dấu vết lúc ta rời núi, nên suy đoán ta biết được Lục Yên Nhi ở đâu và phái người truy bắt.

Đầu tiên chúng thả ra tin tức đã cứu được Lục Yên Nhi, vì ta cứ ở mãi trong Thành Vương Phủ thì chúng không ra tay được, phải tìm cách dụ ta ra ngoài. Chúng nghĩ ta có thể có quan hệ gì đó với Lục Yên Nhi thì chắc chắn sẽ tìm đến Lục Yên Nhi giả mạo.

Còn Lục Yên Nhi thật sự đang ẩn trốn, nếu biết được thân phận của mình đang bị người khác mạo nhận cũng sẽ tìm đến để tránh ta lọt vào tay bọn chúng. Và còn có thể bán cho chàng một cái nhân tình, một nước cờ lợi ba đường thì sao bọn chúng lại không làm chứ?”

Nghe nàng nói xong Triệu Doãn tổng kết: “Như vậy thì mục đích của chúng là chờ Lục Yên Nhi thật bước ra đối chất, thì mới dễ dàng lấy được món đồ chúng cần? Bởi vì bây giờ bọn chúng không tìm được người, không có mục tiêu để hành động?”

– “Đúng vậy! Mấu chốt quan trọng là bây giờ chúng không tìm được người, ta chỉ cần yên phận ở trong phủ, làm một “tiểu-nha-đầu-có-thể-biết-tung-tích-của-Lục-Yên-Nhi” vẫn an toàn hơn làm Lục Yên Nhi nhiều!” Nhược Yên ranh mãnh nói.

Triệu Doãn hoàn toàn đồng ý với ý kiến này của nàng, vì nếu để nàng thật sự làm mỗi như chịu nguy hiểm để tiếp cận bọn chúng thì hắn cũng không muốn. Nhưng cứ để yên thì bọn chúng cũng bất động như thế, thì không cách nào tra ra kẻ gây ra thảm án Lục gia.

Thấy vậy Triệu Doãn cau lại, Nhược Yên đoán được hắn nghĩ gì nói: “Thật ra muốn tra chuyện này cũng không phải không có cách!”

– “Cách gì?” Hắn lập tức nhìn nàng hỏi.

– “Không phải trong phủ chàng có một người cũng được xem là người thân gần như và duy nhất của Lục Yên Nhi sao?” Nhược Yên nháy mắt nói.

– “Trần Thanh Ảnh?” Triệu Doãn chợt nhớ.

– “Đúng! Chàng có thể phái hắn đi tiếp cận Lục Yên Nhi giả mạo kia, với thân phận là vừa sư huynh, vừa là tỷ phu hệt của nàng, thì ta tin việc giám sát nàng ta không có gì khó. Nhưng có một việc ta muốn nhắc chàng!” Nhược Yên nói.

– “Nàng nói đi.” Thấy Nhược Yên nghiêm túc nhìn mình hắn liền nói.

– “Trần Thanh Ảnh vốn cũng là bằng hữu của chàng, ta không hy vọng chàng và hắn có khúc mắc, cũng như đã nói dù sao hắn cũng là sư huynh của ta, cũng là người sẵn sàng vì mối thù của Lục gia mà bán mạng. Ta muốn chàng nói hết sự thật cho hắn rõ, để tránh kẻ ly gián từ kẻ thù. Chàng thấy sao?” Nhược Yên tỏ ra cần nhắc nói.

Triệu Doãn nhìn Nhược Yên lo lắng như vậy lập tức đáp: “Ta hiểu, ta cũng không có ý định giấu hắn chuyện gì, nàng đừng lo.”

Nhược Yên lập tức thở phào gạt đầu thì lại nghe Triệu Doãn hỏi: “Ở thế giới của nàng, nàng đã học những gì? Sao nàng có thể có những lập luận thấu đáo như thế?”

Nàng lập tức tỏ vẻ nghiêm trọng đáp: “Trong thế giới của ta, có một thứ cực kỳ lợi hại, chàng biết là gì không?”

– “Là gì?” Triệu Doãn tò mò hỏi ngay lập tức.

Nhược Yên mới dùng ánh mắt cao thâm trả lời: “Thứ quan trọng đó có tên là ... sách!”

Triệu Doãn biết ngay nàng đang đùa giỡn mình lập tức nhào tới bẹo má nàng mắng: “Nha đầu lém lỉnh, cả ta cũng dám lừa! Không sợ ta nhéo sứt mặt nàng sao?”

Nhược Yên lập tức la lên xin tha thứ: “Ta sai rồi! Ta sai rồi! Chàng còn nhéo nữa mặt ta thành mặt trư mất, khi khôi phục võ công trở thành mỹ nhân trư sẽ hù chết người đó! Chàng cũng đối rồi phải không, chúng ta đi dùng bữa nhé! Ta cũng rất đói rồi.” Nói xong lập tức nhảy xuống giường chạy ra khỏi phòng.

Nhìn theo bóng dáng nàng như một con mèo nhỏ chạy đi hắn chỉ biết cười lắc đầu rồi đứng lên theo sau nàng ra tiền sảnh.

Trên bàn com nàng ra sức lấy lòng hắn. Gấp đồ ăn vào chén hắn đầy ụ. Nhìn vẻ nịnh nọt của nàng làm hắn không thể giả vờ nghiêm mặt được. Chỉ còn cách chăm chú ăn hết thức ăn trong chén mình.

Ăn xong nàng vẫn theo thói quen đi dạo một vòng tiêu thực, về đến Thanh Thủy Hiên nàng mới nói với hắn:”Chàng về ngủ sớm đi, độc trong người mới khỏi mà ngày mai đã phải vào cung, vẫn nên bảo trọng thân thể.”

Hắn vẫn không nói gì mà đưa kiện trung y sạch cho nàng, nàng cầm lấy bước vào dục phòng tắm rửa.

Khi tắm xong bước ra ngoài vẫn thấy hắn còn ở phòng mình, trên người đã thay trung y trắng, thì lập tức thẹn quá hóa giận:”Sao chàng không về phòng mình ngủ? Ta đâu còn lạ giường nữa. Chàng có biết cái gì là nam nữ khác biệt hay không? Ta đã nói ta mười sáu tuổi! Mười sáu tuổi đó, chàng cứ ngủ trong phòng ta như thế sau này ta giải thích với mọi người như thế nào?”

Triệu Doãn lập tức chưng ra bộ mặt vô tội hỏi:”Vậy nếu qua phòng ta ngủ thì sao? Hôm qua chẳng phải nàng cũng ngủ phòng ta sao? Ta đâu thấy có chuyện gì?”

Nhược Yên nghe hắn cường từ đoạt lý mà tức nghẹn họng giải thích:”Hôm qua chàng bị thương, ta lo cho chàng nên mới ngủ bên cạnh, nhưng ta đâu có bị thương, đâu cần ai canh chừng chứ!”

Trên gương mặt Triệu Doãn lập tức bày ra bộ dạng đứng đắn nói:”Trêu nàng chút thôi, thật ra ta chỉ muốn bảo vệ nàng. Nhược Nhi nghĩ xem bây giờ bọn chúng đã cho người thâm nhập vào phủ tìm cơ hội bắt nàng. Nếu có ta bên cạnh nàng sẽ an toàn hơn, không phải sao?”

Nghe hắn nói xong Nhược Yên bưng tỉnh, thì ra hắn chỉ muốn bảo vệ nàng. Do lòng nàng có quý nên cứ suy nghĩ lung tung. Nghĩ vậy nên nàng không nói gì nữa. Bò vào phía trong kéo chăn nằm ngủ.

Hắn thổi đèn xong leo lên nằm cạnh nàng. Trong bóng đêm khoe miệng hắn cong lên một nụ cười đắc ý.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Trần Thanh Ảnh

Trời gần sáng, vừa nghe tiếng gõ cửa phòng nhẹ của Niên lão, Triệu Doãn liền mở mắt. Quay qua nhìn nhóc con đang dụi đầu vào cánh tay mình ngủ ngon lành, liền sùng ái đỡ nàng nằm ngay ngắn, đắp chăn lại rồi nhẹ nhàng rời giường.

Vừa ra ngoài đã ra hiệu cho mọi người im lặng, sợ tạo ra tiếng động đánh thức người đang ngủ trong phòng. Cũng không thèm nhìn lấy ánh mắt phản đối của Niên lão mà bước về Thanh Dật Hiên thay đồ chuẩn bị thượng triều.

Sáng nay Niên lão đã rút kinh nghiệm rất nhiều, sau khi gõ cửa phòng của vương gia ở Thanh Dật Hiên một cái, không nghe thấy tiếng động liền quay bước qua Thanh Thủy Hiên gõ tiếp. Dĩ nhiên cũng không dám gõ mạnh sợ động tĩnh quá lớn ảnh hưởng đến Nhược Yên tiểu thư. Quả nhiên vương gia từ trong Thanh Thủy Hiên đi ra.

Lúc Triệu Doãn ra ngoài Nhược Yên có mơ mơ màng màng nghe được tiếng động, nhưng cũng không thức giấc mà cuộn người vào chăn ngủ tiếp. Đến khi nàng tỉnh dậy đã là giờ thìn hai khắc.

Nhược Yên luyện công xong thay y phục bước ra ngoài. Đã thấy Niên lão chuẩn bị sẵn điểm tâm nói:”Vương gia có dặn hôm nay thượng triều sẽ về muộn, nhắn Nhược Yên tiểu thư nên ăn trước đừng chờ người.”

Sau khi ăn xong nàng mới hỏi Niên lão nơi ở của Trần Thanh Ảnh, hỏi xong cầm lấy túi vải theo hướng Niên lão nói mà đi. Trong ấn tượng của nàng, Trần Thanh Ảnh là một người trọng tình nghĩa, nhưng do kìm nén thù hận quá lâu, đến khi bộc phát dễ làm ra những hành động điên rồ.

Nơi Trần Thanh Ảnh ở cách Thanh Thủy Hiên cũng không xa lắm, nhưng khi bước tới nàng cứ ngỡ mình đi lạc đường.

Hai bên lối vào được chia theo từng mảng lớn trồng các loại cây khác nhau. Nhược Yên nhận ra được một vài cây thuốc là thảo phục linh lá xanh và phòng phong thân lùn tươi tốt. Còn có rất nhiều cây thân mềm lá tím mà nàng không biết tên.

Trần Thanh Ảnh đang ngồi thất thần bên bàn đá trong sân. Nhìn thấy hình dáng bé nhỏ của Nhược Yên đang bước vào lập tức đứng dậy hỏi:”Sao Nhược Yên tiểu thư lại một mình đến đây? Vương gia đâu?”

Nhược Yên tự nhiên bước vào ngồi bên bàn đá rồi mới đáp:”Vương gia đã vào triều, ta tìm huynh là muốn nói về chuyện ngọc bội.”

Khoe miệng Trần Thanh Ảnh lập tức giật giật thâm nghĩ trong lòng. Tiểu nha đầu này gan thật lớn, ngày hôm qua vừa bị mình đả thương mà bây giờ lại dám tìm mình nói chuyện. Nhưng bản thân hắn cũng rất thắc mắc về chuyện này nên ngồi xuống bên cạnh Nhược Yên chờ đợi.

Nhược Yên đổ hết đồ trong túi vải ra và nói:” Những thứ này từ năm ta sáu tuổi sư phụ đã đưa cho ta, đã hơn mười năm lúc ta xuống núi mới lấy ra.”

Trần Thanh Ảnh biểu tình kinh dị nhìn Nhược Yên. Đầu óc hắn đang loạn một đoàn, cái gì sáu tuổi? Cái gì mười mấy năm? Một tiểu hài tử bốn tuổi ngồi kể chuyện năm xưa là thế nào?

Nàng cũng không đợi hắn ngạc nhiên mà nhìn thẳng mắt hắn nói nhanh một lượt:” Ta tên Lục Yên Nhi, năm nay đã hơn mười sáu tuổi, luyện một loại võ công tên Vô Tịch nên hóa đồng, chỉ cần thu luyện hơn một năm nữa, ta sẽ trở lại hình dáng bình thường! Huynh tin không?”

Nhược Yên im lặng chờ hắn tiêu hóa hết lượng thông tin mà nàng nói, cũng chuẩn bị sẵn trong đầu thật nhiều lời giải thích khác nhau, nhưng không ngờ hắn lại mở miệng hỏi nàng việc khác:” Ngươi có liên quan gì với Lục Phàm Dư - Lục ngự y?”

-“Lục Phàm Dư là phụ thân ta, ta chính là muội muội song sinh của Lục Uyển Nhi!” Nhược Yên nhấn mạnh đáp.

-“Vì sao ta ở Lục phủ hơn mười mấy năm lại không biết chuyện này?” Trần Thanh Ảnh chất vấn.

Sau đó Nhược Yên mất cả một buổi thuật lại hết những gì mình biết và đã trải qua. Còn kêu Trần Thanh Ảnh nếu không tin có thể hỏi lại Triệu Doãn. Nàng cũng nói luôn ở phủ thừa tướng có một người là Lục Yên Nhi, hắn cũng có thể tiếp cận nàng ta mà tìm hiểu thật giả.

Trần Thanh Ảnh trầm ngâm nhìn về tiểu hài tử đang ngồi thong dong trước mặt mình, ánh mắt trong trẻo không một tia tạp chất, cử chỉ tự nhiên, lời nói đúng mực. Quả thật nếu đây đúng là tiểu hài tử thì chỉ có thể là yêu tinh chuyển thế!

Hắn bèn ngồi xuống cầm lấy ngọc bội của nàng ngắm nhìn rồi hỏi:” Miếng ngọc này từ khi muội nhận được chỉ cất trong rương?”

Nhược Yên liền gật đầu khẳng định.

Trần Thanh Ảnh nhìn một chút sau đó mỉm cười nói:” Ta có cách để biết ngọc bội còn lại kia có phải của Uyển Nhi hay không.”

-“Có đặc điểm gì khác nhau sao?” Nhược Yên vội hỏi.

-“Cho dù đúng là ban đầu hai cái giống y như đúc, thì ta vẫn có cách để nhận ra. Các loại ngọc luôn có một đặc điểm, đó là khi đeo trên người lâu năm, ngọc sẽ hấp thụ mồ hôi trên cơ thể người rồi từ từ thay đổi vân ngọc. Khiến màu sắc sẽ khác biệt với cái không sai.” Trần Thanh Ảnh giải thích.

Rồi sau đó ánh mắt hắn trở nên ưu buồn nói:” Uyển Nhi từ nhỏ đến lớn vẫn luôn bên cạnh ta, nàng yêu thích miếng ngọc này đến mức ngày nào cũng đeo bên người, dần dần trở thành thói quen không thể thiếu. Ta từng hỏi nàng ấy, miếng ngọc này có gì đẹp để nàng phải thích như thế? Muội biết nàng ấy nói sao không?”

Nghe Trần Thanh Ảnh quay qua hỏi mình, Nhược Yên lắc đầu chờ đợi. Bởi thật sự lúc sư phụ đưa cho Yên Nhi cũng chỉ nói tín vật phụ mẫu cho nàng, chứ không nói gì về ý nghĩa.

Thấy nàng không biết nên hắn nói tiếp:” Nàng ấy nói với ta, từ nhỏ mẫu thân đã đeo nó cho nàng, còn nói đây là đá nhân duyên, chờ khi nào nàng thích ai đó, nàng đem miếng ngọc ngày đêm bên người cầu nguyện, chỉ cần miếng ngọc còn trong tay, thì hai người vẫn sẽ mãi bên nhau.

Càng nghe những lời về sau lại càng chua chát, có lẽ hắn cũng nghĩ vì miếng ngọc mất đi nên Uyển Nhi mới chết.

Nhược Yên nghe ra sự khổ sở trong lời nói của Trần Thanh Ảnh, không biết làm sao an ủi, chỉ có thể dùng bàn tay nhỏ bé của mình vỗ về bàn tay hắn, đang muốn mở miệng kêu hắn đừng bi thương quá thì chợt nghe một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

-“Hai người đang làm gì ở đây?” Triệu Doãn mang một gương mặt trầm ngâm không chút độ ấm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Giám Chua Thật Ngọt

Nhược Yên chưa kịp hỏi hắn có chuyện gì mà sắc mặt không tốt thì bị bàn tay của Trần Thanh Ảnh nắm lấy và nói:” Vương gia ngài đã về, Yên Nhi muội muội vừa kể hết mọi chuyện với ta. Ta mới biết được thì ra nàng là muội muội của Uyển Nhi, bây giờ trên đời này, chỉ có ta và nàng là người thân duy nhất.”

-“Người thân duy nhất?” Ánh mắt Triệu Doãn nhìn Trần Thanh Ảnh lóe lên lập lại.

Trần Thanh Ảnh không sợ chết còn trịnh trọng gật đầu nói thêm:” Vương gia cảm thấy không phải sao? Ta vừa là “nghĩa huynh” vừa là một nửa tỷ phụ của muội ấy, dĩ nhiên phải thân hơn “nghĩa phụ” mới nhận có mấy ngày là ngài rồi!”

Triệu Doãn không thêm để ý tới hần bước lên ôm lấy Nhục Yên, tách bàn tay Trần Thanh Ảnh khỏi nàng hỏi:” Chẳng phải Nhục Nhi nói ta là người quan trọng nhất, tin tưởng nhất của nàng hay sao? Mới chỉ một ngày đã xuất hiện thêm một người thân nhất rồi?”

Nhục Yên nhìn biểu tình khó chịu trên mặt Triệu Doãn, rồi lại nhìn nụ cười tươi như hoa ánh lên về gian tà của Trần Thanh Ảnh thì đau đầu nghĩ: Hai cái tên này có đầu đá nhau thì cũng liên quan gì tới nàng, sao cứ đem nàng làm lý do thế!

Nàng mang vẻ mặt hòa giải nói:” Thì chàng là người quan trọng mà ta tin tưởng nhất, huynh ấy cũng xem như người thân nhất của ta, hai người đều là người thân của ta không được sao?”

-“Dĩ nhiên không được!” Cả hai đồng thanh đáp.

Nhục Yên còn đang chưng hửng vì bị hai người quát thì Trần Thanh Ảnh bấn cho Triệu Doãn một ánh mắt gần như có thể giết người nói:” Ta chỉ là một thuộc hạ, làm sao dám nhận người thân cùng với vương gia cao cao tại thượng chứ! Sợ ngày đó mạng cũng không còn đâu!”

Hắn còn chưa quên việc tên kia nhân lúc hắn đang tin thần không tỉnh táo mà sai người đánh hắn một trận đau. Toàn thân hắn giờ dù đã xoa thuốc nhưng vẫn ê ẩm khắp người đây này.

Triệu Doãn cũng trả lại hắn một ánh mắt cảnh cáo “ngươi dám làm càn ta sẽ cho ngươi không đứng dậy nổi” rồi nhẹ giọng nói:” Hình như ngươi hiểu lầm gì thì phải. Theo bốn vương biết thì sáng nay trên triều Liễu thừa tướng đã dâng tấu rằng đã tìm được Lục Yên Nhi, cũng dâng ngọc bội cùng lá thư trước lúc Lục ngự y mất đã gửi đi, để chứng minh thân phận rồi. Theo lý ngươi nên đến phủ thừa tướng mà nhận người thân mới đúng!”

Liên thu lại biểu tình, Trần Thanh Ảnh nghiêm túc hỏi:” Vương gia có thấy được vật chứng chứ?”

Triệu Doãn gật đầu đưa tay cầm lấy miếng ngọc trên bàn nói:” ngọc bội đó không khác gì cái Nhục Nhi đang giữ đây và bút tích của Lục ngự y cũng là thật. Nội dung lá thư là gửi cho Diệp Trần sư thái, kêu người nhanh chóng trở về cứu Uyển Nhi, bởi vì trước khi đưa Yên Nhi cho Diệp sư thái nuôi Lục ngự đã đưa theo bên mình nàng 2 quyển bí kíp giải độc, một viên tẩy thuật đan cùng một miếng ngọc bội cảm thạch. Muốn giải độc phải có hai quyển y sách và tẩy thuật đan mới luyện được. Nhưng Diệp Trần sư thái mất đã lâu, nàng ta gần đây mới nhận được thư nên mới trở lại kinh thành.”

Vẫn ngồi trong lòng Triệu Doãn, Nhục Yên không nhịn được cảm thán nói:” Bọn chúng thật lợi hại, mọi tình tiết được chuẩn bị vô cùng hoàn hảo. Nếu ta vốn không phải là Lục Yên Nhi ta sẽ không thì nghĩ ngờ!”

Cầm lấy túi vải đưa cho nàng, hắn khẽ xoa má nàng nói:” Ít nhất chúng ta đã biết được mục đích và thứ chúng cần là gì, thì phần thắng của chúng ta cao hơn rồi.”

Trần Thanh Ảnh nhìn biểu tình tự nhiên và quen thuộc của Triệu Doãn đối với Nhục Yên mà thấy gai mắt bèn nhắc nhở nói:” Vương gia, dù sao Yên Nhi muội muội cũng đã lớn, người có thể tự trọng một chút không?”

Triệu Doãn liếc nhẹ hần một cái rồi ôm Nhục Yên trở về, chỉ bỏ lại một câu:” Người rảnh rồi quá mức thì đi xem tìm cách tiếp cận Lục Yên Nhi ở phủ thừa tướng đi, xem nàng ta liên lạc với loại người nào và ... tránh xa Nhục Nhi một chút!”

Mới hôm qua còn ra tay đá thương Nhục Nhi, nay lại một tiếng muội muội hai tiếng cũng muội muội. Ta không tìm chuyện cho ngươi làm thì thật có lỗi với lá gan của ngươi rồi. Triệu Doãn trong lòng bực bội nghĩ.

Nhục Yên được Triệu Doãn ôm đi rời khỏi viện của Trần Thanh Ảnh. Trên đường đi nàng hỏi hắn:” Liệu một mình huynh ấy đi như thế có nguy hiểm không? Ta sợ kẻ địch cũng không phải bọn ngu ngốc.”

Triệu Doãn nghe được lập tức đứng lại, nhìn thẳng mắt nàng dần giọng hỏi:” Nàng lo cho hần vậy sao? Từ khi nào mà nàng thân thiết với hần như vậy?”

Thấy hần nổi giận Nhục Yên ngạc nhiên hỏi:” Không phải huynh ấy là bằng hữu của chàng sao? Với lại huynh ấy cũng được xem như huynh trưởng của ta rồi. Ta lo một chút cũng đâu có gì lạ. Hay hôm nay trong triều đã xảy ra chuyện gì khiến tâm trạng chàng tệ vậy?”

-“Nàng thật sự xem hần là huynh trưởng?” Triệu Doãn nghe xong giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

-“Đúng vậy!” Nhục Yên gật đầu. Dường như nhớ ra điều gì nàng quay lại nhìn hần thăm dò hỏi:” Hay chàng giận vì ta từng nói không xem chàng là nghĩa phụ? Nên cảm thấy ta với chàng không phải là người thân?”

Nàng hỏi thế hần lập tức đáp:” Dĩ nhiên không phải, ta chỉ không thích nàng quá thân cận với hần thôi!”

Nhục Yên nghe được câu trả lời của hần thì sững sờ, sau đó lập tức vui vẻ biết được hần đã bắt đầu ghen tỵ, biết ghen tỵ chẳng phải là hần cũng để ý nàng sao? Liên quảng tay lên cổ hần hôn lên má hần một tiếng thật kêu và nói:” Được! Từ sau ta sẽ tránh xa huynh ấy một chút!”

Nhìn gương mặt trắng mịn của nàng kề sát mặt mình, đôi môi nhỏ nhắn in lên má hần. Cảm giác được hơi thở nàng làm da mặt hần ngứa ngứa. Thật muốn ôm lấy mặt nàng cắn một cái mới vừa lòng.

Nhưng chưa kịp làm gì thì phía trước có tiếng nói vang lên:” Tiểu nữ tham kiến vương gia.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Ra Mắt Sư Phó, Mặc Tụ Ngôn

Đưa mắt nhìn Liễu Lan Nhiên đang phúc thân hành lễ, Triệu Doãn lạnh nhạt hỏi: "Không biết Liễu tiểu thư có gì việc gì?"

Nét mặt Liễu Lan Nhiên nổi lên một vẻ thất vọng khi nghe lời nói xa lạ của hắn, nhưng cũng gượng cười đáp: "Lan Nhiên không dám, chỉ là được sự đồng ý của vương gia cho Lan Nhiên tham quan quanh Thành Vương Phủ. Nên hôm nay đi dạo vô tình gặp vương gia mới ghé qua chào hỏi và tiện thể đa tạ vương gia đã chiếu cố Lan Nhiên."

Triệu Doãn phát tay nói: "Liễu tiểu thư không cần câu nệ như thế, Thành Vương Phủ cũng không rộng lớn nhiều, tiểu thư cứ tham quan cho hết rồi về là được. Bỏn vương có chút việc, mời tiểu thư tự nhiên."

Nói xong cũng không nhìn lại về mặt uất ức xen lẫn tức giận của Liễu Lan Nhiên, mà ôm Nhượng Yên về Thanh Thủy Hiên.

Qua cử chỉ và lời nói hôm nay của Liễu Lan Nhiên, Nhượng Yên cứ tưởng người hôm qua nàng gặp là ảo giác, từ một người kêu căn, đánh đá, bông chốc dịu dàng như nước, nũng nịu nhã nhặn như thế thật khó hợp làm một. Nhượng Yên từng đọc được câu nói rằng: "Ở đâu có đàn ông, ở đó có phụ nữ đẹp!" Quả nhiên không phải là giả.

Nàng cứ nghĩ bằng quơ một hồi đã về đến Thanh Thủy Hiên, Triệu Doãn cho người thuật lại xem nha hoàn của Liễu Lan Nhiên có hành động gì chưa.

Vẫn thấy nàng ta án binh bất động, ngoan hiền đi theo Liễu Lan Nhiên dạo quanh vương phủ, xong thì trở về Thanh Nhĩ Hiên, cử chỉ chừng mực vô cùng. Triệu Doãn vẫn phân phó theo dõi tiếp không được lơ là, rất có thể nàng ta đang chờ thời cơ hành động.

Mấy ngày sau đó kinh thành khắp nơi đang bàn tán về việc Lục Yên Nhi, con gái của Lục ngự y cách đây một năm bị thảm sát diệt môn đã được thánh thượng phong làm Huệ An quận chúa, đề tưởng nhớ công lao mà lục ngự y đã giành cho tiên hoàng. Còn lệnh cho người xây lại phủ ngự y khang trang để nàng nhận tổ quy tông, phái thêm binh lính hoàng gia ngày đêm bảo vệ an toàn cho nàng. (Nhưng theo lời Triệu Doãn là để giám sát.)

Hết nói về việc nàng ấy trong họa được phúc, thì lại nói về vẻ đẹp chim sa cá lặn của nàng. Quán trà trong kinh thành đầy các lời kể khác nhau rằng nàng dù sao cũng là nhi nữ của đệ nhất kinh thành một thời Vương Mãn Nguyệt. Lục ngự y cũng anh tuấn bất phàm, nên nàng làm sao có thể không là tuyệt sắc giai nhân cho được.

Những bá tánh nhìn thấy được dung nhan của nàng khi nàng được kiệu phu hoàng thượng phái đến đưa nàng từ phủ thừa tướng về lục phủ, đã không ngừng khen nức nở, một đồn mười, mười đồn trăm, giờ khắp nơi trong kinh thành không ai không biết kinh thành lại được thêm một mỹ nhân tuyệt sắc nữa.

Nhượng Yên nghe Niên lão kể xong lập tức soi gương nhéo nhéo cái mặt trắng trắng tròn tròn như bánh bao của mình mà rầu rĩ, làm Triệu Doãn cố gắng nhịn cười hết nửa ngày.

Vậy mà Trần Thanh Ảnh còn quá đáng hơn nhìn nàng xong vỗ vỗ mặt nàng nói: "Yên Nhi muội muội cũng đừng buồn nữa, muội dù không đẹp nhưng rất thông minh mà!"

Và sau đó dính một chương của Triệu Doãn bay ra ngoài chỉ để lại một làn bụi.

Cuộc sống của Nhượng Yên cứ quay vòng ngủ dậy luyện công - ăn - nghe Niên lão hoặc Trần Thanh Ảnh kể chuyện hán tiếp cận Lục Yên Nhi như thế nào - rồi lại ăn - đi dạo quanh phủ - cuối cùng lại về ngủ. Dĩ nhiên vẫn ngoại trừ lúc Triệu Doãn thượng triều ra điều ở bên cạnh nàng hết.

Kể từ khi nàng chủ động hôn má hắn có một cái, liền hối hận không thôi. Hắn dạo gần đây bỗng sinh ra tật xấu, cứ khi nào nàng trêu chọc hay tươi cười với hắn sẽ bị hắn hôn thật mạnh lên mặt nàng. Nàng sợ cứ đà này khi trưởng thành mặt sẽ sệ mất. Mặc dù được thân cận hắn nàng cũng rất thích, nhưng không phải với mặt độ thương xuyên như vậy. Rất nguy hiểm a!

Xuyên suốt như thế hơn nửa tháng. Trần Thanh Ảnh mới đề nghị nàng nên tranh thủ lúc này học thêm một chút gì đó, vì ngoài trừ có thể đọc, viết ra nàng cũng không biết thứ gì. Còn nói sẽ giới thiệu cho nàng một danh sư tên tuổi.

Nhượng Yên vốn cũng thích học, nên liền đồng ý. Trần Thanh Ảnh nhờ Niên lão sắp xếp Trúc Viên làm nơi cho Nhượng Yên học.

Vì thế hôm nay nàng phải thức sớm, luyện công xong rồi giường trước giờ thìn, dùng điểm tâm rồi đến Trúc Viên ra mắt sư phó.

Vừa đến cửa viện Trúc Viên, Nhượng Yên gần như nín thở nhìn người đang ngồi trong viện, mặt tuấn tú như phan an, mắt đen hữu thần, mày dài, môi đỏ. Mặc y phục màu trắng, tóc đen bó cao chỉ vắt ngang một trăm gỗ, từng ngón tay thon dài đang cầm một quyển sách, phía trước có để một cây đàn tranh như để hoàn hảo thêm cho khung cảnh thần tiên này.

Nhượng Yên sững sờ một chút lập tức lấy lại tin thần bước vào vừa mắng thầm trong lòng, thật yêu nghiệt! Người cổ đại ăn cái gì mà mười người hết tám người đều xinh đẹp như thế chứ! Dù sức chịu đựng của nàng mạnh nhưng chưa đến mức sắt đá vậy đâu, làm ơn đi! Cứ ngày nào cũng nhìn những người

đẹp hơn mình như vậy thì nàng chai lì cảm xúc mất.

Lúc nàng vừa đến cửa viện Mặc Tự Ngôn đã nhìn thấy rồi, nhưng hắn muốn coi biểu hiện của nàng thế nào nên vờ như không biết. Chỉ thấy nàng sững lại nhìn hắn một chút rồi lập tức tiến vào, không có chút rụt rè nào. Ấn tượng đầu tiên từng dành cho nàng quả không sai, một người can đảm.

-“Nhược Yên ra mắt sư phó.” Nhược Yên kính cẩn cúi chào làm lễ.

-“Người là người Trần Thanh Ảnh muốn ta dạy?” Hắn nhẹ nhàng hỏi.

-“Dạ phải!” Nhược Yên đáp.

Mặc Tự Ngôn quan sát Vũ Nhược Yên một chút rồi nhẹ giọng nói:“Người ngồi đi. Vậy ta có thể gọi người là Yên Nhi tiểu thư không?”

Nhược Yên sững sờ một lúc, nhìn ánh mắt của hắn vô cùng kỳ lạ, làm nàng có cảm giác hắn nhìn thấu được mọi việc trên đời. Liên phục hồi tin thần trả lời:“Dĩ nhiên là được, thưa sư phó!”

Sau đó hắn mới mỉm cười hỏi nàng.

-“Yên Nhi tiểu thư đã biết đọc hay viết chưa?”

-“Dạ rồi ạ!” Nàng đáp.

-“Tốt, ít nhất nàng đã có sẵn nền tảng, chúng ta bắt đầu luyện chữ, học cảm trước, sau khi thành thạo mới chuyển qua kỳ, thi và họa.”

Hắn liền đưa cho nàng bảng chữ khải để làm mẫu tập viết theo. Nhược Yên mở ra tìm liền dừng một nhịp. Trên tờ giấy ghi ba chữ lớn “Lục Yên Nhi”!

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hai Lựa Chọn.

Nhược Yên nắm chặt mảnh giấy, ngược đầu nhìn về người ngồi đối diện một cách đề phòng.

Tất nhiên hắn nhìn ra được sự căng thẳng của nàng nên từ tốn nói:“Đừng lo lắng, ta chỉ xem tình tượng nên biết được mà thôi. Ta tuyệt đối sẽ không làm hại nàng!”

Nàng quan sát thật kỹ ánh mắt hắn khi nói “xem tình tượng”, trông mắt liếc về phía bên trái cho thấy hắn đang dùng não để “tưởng tượng” ra câu trả lời. Nhưng khi hắn nói “ta tuyệt đối sẽ không làm hại nàng” thì lại vô cùng kiên định. Như thế có thể nói hắn đúng là không có ý xấu với nàng, lại không muốn nói lý do cho nàng biết.

Đặt nhẹ mảnh giấy trở lại trên bàn, Nhược Yên chậm chậm nói:“Sư phó. Bây giờ giữa ta và người ai cũng chỉ có hai lựa chọn. Hoặc tin tưởng, hoặc không! Ta không rõ vì lý do gì người lại cố ý nói với ta rằng người biết được thân thể của ta, bởi người có thể hoàn toàn giả vờ không biết. Nhưng người đã muốn nói, vì sao lại không nói toàn bộ ra? Đừng dùng lý do xem tình tượng, bởi vì tình tượng không thể chỉ cho người nhìn ra được vận mệnh riêng của mỗi người! Nói hoặc không, tùy người chọn.”

Mặc Tự Ngôn cười khổ nói:“Ta biết lý do này rất hoang đường, nhưng nếu sự thật ta nói với nàng còn hoang đường hơn liệu nàng có thể tin được không?”

-“Ta từng gặp qua rất nhiều chuyện hoang đường rồi, nếu là sự thật biết đâu ta sẽ tin thêm một cái nữa.” Dĩ nhiên Nhược Yên không nói chính bản thân mình là một ví dụ.

Mặc Tự Ngôn đứng lên đi đến trước mặt nàng, ngồi xuống ngang hàng với nàng chứ không dùng vị trí sư phó mà nói chuyện.

-“Ta đã mơ một giấc mơ thật dài và tuyệt vọng. Trong giấc mơ đó, ta dùng suốt hai mươi năm để mài mài kính sù, cuối cùng cũng thi đậu trạng nguyên. Nhưng trước khi thi trạng nguyên ta có nhận một nữ hài tử làm học trò, nữ hài đó ban đầu là nghĩa nữ của Phủ Thành Vương.

Nhưng chỉ hơn một năm sau, nàng ấy công bố lại thân phận của mình là Lục Yên Nhi, nữ nhi của Lục ngự y đã mất. Khi ấy ta cũng đã là trạng nguyên, trở thành con rể của Liễu thừa tướng, được hoàng thượng trọng dụng, giao cho ta âm thầm điều tra một vụ tham ô bạc thuế rất lớn trong kinh thành. Ngay thời điểm này, Lục Yên Nhi đã đến thăm và nói với ta rằng hãy cẩn thận thế tử của ta, Liễu Lan Nhiên rất có thể sẽ làm hại ta.

Lúc này ta nhìn Liễu Lan Nhiên đã có thai ba tháng, trong lòng nghi hoặc, một phụ nhân yếu ớt lại đang mang cốt nhục của mình, thì làm sao có thể hại mình được. Chưa đến một tháng, ta điều tra được Liễu thừa tướng lại chính là kẻ chủ mưu của nguồn tham ô số bạc thuế này. Vừa thu thập chứng cứ ta lại đào sâu vào một bí mật khác, số bạc lớn mà Liễu thừa tướng tham ô được đều chuyển về nguồn này.

Vẫn không kịp báo lại cho hoàng thượng tin tức này ta đã bị Liễu tổng binh, con trai của Liễu thừa tướng bắt nhốt vào đại lao với danh tham ô, tất cả bằng chứng đều tìm được tại phủ của ta và Liễu Lan Nhiên đã đại nghĩa diệt thân mà khai báo. Dĩ nhiên hoàng thượng đã không tin, cho người lật lại vụ án của ta. Cũng trong đêm đó ta bị bức độc chết đi, trước khi tắt thở ta đã hỏi Liễu tổng binh vì sao Liễu gia lại hại ta? Hắn nói cho ta biết, thứ nhất cốt nhục mà Liễu Lan Nhiên đang mang là của hắn, thứ hai vì ta đã biết quá nhiều.

Khi ta tỉnh lại, mới biết chỉ là một giấc mơ. Điều khiến ta sợ giấc mơ đó trở thành sự thật là lúc Trần Thanh Ảnh đến tìm ta, nhờ ta đến Vương Phủ dạy học cho nghĩa nữ của Thành Vương.”

-“Do đó người mới đem ba chữ đó thử ta? Nếu ta thật là Lục Yên Nhi, thì những gì người thấy được là sự thật?” Nhượng Yên chậm rãi hỏi.

-“Đúng vậy!” Mặc Tự Ngôn đáp.

Ngẫm nghĩ một lúc lâu Nhượng Yên mới nói:” chuyện này mặc dù còn khó tin hơn xem tình tượng, nhưng ta lại tin người nói thật!”

Mặc Tự Ngôn vẫn trầm mặc, sau đó mới thở dài nói:” Vậy không phải ta đã nhìn thấy cái chết của chính mình sao? Ta có nên tuyệt vọng không?”

Nhượng Yên lập tức đứng dậy vỗ bàn rầm một cái tức giận hét lớn:” Ta nói người đầu óc có bị sao không? Nếu đầu óc người như vậy cũng có thể điệu trạng nguyên thì dân trí có đại thấp đến mức đó à? Không phải ai cũng thấy được kiếp nạn của mình đâu, để cho người thấy là để người TRÁNH! Chứ không phải lao đầu vào. Chẳng lẽ người biết vợ mình căm thù mình, kẻ thù mình hãm hại mình mà cũng để yên làm theo ý họ hả?”

Nhượng Yên càng nói càng giận dữ, đến mức bao nhiêu từ hiện đại cũng lòi ra nói luôn, khiến Mặc Tự Ngôn tròn to mắt ngời nhìn nàng phát hỏa.

Để cho nàng thở lấy hơi xong hắn mới mỉm cười nói:” Mặc dù có nhiều từ nàng nói ta không hiểu lắm, nhưng ít nhất ta cũng tỉnh ngộ được câu nói “người trong cuộc luôn mù mờ”, đa tạ nàng nhắc nhở!”

Nói xong Mặc Tự Ngôn đứng lên chấp tay cúi đầu làm đại lễ với nàng. Nhượng Yên lập tức cản lại nói:” Được rồi, được rồi. Thân phận người là sư phó của ta, nếu để người khác nhìn thấy mắc công họ tưởng ta bắt nạt người đó.”

-“Ai bắt nạt ai vậy?” Trần Thanh Ảnh bước vào hỏi.

Nhượng Yên nghe tiếng liền chột dạ hỏi:” Huynh đến khi nào? Sao hôm nay rảnh rồi thế?”

Trần Thanh Ảnh giả vờ thương tâm hỏi lại:” Yên Nhi, muội mới có gặp sư phó anh tuần bất phạm thôi, đã không coi nghĩa huynh ta ra gì rồi! Có phải trách ta phá vỡ chuyện tốt của muội không?”

Nghe xong Nhượng Yên đen mặt, cái tên này thật là, nàng chỉ sợ hắn nghe được đối thoại giữa nàng và Mặc Tự Ngôn, thế mà hắn suy diễn xa vậy.

-“Huynh có thời gian sao không đi tìm nàng Lục Yên Nhi của huynh đi, tìm muội làm gì để nói nhảm nói cuội thế hả?” Nhượng Yên tức giận mắng.

-“Lục Yên Nhi hôm qua đã xin hoàng thượng cho phép về nhà tổ bái tế rồi, nên vài ngày nữa huynh không cần ở cạnh nàng ta.” Trần Thanh Ảnh vừa dứt lời đã nghe tiếng Triệu Doãn nói.

-“Vậy người không biết sao? Hôm nay ta đã dâng tấu với hoàng huynh rằng người giờ là “người thân duy nhất” của nàng, để nàng đi một mình không an toàn. Đã xin phép người đi theo hộ tống rồi, bây giờ người đi chuẩn bị để sáng mai đi là kịp.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: “Có Giỏi Chàng Cẩn Chết Ta Đi”

“Vương gia, người ...người ...người...” Hai chữ vô si không cách nào nói ra miệng được, vì trước mặt Mặc Tự Ngôn hắn không nên bất kính với vương gia. Trần Thanh Ảnh đang giận phát run bỗng nhiên nở nụ cười, bước đến bên tai Triệu Doãn nói thầm câu gì đó mà nhân lúc Triệu Doãn sắc mặt hắn vừa đen đi đã dụng công chạy mất.

Mặc Tự Ngôn đành tiến lên hành lễ với Triệu Doãn để phá vỡ không khí rét lạnh này.

-“Thảo dân Mặc Tự Ngôn tham kiến vương gia!”

Triệu Doãn cũng bỏ đi về mặt khó coi vừa rồi trọng lễ đáp:” Mặc công tử đừng đa lễ, danh tiếng của công tử vang dội không chỉ trong kinh thành, các nhà quyền quý đều bỏ công sức rất nhiều nhưng vẫn không mời được người về dạy dỗ nhi tử của họ. Nay Nhượng Yên của bản vương thật có phúc phần. Bản vương thay mặt nàng đa tạ công tử.”

-“Vương gia quá lời, thảo dân cùng Trần Thanh Ảnh vốn là tri giao, huynh ấy đã lên tiếng thần không thể không nể mặt. Huống chi Nhượng Yên tiểu thư lại thông minh, hiểu học, được dạy nấng cũng là phúc phận của thảo dân.” Mặc Tự Ngôn nói.

Nhượng Yên đứng giữa nghe hai người đánh thái cực quyền khen tới khen lui liền không kiên nhẫn nói:” Sư phó, người và vương gia nếu ngày nào gặp nhau cũng nói chuyện thế này có phải mất rất nhiều thời gian không?”

Nhìn Nhượng Yên tự nhiên nắm lấy tay Triệu Doãn, Mặc Tự Ngôn khẽ nheo mắt. Theo như hần nhớ hơn một năm sau, mối quan hệ của hai người này không phải là nghĩa phụ và dưỡng nữ nữa. Chỉ là không biết đã bắt đầu từ khi nào nên vờ hỏi:” Vì sao Nhượng Yên tiểu thư lại gọi là vương gia? Chẳng phải ngài ấy là?”

Nghe Mặc Tự Ngôn hỏi Nhượng Yên liền háp tấp trả lời:” Dĩ nhiên người là phụ vương của ta! Do lúc này nói nhanh quá nên ta nói sai. À giờ cũng đã muộn, không phải sư phó cần về nghỉ ngơi hay sao, hẹn gặp lại a!”

Nói xong lập tức ôm lấy cánh tay Triệu Doãn kéo về. Triệu Doãn quay lại nhìn Mặc Tự Ngôn khẽ gật đầu tạm biệt rồi theo nàng về.

Vừa đến Thanh Thủy Hiên Triệu Doãn lập tức ẵm Nhượng Yên lên tay, để mặt nàng ngang mặt mình trầm giọng hỏi:” Nhượng Nhi từ khi nào đã xem ta là nghĩa phụ hả?”

Nhượng Yên nhìn về bất hảo trên mặt hần lập tức áp ứng nói:” Ta chỉ không muốn sư phó hiểu lầm thôi mà.”

-“Không muốn hiểu lầm? Không lẽ đúng như Trần Thanh Ảnh nói nàng ngưỡng mộ tài hoa và vẻ ngoài của Mặc Tự Ngôn, nên yêu cầu hần mời về dạy học?” Triệu Doãn càng nói càng giận sôi người. Chỉ cần nghĩ tới nàng để ý nam nhân khác, còn tìm cách tiếp cận thì hần thật muốn cắn chết nàng.

Chưa kịp giải thích đã thấy gương mặt Triệu Doãn kề sát vào mặt mình, tay hần cố định phía sau nàng không có nhúc nhích, môi hần chạm mạnh vào môi nàng dùng sức hút vào. Nhượng Yên đang đơ người vì nghĩ hần bỗng nhiên hôn nàng thì trên môi truyền đến cảm giác đau đớn liền hét lên:” Sao chàng cắn ta?”

-“Ai kêu nàng xem trọng nam nhân khác?” Triệu Doãn u ám nói.

-“Nếu ta xem trọng nam nhân khác thì đâu có thân cận với chàng! Chàng nghe Trần Thanh Ảnh khích bác mà cắn ta! Hừ, có giỏi chàng cắn chết ta luôn đi.” Vừa nói Nhượng Yên vừa đưa khoe môi bị cắn sưng đỏ đến trước miệng hần thách thức.

Triệu Doãn nghe được nàng nói không xem trọng nam nhân khác, mà chỉ muốn thân cận với hần thì lửa giận đang bùng phát dữ dội của hần lập tức tắt ngúm. Thấy nàng chê môi bị cắn sưng đỏ về phía mình thì cũng hơi hối hận vì làm đau nàng. Đưa ngón tay xoa xoa bờ môi nàng, nhẹ nhàng liếm khẽ rồi ôm lấy thân hình nhỏ bé, áp đầu nàng vào ngực mình dỗ dành.

-“Nhượng Nhi đừng giận, khi này Trần Thanh Ảnh nói ta cũng không có tin, nhưng nàng lại phản ứng lớn như vậy làm ta hiểu lầm nàng xem trọng Mặc Tự Ngôn mà giận dữ với nàng. Dù nàng có để cho ta cắn chết thì ta cũng đâu nỡ lòng chứ.”

Nhượng Yên đánh bàn tay nhỏ vào ngực hần oán hận nói:” Chàng thật cảm thú, thấy ta còn nhỏ mà ức hiếp ta, thân thể ta bây giờ chưa tròn năm tuổi, vậy mà chàng cũng hạ miệng được.”

Sức lực nhỏ bé của nàng dĩ nhiên không làm hần đau ngứa gì, nhưng lại sợ tay nàng đau nên đưa tay giữ lại. Bỗng nhớ chuyện gì hần mở miệng nói:” Trong một năm này ta nghĩ nàng không nên ra ngoài, chưa đầy một tháng mà dáng người nàng đã cao lớn không ít, ta sẽ cho người phong tỏa nội phủ, chỉ những người thân cận của ta mới được vào gặp nàng. Tránh tin tức lộ ra ngoài gây nguy hiểm. Còn về Mặc Tự Ngôn...”

-“Sư phó đoán được thân phận của ta, nên chàng không cần giấu nữa!” Nhượng Yên nói.

-“Hần làm sao đoán được? Lẽ nào Trần Thanh Ảnh nói?” Triệu Doãn cau mày suy đoán.

Nhượng Yên không muốn tiết lộ bí mật của Mặc Tự Ngôn, nên dùng lại lý do lúc trước Mặc Tự Ngôn nói với nàng:” Sư phó có thể am hiểu tình tượng, đoán được thân phận ta, cũng đã hứa không nói ra chuyện này. Dù sao hần cũng là tri giao với Trần Thanh Ảnh. Chàng không cần lo lắng.”

Dù sao Triệu Doãn cũng là người cổ đại, lại từng biết Nhượng Yên cũng là toái thi hoàn hồn, nên tin trên đời có kỳ nhân dị sĩ là điều dễ hiểu.

Thấy Triệu Doãn gật đầu không hỏi gì thêm, Nhượng Yên mới quay qua hỏi chuyện Lục Yên Nhi gần đây có thêm tin tức gì không. Triệu Doãn mới nói:” Dù nàng ta hành sự cẩn trọng, lễ phép chừng mực rõ ràng, thật không thể điều tra được liên lạc với ai. Chỉ là nàng ta quá hoàn hảo mới càng khiến ta và hoàng thượng khẩn định. Nàng ấy tuyệt đối có liên quan lớn đến vụ việc diệt môn của Lục gia.

Nàng nghĩ xem, Lục Yên Nhi hơn mười sáu năm chỉ sống trong núi rừng quy ẩn, làm sao có thể biết cảm, kỳ, thi, họa, am hiểu lễ tiết cung đình đến mức này? Chưa nói đến việc võ công nàng ta là ngoại công rất bình thường, không thể nào là đệ tử của Diệp Trần sư thái được.

Bây giờ manh mối của chúng ta bế tắc, còn bọn họ thì chưa có tin tức của nàng. Cả hai cùng án binh bất động. Có lẽ phải chờ nàng luyện thành võ công trở lại vóc dáng của mình mới có thể bước ra đối chất, để bọn chúng hành động rồi sau đó một mẻ tóm gọn. Nhưng quá nguy hiểm với nàng.”

Đang nói đến đây chợt nghe Niên lão gõ cửa bẩm báo hoàng thượng đã đến tiền sảnh, Triệu Doãn lập tức đứng lên chuẩn bị ra tiếp đón.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 31: Đại Bá Phụ Đến Phủ

Tại phòng khách lớn của phủ thành vương, Triệu Huân ăn mặc trường bào trắng, đai lưng bằng ngọc thanh lô, tóc được đánh gọn gàng bằng phát quán ngọc màu thủy mặc và thả dài xuống lưng, trông giống như một công tử phong lưu, tay cầm quạt xếp phe khải ngồi uống trà. Đứng hầu bên cạnh là La công công và hai người ăn mặc thường phục hộ vệ tùy thân.

Thấy Triệu Doãn bước vào, Triệu Huân liền ngoắc hẳn lại vui vẻ nói:”Đệ đến rồi? Hôm nay ta có việc cần xuất cung. Tiện thể ghé phủ của đệ nhìn một chút những món đồ mà nghĩa nữ của đệ đang giữ.”

Triệu Doãn gật đầu đã hiểu rồi nói:”Chúng ta nên đến nội viện thì hơn, dù sao phủ của đệ vẫn đang có khách ở, muốn bàn việc cũng không tiện.”

Triệu Huân cũng hiểu được nên đồng ý. Liền mang người bước theo Triệu Doãn đến Thanh Dật Hiên. Rồi tự mình bước qua phòng đối diện tìm nàng.

Nhược Yên vẫn nằm trong Thanh Thủy Hiên nhưng không ngủ, nàng đang nghĩ về việc Mặc Tự Ngôn đã trải qua, rất có thể đó không phải giấc mơ dài, mà là hẳn được trọng sinh như người ta vẫn kể. Mỗi bước đi hiện tại đều là một ảnh hưởng lớn đến tương lai. Nói như vậy thì những việc bây giờ quyết định đã bắt đầu ảnh hưởng đến sau này rồi.

Vậy điều gì cần thay đổi ở thời điểm này mà khiến hẳn trọng sinh? Chẳng lẽ là mình? Đỗ trạng nguyên, vào triều, thành thân, điều tra án, bị hãm hại, à chút nữa quên. Việc đầu tiên Mặc Tự Ngôn trọng sinh là được mời đến dạy mình. Đòi trước hẳn chỉ xem mình là học trò dạy học, không thân cận lắm, nhưng mình đã cảnh báo trước nguy hiểm cho hẳn. Chỉ vì hẳn không tin nên mới dẫn đến nhiều tình huống xấu hơn. Như vậy sự việc chỉ xảy ra trong một năm tới thôi. Mọi thứ diễn ra khá logic với quyết định của mình và Triệu Doãn dự tính.

Còn một việc nàng luôn thắc mắc, Liễu tổng binh và Liễu Lan Nhiên đều là con của Liễu thừa tướng, nếu huynh muội loạn luân, lẽ nào cổ nhân không biết tác hại việc huyết thống gần có con rất nguy hiểm sao? Hay là một trong hai người không phải con ruột Liễu thừa tướng? Đáng tiếc là Mặc Tự Ngôn chết quá sớm, còn rất nhiều việc vẫn chưa tìm được lời giải và thế lực phía sau Liễu thừa tướng là ai.

Đang suy nghĩ sâu xa trong phòng, đã nghe tiếng Triệu Doãn gõ cửa bước vào nói:”Hoàng huynh đến tìm ta là muốn xem di vật Lục ngự y đưa cho nàng lúc trước, nàng mau lấy đồ rồi theo ta qua phòng bên diện kiến người.”

–“Được, chàng chờ một lát.” Nhược Yên lấy từ gói phía trong giường mình ra một túi vải đỏ, sau đó đi theo Triệu Doãn bước ra ngoài.

–“Tiểu nữ Lục Yên Nhi khấu kiến hoàng thượng.” Nhược Yên cúi người hành lễ.

Triệu Huân lập tức kêu nàng đứng lên tươi cười nói:”Hiện tại nàng cũng là nghĩa nữ của hoàng đệ ta, không cần đa lễ như vậy. Nào, đến đây đại bá phụ ôm chút nào.”

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, hẳn vрон móng vuốt sói vừa đưa đến trước người Nhược Yên, đã bị Triệu Doãn cản lại, liền xoay người ôm Nhược Yên vào lòng tránh xa bàn tay Triệu Huân ngồi xuống bàn nói lạnh lùng nói:”Huynh muốn xem đồ vật thì xem nhanh một chút rồi về, đừng trêu chọc nàng ấy.”

Đưa mắt nhìn về cáo kinh của đệ đệ nhà mình, Triệu Huân lắc đầu nói:”Đệ vẫn đáng ghét như vậy, không vui chút nào, Yên Nhi nói có phải không?” Nói xong còn nháy đôi mắt đào hoa với nàng mấy cái.

Tuy Nhược Yên từng nghe nói Triệu Huân hoàng đến rất sùng ái đệ đệ mình, nhưng nàng không tin lắm, vì hoàng gia không phải là nơi vô tình nhất sao? Nhưng thái độ hai người này hoàn toàn tự nhiên không chút giả dối nào.

Triệu Doãn cố gắng kiềm chế không tổng con hồ ly này ra ngoài, đưa tay mở lấy túi vải trong tay Nhược Yên đặt từng món lên bàn và nói:”Những thứ này từng được nhắc tới trong thư của Lục ngự y, ngọc bội tùy thân, một viên tẩy thuật đan và hai quyển sách giải độc. Chỉ là ta đã xem qua, một quyển ghi chi tiết các cách bào chế giải được các loại độc nổi danh giang hồ, nhưng trong này không có nhuyễn cốt mà Lục ngự y và Lục Uyển Nhi trúng phải. Ta đoán nằm trong quyển còn lại, nhưng lại là một quyển sách trắng không có chữ nào.”

Xem hết từng món trên bàn, Triệu Huân cầm lấy hộp gỗ nâu chứa viên tẩy thuật đan hỏi Nhược Yên:”Diệp Trần sư thái có từng chỉ nàng cách sai cái này không?”

Nhược Yên lắc đầu nói:”Không có, ta đoán sư phụ ta cũng không biết, vì người chỉ lo luyện võ công, không hiểu lắm về y thuật như phụ thân ta. Nhưng ta nghĩ có một người có thể biết!”

–“Trần Thanh Ảnh!” Cả hai huynh đệ đồng thanh nói.

–“Đúng vậy, dù sao huynh ấy cũng là đệ tử chân truyền của gia phụ, chắc cũng có thể biết được ít nhiều.” Nhược Yên suy đoán.

-“Chuyện này cũng không gấp được, trước cứ để hấn tranh thủ thời gian ở bên cạnh Lục Yên Nhi giả kia tìm sơ hở. Chờ khi về nghiên cứu sau cũng không muộn. Chỉ là thời gian này năng nên tranh thủ luyện công tốt một chút, vì e rằng bọn chúng sắp hết kiên nhẫn chờ đợi rồi.” Triệu Doãn quay qua Nhược Yên dặn dò.

-“Bọn chúng có hành động gì?” Nhược Yên vội hỏi.

-“Ám vệ đã nhìn được nha hoàn bên cạnh Liễu Lan Nhiên đang vẽ lại sơ đồ của Thành Vương Phủ, tuy chưa truyền tin tức ra ngoài nhưng chắc chắn sẽ hành động nhanh thôi.”

Ngắm một lát Triệu Doãn mới hỏi Triệu Huân:” Vậy huynh có tính gì không? Chờ chúng hành động vậy bắt chọn ô? Hay thả dây dài câu cá lớn sau lưng?”

Nghe xong Triệu Huân lắc đầu nói:” Thời cơ chưa đến, nếu bắt bây giờ e chỉ được những con cò thí mạng, bởi bọn chúng chỉ muốn bắt nghĩa nữ của đệ vì nghĩ nàng biết tung tích Lục Yên Nhi thật. Giờ hãy chờ nàng ấy khôi phục võ công, chúng ta quây cho vùng nước này càng đục, mới có thể lôi hết những con cá lớn kia được. Và lại ta tin đệ. Thành Vương Phủ cũng không phải loại nơi mà bọn chúng có thể tự tiện ra vào!”

Triệu Doãn gật đầu nói:” Đệ hiểu! Có đệ bên cạnh nàng sẽ không có việc gì.”

Thấy việc đã xong Triệu Huân mới đứng lên nói:” Cũng không còn sớm, ta phải đi rồi, đệ có muốn đi theo ta đến một nơi không?”

-“Nơi nào?” Triệu Doãn hỏi.

Triệu Huân cong môi cười như hồ ly tiến lại vỗ vai Triệu Doãn nói:” Chiều nay ở gần phố bắc có một Túy Hoa Lâu rất lớn mới khai trương, ta vốn là người yêu dân như con, dĩ nhiên phải đi ủng hộ con dân mình rồi. Đệ cũng nên đi giải tỏa một chút, nín nhịn nhiều không tốt cho sức khỏe. Làm mặt mày mình lúc nào cũng cau có như lão già!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Giương Đông Kích Tây

Triệu Doãn né đi bàn tay của Triệu Huân, trầm giọng nói:” Huynh nên để ý thân phận mình, nếu để những ngự sử trong cung biết hoàng đế trốn ra ngoài uống rượu hoa, thì cuộc sống an nhàn của huynh không còn nữa rồi.”

Nghe xong Triệu Huân cười còn rạng rỡ hơn chỉ ra:” Bởi vậy ta mới nói, có một đệ đệ ở ngoài cung thật dễ chịu. Không thấy ta xuất cung là để ghé thăm đệ trước hay sao? Các quan ngự sử luôn biết ta đặc biệt yêu thương đệ đệ của mình mà! Và họ chỉ nên biết vậy là đủ phần bổng lộc của mình rồi.

Nhưng mà xuất cung lần này đệ làm cho ta thật bất ngờ, vốn nghĩ đệ không thích nữ nhân, tính chọn cho đệ vài mỹ thiếu niên theo bên cạnh hầu hạ, thật không ngờ...” Triệu Huân liếc vóc dáng nhỏ bé của Nhược Yên đang ngồi trong lòng Triệu Doãn một cái mới nói hết câu:” Khẩu vị của đệ thật ... cảm thú!”

Nói xong hấn liền cười ha ha bước ra ngoài, bỏ lại Triệu Doãn ngồi trong phòng nét mặt như nuốt phải ruồi.

Nhược Yên cố gắng nín cười hết nửa ngày, vị hoàng đế này thật... thú vị. Nhìn Triệu Doãn đang đen mặt thù người, Nhược Yên liền từ trong lòng hấn nhảy xuống, huyết nhẹ vào người hấn rồi nói:” Chẳng thật cảm thú! Tránh xa ta ra!”

Vừa chạy được hai bước người nàng lập tức bị tóm về, quay người đã thấy mình trở lại trong lòng hấn. Gương mặt Triệu Doãn kề sát mặt nàng giọng cảnh cáo nói:” Nàng dám hiệp lực với hoàng huynh trêu chọc ta? Ta sẽ cho nàng biết cảm thú là thế nào!”

Nhược Yên thấy nguy hiểm lập tức la to:” Không được! Không được! Chẳng không được phá hoại mầm non tổ quốc, buông ta ra!”

Hai người nháo ở trong phòng một hồi, cuối cùng Nhược Yên cũng được tha thứ, nhưng cũng đã bị Triệu Doãn găm cán mấy miếng mới được yên thân. Mặc dù ngoài miệng nàng nhận sai, hứa không dám nói hấn là cảm thú nữa, ngược lại trong lòng càng khẳng định hấn là cảm thú trong đám cảm thú luôn!

Không đến hai ngày sau, Liễu thừa tướng cho người đến đón Liễu Lan Nhiên về nhà. Trong lòng Liễu Lan Nhiên cũng hiểu được, nàng ở trong phủ hơn nửa tháng, nhưng chỉ gặp được Triệu Doãn một lần duy nhất, bình thường cầu kiến thì lúc nào hấn cũng bận không tiếp được. Tất nhiên không có cơ hội tiếp cận hấn rồi. Chỉ có thể trở về tìm cách khác.

Theo như ám vệ báo lại, đêm trước nha hoàn bên cạnh nàng ta xin phép hồi phủ lấy đồ cho tiểu thư nhà mình. Trở về phủ thừa tướng không lâu đã quay lại phủ, không tiếp cận người nào bên ngoài. Thì ngày sáng hôm sau Liễu thừa tướng đã cho người đến đón Liễu Lan Nhiên. Giờ chỉ cần ngồi yên chờ bọn chúng đột nhập phủ. Liền xác định được Liễu thừa tướng có liên quan đến vụ án diệt môn của Lục gia.

Mấy ngày nay Triệu Doãn không thức sớm thượng triều nữa, mà ngày ngày túc trực bên cạnh nhìn Nhược Yên luyện công, cùng dùng điểm tâm, đến trúc

viện luyện chữ, đánh cờ, hán đều ngồi bên cạnh nàng. Khiến Mặc Tự Ngôn cứ lâu lâu nhìn qua phía nàng nở nụ cười đầy thâm ý. Làm nàng không được tự nhiên chút nào.

Nàng thật muốn hỏi Mặc Tự Ngôn trong giấc mơ của hán một năm sau nàng và Triệu Doãn thế nào, nhưng không thể mở miệng khi Triệu Doãn cứ kề bên cạnh, đành để sau vậy.

Buổi chiều ngày thứ năm khi Nhục Yên và Triệu Doãn đang ngồi ăn cơm thì Hứa Mạt chạy vào.

– “Bẩm vương gia! Được tin Trần Thanh Ảnh đang trên đường trở lại kinh thành đã bị tập kích, nhóm hắc y nhân hơn hai trăm nhân thủ bao vây, những người đi theo bảo vệ đa số đã chết, Lục Yên Nhi và Trần Thanh Ảnh lại không tìm được!”

Triệu Doãn lập tức hỏi vị trí nơi bị mai phục, sau đó phân phó Lạc Phong và một số ám vệ ở lại Thành Vương Phủ bảo vệ Nhục Yên, còn bản thân hán đích thân đi xem xét.

Tối đó Lạc Phong phân phó một lượng lớn vệ binh bảo vệ bên ngoài Thanh Thủy Hiên.

Nhục Yên nằm trên giường lăn qua lăn lại lo lắng. Không tìm thấy người, rất có thể còn sống, chỉ hy vọng huynh ấy sống sót cho đến lúc Triệu Doãn đến kịp. Chợt nhớ điều gì Nhục Yên lập tức ngồi dậy, gọi Niên Lão mời Mặc Tự Ngôn đến đây. Trần Thanh Ảnh vốn là tri giao với sư phó, như vậy trong kiếp trước Trần Thanh Ảnh có chuyện gì không thì sư phó chắc chắn biết được!

Không đến hai khắc Mặc Tự Ngôn đã đến, Nhục Yên liền hỏi: “Sư phó, kiếp trước người có biết gì về việc này không? Như Trần Thanh Ảnh có gặp nạn gì không chẳng hạn?”

Mặc Tự Ngôn liền bảo Nhục Yên bình tĩnh ngồi xuống trước mới nói: “Không có, cho đến lúc ta bị bức độc Thanh Ảnh huynh vẫn rất khỏe mạnh, còn tự tay trả thù được cho vị hôn thê của mình, Yên Nhi không cần lo lắng!”

Rót ly trà nóng đưa cho nàng định thần, bỗng hán đứng lên nói: “Không tốt! Nhưng ta nhớ được ta đến đây cho nàng không lâu vương phủ liền bị đột nhập! Chẳng lẽ ...”

Trong đầu Nhục Yên chợt lóe lên bốn chữ “giương đông kích tây”! Liền đứng lên nói: “Chúng ta trùng kế rồi, mục đích của bọn chúng là ta. Nên đã tung tin giả dụ vương gia ra thành đi cứu Trần Thanh Ảnh. Phải nói Lạc Phong cho người báo cho chàng biết đã.”

Chưa kịp bước ra ngoài đã nghe tiếng đánh nhau, Nhục Yên liền quay lại giường lấy túi ngân châm cho vào tay áo. Mở cửa ra nhìn thấy vương phủ tán loạn người đánh nhau, tất cả bao vây Thanh Thủy Hiên không còn đường thoát, chỉ có thể từ từ chờ tiếp viện.

Niên lão thấy Nhục Yên mở cửa liền xua nàng vào phòng nói: “Tiểu thư đừng ra ngoài, bọn chúng đang giao thủ với hộ vệ vương phủ chưa vào được đâu! Người ra ngoài dễ gặp nguy hiểm hơn!”

Nắm lấy tay Niên lão Nhục Yên hỏi: “Bây giờ có đường nào có thể phá vòng vây cho người gọi quân tiếp viện không?”

– “Vệ binh trị an trong thành muốn đến đây phải mất nửa canh giờ, chúng ta không cần gọi, động tĩnh lớn vậy chắc chắn họ sẽ biết, vấn đề nhân thủ vương phủ đã không còn nhiều mà tặc nhân quá đông, chỉ sợ không cầm cự được bao lâu.” Niên lão nói.

Nhục Yên quay qua nhìn Mặc Tự Ngôn vẫn đang ngồi bên bàn trà khẽ nói: “Xin lỗi sư phó, lẽ ra ta không nên kêu người đến đây, bây giờ đã liên lụy người.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 33: Tập Kích

Mặc Tự Ngôn nhìn về áy náy trên mặt nàng nói: “Yên Nhi, đời trước ta làm rất nhiều việc, nhưng việc đúng đắn nhất của ta là gặp được nàng. Kiếp này có thể cùng chung hoạn nạn với nàng, ta không có gì để hối tiếc.”

Nhục Yên nghe Mặc Tự Ngôn nói lòng vô cùng cảm động, nàng và hán đều là người đã chết qua một lần, dĩ nhiên hiểu được cái gì đáng trân trọng, cái gì không. Nàng nói với hán: “Sư phó yên tâm, Triệu Doãn là người thông minh, ta nghĩ chàng sẽ sớm phát hiện đây là mưu kế của bọn chúng và quay lại, việc bây giờ là cầm cự đến khi viện binh đến thôi.”

Tiếng đánh nhau càng lúc càng dữ dội vang vào, Nhục Yên không muốn ngồi trong phòng nữa, bước ra hé cửa quan sát tình huống bên ngoài.

Trước lối vào Thanh Dật Hiên và Thanh Thủy Hiên, hàng trăm vệ binh mặc giáp bạc, tay cầm đao ngắn đang quần áo với đám hắc y nhân dày đặc. Lạc Phong tả xung hữu đột với ba người cùng lúc. Vẫn còn một hàng hộ vệ cầm thương dài, giáp chắn ngang lối, làm nhóm hắc y nhân chưa cách nào xông vào được.

Cả Thành Vương Phủ đèn đuốc được thấp sáng bừng cả một khu, pháo hiệu, tiễn tẩm lửa bay loạn xạ. Vốn số lượng vệ binh và hắc y nhân không trên lịch quá lớn, nhưng trên vũ khí tặc nhân có tẩm xà độc, nên bất kể ai bị thương nhẹ hay nặng cũng đều uể oải, ứng chiến chậm chạp rồi ngã xuống.

Phía trong Niên lão đang phân phó đám gia đình chuẩn bị sẵn nước, nơi nào bị trúng tên thì lập tức dập, thật ra dùng hỏa công hi vọng đốt cháy được phòng ốc để người bên trong chạy ra đối với Thanh Thủy Hiên là thất sách. Một Vòng quanh Thanh Thủy Hiên đa số là ao, hồ nhỏ, nên nước có sẵn khắp nơi. Tên vừa bay đến đâu liền có người tạt nước đến đó.

Bốn bề khói lửa mù mịt, chợt một nhóm hắc y nhân phá được rào chắn, xông từ đám khói chạy được vào trong, gia đình vốn không phải đối thủ của bọn chúng đang bị chém giết vô kể, mùi máu tươi nồng nặc trong không khí lấn át của mùi khói lửa.

Lạc Phong giải quyết xong ba tên vây quanh mình, thấy tình huống không ổn liền lao về phía Nhượng Yên, muốn dùng khinh công giúp nàng chạy trước.

Nhưng nhóm hắc y nhân phản ứng nhanh hơn, lập tức tách ra làm hai hướng, ba người quay lại cản trở Lạc Phong, bốn người tiếp tục lao nhanh về phía Nhượng Yên đang nấp, một người ra lệnh nói: "Đánh xiu con nhóc đó rồi đem đi, đừng làm nó mất mạng."

Nhượng Yên lùi về một chút, đưa tay vào tay áo rút ra bốn ngân châm vận nội công phóng về phía bốn tên nọ. Hai tên đi trước nhanh mắt né đi là lên: "Cẩn Thận!"

Một tên dùng vũ khí gạt đi ngân châm của nàng, chỉ có tên phía sau bị cản tầm nhìn phản ứng không kịp, đã bị ngân châm ghim sâu vào nguyệt thần đình (giữa trán) ngã xuống.

Ba tên hắc y nhân liền vùng đao lên đề phòng, tiến lên muốn đánh Nhượng Yên bất tỉnh rồi đem đi. Mặc Tự Ngôn thấy Nhượng Yên đang bị vây cũng lao ra, hấn không có vũ công, không có vũ khí nhưng dùng thân mình che chắn. Đẩy Nhượng Yên xa ra nói: "Chạy đi!"

Nhượng Yên biết hấn không có vũ công, nếu nàng chạy chắc chắn hấn không toàn mạng. Quả nhiên nhìn thấy một hắc y nhân dơ tay lên chém xuống phía hấn, liền phóng ngân châm về phía tay của hắc y nhân, do không trúng được huyết đạo quan trọng nên hắc y nhân chỉ bị đau mà chệch hướng đao một chút, vẫn trúng vào vai Mặc Tự Ngôn khiến hấn ngã xuống bên cạnh nàng.

Một bàn tay hắc y nhân vừa đưa tới cổ nàng, chợt một mũi tên xéo từ phía trên tai phải hấn xuyên qua bàn tay bên trái làm máu tươi văng lên mặt nàng rồi hấn ngã xuống, chưa kịp định thần hai tên còn lại cũng bị trúng một đao, một kiếm xuyên lưng, thấu qua bụng từ phía sau phóng tới.

Nhượng Yên thờ hắc y nhân nhìn lại đã thấy Triệu Doãn vút cây cung trong tay lao đến, ôm chặt nàng vào lòng ôm bầm: "Nàng không sao, thật sự không sao rồi! Nhượng Nhi của ta."

Từ phía sau lưng, bọn hắc y nhân đang bị tận diệt bởi hai nhóm vệ binh. Hoàng kim giáp của hoàng đế Triệu Huân mang đến và Ngân long giáp của Triệu Doãn mang về.

Triệu Huân bước nhanh về phía Nhượng Yên, rút thanh kiếm đỉnh Long Hồn Ngọc trên chuôi về cho vào bao. Ngồi xuống kiểm tra thương thế người đang nằm dưới đất. Chợt hấn hoảng hốt gọi lớn: "Nhanh! Truyền ngự y nhanh cho tẩm! Chữa trị vết thương cho hấn nhanh lên!"

Đẩy Triệu Doãn đang ôm chặt mình ra Nhượng Yên nói: "Sư phó bị thương rất nặng, chàng nhanh đưa người vào phòng băng bó đã, nhanh đi!"

Chưa ai kịp nói gì đã thấy Triệu Huân ôm Mặc Tự Ngôn đứng dậy, lệnh Niên lão chuẩn bị phòng và nước ấm, ôm hấn đặt lên giường cho ngự y xem xét vết thương.

Triệu Doãn dùng tay áo lau sạch sẽ vết máu trên mặt nàng, kiểm tra kỹ lưỡng thấy nàng không bị thương mới an tâm nói: "Hoàng huynh đã cho ngự y coi vết thương hấn rồi, nàng cũng nên về thay bộ y phục dính máu rồi qua xem cũng không muộn."

Triệu Doãn không đợi nàng nói gì đã bế nàng về phòng.

Lạc Phong loạn choạng đến bên thì thấy rút lại thanh đao của mình, hấn bị thương không nặng nhưng trúng phải độc mãng xà đông, nên hoạt động chậm chạp rất nhiều, Hứa Mạt cũng vừa về tới thấy hấn như thế thật chịu không được, đã nhanh chóng đỡ hấn về giải độc trước.

Một trận tập kích chỉ hơn một canh giờ mà Thành Vương Phủ phủ đầy tàn tích chiến trường, xác vệ binh, gia đình và hắc y nhân nằm rù rượ, hồ sen luôn mang một vẻ trong xanh nay đỏ đục màu máu và bùn. Mùi hương thanh nhát vốn có của hoa sen cũng đổi thành mùi tanh của máu tán loạn trong không gian.

Đem Nhượng Yên vào dục phòng, Triệu Doãn cũng không chịu thả nàng xuống, mà tự tay thử nước, sau đó lột quần áo nàng thả vào thùng, Nhượng Yên phản đối vô hiệu nên đành ngồi yên cho hấn tắm.

Rửa nhẹ nhàng vết máu còn đọng lại trên má nàng hấn nói: "Nhượng Nhi, ta nghĩ kỹ rồi, sau này dù đi đâu ta cũng sẽ đem nàng theo bên cạnh, nếu không ta thật không cách nào yên tâm được."

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Có Mùi Gian Tình

Nhược Yên nắm lấy bàn tay Triệu Doãn đang xoa má mình mỉm cười nói: "Ta hiểu vì sao ta được xuyên đến đây rồi. Chẳng biết vì sao không?"

Thấy Triệu Doãn lắc đầu Nhược Yên mới nói: "Vì có chàng bảo vệ ta! Từ khi gặp chàng đến nay chưa được bao lâu, mà chàng đã cứu được ta ba lần rồi, nếu sau này ngày ngày đem ta theo bên người, chàng không sợ vất vả sao?"

Triệu Doãn nghe xong cũng gật gật đầu nói: "Đúng là vất vả thật! Vậy Nhược Nhi đã nghĩ nên đền đáp ta thế nào chưa?"

Nàng liếc hần mắt hỏi: "Không phải người ta hay nói thi ơn không cầu báo hay sao? Có ai lại trắng trợn đòi như chàng chứ?"

Bể nàng ra khỏi thùng nước, vừa lau khô tóc và mặc y phục cho nàng vừa nói: "Đó là tiêu chuẩn của người tốt, không phải ta. Ta chẳng những đòi nàng báo đáp, mà còn phải đòi cho đủ, một lần tính một lần không được nợ lần nào! Nhược Nhi nên nhớ cho kỹ!"

Nhược Yên nghe hần tính toán như vậy, bị hần chọc tức người liền hô to: "Cái gì ta cũng không có lấy gì hồi báo cho chàng? Chỉ có mỗi cái mạng nè chàng lấy không?"

Khỏe môi hần cong lên một đường nhẹ, giọng vẫn bình thản nói: "Mạng nàng ta lấy chắc rồi, nhưng nàng nghĩ vậy là đủ sao? Theo lẽ thường cứu một lần thì lấy thân báo đáp, cứu hai lần thì làm trâu làm ngựa hầu hạ cả đời. Bây giờ ta cứu nàng ba lần, vậy nàng phải cố lấy thân báo đáp, làm trâu làm ngựa hầu hạ ta đời đời, kiếp kiếp rồi."

Nghe hần nói xong nàng mới phát hiện mình bị trúng kế, lập tức mắng: "Chàng thật vô sỉ!"

- "Ừ! Ta biết." Triệu Doãn đơn giản gật đầu làm Nhược Yên ghen hờn không biết nên nói gì.

Thay y phục xong Triệu Doãn bế Nhược Yên qua viện giành cho khách quý, nơi Mặc Tự Ngôn đang nghỉ.

Đến trước cửa đã nghe tiếng nói trong phòng vang ra. Giọng Mặc Tự Ngôn yếu ớt nói: "Hoàng thượng để thảo dân tự uống là được, ngại đường đường là cửu ngũ chí tôn, thảo dân sao dám để ngài hầu hạ."

- "Lúc người không biết ta là ai vẫn ra tay giúp đỡ, xem ta như bằng hữu, bây giờ lại vì thân phận mà tránh né ta, làm ta thật thương tâm. Cảm thấy ở nơi cao đó thật buồn tẻ đến một bằng hữu cũng không có. Ta làm người đáng bị chán ghét vậy sao?" Triệu Huân ai oán nói.

Mặc Tự Ngôn lập tức nói: "Ngài đừng hiểu lầm, thảo dân sao dám có ý đó, chỉ là thân phận khác biệt, không đủ phúc phận làm bằng hữu với ngài thôi, nếu để người ngoài biết sẽ trách tội thảo dân bất kính."

- "Được rồi, được rồi, người còn dài dòng hơn mấy lão già trong cung nữa, uống thuốc nhanh đi! Đây là lệnh!" Triệu Huân nghiêm giọng nói.

Nhược Yên nghe được đối thoại của hai người cảm giác được dường như có gian tình! Lẽ nào đây là đoạn tị trong truyền thuyết hay sao? Nàng thật muốn xem thử một hoàng đế hồ ly làm cách nào để sư phó của nàng, một người trong đầu lúc nào cũng có bốn chữ "trung quân ái quốc" trở thành người "trung quốc ái quân" a!

Nhưng Triệu Doãn lại rất không biết điều, vẫn thản nhiên bước vào phòng cất tiếng hỏi: "Làm sao hoàng huynh lại quen biết Mặc công tử thế? Không phải người rất ít khi xuất cung sao?"

Triệu Huân nghe vậy không được tự nhiên ho một tiếng đáp: "Khụ! Chuyện dài lắm, có gì ta nói với đệ sau! Giờ trước mắt để hần nghỉ ngơi trước đã."

Nói xong tự tay đắp chăn cho Mặc Tự Ngôn dặn dò hần cứ ở đây tịnh dưỡng, trong Thành Vương phủ bây giờ vẫn an toàn hơn để hần một mình trở lại Mặc gia. Đợi sức khỏe hồi phục rồi hã tính. Sau đó cùng Triệu Doãn Nhược Yên đến thư phòng nói chuyện.

Mở cửa bước vào, lần đầu tiên Nhược Yên đến thư phòng của Triệu Doãn, đã thấy bên trong chờ sẵn năm người, trong đó chỉ một người Nhược Yên quen biết là Hứa Mạt, còn lại nàng mới thấy lần đầu.

Thấy hai người bước vào trừ Hứa Mạt, tất cả người trong phòng đều đưa mắt nhìn Nhược Yên đang được Triệu Doãn bế trên tay với ánh mắt tò mò. Ra đây là nghĩa nữ mà Thành Vương sủng ái, cũng là nguyên nhân của trận tập kích đêm nay a.

- "Thần/ thuộc hạ, tham kiến hoàng thượng! Vương gia." Sáu người đồng thanh hành lễ.

Triệu Huân không kiên nhẫn phát tay: "Đứng lên đi, mọi chuyện sao rồi?"

Một người tướng tá cao lớn, nước da ngâm đen, mặc khôi giáp oai vệ bước ra nói: "Bẩm hoàng thượng, đã bắt sống được mười bảy tặc nhân, giết chết một trăm ba mươi hai người và để hơn hai mươi người chạy thoát. Người của Thành Vương phủ bị trọng thương ba mươi sáu người, trong đó có năm ám vệ, chết năm mươi lăm người nhưng hết bốn mươi một gia đình, còn lại là vệ binh."

-“Định Nguyên Văn tướng quân hãy cho người đóng chặt cửa thành, lục soát cho kỹ từ nhà từng hộ, tìm cho ra bọn đào tẩu về báo lại cho trẫm, trẫm không muốn những kẻ này nhờn nhờ trà trộn vào con dân của mình! Kim long, phái người đóng trụ bốn cửa thành. Đề phòng bọn chúng chó cùng dứt gấu!”

-“Dạ hoàng thượng, thần lập tức đi ngay!” Hai người đồng thanh đáp xong cúi chào Triệu Huân, Triệu Doãn rồi nhanh chóng lui ra ngoài.

Lúc này Triệu Doãn mới mở miệng hỏi Hứa Mạt:” Lạc Phong đâu? Hắn không sao chứ?”

-“Bẩm vương gia! Lạc Phong không sao, chỉ là bị trúng mãng xà đông nên đã về giải độc, ngày mai tinh sẽ đến báo cáo với ngài sau.”

Triệu Doãn phân phó Hứa Mạt và Ngân long đem người tuần tra kỹ Thành Vương phủ, bố trí lại phòng ngự. Hướng thống lĩnh ám vệ phái thêm người âm thầm bảo vệ Nhượng Yên rồi báo bọn hắn lui ra.

Trong phòng chỉ còn ba người Nhượng Yên mới lên tiếng hỏi Triệu Doãn:” Chẳng khi nào thì phát hiện đây là mưu kế của bọn chúng mà trở về?”

Triệu Doãn đặt Nhượng Yên ngồi ngay ngắn trong lòng mình mới đáp:” Thành Vương phủ có cách thức liên lạc riêng, khi nhận tin ta đã cho người đi trước thăm dò, ra khỏi thành chưa lâu tin tức được báo xung quanh phủ có động tĩnh nên quay trở lại.”

Sau đó mới quay qua Triệu Huân khẽ hỏi:” Còn huynh vì sao tới kịp? Thậm chí còn đến trước cả vệ binh trị an của Định tướng quân?”

Triệu Huân thông thả uống trà xong mới nói:” Khi biết bọn chúng đang vẽ sơ đồ thành vương phủ đã nghĩ bọn họ muốn tập kích trong nay mai, chưa được mấy hôm truyền đến tin tức Trần Thanh Ảnh gặp nạn, đề chắc chắn sẽ không ngồi yên không lo. Nên ta đoán bọn họ đang cố tách hai người ra để hành sự, liền mang binh đến.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Quyết Giữ Chặt Nàng

Triệu Doãn tỏ vẻ đã hiểu mới tự trách nói:” Đệ vốn có nghĩ đến nên đã để lại khá nhiều hộ vệ trong phủ, chỉ không ngờ bọn chúng đông như vậy. Một thế lực có thể tập kích được Thành Vương Phủ, thao túng tin tức từ ngoại thành đem về, thì đúng là sâu không thể lường.”

-“Lần này bọn chúng không ngại làm lộ ra lực lượng của mình để vây bắt Yên Nhi, chứng tỏ món đồ này đối với chúng có quyết định sinh tử. Nếu không đã không nhất quyết hy sinh hơn hai trăm cao thủ của mình. Bây giờ đầu đuôi của vấn đề điều dẫn về thừa tướng phủ. Cho thấy đây không còn đơn giản là ân oán giang hồ của Lục ngự y nữa rồi.” Triệu Huân trầm ngâm suy đoán.

-“Vậy cũng tốt, người của chúng ta cấm trong phủ thừa tướng khá lâu rồi, cũng nên tìm chút việc cho bọn hắn làm nếu không thật phí phạm!” Triệu Doãn nhẹ nhàng nói.

Bàn luận thêm một chút Triệu Huân mới đứng lên nói:” Cũng đã khuya, trẫm nên hồi cung rồi, đệ cho người chăm sóc Mặc Tự Ngôn tốt một chút, cứ để hắn ở lại phủ đệ đi, khi rảnh trẫm sẽ đến xem.”

Khi bước qua nhìn Nhượng Yên đang ngồi dựa trong lòng Triệu Doãn thì nói thêm một câu:” Cũng đừng để nàng thân cận hắn (Mặc Tự Ngôn) quá!” Nói xong mở cửa phòng đi mất.

Triệu Doãn mang Nhượng Yên về phòng khách ngủ tạm, Thanh Thủy Hiên và Thanh Dật Hiên tuy không hư hại nhiều nhưng cũng bị đập gãy cột, tên bắn, làm cháy một ít cửa giấy nên cần sửa chữa.

Cởi ngoại bào, hai người nằm xuống đắp kín chăn. Nhượng Yên lập tức theo thói quen chui vào lòng hắn, ôm cánh tay hắn nói:” Ta muốn học ngoại công, chàng dạy ta nhé?”

-“ Vì sao? Nội công nàng đang luyện có vấn đề?” Triệu Doãn liền lo lắng hỏi.

Nhượng Yên lắc đầu nói:” Không phải, chỉ là nội công phải cần thời gian, không thể gấp gáp, nhưng hiện tại ta cũng cần một chút ngoại công hay vũ khí phòng thân. Ít nhất lúc nguy hiểm cũng có thể tự bảo vệ mình, chứ không vô dụng đến mức luôn để mọi người xung quanh liều mạng cứu giúp.”

Biết nàng áy náy chuyện Mặc Tự Ngôn vì nàng mà bị thương, chỉ cần nghĩ đến việc nàng đặt người khác ở trong lòng mà lo lắng là Triệu Doãn đã thấy khó chịu. Nhưng hắn biết lời nàng nói không sai, cách tốt nhất để bảo vệ mình là phải có thực lực! Hắn liền đồng ý nói:” Được, sau này ta sẽ dạy nàng. Còn về Mặc Tự Ngôn đã được hoàng huynh cho người chăm sóc bảo vệ, nàng đừng áy náy nữa. Ta không thích nàng suốt ngày suy nghĩ đến hắn.”

Nhượng Yên nghe hắn nói vậy liền vỗ lên cánh tay hắn một cái nói:” Cái gì là suốt ngày nghĩ đến hắn? Người là sư phó của ta, lại vì ta bị thương như vậy, ta sao có thể không lo. Chàng đó, ăn giấm nhiều như vậy không tốt cho sức khỏe đâu!”

Thấy nàng làm nũng với mình, tâm Triệu Doãn mềm ra, hấn liền ôm chặt nàng vào lòng, hít hương thơm trên tóc nàng bá đạo nói:” Chuyện nàng nợ hấn ta sẽ thay nàng trả. An toàn của hấn ta sẽ cho người lo. Việc của nàng bây giờ là chuyển tâm trả nợ cho ta là được!”

Chờ một lúc lâu không nghe nàng đáp lời, Triệu Doãn nhìn lại thấy nàng đã ngủ mất. Cũng chẳng biết nàng có nghe được lời mình nói không, vừa bực vừa buồn cười, thò tay muốn捏 má nàng thật đau cho nàng tỉnh. Nhưng đưa tay chạm đến gương mặt mềm mịn của nàng, lại chuyển thành vuốt ve, không xuống tay được.

Nhìn vẻ mặt non nớt dựa vào lòng mình ngủ say không chút đề phòng, bàn tay bé xíu còn nắm chặt vạt áo của hấn chưa buông.

Hấn khẽ hôn xuống má nàng một nụ hôn nhẹ nhàng rồi ôm lấy nàng thâm nghĩ. Từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt kiên cường của nàng, lòng hấn vô cùng rung động. Cứ luôn muốn giữ nàng bên mình mà yêu thương bảo vệ. Về sau khi biết được nàng không phải người của thế giới này, hấn càng giữ chặt nàng hơn, sợ một ngày nào đó nàng vô cớ biến mất. Lúc đấy hấn biết đi đâu để tìm nàng bây giờ! Chỉ còn cách luôn đặt nàng trong tầm mắt, mới có giảm bớt những bất an trong lòng hấn.

Nếu để người trong thiên hạ biết Thành Vương gia vốn lạnh nhạt vô tình lại lo được lo mất vì một người thì chắc chắn bá tánh sẽ thốt lên:” Không thể nào!”

Còn các nhà sư sẽ lầm bầm :” Nghiệp chướng a!”

Còn Nhục Yên sẽ nghĩ đó là một vật khác một vật.

Riêng Triệu Huân sẽ cười to sung sướng nói:”Ha ha! Đệ cũng có ngày này! Đúng là quá báo mà!”

Đêm nay trong Thành Vương Phủ đèn đuốc được thắp sáng, vệ binh kiểm tra nghiêm ngặt, rất nhiều người không ngủ để dọn dẹp tàn tích. Thì phía bên phủ Liễu thừa tướng cũng nhiều người mất ngủ.

Trong mật thất, Liễu thừa tướng và bốn người áo đen đang đứng hầu chuyện một người.

Liễu thừa tướng cung kính báo:” Bẩm chủ thượng, hơn hai trăm tử sĩ của chúng ta đã thất bại, kẻ không chết thì bị bắt, kẻ chạy được thì đang bị truy lùng, không cách nào liên lạc được. Dù chúng ta đã dẫn Thành Vương ra thành nhưng vẫn không đủ thời gian hoạt động, chưa đến một canh giờ đội quân ngân long giáp của Thành Vương đã trở về lại thêm hoàng kim giáp của Hoàng Đế đích thân dẫn đến, cho thấy bọn họ đã sớm chờ chúng ta xông vào.”

Trên ghế chủ trong mật thất, một người đang mặc cẩm bào đen, đầu tóc rối bù và đeo cái mặt nạ cười màu xám nổi bật. Một tay thả từng ngón trên bàn như đang nghiền ngẫm điều gì, sau một lúc mới lên tiếng:” Chuyện này đã kinh động quá lớn, con hồ ly Triệu Huân kia chắc chắn sẽ điều tra tới cùng. Liễu Phàm, người bây giờ hãy án binh một thời gian đi, đừng gây thêm chú ý nữa. Dù sao thời gian của chúng ta cũng không còn nhiều, ta sẽ tìm cách khác bắt cho bằng được con nhóc đó. Món đồ này nếu không nhanh chóng tìm ra, thì cho dù thần tiên cũng không cứu các ngươi được!”

Cả người Liễu thừa tướng run lên hỏi:” Chủ thượng, bây giờ thuộc hạ nên làm gì?”

-“Không cần làm gì hết, cứ để cho bọn chúng điều tra, không lâu ta sẽ có chỉ thị cho ngươi! Trở về đi.” Người đeo mặt nạ nói.

-“Dạ chủ thượng! Thuộc hạ xin cáo lui.” Hành lễ xong Liễu Phàm, tức Liễu thừa tướng mở cửa bước xuyên qua mật đạo trở lại thư phòng của mình. Không kinh động bất cứ ai bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Tính Kế Sư Phó

Sáng hôm sau, khi Nhục Yên mở mắt ra, đập vào mắt nàng là cái cổ của người nào đó. Cổ áo trung y rộng rãi, lộ ra màu da trắng mịn, xương vai xanh ản hiện. Làm Nhục Yên mỗi ngủ dậy không có một chút kháng cự nào liền nhìn chăm chăm vẻ hấp dẫn đó thất thần. Nàng không có tiền đồ nuốt nước bọt một cái. Chợt nghe có tiếng cười khẽ trên đầu vang xuống. Ngược mắt nhìn lên gương mặt tuấn tú của Triệu Doãn đang nhìn mình, Nhục Yên lập tức đỏ mặt cúi đầu gắt hỏi:” Chẳng cười cái gì?”

Triệu Doãn vẫn nằm im mỉm cười nhìn vẻ lúng túng ngượng nghịu của nàng, đôi mắt to tròn, hàng mi đen nhánh mắt tự nhiên khẽ chớp, né tránh tầm mắt hấn, hai má trắng mịn màng đỏ bừng. Hấn đưa mặt mình sát mặt nàng nói:” Tiểu sắc nữ! Nếu nàng thích như vậy sao không đưa tay sờ thử đi, không cần kiểm chế bản thân mình, ta không ngại.” Nói xong liền cầm tay nàng đặt lên ngực hấn.

Vừa chạm vào lòng ngực ấm nóng của hấn, Nhục Yên như bị bỏng lập tức rút tay về hô lên:” Chẳng thật vô sỉ, thừa dịp sáng sớm ta không đề phòng lại dùng sắc dụ với ta! Chẳng chờ đó, chờ võ công ta hồi phục sẽ cho chàng biết tay!”

Nhược Yên đẩy hán ra lúng túng nhảy xuống giường, chạy qua đục phòng rửa mặt cho tỉnh táo, mặc xác Triệu Doãn đang nằm trên giường cười đến gặp người.

Luyện công ăn sáng xong Triệu Doãn liền đến thư phòng. Nhược Yên mới ghé qua phòng Mặc Tự Ngôn xem thử vết thương hán sao rồi.

Vừa bước vào phòng đã thấy hai người lạ mặt, ăn mặc như thái giám đang hầu hạ Mặc Tự Ngôn uống thuốc, Nhược Yên mới hỏi: "Hai người các người là?"

Hai người cúi chào Nhược Yên rồi nói: "Dạ tiểu thư, nô tài là Tiểu An Tử và Tiểu Lý Tử được bệ hạ sai đến chăm sóc Mặc công tử."

Nhược Yên gật gù đầu thăm nghĩ. Hoàng thượng quả nhiên coi trọng sư phó, ngay cả thái giám trong cung cũng đưa ra đây.

Đội hai thái giám ra ngoài Nhược Yên liền bắt ghế nhỏ ngồi bên cạnh giường Mặc Tự Ngôn, hai mắt nhìn hán chăm chăm như muốn hỏi cung mở miệng: "Sư phó, người có gì muốn khai báo với ta không?"

Nhìn gương mặt Nhược Yên hiện lên hán hai chữ "bức cung" rõ rệt, Mặc Tự Ngôn không được tự nhiên hỏi: "Ta nên khai báo điều gì?"

- "Khai báo việc vì sao người quen biết hoàng đế? Từ khi nào nào? Lý do gì hai người thân thiết như thế?" Nhược Yên liền một câu tiếp một câu mà hỏi.

Mặc Tự Ngôn từ tốn kể: "Ta cũng không biết hoàng thượng coi trọng ta ở điểm nào, kiếp trước sau khi đồ trạng nguyên ta mới gặp được người rồi theo phò tá. Người cũng không có thái độ này."

Khi ta tỉnh lại ít ngày, trong lúc ra phố bắc mua một ít đồ đã thấy đám người bảo kê sông bạc rượt đuổi một người. Người bị đuổi theo võ công cũng khá cao nhưng lại không đánh nhau chỉ lo chạy trốn. Sau đó chạy đến chỗ ta, nhìn dáng vẻ người chạy đến làm ta vô cùng kinh ngạc, đó là hoàng đế mà kiếp trước ta đã thấy, liền không nói nhiều che dấu cho hán. Đánh lạc hướng đuổi đi đám bảo kê."

Do kiếp này ta và hán chưa từng gặp nhau, nên không thể vô cớ thỉnh an hay thăm hỏi gì được. Ta vờ như chỉ là người qua đường hữu duyên nên giúp đỡ, sau đó hán nói bị bọn chúng lừa hết tiền, không còn bạc trong người, ta liền cầm ngọc bội gia truyền của mình cho hán mượn.

Chỉ ít ngày sau hán đã trở lại tìm ta, chuộc lại ngọc bội rồi còn nói muốn kết nghĩa huynh đệ, ta không biết dùng lý do gì từ chối, lại chẳng dám đồng ý. Nên tránh mặt hán không gặp nữa. Cho đến đêm hôm qua mới gặp lại thôi."

Nhược Yên ngồi nghe tin tức bất quá nóng hỏi này vừa y y* đủ mọi tình tiết câu huyệt trong thoại bản. Vừa háo hức nhìn gương mặt tuấn mỹ như trích tiên của hán dòm tới ngó lui mấy lần, làm da gà Mặc Tự Ngôn dựng ngược.

*y y : Những tưởng tượng bậy bạ.

Để tránh ánh mắt sỗ sàng của Nhược Yên, Mặc Tự Ngôn hỏi qua chuyện khác: "Chuyện thích khách đêm qua sao rồi? Vương gia có điều tra được là ai không?"

Nghe hán hỏi Nhược Yên cũng nghiêm túc lại đáp: "Những người lộ ra ngoài đa số là sát thủ và tử sĩ. Còn kẻ chủ mưu... chắc vẫn phải tồn thêm một thời gian."

Ngưng một lúc Nhược Yên mới quay lại hỏi Mặc Tự Ngôn: "Sư phó, ta nghe Niên lão kể không đến hai tháng nữa sẽ tổ chức khoa cử, vậy người có định đi thi như đời trước hay không?"

Trầm ngâm một lúc Mặc Tự Ngôn đáp: "Ta chưa biết, nhớ lúc đó ta đậu trạng nguyên chưa tới ba tháng, Liễu thừa tướng đã tìm tới Mặc gia mở lời cho việc kết thân. Đại bá mẫu chăm sóc ta từ nhỏ đến lớn, thấy đây là mối hôn sự tốt cho ta nên rất vừa ý, ta vốn cũng không có ý kiến gì nên chiều lòng người mà thành thân, không ngờ đó lại là nguyên nhân đầu tiên cho cái chết của ta."

Nhược Yên nghe vậy lập tức nói: "Vậy bây giờ người đừng thi trạng nguyên nữa! Như thế Liễu thừa tướng sẽ không nhắm vào người."

Mặc Tự Ngôn lắc đầu nói: "Không được, nếu ta không thi, sau này ai sẽ điều tra vụ tham ô bạc thuế? Lỡ chẳng may người đó là người của Liễu thừa tướng, chẳng phải đường hỏ di họa hay sao?"

Nhược Yên lập tức cầm lấy tay áo hán cản lại: "Sư phó! Người đừng quên bây giờ hoàng thượng đã bắt đầu hoài nghi Liễu thừa tướng, làm gì có việc hoàng thượng sẽ để người của Liễu thừa tướng điều tra chuyện đó được! Nếu không có người, hoàng thượng chắc chắn sẽ cử người mà hán tin tưởng nhất. Người đoán xem đó là ai?"

- "Ý con là... Thành Vương?" Mặc Tự Ngôn đoán.

- "Đúng vậy! Người nghĩ xem, ai điều tra việc này thích hợp hơn Triệu Doãn chứ? Luận về binh quyền chàng ngang bằng Liễu thừa tướng, nhưng luận về thân phận ai qua chàng đây? Nếu để chàng đi điều tra, có binh quyền thế lực trong tay chàng, Liễu thừa tướng có muốn hãm hại cũng không được. Nhưng nếu người đi, sẽ bị diệt khẩu ngay tức khắc!" Nhược Yên nghiêm trọng nói.

Mặc Tự Ngôn dĩ nhiên hiểu điều này, kiếp trước nếu hán có binh lực trong tay, sẽ không bị người ta bức độc mà chết trong đại lao khi án chưa kết như vậy.

Nghĩ thông suốt hần liền quay qua nói với Nhượng Yên:” Ta hiểu, có lẽ ta không thích hợp với quan trường, kiếp này không cách nào giúp hoàng thượng phân ưu được!”

Nhượng Yên lập tức đứng lên vỗ tay áo hần, cười nham hiểm nói:” Ai nói không? Người trước nghỉ ngơi cho khỏe đã, ta cam đoan người sẽ được phân ưu cùng hoàng đế thôi.”

Nói xong không đợi Mặc Tự Ngôn hỏi thêm bước đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Học Ngoại Công

Rời khỏi phòng Mặc Tự Ngôn, Nhượng Yên đi dọc theo hành lang đến thư phòng Triệu Doãn.

Trước cửa thư phòng thấy có bốn hộ vệ canh phía ngoài, nàng liền bước đến hỏi:” Hộ vệ đại ca, vương gia có trong phòng không?”

Bốn hộ vệ nhìn thấy tiểu nữ oa năm, sáu tuổi ngoan ngoãn đáng yêu đến hỏi, liền biết ngay là nghĩa nữ mà vương gia sủng ái nên lễ phép đáp:” Vương gia đang bận, tiểu thư muốn gặp phải chờ thuộc hạ vào hỏi ý kiến đã, phiền người chờ một chút!”

Nhượng Yên tính nói không sao, nếu hần bận thì nàng về phòng đến giờ cơm trưa gặp cũng được, lại nghe trong phòng một giọng nói nghiêm nghị truyền ra:” Để nàng ấy vào!”

Hộ vệ liền mở cửa ra để nàng bước vào. Bên trong thư phòng, Triệu Doãn đang ngồi sau thư án, trên bàn chất đầy những cuốn giấy, cuộn vải thật cao. Hần vừa cầm một cuốn vừa nhanh nhẹn phê duyệt, sau đó để qua một bên chờ khô mực, rồi mới đưa tay ẩm Nhượng Yên đặt nàng lên đùi mình hỏi:” Tìm ta có việc gì? Không phải nàng nói đi xem thương thế Mặc Tự Ngôn sao?”

Nhượng Yên loay hoay trong lòng hần tìm tư thế thoải mái xong mới trả lời:” Ta đến xem rồi, sư phó bị thương chỉ trúng phần mềm, không ảnh hưởng đến xương hay gân nên sẽ nhanh chóng hồi phục. Có hoàng thượng cho người chăm sóc ta cũng yên tâm hơn. Chỉ là có việc ta muốn hỏi chàng về hoàng thượng thôi.”

Triệu Doãn vừa xem sổ sách báo cáo lượng lương thực nộp vào quốc khố vừa hỏi nàng:” Sao đột nhiên nàng lại tò mò chuyện của hoàng thượng?”

-“Cũng chẳng có gì, do ta không phải người ở đây, không biết chút gì về phong tục tập quán nơi này. Nên muốn hỏi chàng hoàng thượng có thích nam phong hay không?” Nhượng Yên cũng cầm một cuộn giấy vừa đọc vừa thuận miệng hỏi.

Ánh mắt Triệu Doãn liền rời cuộn giấy nhìn nàng nói:” Hần là không! Cả Định Hưng Quốc ai không biết hoàng đế Triệu Huân phong lưu thành tính, mỹ nhân trong cung còn nhiều hơn hoa dại bên đường, làm sao có thể thích nam phong được?”

-“Nhưng chàng không thấy hoàng thượng quan tâm sư phó hơi quá mức hay sao? Huống hồ sư phó phiêu dạt xuất chúng như thế, hoàng thượng yêu thích cũng có thể xảy ra mà.” Nàng hoang mang nói.

Nghĩ tới nghĩ lui, Triệu Doãn vẫn lắc đầu nói:” Từ khi hoàng hậu hoẵng thế* đến nay, hoàng thượng sủng ái không biết bao nhiêu quý phi, phi tần, lại chưa từng có nam sủng. Dù chuyện nam phong trong kinh thành không xa lạ gì, nhưng hoàng huynh chưa từng để ý đến. Ta nghĩ có thể người coi trọng tài năng của Mặc Tự Ngôn, nên muốn chiêu mộ dưới trướng thôi. Vốn danh tiếng trong kinh thành của Mặc Tự Ngôn nổi tiếng ngay thẳng chính trực, nếu thi thố công danh làm quan phụ mẫu, chắc chắn sẽ là phúc của triều đình. Hoàng huynh luôn trọng hiền tài, ưu ái hần một chút cũng không có gì không đúng.”

Nghe Triệu Doãn hợp tình hợp lý nói xong, Nhượng Yên cũng không phản bác nữa. Nàng phải chú ý thêm một chút coi hần có thích sư phó nàng không cái đã. Muốn bán thì phải kiếm giá cao mà bán, nếu hoàng thượng thật chỉ vì tài năng của sư phó mà làm thân, thì giá bán cũng chẳng được bao nhiêu, phải từ từ tính sau mới được!

Cũng sắp đến giờ cơm trưa, trong lúc chờ Triệu Doãn xử lý công vụ, Nhượng Yên dùng thời gian rảnh rỗi quan sát thư phòng của hần một chút, đi loanh quanh một vòng tới kệ sách, nàng liền rút một cuốn lịch sử Định Hưng Quốc ra, ngồi bệt dưới sàn mà xem.

Triệu Doãn giải quyết hết đóng tấu chương trong ngày, liền đứng dậy, bước qua kệ sách tìm nàng. Đến nơi thì thấy Nhượng Yên đang nằm trên sàn, hai tay kê lên quyển sách gối đầu ngủ ngon lành.

Hần bước tới ẩm nàng lên, khẽ捏 mũi nàng một cái nói:” Tiểu miều lười, nếu nàng ngủ qua giờ cơm, chiều nay ta sẽ bắt nàng bụng đói luyện công đó!”

Nhượng Yên bị quấy rầy liền mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong lòng hần, liền cọ cọ vòm ngực ẩm áp, vui đầu vô lòng hần ngủ tiếp.

Thấy nàng vẫn muốn ngủ, hần đành bắt đắc dĩ ôm nàng về Thanh Thủy Hiên, dặn Niên lão chuẩn bị sẵn thức ăn, khi nàng dậy ăn sau cũng được.

Không biết sao mấy ngày nay hần cảm thấy nặng ngủ hơi nhiều, ngoại trừ lúc dậy luyện công, dùng điểm tâm rồi đi luyện chữ ra hầu như buông ra là ngủ mất. Buổi chiều ăn cơm xong đi dạo một vòng rồi cũng về ngủ ngay. Lo lắng cơ thể nàng có gì bất thường, hần đặt nàng xuống giường rồi dò mạch kiểm tra. Chỉ thấy ngoại trừ nặng cao lớn hơn một chút thì không thấy khác biệt gì với lúc trước. Đành chờ Trần Thanh Ảnh về xem xét cho nàng sau.

Đến lúc Nhược Yên thức dậy đã là giờ thân, bụng nàng đang đánh trống ầm ỉ liên tục thì thấy Triệu Doãn xách giỏ đồ ăn mở cửa bước vào. Nàng lập tức rửa mặt xong ngồi lên bàn ăn như hồ đố, thấy Triệu Doãn không ăn mà chỉ lo gấp thức ăn cho nàng liền hỏi: “Chàng không ăn sao?”

– “Ta ăn từ sớm rồi, đây là chuẩn bị riêng cho nàng. Dạo này thấy nàng ngủ hơi nhiều, trong cơ thể có chỗ nào khó chịu không?” Vừa gấp thức ăn Triệu Doãn vừa hỏi.

Nhược Yên nhìn tới ngó lui cơ thể mình một hồi mới trả lời: “Không có, ta thấy mình rất khỏe, có khác là nội công trong cơ thể ta bây giờ hiện hữu rõ ràng, không chỉ là chút chân khí yếu ớt như lúc trước nữa, ngoài ra thì không có cảm giác gì.”

Nghe xong Triệu Doãn mới yên lòng gật đầu nói: “Có thể do cơ thể nàng trưởng thành quá nhanh, nên cần ăn nhiều và ngủ nhiều hơn người bình thường. Tạm thời cứ như vậy, chờ khi Trần Thanh Ảnh về sẽ để hần xem cho nàng một chút.”

Ăn cơm xong, Nhược Yên nhờ Niên lão tìm cho mình một bộ nam trang vừa người để dễ luyện công, mấy bộ váy của nàng rất vướng víu không luyện được.

Nhược Yên thay đồ cột tóc cao theo kiểu nam hài, nhìn mình trong gương mà thất vọng não nề, mặt nhỏ, răng trắng, môi hồng, mắt to, mày thanh, mi cong vút. Chỉ là một đứa bé mà nhìn đâu cũng ra nét nữ tính, thì làm sao mà phần nam được! Chuyện các nữ chính xuyên về cổ đại cải trang đi thanh lâu thật không thể có phần nàng rồi. Thật tiếc a!

Theo Triệu Doãn đến sân tập, đây là hần dựng riêng cho nàng, không muốn để nàng đến sân tập dành cho binh lính khác.

Bước vào sân hần nhìn nàng hỏi: “Nàng muốn học loại vũ khí nào?”

– “Chàng đừng nói với ta chàng biết sử dụng hết các loại binh khí treo trên giá nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Uy Lực Kinh Hồn

Nhược Yên choáng váng nhìn một kệ lớn treo đủ các loại binh khí lớn nhỏ. Gươm đao, kiếm lớn - nhỏ, ngắn - dài, song đao, song kiếm, chùy gai, song chùy, côn, trường, cung tên, nỏ, phi tiêu, trường tiên, chùy thủ và rất nhiều loại Nhược Yên cũng chẳng biết để làm gì.

Nhìn vẻ rối rắm của nàng, Triệu Doãn căn dặn giảng giải: “Nàng trước tiên nên xác định mình cần gì, phù hợp loại vũ khí nào rồi mới chọn lựa được. Nếu dùng công tâm xa thì có cung tên, nỏ, trường tiên, phi tiêu, loại này yêu cầu sự chính xác và khéo léo. Tầm gần cần sự nhanh nhẹn thì có đao ngắn, kiếm mỏng, song đao, song kiếm. Còn các loại như trường, côn đao dài, kiếm lớn, chùy gai thì dùng cho thể lực tốt.”

Đưa tay cảm thử vài món vũ khí trên kệ, món nào cũng hơi nặng hơn tay nàng, chỉ có chùy thủ, phi tiêu, trường tiên, kiếm mỏng là vừa vặn. Nghĩ một chút nàng mới nói: “Về phòng thân ta đã có ngân châm, nhưng ngân châm không thể giao chiến trực diện tốt, nên ta nghĩ ta học trường tiên vậy.”

Triệu Doãn cảm lấy trường tiên nhìn một chút rồi đưa cho nàng nói: “Trường tiên này được làm từ thép sợi, gân và da thuộc đan thành, nên vô cùng chắc để giao đấu với các loại vũ khí sắc bén khác. Nhưng yêu cầu nàng phải sử dụng nhuần nhuyễn mới có thể điều khiển chúng theo mong muốn của nàng.”

Cầm lấy trường tiên Triệu Doãn đưa, Nhược Yên quan sát tay cầm bằng bạc khảm đá màu lam, nơi cầm được quấn bằng một loại da mềm, dù cầm lâu cũng không đau tay. Nàng bước đến cọc gỗ quất thử vài cái, liền chau mày, cảm thấy nếu dùng lực thể này đánh cả ngày đối thủ cũng chỉ bị đau ngoài da, chứ đừng nói là hạ gục.

– “Trường tiên đừng tập trường tiên, nàng phóng thử ngân châm cho ta xem đã.” Triệu Doãn đứng quan sát xong rồi nói.

Nghe hần kêu Nhược Yên đưa tay vào áo, lấy ra bốn ngân châm, vận công đưa nội lực lên đầu ngón tay rồi phóng nhanh vào bốn cọc gỗ.

Triệu Doãn chỉ nghe tiếng gió xẹt qua tai thì đã thấy bốn cọc gỗ nổ tung, các hộ vệ canh chừng một bên tròn tròn mắt, ám vệ ẩn nấp trên nóc nhà cũng giật mình xem té. Tất cả không tin được nhìn một tiểu hài tử đáng yêu vô hại thế kia mà có thể làm nổ bốn cọc gỗ trong một chiêu. Vậy nếu chọc giận nàng có phải mình cũng như bốn cọc gỗ kia không? Nhìn cảnh tượng thế này khiến tất cả những người có mặt đều cảm thấy mình đang bị uy hiếp an toàn quá mức.

Thật ra đừng nói ai, ngay cả Nhược Yên cũng hết hồn, lần trước nàng phóng mấy tên áo đen kia, uy lực đâu đến nỗi khủng bố như vậy, không lẽ chỉ luyện công mấy ngày mà nội công tăng mạnh thế sao?

Triệu Doãn khôi phục tinh thần liền bước đến bên cạnh nàng, tìm trong tay áo nàng một cái ngân châm bé xíu. Kiểm tra tới lui thấy không khác gì ngân châm bình thường mới hỏi:” Nàng dùng nội công phóng ngân châm lâu chưa?”

-“Trước kia chưa Tịch Độ, Yên Nhi sử dụng ngân châm rất thành thạo, nhưng uy lực không lớn như thế, kể cả lúc ta phóng vào đám hắc y nhân, cũng phải phóng trúng huyết vị mới gây nguy hiểm cho bọn chúng. Uy lực mới vừa rồi đến cả ta cũng không ngờ.” Nhược Yên đáp.

Triệu Doãn cảm trường tiên đưa cho nàng nói:” Nàng thử đem nội công vận dụng như ngân châm mà điều khiển trường tiên xem uy lực có khác hơn không?”

Nhược Yên cầm lấy trường tiên đến bên cọc gỗ khác, vận công dồn chân khí vào bàn tay đang cầm trường tiên, quát một đường thẳng lên cọc gỗ.

“Đùng! Đùng! Đùng!” Một loạt tiếng nổ lớn vang lên, kể cả các cọc gỗ xếp phía sau cọc gỗ mà Nhược Yên quát lên cũng bị nổ tanh bành, mảnh vụn bay đầy đất.

Tay cầm trường tiên của nàng run lên, nàng có cảm giác thứ đang nắm trong tay không phải chỉ là một cái roi, mà tưởng như một cây súng điện bắn liên hoàn, tàn phá mọi thứ trên đường nó đi ấy chứ.

Cái này có phải ông trời trêu đùa nàng không? Sao lúc nàng nguy hiểm không để cho nàng biết khả năng này? Nếu nàng sớm biết thì sư phó đâu đến nỗi vì nàng mà bị thương!

Nhược Yên đưa mắt nhìn Triệu Doãn ngập ngừng hỏi:” Có phải ai tập trường tiên cũng phát ra uy lực thế này không?”

-“Ừ! tập khoảng... hai mươi năm sẽ được.”

Người trả lời không phải Triệu Doãn mà là Trần Thanh Ảnh từ bên ngoài bước vào.

Triệu Doãn thấy người vừa mới đến, không nói gì mà lập tức ôm lấy Nhược Yên, cầm tay nàng đưa ra trước mặt Trần Thanh Ảnh nói:” Người xem thử nàng có bị sao không? Lúc gần đây nàng ngủ hơi nhiều, nội công lại bộc phát quá nhanh, không biết chừng sẽ có nguy hiểm.”

Là người luyện võ, Triệu Doãn và Trần Thanh Ảnh đều là luyện nội ngoại kiêm tu, ai cũng hiểu đạo lý luyện càng nhanh sẽ càng nguy hiểm, nên lo sợ nàng luyện sai hướng hay tẩu hỏa nhập ma.

Đưa tay thăm dò mạch đập trong cơ thể Nhược Yên một lúc lâu, Trần Thanh Ảnh vẫn không thấy được có gì không ổn liền nói:” Mạch tượng của nàng vẫn vững vàng, không thấy có gì không tốt, chỉ có một điều, là ta không thăm dò được nàng có chút nội lực nào. Vẫn bình thường như bao đứa trẻ khác.”

Triệu Doãn quăng cho Trần Thanh Ảnh một ánh mắt nghi ngờ nói:” Nếu nàng không có nội lực, vậy cái gì làm nổ tung sân tập trước mặt người? Hay người muốn làm bia cho nàng phóng ngân châm một lần để thử?”

Bị hoài nghi năng lực phán đoán của mình, Trần Thanh Ảnh xù lông hô lớn:” Người cũng là người tập võ, nhìn qua là biết ai có nội lực ai không, vậy người có dò ra nàng có nội lực không mà nói ta hả?”

Nói đến đây Triệu Doãn cũng không trả lời được. Quả thật ở bên cạnh nàng lâu như vậy, biết nàng tu luyện nội công, nhưng chưa từng phát hiện nàng có tí nội lực nào. Đưa mắt nhìn xuống tiểu nhân nhi trong lòng mình Triệu Doãn hỏi:” Diệp Trần sư thái có từng nói với nàng về những giai đoạn khi luyện loại võ công này không? Như có triệu chứng gì khác thường chẳng hạn?”

Nhược Yên lắc đầu nói:” Sư phụ lúc truyền bí tịch cho ta có nói, loại võ công này tuy sư tổ để lại cho bà, nhưng đã thất truyền hơn sáu trăm năm. Không một người nào bình thường lại đi luyện loại võ công nguy hiểm này cả. Còn những người cổ luyện cũng chưa có ai thành công. Bà ấy để ta luyện vì ta không còn cách nào khác để duy trì kinh mạch của mình.”

Nghe vậy Trần Thanh Ảnh mới hỏi:” Vậy muội có cảm nhận được nội lực trong cơ thể mình không?”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Nhân Ngoại Nhân, Sơn Ngoại Sơn*

Nhược Yên vận dụng nội công cho chạy dọc cơ thể mình, dồn lên đầu ngón tay điểm thử lên ngực phải của Trần Thanh Ảnh một cái. Sau đó trả lời:” Có, ta cảm nhận được luồng chân khí ấm nóng di chuyển trong người mình. Ta chạm vào người huynh, huynh có cảm giác không?”

Chưa nghe được tiếng trả lời mà chỉ thấy Trần Thanh Ảnh ngã ra phía sau, nằm thẳng cẳng trên mặt đất mặt đờ đẫn mới cất tiếng nói:” Muội chỉ cần trả lời có hay không là được, sao lại điểm huyết chặn chân khí lưu chuyển trong người ta? Giải huyết cho ta mau đi!”

Nàng giương vẻ mặt vô tội lên hỏi Triệu Doãn:”Chàng biết cách giải không? Ta chỉ học những huyết vị để phóng châm, không biết nơi đó có huyết đạo. Làm sao để giải bây giờ?”

Khỏe môi Triệu Doãn nhếch lên, sau đó trấn an nàng nói:”Nhược Nhi đừng lo, huyết vị này chỉ trì hoãn chân khí lưu chuyển trong người tằm một canh giờ sẽ khôi, nàng không biết cách giải có thể sẽ gây nguy hiểm hơn cho hân thôi. Nghe nói hân vừa về đến còn mệt mỏi, để y nghỉ ngơi một chút cũng tốt rồi. Trời đã muộn, ta và nàng đi dùng bữa trước rồi tính.”

Nói xong mặc kệ Trần Thanh Ảnh nằm đơ như tấm ván, ôm Nhược Yên bước đi. Để lại mấy hộ vệ canh gác xung quanh khó xử, không biết nên khiên Trần công tử về phòng hay để đó. Không có lệnh của vương gia không ai dám hành động gì.

Mất thấy Triệu Doãn ôm Nhược Yên rồi đi Trần Thanh Ảnh la lên:”Tên qua cầu rút ván kia, nếu ngươi không giải huyết đạo cho ta, ta sẽ không nói cho người biết bên phía Lục phủ có phát hiện gì.”

Triệu Doãn quay cũng không thèm quay lại, chỉ nhàn nhạt quăng lại một câu:”Chuyện của Lục phủ dù sao cũng phải đợi Nhược Nhi khôi phục hình dáng mới giải quyết được, bây giờ biết sớm cũng chẳng để làm gì, ngươi biết một mình là đủ. Không cần kể cho ta.” Nói xong bước ra khỏi cửa đi mất.

Trên đường đi Nhược Yên áy náy trong lòng, không kiềm được nên hỏi Triệu Doãn:”Chàng trước tới giờ luôn đối xử với Trần Thanh Ảnh như vậy sao?”

Triệu Doãn lắc đầu đáp:”Không phải, trước kia hân không khó ưa như bây giờ, chẳng biết tại sao lúc gần đây ta càng nhìn hân lại càng chướng mắt, không cho hân nếm chút khổ sở thì trong lòng ta thật không vui.”

Nhược Yên âm thầm vì Trần Thanh Ảnh đổ mồ hôi hột. Nghĩ chắc hân đã làm gì đắc tội Triệu Doãn rồi nên mới bị hành hạ như thế.

Tuy ở bên cạnh Triệu Doãn không lâu, nhưng nàng cảm giác được hân không phải loại người rộng lượng như vẻ ngoài không để ý chuyện gì. Ngược lại càng thù dai và hẹp hòi hơn ai hết. Nếu chẳng may đắc tội hân thì khỏi mong được sống yên. Nàng tỏ vẻ đồng tình Trần Thanh Ảnh hỏi:”Chàng đây không phải là ngược đãi thuộc hạ đó chứ?”

Ôm Nhược Yên quay lên cho mắt nàng đối diện mình, Triệu Doãn neho mắt nguy hiểm hỏi:”Nàng quan tâm, lo lắng cho hân? Cảm thấy ta quá đáng với hân hay sao?”

Thấy tia uy hiếp trong mắt hân, cảm giác nếu nàng gật đầu sẽ chết không được toàn thân. Nhược Yên không có tiết khí vội nói:”Không có! Ta thấy chàng thật khí phách, thật uy dũng. Hân bị như thế là phúc phận của hân. Còn muốn hỏi chàng có cần ta ức hiếp hân thay chàng hay không?”

Nhìn điệu bộ thối rữa của nàng, hân hài lòng không thêm so đo với nàng nữa, nhưng trong lòng thầm nghĩ, để xem tên kia còn dám nhận người thân với nàng không. Đoán mò thế nào Nhược Yên cũng không thể ngờ được Triệu Doãn ghim Trần Thanh Ảnh trên án tử chỉ vì một câu nói “ta là người thân duy nhất của nàng”. Thế mới nói ông bà xưa đã dạy con ếch chết vì cái miệng quả không sai.

Thở phào một cái khi được miễn án, Nhược Yên mặc niệm trong lòng, Trần Thanh Ảnh huynh đừng trách muội, huynh quen biết hân lâu như vậy phải biết bụng dạ hân nham hiểm thế nào, còn cố đắc tội hân thì muội không giúp huynh được. Một người chết vẫn hơn hai người, muội sẽ đốt giấy tiền cho huynh. Đi bình an không tiền~.

Đang bước bỗng nhiên Triệu Doãn đứng lại lăm bẫm”Sao giờ này hoàng huynh lại đến đây? Không lẽ xảy ra chuyện gì?”

Vừa định tiếng lên mở miệng hỏi đã bị Nhược Yên che miệng hân lại, nàng nói:”Chàng không cần xem trọng mình quá, không phải ai đến đây cũng chỉ để tìm chàng đâu.”

Từ xa đã thấy Triệu Huân phát tay cho thuộc hạ lui xuống. Một mình tiến về viện Mặc Tự Ngôn.

Nhược Yên nháy mắt một cái, ra hiệu cho Triệu Doãn đi theo. Nghĩ đến khả năng Nhược Yên từng nói, Triệu Doãn cũng không lên tiếng mà làm theo ý nàng.

Triệu Huân vừa bước vào phòng, hai thái giám đang chuẩn bị thay băng cho Mặc Tự Ngôn liền dừng lại, quỳ xuống đồng thanh hô:”Nô tài khấu kiến hoàng thượng!”

Mặc Tự Ngôn cũng định đứng lên liền bị Triệu Huân cản lại:”Ngươi đang bị, đừng động đây, vết thương nứt ra sẽ lâu lành.” Quay qua hai thái giám bên cạnh ra lệnh:”Hai người lui ra đi.”

Tiểu An Tử muốn nói còn chưa thay băng xong, nhưng đã bị Tiểu Lý Tử nhanh nhẹn kéo ra ngoài. Vừa ra đến bên ngoài liền đụng phải Triệu Doãn và Nhược Yên đang đi tới, muốn cúi người hành lễ lại bị Nhược Yên cản lại, phát tay đuổi đi. Hai người nhìn Triệu Doãn một cái, thấy Vương gia không phản đối liền y lệnh rời đi.

Đứng trước cửa phòng, Nhược Yên phấn khích thò tai vào trong lắng nghe. Triệu Doãn đứng một bên nhìn biểu tình tò mò của nàng mà khó hiểu. Cho dù hoàng huynh thật sự thích Mặc Tự Ngôn, thì cũng là chuyện của hai người, hân thật không hiểu được vì sao Nhược Yên vui vẻ nghe lén như vậy.

Bên trong phòng, Mặc Tự Ngôn vì bị thương ở vai nên chỉ mặc trung y rộng rãi, cổ áo trễ xuống một bên chuẩn bị thay băng, lộ ra một phần da thịt trắng mịn, dung nhan tuấn tạc như trích tiên hạ phàm của hân, làm Triệu Huân yên lặng đứng nhìn chăm chăm một lúc mới khôi phục tinh thần. Khẽ ho một

tiếng che giấu sự lúng túng nói:” Hôm nay ta đến tìm hoàng đệ có chút việc, nhân tiện ghé xem thương thế của người thế nào.”

Trên gương mặt lạnh lẽo của Triệu Doãn bên ngoài có dấu hiệu rạn nứt. Nhược Yên mím môi nhìn cười nghĩ. Tên hồ ly này cũng kiêu có thật tốt, luôn đem Triệu Doãn làm bia cho hấn, thử hỏi có ai bị huynh đệ mình tính kế như vậy mà chịu được chứ!

Mặc Tự Ngôn nghe vậy liền nói:” Đa tạ hoàng thượng nhọc lòng, ngự y nói vết thương của thảo dân tuy sâu nhưng không nguy hiểm, một hai ngày sẽ khỏi, thảo dân đang muốn ngày mai sẽ trở về mặc gia đình dưỡng, thật không dám làm phiền hoàng thượng và vương gia thêm nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: “Ngự Độc Y Thư”

Triệu Huân nghe xong liền trầm giọng nói:” Không được! Trước khi giải quyết xong vụ án này, người phải ở lại Thành vương phủ. Bây giờ bọn chúng đã biết người là ân nhân của Lục Yên Nhi, không lẽ người không nghĩ tới nếu người ra ngoài, bọn họ sẽ tóm người dẫn dụ nàng ấy xuất hiện sao?”

Cường điệu sự nguy hiểm, đem lý do chính đáng nói ra xong, Triệu Huân cầm lấy băng vải sạch và thuốc bước lại giường Mặc Tự Ngôn. Đưa tay kéo trung y của y xuống.

Mặc Tự Ngôn còn đang suy nghĩ lời Triệu Huân nói, chớp mắt thấy hấn đã đứng sát bên cạnh, giật mình muốn đưa tay cản lại, thì bên tai vang lên tiếng Triệu Huân ra lệnh:” Ngồi yên! Không cho phép nhúc nhích, đây là lệnh!”

Cởi áo Mặc Tự Ngôn ra, tháo băng vải dính máu để qua một bên, nhìn vết đao chém sâu ở bờ vai, tạo ra một vùng sưng đỏ còn rỉ rả máu, đối lập hoàn toàn với màu da vốn có trắng trẻo mịn màng. Tay hấn bôi thuốc lại càng nhẹ nhàng, thuốc bột rắc vào vết thương, tạo ra cảm giác nóng rát làm Mặc Tự Ngôn phải cắn răng chịu đựng, mồ hôi thấm ra trên trán nhưng không phát ra lời nào.

Nhìn vẻ mặt chăm chú, trong mắt hiện lên tia thương tiếc của Triệu Huân làm Mặc Tự Ngôn cảm thấy kì lạ. Kiếp trước sau khi hấn nhậm chức một thời gian mới có cơ hội gặp hoàng thượng, y cũng không có thái độ thân cận hay quan tâm này. Đến khi hấn đưa ra phương pháp trị thủy hợp lý, giúp vùng lũ lụt được yên ổn lập công lớn, lúc này hoàng thượng mới trọng dụng, giao cho hấn điều tra án tham ô bạc thuế. Nhưng bây giờ hấn cái gì cũng chưa có, vì sao lại nhận được sự ưu ái này?

Không để ý Mặc Tự Ngôn suy nghĩ thất thần, Triệu Huân băng bó xong hải lòng nói:” Người trước nghỉ ngơi cho khỏe, cứ ở lại làm sư phó của Lục Yên Nhi, đợi khi huyết án Lục ngự y kết thúc, trăm có sắp xếp khác cho người. Thời gian này để bảo đảm an toàn hãy ở lại Thành vương phủ đã.”

Mặc Tự Ngôn ngập ngừng một lúc mới nhẹ giọng hỏi:” Người ... vì cái gì đối tốt với thảo dân như thế?”

Triệu Huân nhìn thật sâu vào ánh mắt hấn, suy nghĩ một lúc mới trả lời:” Vì ta xem người là bằng hữu!” Hấn dừng từ ta, hầu như ngoại trừ lúc hấn ra lệnh cho Mặc Tự Ngôn, hấn chưa từng xưng trẫm.

Nhược Yên khiêu vai Triệu Doãn một cái, ra hiệu hấn rời khỏi nơi này, lỡ tên hồ ly kia bước ra thấy sẽ thẹn quá hóa giận, dờ thêm trò gì thì một.

Đến tiền sảnh, Triệu Doãn gọi Niên lão dọn thức ăn lên, vờ như không biết Triệu Huân tới. Mới ăn được mấy miếng đã thấy Triệu Huân chậm rãi bước vào.

Mắt Triệu Doãn cũng không thèm nhìn, vẫn chăm chú gắp cá để vào chén của Nhược Yên thờ ơ nói:” Đường như dạo gần đây ta giải quyết công vụ hơi nhiều, nên hoàng huynh trở nên rảnh rỗi, cách một ngày lại chạy phủ ta vui chơi nhỉ?”

Khỏe miệng Triệu Huân giật giật một cái, lập tức nổi lên một nụ cười lấy lòng nói:” Ta cũng vừa duyệt xong một núi tấu chương mới rảnh mà chạy ra đây, còn chưa kịp dùng bữa, không phải nghe nói Trần Thanh Ảnh trở lại sao? Ta muốn xem hấn nghiên cứu món đồ bọn hắc y nhân bắt chấp hy sinh hai trăm nhân thủ cổ chiếm cho bằng được có tác dụng gì.”

Nói xong liền ngang đến bên bàn ăn ngồi xuống. Niên lão lập tức đem chén đĩa bạc chuẩn bị riêng cho hoàng thượng đặt lên, Triệu Huân cũng không thèm để ý phong độ đế vương, liền cầm thìa gấp ăn với khí thế gió cuốn mây trôi, quét hết hai phần ba thức ăn trên bàn mới ngừng lại.

Nhược Yên nhìn tốc độ ăn của hấn mà báỉ phục, cùng là ăn nhanh, mà nàng ăn như hổ đói, cắn nuốt không thương tiếc, sao hấn có thể ăn nhẹ nhàng lại hiệu quả như thế chứ?

Duy có mình Triệu Doãn vẫn thong dong, như đã quá quen với việc này, không để ý đến Triệu Huân dù chỉ một ánh mắt, đem phần cá vừa gắp xong thả vào chén Nhược Yên xong mới hô lớn gọi người:” Hứa Mạt!”

-“Có thuộc hạ!” Hứa Mạt từ bên ngoài nhanh chóng tiến vào.

-“Đến sân tập nhỏ giải huyết cho Trần Thanh Ảnh, bảo hấn chuẩn bị chút nữa diện kiến thánh thượng.” Triệu Doãn phân phó.

Hứa Mạt y lệnh lui ra.

Dùng com xong ba người cùng đến thư phòng, Trần Thanh Ảnh và Hứa Mạt đã chờ sẵn bên trong. Mất thấy người đến liền tiến lên hành lễ:” Tham kiến hoàng thượng! Vương gia.”

Triệu Huân phát tay nói:” Các người đứng lên đi! Trần Thanh Ảnh, trăm có việc muốn hỏi người.”

Đội Triệu Doãn mở bao vài nâu đặt lên bàn, cầm lấy viên tẩy thuật đan mới nói:” Đây là những vật mà Lục ngự y đã đưa cho Yên Nhi, cũng là thứ bọn hắc y nhân muốn lấy, người có biết tác dụng viên đan dược này để làm gì không?”

Trần Thanh Ảnh đưa hai tay nhận lấy hộp gỗ, mở ra bên trong đựng một viên đan dược màu nâu, để gần mũi người cũng không phát hiện mùi gì. Hắn trầm ngâm một lúc lâu, mới cầm hai quyển sách lên lật từng tờ xem kỹ. Đọc hết quyển “bách độc thư” hắn chuyển qua cuốn vô tự lật qua lật lại vài trang. Bỗng linh quang chợt lóe. Hắn quay qua hỏi Triệu Doãn:” Vương gia từng nói trong thư Lục ngự y nói viên này là tẩy thuật đan?”

Triệu Doãn gật đầu xác nhận. Trần Thanh Ảnh liền mở cửa, gọi người đem đến cho hắn một chậu nước ấm. Đặt chậu nước lên bàn, hắn đem tẩy thuật ra thả vào trong nước, vốn viên đan dược ban đầu không ngửi được mùi vị gì, nhưng khi hòa vào nước lại bay ra một mùi hương thoang thoảng, màu nước ánh lên màu tím tím long lanh. Hắn cẩn thận đem quyển vô tự nhúng vào trong nước, chỉ một khắc bìa quyển sách hiện lên bốn chữ ”Ngự Độc Y Thư”.

Nhược Yên nhìn ngạc nhiên không chớp mắt, nàng từng trầm mình dưới dòng suối làm ướt mấy quyển này, cũng chưa từng thấy nổi chữ nào, thì ra phải có viên đan dược hòa vào mới hiện chữ a!

Sau khi ướt hết toàn bộ quyển sách, Trần Thanh Ảnh lật nhẹ từng trang, thấy ghi bên trong là cách bào chế thuốc giải của các loại độc như Mãng Xà Đông, Nguyệt Hồn, Nhật Hồn và thứ quan trọng nhất.. Nhuyễn Cốt!

Bốn người nhìn nhau, ai cũng hiểu được vì sao bọn chúng bất chấp lộ tẩy cọc ngầm, tập kích Thành vương phủ, bắt Nhược Yên để tìm manh mối đoạt lấy cho bằng được. Thì ra, tất cả cách khắc chế bọn chúng đều nằm trong này.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Chuyện Xưa

Chỉ lật vài trang sách, ánh mắt Trần Thanh Ảnh sáng lên, hưng phấn nói với Nhược Yên:” Yên Nhi, lúc nghĩa phụ còn sống, đã từng nói với ta tác dụng của một số độc dược. Trong đó nổi tiếng nhất là nhuyễn cốt, dùng để tra tấn người trước khi giết. Nhưng loại đáng sợ nhất lại không phải là nhuyễn cốt, mà là một thứ khác.”

Nhược Yên vốn nghe nói tác dụng đáng sợ của nhuyễn cốt, giờ lại thêm một loại đáng sợ hơn thì không biết ghê gớm cỡ nào vội hỏi:” Là thứ gì?”

-“ Là Nguyệt Hồn!” Trả lời nàng không phải là Trần Thanh Ảnh mà là Triệu Huân.

Thanh âm nghiêm nghị khác thường của hắn cất lên:” Trên giang hồ cách đây hơn hai mươi lăm năm có một tổ chức sát thủ vô cùng lợi hại tên là Hắc Ưng, tổ chức này không những hoạt động ở Định Hưng Quốc mà cả Mộc Xa Quốc hay Tây Liên Quốc đều có phân đà của bọn chúng. Dù nhân lực lớn mạnh, hùng hậu nhưng chưa có ai từ trong tổ chức này có thể bình yên ly khai cả. Sống hay chết đều là người của tổ chức, một sự trung thành tuyệt đối này là điều không thể nào. Nên triều đình đã nghi ngờ bọn chúng bị dùng thuốc khống chế. Tiên hoàng nhận thấy sự bất ổn nếu cứ để bọn chúng hoành hành như thế, đã âm thầm phái hơn hai mươi cao thủ chấp nhận hy sinh để gia nhập thể lực bí ẩn này.

Nhưng chỉ điều tra được rằng khi gia nhập tổ chức, họ bị buộc uống một loại dược cường thân kiện thể tên nguyệt hồn, sau khi uống vào, công lực tăng lên gấp sáu lần bình thường, thương tích sẽ nhanh chóng khỏi và quan trọng hơn, tâm trí bọn họ sẽ bị khống chế cho đến chết.

Nguyệt hồn sẽ được cung cấp đều đặn hàng tháng mỗi khi trăng tròn, nếu trễ một tháng không uống, công lực thiên giảm, hai tháng không uống sẽ bị tê liệt toàn thân, hạn cuối là tháng thứ ba, cơ thể sẽ phát sinh dòi bọ, người không có thuốc đều phải trải qua một cái chết kinh khủng, cơ thể không nhúc nhích, nằm im nhìn dòi bọ ăn từng miếng từng miếng thịt của mình cho đến chết.

Những người được phái đi chỉ hồi âm tin tức một lần, sau đó không còn nhận được bất cứ dấu hiệu nào về bọn họ nữa. Mọi sự hoang mang được đẩy lên đỉnh điểm thì bất ngờ, tổ chức này hoàn toàn biến mất, không một dấu vết nào được lưu lại.”

-“Cho đến khi những hắc y nhân giết cả nhà Lục ngự y, đuổi bắt Nhược Nhi xuất hiện, dấu vết cho thấy bọn họ một lần nữa trở lại và đang tìm kiếm quyển sách này!” Triệu Doãn tiếp lời.

-“Ba loại độc từng là danh hiệu của Hắc Ưng chính là nãng xà đông, nhuyễn cốt và nguyệt hồn. Giải dược điều nằm trong tay Lục ngự y để lại cho Yên Nhi, như vậy có thể chứng minh, khi xưa trong tổ chức xảy ra vấn đề mới mai danh ẩn tích. Vậy Lục ngự y có liên quan gì với bọn họ? Nhưng vì sao bọn họ lại cần sách giải? Lễ nào trong tay bọn họ chỉ có thuốc độc, còn giải dược thì không?” Triệu Huân thắc mắc.

-“Vậy phải đặt câu hỏi vì sao phụ thân ta có được quyền sách này trước đã. Hơn hai mươi lăm năm, lúc đó phụ thân ta còn quá nhỏ để gia nhập tổ chức này, người giữ quyền sách chắc chắn phải thân phận rất cao mới có thể nắm quyền sinh sát trong tay. Vì sao người ấy rút khỏi tổ chức mà còn sống? Ai đã đưa phụ thân ta những thứ này?” Đầu óc Nhựt Yên cũng rối rắm hỏi.

Nghĩ một lúc Trần Thanh Ảnh mới nói:” Nghĩa phụ vốn là cô nhi, được Quý Cốc Tiên Sinh thu nhận làm đệ tử. Quý Cốc Tiên Sinh có tất cả bốn đồ đệ, nghe nói đại đệ tử Vũ Đình mất sớm, nhị đệ tử là Diệp Khanh sau khi xuất gia đổi pháp danh là Diệp Trần, tức là sư phụ của muội, đệ tử thứ ba là Lục Phàm Dư, người cuối cùng là Dương Phùng cũng tức là Dương ngự y, người đệ tử duy nhất của Quý Cốc Tiên Sinh còn sống, hiện đang thay Lục ngự y ở trong cung chuẩn bệnh.

Bốn người thì có hai người theo y học võ, đại đệ tử đam mê võ công nên đã tẩu hỏa nhập ma mà chết, nhị đệ tử vốn thiên tài võ học, nhưng sau khi đại sư huynh chết đi cũng đã xuất gia, không quản sự đời. Ngược lại tam đệ tử và tứ đệ tử đều mê mẩn y thuật, nhưng nghĩa phụ tâm tính lương thiện, hay hành y tế thế nên được nhiều người biết đến hơn. Còn Dương ngự y lại đam mê đỉnh cao của y thuật, chỉ tối ngày giam mình trong phòng được nghiên cứu các loại dược liệu, ít khi ra ngoài.

Ta đoán Quý Cốc Tiên Sinh đã đưa quyền giải dược cho nghĩa phụ, vì nghĩ người tâm tính lương thiện, có phát hiện cũng không đem đi hại người.”

Triệu Huân đưa quyền sách cho Trần Thanh Ảnh hỏi:” Người có thể bào chế thuốc giải không? Cần dược liệu quý hiếm gì cứ nói, trẫm sẽ cung cấp cho người.”

Lật nhìn nguyên liệu ghi trong sách Trần Thanh Ảnh nói:” Bẩm hoàng thượng. Dược liệu quý chứ không hiếm, hoàng thượng yên tâm, không quá một tháng thần sẽ tạo ra được giải dược.”

Triệu Huân vừa ý gật đầu, quay qua nhìn Nhựt Yên mỉm cười nói:” Nha đầu, chờ đại bá phụ một tháng nữa, khi chế giải dược xong ta sẽ công bố tin tức thứ này đang trong tay ta, bọn chúng sẽ không tìm cách bắt người nữa. Người nên cảm ơn ta thế nào?”

Nhựt Yên nhìn ánh mắt hồ ly của hấn phát sáng, nàng lập tức cảm giác lạnh gáy hỏi:” Hoàng thượng người cứu ngũ chí tôn, không biết cần gì ở ta mà muốn ta báo đáp?”

Triệu Huân nhìn biểu tình đề phòng xuất hiện luôn cả trên khuôn mặt Triệu Doãn và Nhựt Yên, nháy mắt với nàng một cái nói:” Trẫm có một giao dịch với người, đi theo ta!”

Nói xong đưa ra chò Nhựt Yên nắm lấy. Triệu Doãn lập tức ôm lấy Nhựt Yên chặt hơn mở miệng trầm giọng cảnh cáo:” Huynh muốn gì sao không nói luôn với ta? Cần nói riêng với Nhựt Nhi là có ý đồ gì?”

Trên gương mặt phong lưu anh tuấn của hấn già vì bi ai nói:” Trong mắt đệ vi huynh không đáng tin cậy vậy sao? Huynh dù gì cũng là đại bá phụ của nàng, có thể làm gì tổn hại nàng chứ? Việc này nói ra ảnh hưởng đến cách nhìn của đệ với vi huynh, nên huynh không muốn đệ biết thôi.”

Triệu Doãn vẫn muốn phản đối nói rằng huynh chưa từng có chút uy tín nào, lấy gì cho hấn tin chứ, nhưng đã bị Nhựt Yên vỗ vỗ tay hấn, nháy mắt một cái nói:” Có thể vì việc này không thể nói trước, sẽ khó thành công, nên chàng đừng lo, ta ra ngoài với người một chút rồi trở lại. Người là hoàng đế mà, sẽ không bắt nạt một đứa bé như ta đâu.”

Trần Thanh Ảnh và Hứa Mạt khỏe môi giật giật thầm nghĩ. Nàng còn dám nói mình là một đứa bé sao? Có đứa bé nào hoàng thượng nói một câu đã đánh phủ đầu trước một câu như vậy chứ!

Nói xong nắm tay Triệu Huân, một lớn một nhỏ bước ra ngoài, bỏ trong phòng Triệu Doãn mặt mày đen như than phát ra hàn khí khắp người khiến Trần Thanh Ảnh và Hứa Mạt run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trừng Phạt

Sau khi tiễn hoàng đế Triệu Huân hồi cung, Nhựt Yên trở về phòng ngủ.

Cứ tưởng Triệu Doãn sẽ lập tức truy hỏi cho tới cùng chuyện nàng trao đổi với hoàng đế. Nhưng khác xa với dự đoán của nàng, Triệu Doãn vẫn không nói câu nào, chỉ lẳng lặng tắm rửa, thay trung y, rồi bước lên giường kéo chăn ngủ.

Nhựt Yên thấy hấn làm lơ mình thì trong lòng thầm thở dài nghĩ, ai nói Thành Vương tính tình lạnh nhạt đâu? Ai nói hấn vui buồn không lộ rõ nét mặt đâu? Chữ cái người trên mặt viết to đúng ba chữ “miễn làm phiền” kia là ai vậy?

Nàng đành một mình bước qua dục phòng tắm rửa thay đồ xong leo lên giường. Bỏ qua người Triệu Doãn tràn vào phía trong, vì theo thói quen, buổi sáng hấn hay thức sớm hơn nàng, nên để hấn nằm bên ngoài cho tiện bước xuống.

Nhược Yên liếc nhìn Triệu Doãn một cái, thấy hắn nhắm mắt nhưng nàng vẫn cảm nhận được hơi thở bức dọc của hắn, dĩ nhiên biết hắn chưa ngủ. Thầm động viên tinh thần của mình, thôi được rồi! Người ta giận thì nàng phải dỗ, chứ nàng mà đi ngủ thì thật không có lương tâm rồi!

Nhược Yên vươn hai tay ôm lấy cánh tay hắn, dụi đầu cọ cọ vào lòng hắn làm nũng dài giọng nói:” Triệu Doãn...~! Ta và hoàng thượng trao đổi một chút việc của sư phó thôi, không có nói gì nhiều mà...~! Chẳng biết ta sẽ không giấu chàng chuyện gì hết, đừng sinh khí nữa, được không?”

Triệu Doãn nghe được nàng gọi tên mình, trong giọng nói có lượng mặt ong nhiều quá mức bình thường của nàng, lòng hắn run lên, đang tính không chấp nhất nàng nữa nhưng nghe tới câu sau liền tức giận, mở mắt nhìn nàng chăm chăm hỏi:” Tới bây giờ nàng vẫn không biết ta giận vì chuyện gì?”

Nhược Yên ngo ngác nhìn hắn nổi giận mà lòng hoang mang nghĩ. Lẽ nào cơ thể quá nhỏ nên không dùng được mỹ nhân kế sao? Vì cái gì càng nói hắn càng giận dữ thế? Cho dù mỹ nhân kế không dùng được, thì hắn cũng phải thấy nàng đã hạ mình năn nỉ rồi, có cần hun dũ với nàng vậy không? Vừa mất mặt vừa tức giận, Nhược Yên cũng hô to:” Thì không phải chàng giận vì ta nói chuyện với hoàng thượng sao? Ta đã nói sẽ kể hết cho chàng rồi! Chàng còn muốn gì nữa chứ?”

Đang giận nàng vô tâm không hiểu chuyện, lại nghe nàng lớn tiếng với mình, lửa nóng trong lòng hắn càng bốc càng cao, thật muốn đè nàng xuống đánh mông nàng một trận cho nàng hiểu. Nhưng vừa chạm đến ánh mắt ủy khuất của nàng, nhìn hàm răng trắng nhỏ vì giận mà cắn chặt môi dưới của mình thì hắn không cách nào phát tác được.

Hắn hít sâu một hơi bình ổn lại tâm tình mình, cảm thấy gần đây lòng hắn bỗng trở nên dễ dàng xúc động. Đem ngón tay đặt lên môi nàng, ngăn không để nàng tự làm đau mình, hắn nhẹ giọng nói:” Đừng cắn nữa, nàng giận ta sao không cắn ta, mà lại cắn bản thân mình? Thật không giống cá tính của nàng chút nào! Ngoan, nhả ra.”

Nghe Triệu Doãn dỗ dành mình, Nhược Yên cũng không giận nữa, vì mục đích của nàng là muốn dỗ hắn nguôi giận chứ không phải kiếm chuyện để cãi nhau. Nhả môi mình ra, nàng nhìn hắn hỏi:” Vậy chàng có muốn nói với ta vì sao chàng giận không? Vì ngoài việc ta nói chuyện với hoàng đế ra, ta không nghĩ ra được chàng giận chuyện gì.”

Đưa tay xoa nhẹ bờ môi bị cắn sưng đỏ của nàng, hắn chậm rì rì nói:” Nàng nói chuyện với hắn thì nói, sao lại nắm tay hắn làm gì, không lẽ nàng còn không biết hắn là tên háo sắc hay sao? Lại còn cố thân cận với hắn? Ai biết được hắn dở thú tính lúc nào!”

Nghe hắn nói mà Nhược Yên dở khóc dở cười. Nhịn không được bèn nói:” Chàng nghĩ đi đâu vậy! Hình dạng ta bây giờ mới năm, sáu tuổi, hắn có thể cầm thú đến mức nào mà lại muốn dở trò với ta chứ? Chàng nghĩ ai cũng như chàng sao?”

Nhược Yên nói xong mới cảm giác hình như mình nói sai cái gì rồi, vì gương mặt vừa bình thường lại của Triệu Doãn bỗng chốc chuyển đen còn hơn lúc này nữa. Nàng hoảng hồn chụp lấy chân, giấu đầu vào trong đó la lớn:” A a! Khuya quá rồi ta buồn ngủ quá, chàng cũng ngủ đi nhé có việc gì để ngày mai nói.”

Thấy nàng giả vờ làm đã điều, Triệu Doãn nắm chân kéo nàng ra, đem mặt nàng áp sát vào mặt mình, thanh âm trầm thấp nói:” Đường như lâu quá không dạy dỗ nàng, khiến nàng quên mất sẽ ra sao khi dám nói ta là cầm thú hả?”

Nàng chưa kịp xin tha thứ vì lỡ lời, liền cảm giác được môi mình bị hắn chặn, nghĩ hắn lại cắn nàng như lần trước, Nhược Yên mím môi thật chặt, nhắm nghiền mắt chịu trận, chờ một lúc vẫn không thấy đau đớn như dự đoán. Nhược Yên mở mắt ra nhìn thấy ánh mắt Triệu Doãn chăm chú nhìn nàng, môi hắn chạm lên môi nàng một cách dịu dàng, nhẹ nhàng ma sát. Rồi mới chậm rãi vươn đầu lưỡi tiến vào thăm dò, càng lúc càng sâu.

Nhược Yên cảm thấy đầu óc nàng dường như bị “đứng máy”, không còn cách nào truyền tải thông tin gì, chỉ mơ hồ cảm giác được đầu lưỡi của Triệu Doãn cuốn lấy lưỡi nàng, hút sạch đường khí của nàng, làm nàng tê liệt đến quên thở.

Ban đầu Triệu Doãn cũng chỉ muốn trừng phạt nàng, nhưng khi chạm vào đôi môi ngọt ngào của Nhược Yên, hương thơm cơ thể nàng nhẹ nhàng len vào mũi hắn, khiến hắn không cách nào kiềm chế được. Nụ hôn càng lúc càng mạnh mẽ, đầu lưỡi hắn càn quét nhiệt tình sự ngon ngọt trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng, hơi thở hai người càng lúc càng bắt đầu kịch liệt, thấy nàng sắp không thở nổi nữa, hắn mới buông nàng ra. Cắn mạnh môi mình cho thật đau để tìm lại lý trí. Vì hắn sợ nếu không dừng lại, dám chừng có thể như nàng nói, hắn sẽ trở thành cầm thú mất. (Mạc Hi : Chuyện ca là cầm thú ai mà chả biết chứ! *phắc* ăn nguyên cục gạch *ngát*)

Khi hắn buông nàng ra, mất một lúc sau Nhược Yên mới hồi phục tinh thần, nhớ đến vừa rồi hắn làm gì mình, mặt nàng như sắp nhỏ ra máu. Liền không có tiết khí chui lại vào trong chăn trôn, mặc hắn kéo thế nào cũng không dám bỏ ra.

Biết nàng ngượng nên hắn cũng không ép nàng ra ngoài, chỉ nhẹ nhàng ôm cả cục chăn nàng đang cuộn vào lòng, mỉm cười đe dọa nói:” Nếu nàng còn dám đến gần hắn một lần nữa, thì không chỉ như thế đâu!”

Nhược Yên đang tự khinh bỉ mình thật vô dụng chỉ có cái hôn mà đã ngượng đến mức này, làm như chưa từng nhìn thấy người ta hôn ấy. Nhưng nghe Triệu Doãn nói thế, nàng làm bằm trong bụng (chứ không dám nói ra ngoài), hừ! Chẳng lẽ ta còn sợ chàng hôn cho tới chết sao!

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Dị Biến

Trời vừa về chiều, trong sân tập nhỏ của Thành Vương Phủ, phía sau viện của vương gia. Một bóng dáng bé nhỏ chạy lạch bạch quanh sân tập, tiếng bước chân nặng nề vang lên trong khuôn viên nhỏ yên ắng.

Nhược Yên đang cố gắng lê từng bước chân nặng nề của mình, chạy cho đủ năm mươi vòng trong sân tập theo yêu cầu của Triệu Doãn. Sân không lớn lắm, nếu là bình thường thì nàng chạy chỉ hơn một canh giờ sẽ hoàn thành. Nhưng bây giờ dưới chân mỗi bên đeo ba túi cát, tổng trọng lượng hai bên là sáu cân. Dù có nội công hộ thể cũng không có nghĩa là thừa thể lực.

Thời gian gần đây, Triệu Doãn bắt đầu dạy khinh công cho nàng, mới đầu chỉ một bên nửa cân, sau đó tăng dần cho nàng quen với trọng lượng nặng dưới chân mình. Hắn ngồi một bên sân tập quan sát nàng cố gắng, nhìn mồ hôi nhỏ giọt trên gương mặt đỏ bừng của nàng, thân thể nhỏ bé đầy vết bầm tím nhưng hết sức kiên trì, làm hắn thật không đành lòng. Không phải hắn chưa từng nghĩ đến việc ngăn cản nàng. Hắn biết mình có thể bảo vệ nàng an toàn. Nhưng nhìn thấy sự kiên quyết trong mắt nàng, hắn liền không ngăn nữa.

Hơn ai hết, Triệu Doãn hiểu nàng không như vẻ bề ngoài nàng ngoan ngoãn, biết nghe lời, ít chủ kiến. Bên trong thân thể nhỏ bé kia lại chứa đựng một sự kiên trì sắt đá không tan. Nàng không muốn đầu hàng những kẻ muốn bắt mình, đã liều mạng chạy từ trên núi xuống, bất chấp thú rừng, vực thẳm hiểm nguy. Nàng không muốn núp sau lưng người khác để được an toàn, lại càng không muốn để những người bên cạnh nàng phải vì nàng bị thương tổn.

Đã hơn hai tháng qua, nhìn nàng bận rộn cải thiện bản thân mình. Sáng thức dậy luyện công, dùng điểm tâm xong tự mình luyện chữ vì Mặc Tự Ngôn chưa dạy được, đến hơn một tuần sau khi y khỏe lại thì theo y học đánh đàn, buổi chiều bắt hắn dạy ngoại công và phương pháp tăng thể lực.

Sự cố gắng của nàng làm những người hầu xung quanh, hay canh gác nội viện đều không đành lòng nhìn. Cứ cách một hai ngày Niên lão sẽ lêo đéo theo sau lưng hắn, cần nhắc tới cần nhắc lui chỉ một chủ đề là tâm địa hắn thật cứng rắn, không biết thương tiếc tiểu thư, ai lại bắt một tiểu cô nương như hoa, như ngọc đem ra hành hạ cho người đầy vết bầm, vết sưng như thế! Giá lão có một nữ nhi như thể cứng nạng trong tay còn không kịp vậy mà hắn nở lòng đem hành hạ.v.v. (lướt bốt mấy trăm từ)

Ngay cả hoàng huynh cứ vài ngày ghé xem Mặc Tự Ngôn một lần, nhìn thấy Nhược Yên luyện tập cũng trách hắn huấn luyện quá khắc khe, nàng dù sao cũng là cháu gái của hắn, tuy chưa ban danh phận quận chúa nhưng cũng không nên đàn áp nàng quá mức như vậy. Làm Triệu Doãn có khổ mà không thể nói nên lời. Đâu ai biết rằng mỗi đêm khi Nhược Yên tắm rửa xong trở lại giường, hắn nhẹ nhàng xoa được lên những vết bầm của nàng mà lòng đau xót như thế nào.

Nhìn Nhược Yên mệt mỏi ngủ quên trong lòng hắn khi đang bồi thuốc, Triệu Doãn thật muốn đem nàng nhốt trong phòng để suốt đời cho hắn bảo vệ. Chỉ là...nếu hắn thật sự làm như vậy, thì nàng sẽ không còn là nàng nữa. Nhược Nhi của hắn đã sớm cho hắn biết, nàng kiên trì, nàng thông tuệ, nàng can đảm đối mặt với mọi khó khăn trên đời này, những gì nàng muốn làm sẽ không ai ngăn cản được. Cái nàng cần ở hắn là sự yêu thương, bảo vệ chứ không phải tàn phá nàng.

Đờ Nhược Yên nằm ngay ngắn, Triệu Doãn ôm nàng vào lòng nhẹ đắp chăn cho nàng xong. Ngón tay khẽ vén sợi tóc mai của nàng âm thầm hứa hẹn. Chỉ cần những gì nàng muốn, bất cứ giá nào hắn cũng sẽ giúp nàng hoàn thành!

Trong thời gian này, đúng như Trần Thanh Ảnh đã hứa, chưa tới một tháng hắn đã bào chế xong giải dược của món thứ nhất, cũng là thứ cần nhất nếu xảy ra giao chiến - giải dược măng xà đồng.

Sau khi nhận được giải dược, Triệu Doãn đưa một nửa cho Triệu Huân, yêu cầu phân phát một ít cho các nhóm quân đội thân tín giữ lấy để phòng hờ.

Tiếp đó Trần Thanh Ảnh lo bào chế thứ dược mà hắn thù ghét nhất - nhuyễn cốt, chính thứ này đã khiến nghĩa phụ hắn chết đi, khiến Lục Uyển Nhi rời xa hắn. Bây giờ cầm sách giải dược trong tay lòng hắn có biết bao nhiêu cảm giác châm chọc. Nếu trước kia sớm có thứ này, Uyển Nhi của hắn biết đâu vẫn còn bên cạnh. Nhưng... trên đời lại không có chữ 'nếu'!

... ..

Đêm khuya, bên trong Thanh Thủy Hiên. Triệu Doãn chợt mở mắt, cảm giác nóng bất thường từ cơ thể Nhược Yên phát ra làm hắn thức dậy. Đưa tay dò xét kinh mạch nàng, hắn hoảng hốt kêu lớn:” A Nhất! Mau cho người đi gọi Trần Thanh Ảnh đến đây cho ta! Nhanh!”

Vắt khăn ướt lau lên vầng trán rịn mồ hôi của Nhược Yên, lòng hắn vô vàn lo lắng. Khi này hắn thăm dò cảm giác được kinh mạch nàng rối loạn, người nàng phát ra nhiệt độ nóng kinh người, hắn đánh thức nàng vẫn không dậy được, dường như đã hôn mê sâu.

Khăn ướt đưa lên mặt nàng trong chốc lát cũng trở nên nóng theo cơ thể nàng. Lòng hắn gấp hơn kiến bò trong chảo nóng. Đang muốn quát hỏi sao Trần Thanh Ảnh chưa đến thì cửa mở bung ra.

Trần Thanh Ảnh tay ôm hộp thuốc lao nhanh vào, mặc kệ đây là phòng ai hay cái gì lễ tiết. Hắn đưa tay thăm dò mạch tượng của Nhược Yên, chân khí của nàng phóng chạy hỗn loạn trong cơ thể như muốn tìm đường thoát ra ngoài. Tuy hai mắt nàng nhắm nghiền nhưng trên trán đã ướt mồ hôi, gân xanh nổi lên cho thấy rõ nàng đang thống khổ.

Tình trạng này của Nhược Yên làm Trần Thanh Ảnh hoang mang, vốn hắn chưa từng nghe nói đến chứ đừng nói gặp phải. Nếu tẩu hỏa nhập ma thì chân khí phải nghịch hành, chứ không di chuyển thật nhanh trong cơ thể như thế!

Bên này Triệu Doãn thấy Trần Thanh Ảnh vẫn im lặng không nói gì liền sốt ruột hỏi:” Nàng sao rồi? Có phải nội công của nàng có vấn đề hay không? Có

gì nguy hiểm không?”

Trần Thanh Ảnh nhẹ giọng trấn an Triệu Doãn nói:” Vương gia đừng gấp, trường hợp của nàng không phải tẩu hỏa nhập ma, bản thân ta chưa gặp bao giờ, để ta cẩn thận xem kỹ lại đã.”

Hắn đưa chân khí vào cơ thể nàng thăm dò thì phát hiện, chân khí hắn truyền vào bao nhiêu đều bị nàng triệt tiêu bấy nhiêu. Cứ như hắn đang đổ nước vào một cái giếng không đáy. Trần Thanh Ảnh cố vận hết nội công truyền vào một lần nữa thì lại bị luồng công lực tán loạn trong cơ thể nàng đẩy ra, khiến hắn bị phản phệ văng xa ra cả trượng té xuống đất. Không kịp điều tức đã ói ra một ngụm máu.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Đột Phá Kinh Mạch

Mọi chuyện xảy ra chỉ trong chớp mắt, nhưng Triệu Doãn phản ứng vô cùng nhanh chóng. Ngay lúc Trần Thanh Ảnh vừa phun máu, hắn đã kịp phi thân đến bên cạnh điểm ba đại huyết của y lại, dùng nội công của mình truyền từ lưng vào cơ thể y để bảo hộ tâm mạch, nếu chậm trễ rất có thể tâm mạch của y bị vỡ nát mà tuyệt mệnh.

Sau khi kéo Trần Thanh Ảnh từ quỹ môn quan trở về, Triệu Doãn đỡ hắn ngồi cho vững rồi hỏi:” Ngươi sao rồi? Chuyện gì đã xảy ra? Sao ngươi lại bị phản phệ?”

Trần Thanh Ảnh mệt nhọc ra hiệu hắn bình tĩnh. Y hít thở một lúc mới mở miệng được:” Không sao rồi, ban này ta đem chân khí thăm dò kinh mạch của Yên Nhi thì cảm thấy dường như cơ thể muội ấy hấp thụ toàn bộ chân khí mà ta đưa qua. Ta liền thử thêm lần nữa, vận hết công lực của mình thăm dò thì lại bị kinh lực của mình bị dội ngược, xem chút không giữ được mạng của mình.”

Thấy hắn không còn nguy hiểm, Triệu Doãn quay trở lại giường, thay khăn ướt khác đắp lên trán Nhược Yên xong mới hỏi:” Vậy ngươi có biết vì sao nàng bị như thế không? Bao giờ nàng mới có thể tỉnh lại?”

Cơ thể Trần Thanh Ảnh hiện tại bần rùn, không chống đỡ nổi tứ chi của mình, hắn liền ngồi phịch xuống đất, lưng dựa vào vách mà trả lời:” Việc này cũng chỉ có thể suy đoán thôi, do nội công tâm pháp Yên Nhi luyện khác hẳn ta và ngài, là loại tìm đường sống trong cái chết. Như muội ấy từng nói sau khi Tịch độ xong luyện một năm bằng người khác luyện mười năm. Cơ thể sẽ trưởng thành dần theo công lực của mình.

Nhưng theo ta nhớ không lầm, thì ngoại trừ tháng đầu tiên chúng ta có thấy nàng lớn hơn một chút, thì hai tháng gần đây lại không thấy thay đổi gì. Ngược lại nội công bộc phát vô cùng hùng hậu. Từ đó cho thấy cơ thể nàng vẫn một cái gì đó để thúc đẩy mới phát triển được.

Nói ví dụ như cơ thể muội ấy như một chiếc bình để cất chứa nội lực, mà bây giờ nội lực đã tràn đầy, cơ thể vẫn chỉ bé nhỏ không lớn. Chân khí lại một ngày một nhiều, càng phải lưu chuyển thật nhanh để thúc đẩy hình dạng nàng phát triển.”

Nhìn Nhược Yên thống khổ trên giường, Triệu Doãn cau mày hỏi:” Vậy có cách nào giảm bớt đau đớn cho nàng không? Ta sợ cứ để như thế chẳng may có bất trắc gì...”

Khác với Trần Thanh Ảnh, Triệu Doãn biết nàng không phải là Lục Yên Nhi. Nên sự lo lắng của hắn lớn hơn nhiều, vì Lục Yên Nhi thật sự đã chết khi luyện loại võ công này, nếu có thể hắn thật không muốn để nàng luyện tiếp. Sự nguy hiểm mà hắn không cách nào phòng hờ được khiến hắn bất an. Nỗi sợ trong lòng hắn mỗi ngày một nhiều hơn, lỡ như xảy ra biến cố gì cũng có thể làm nàng biến mất mãi mãi như chưa từng xuất hiện.

Trần Thanh Ảnh suy nghĩ một lúc mới nói:” Cứ để nhiệt độ nóng trên người muội ấy kéo dài như thế cũng không tốt, vì không chắc được phải chịu đựng như vậy bao lâu, nói không chừng muội ấy sẽ bị hư thoát mà kiệt sức. Vương gia, người thử đem muội ấy đến ôn tuyền phía sau phủ ngâm thử xem, tiết trời cuối thu rất lạnh, cứ ngâm ở đó chờ chân khí của muội ấy yên ổn lại trước đã.”

Triệu Doãn nghe xong gật đầu, liền ôm Nhược Yên đứng lên, phân phó người diu Trần Thanh Ảnh về phòng nghỉ ngơi trước, có biến chứng gì sẽ cho người qua báo.

Cuối tháng chín, nước dưới ôn tuyền lạnh cắt da. Triệu Doãn đầu có nội công hộ thể nhưng vẫn cảm giác được. Bế Nhược Yên đi xuống giữa dòng nước thả người nàng xuống, nâng đầu nàng dựa vào vai hắn, tay hắn vẩy nước lạnh làm mát trán nàng. Tâm mắt luôn theo dõi biểu tình trên mặt nàng, hắn thấy cách này không tệ, hai chân mày của Nhược Yên đã dần ra, không còn nhíu chặt như lúc này nữa. Thở phào một cái ôm nàng vào lòng, dựa lưng vách đá tìm thế cho nàng có thể nằm nghỉ trong lòng hắn.

Triệu Doãn vẫn ngồi ôm lấy Nhược Yên hơn một canh giờ giữa dòng nước lạnh giá, hắn cảm giác cơ thể nàng chỉ dịu đi một ít, nhưng vẫn chưa giảm bớt nhiệt độ trên người. Đặt tay chạm vào kinh mạch của nàng, chân khí vẫn di chuyển nhanh không ngừng nghỉ, mặc dù lo lắng, nhưng hắn không còn cách nào khác ngoại trừ chờ đợi.

Gió lạnh cuối thu thổi qua ôn tuyền rét buốt, bờ môi Triệu Doãn cũng dần dần tái đi do ngâm nước và chịu lạnh quá lâu, nhưng nhìn lại sắc mặt Nhược Yên vẫn đỏ ửng do nóng. Triệu Doãn đưa bàn tay lạnh lẽo chạm vào mặt nàng, vừa làm mát cho nàng lại vừa sưởi ấm cho hắn.

Bắt chợt....

Lần đầu tiên trong đời Triệu Doãn chứng kiến được sự kỳ diệu!

Tiểu oa nhi năm, sáu tuổi đang nằm trong lòng hân bỗng nhiên... nói sao nhỉ? Ở ...dường như... dài ra! Bàn tay trắng nhỏ, các ngón tay mập mạp cũng từ từ trở nên thon thả hơn. Gương mặt nhỏ nhắn tròn trịa đáng yêu cũng thanh tú dần, mái tóc đen nhánh của nàng vốn tới vai nay theo thân hình nàng dài đến eo. Toàn thân Nhược Yên đang “trưởng thành” trên tay hân một cách nhanh chóng. Bộ trung y đang mặc trên người đã trở nên chật chội.

Hồi phục tin thần, Triệu Doãn lập tức coi bỏ đồ Nhược Yên đang mặc, cơ thể nàng trắng như trứng gà bóc, những vết thương, vết bầm do nàng luyện ngoại công cũng hoàn toàn biến mất, nhưng nàng vẫn chưa lớn như lứa tuổi của mình, chỉ là từ một tiểu oa nhi năm, sáu tuổi lớn thành một nha đầu mười một, mười hai tuổi trong một đêm. Nhưng chỉ vậy cũng đủ khó tin rồi!

Tìm Triệu Doãn vì hồi hộp mà vỗ đùi đùng đùng trong lòng ngực hân, thầm nghĩ có khi nào nàng sẽ khôi phục vóc dáng trong đêm nay không?

Mãi đến khi bình minh đến, Triệu Doãn vẫn ôm Nhược Yên trong lòng, cơ thể hân cứng ngắc duy chuyển tay thăm dò mạch tượng của nàng. Hân lại thêm một lần nữa kinh ngạc, chân khí mạnh mẽ chạy tán loạn đêm qua đã biến mất vô tung. Không còn lưu lại chút dấu vết nào cho thấy nàng từng có nội lực.

Và hân lại thờ dài thêm khi nhìn thấy thân thể nàng. Vẫn chỉ là tiểu nha đầu mười hai tuổi thôi. Vậy tức là sẽ còn một lần như thế này làm hân lo lắng nữa.

Triệu Doãn vận công thúc đẩy chân khí lưu chuyển khắp cơ thể mình. Ngồi yên quá lâu không động đậy, người hân đã tê cứng, phải dùng tới nội lực mới có thể tự đứng lên.

Vừa muốn bước lên bờ, hân liền dừng lại, thả nàng lại xuống nước rồi kêu lớn:” Người đâu! Đem y phục khô và khăn sạch đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: ” Ta Sưởi Ấm Cho Nàng Thôi!”

Đến tận trưa hôm sau Nhược Yên mới từ từ tỉnh dậy, nàng cảm giác như đã ngủ một giấc thật dài. Mở mắt ra, đập vào mắt nàng là gương mặt đang ngủ say của Triệu Doãn. Chớp chớp rèm mi cong vút còn chưa tỉnh hẳn của mình thầm nghĩ, sao hôm nay hân dậy muộn nhỉ? Thường thì lúc nàng thức đã sớm thấy hân thanh tỉnh từ lâu, dù không vào triều cũng nằm im chờ nàng cùng dậy. Trừ lần hân trúng độc ra, nàng chưa từng thấy nét mặt ngủ say như thế này của hân.

Đưa tay vuốt sống mũi cao thẳng trên gương mặt anh tuấn, nàng thấy vẻ mặt của hân dường như không được tốt lắm. Nàng vốn chưa biết rằng đêm qua hân đã thức cả đêm ôm nàng, lại ngâm mình dưới nước lạnh thấu xương lâu như thế, nếu là người khác sớm sinh bệnh thật nặng chứ đừng nói chỉ sắc mặt xấu.

Đang quan sát hân chợt nàng nhận ra có gì đó không đúng! Sao tay nàng dài vậy?

Nhược Yên liền kéo chân ra thì phát hiện cơ thể mình chẳng những lớn thêm mấy tuổi mà ... mà lại không có mặc đồ! Nàng nhớ rõ trước khi đi ngủ nàng còn mặc trung y, sao mở mắt ra lại đang trần trụi chứ???

Liền quay qua nhìn Triệu Doãn một cái lập tức la lên:” Á aaaaaaa!”

Bị tiếng thét thất thanh của nàng vang vọng, Triệu Doãn đang ngủ mê một cũng phải giật mình ngồi dậy. Hân nằm thì thôi, chứ vừa ngồi dậy mảnh chăn vốn còn đang che phần hạ thân của hân cũng tuột ra nốt.

Nhược Yên nhìn thấy “toàn bộ” người hân suýt phun máu mũi, nàng hoảng loạn không thêm suy nghĩ gì lập tức nhào vào chặn đắp kín từ đầu tới chân. Dù nàng có thật là sắc nữ, cũng chưa đến mức muốn nhìn ở khoảng cách gần như vậy a! Vì nàng kéo hết chăn che cho mình nên bỏ lại một mình Triệu Doãn đang không một mảnh vải che thân ngồi trên giường.

Đang tỉnh mở miệng thì nghe có tiếng gõ cửa, giọng lo lắng của Niên lão truyền vào:” Vương gia! Có việc gì không? Lão nô nghe được tiếng la của tiểu thư nên đến xem thử.”

Triệu Doãn đưa tay xoa xoa đầu mình, bình tĩnh trả lời Niên lão:” Không sao, Nhược Nhi chỉ gặp ác mộng thôi, có ta ở đây sẽ không có gì.”

Nằm trong chăn, Nhược Yên nghe hân trả lời mà muốn cắn chết hân! Chứ không phải chính vì có hân ở đây mới khiến nàng nhìn thấy “ác mộng” sao!

Hân vẫn ngồi yên nhìn nàng núp trong chăn thầm nghĩ. Đây không biết là lần thứ mấy buộc hân phải moi chăn để tóm nàng ra ngoài. Chẳng lẽ nàng nghĩ cái chăn đó an toàn như vậy? Vốn là gan của nàng cũng đâu phải là bé, không hiểu sao dạo gần đây nàng cứ thích chui vào chăn, hân thật nghi ngờ nàng

tuổi con rùa.

Suy nghĩ một lúc, Triệu Doãn quyết định không dùng “bạo lực” để moi nàng ra nữa, mà sử dụng cách khác để câu con rùa này tự mình bò ra ngoài. Hắn nhẹ giọng nói: “Bây giờ ta cho nàng hai lựa chọn. Một tự mình chui ra đây nói chuyện với ta. Hai đợi ta chui vào nói chuyện với nàng! Tự nàng lựa đi!”

Rất lâu sau, giọng nói rầu rĩ của Nhục Yên trong chần truyền ra: “Chàng đừng nói nữa. Ta sắp chết rồi.”

Nén biểu tình buồn cười, Triệu Doãn bỗng dành hỏi: “Nàng bị gì rồi? Sao lại sắp chết?”

– “Mặt ta rất nóng, cảm giác sắp tự thiêu mà chết!” Nhục Yên yếu ớt trả lời.

Nghe nàng trả lời, khóe môi Triệu Doãn cong lên một nụ cười thật sâu. Hắn cuối cùng cũng đứng lên, “đại phát từ bi” không làm khó nàng nữa, để phòng nàng ngượng quá mà “tự thiêu” mình. Mặc y phục chỉnh tề xong, hắn trở lại giường ngồi bên cạnh “cục chặn” nói: “Ta mặc đồ xong rồi, không phải nàng có nhiều chuyện muốn hỏi sao? Hay muốn nằm luôn trong chần nói chuyện?”

Nhục Yên chậm chậm ló đầu ra khỏi chần thăm dò, thấy hắn đã mặc xong y phục cũng thở phào nhẹ nhõm, liếc nhìn hắn một cái, mới áp a áp ứng hỏi: “Sao ta và chàng lại ...không mặc đồ? Và ta ... ngủ bao lâu rồi?”

Vì Nhục Yên nhớ bản thân mình lần trước phải mất cả tháng mới lớn lên tầm một tuổi, bây giờ ngủ một giấc tỉnh lại đã thấy mình lớn gấp đôi bình thường, thật không lẽ mình đã ngủ thêm năm, sáu tháng?

Thấy biểu tình ngờ ngác trên mặt Nhục Yên, Triệu Doãn đoán nàng cũng không biết được đêm qua chuyện gì đã xảy ra. Sắp xếp mọi chuyện trong đầu, Triệu Doãn mới từ từ kể lại cho nàng mọi chuyện đêm qua, đến đoạn gần sáng có thay đổi một chút, theo như hắn kể là: “Khi kêu Niên lão đem y phục sạch đến thay, thì mới phát hiện Niên lão không biết được nàng trong một đêm lớn nhanh như vậy, nên đồ chuẩn bị cho nàng mặc không vừa, ta đành cõng ngoại bào khoát cho nàng. Về đến phòng thấy nàng bị lạnh do ngâm nước lạnh cả một đêm, ta mới sưởi ấm cho nàng thôi, đừng nghĩ nhiều quá.”

Thế nào hắn cũng không muốn nói cho nàng biết đêm qua hắn cũng rất lạnh, còn nàng thì ấm áp vô cùng, nên về tới phòng hắn đem nàng làm lò sưởi cho mình. Nhưng nói ra mất công nàng sẽ nghĩ hắn muốn ăn đậu hũ của nàng, (dù hắn có muốn vậy thật.) Như vậy rất mất mặt!

Nghe hắn kể xong, Nhục Yên vén chần lên, ngó chăm chăm cơ thể mình kiểm tra. Thân hình, tay, chân cao hơn trước, tóc dài hơn trước, ngực cũng bắt đầu nổi hai trái trâm nho nhỏ. Thăm tính chỉ cỡ mười một mười hai tuổi là cùng. Xem ngoại hình xong, Nhục Yên thử vận công thử di chuyển chân khí trong cơ thể mình, thấy mọi thứ vẫn bình thường như hôm qua. Không thấy cái gì mà chân khí tán loạn như Triệu Doãn nói. Liền đưa tay ra cho hắn nói: “Chàng thật không dò được ta có nội lực sao?”

Triệu Doãn đưa tay kiểm tra nàng một lần nữa, gật đầu xác định nói: “Ta không cách nào dò được nội lực của nàng, muốn xác định một người võ công cao cường đến đâu, một nghe tiếng bước chân, hai nghe hơi thở, ba thăm dò kinh mạch. Nhưng với nàng hoàn toàn vô dụng, cả ta và Trần Thanh Ảnh chưa từng tìm thấy nội lực từ nàng.”

Ngẫm nghĩ một lúc, Nhục Yên bỏ chần ra, cơ thể trần trụi trước mặt hắn nói: “Chàng thử điểm huyệt ta xem, vì theo chàng kể, khi Trần Thanh Ảnh đưa nội lực nhỏ vào cơ thể ta thì bị ta hút hết, còn vận dụng công lực lớn để thăm dò ta thì bị dội ngược lại. Vậy điểm huyệt cũng cần có nội lực mới điểm được, thì sẽ ra sao.”

Thấy nàng mới khác trước vẫn ngượng ngùng trốn trong chần, mà khác sau lại bình tĩnh đứng trước mặt hắn, lại còn kêu hắn chạm vào nàng, à thì điểm huyệt cũng là chạm thôi. Hắn thật không theo kịp suy nghĩ của nhảy cóc này của nàng. Nhưng vẫn nghe lời, vận công điểm thử huyệt tê trên vai trái của nàng một cái.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Dụ Đồ

Chương 18: Dụ Đồ

Bên trong xe ngựa, Nhục Yên nhìn vết thương trên vai Triệu Doãn mà thăm tâm vừa vội vừa đau lòng. Lấy túi nước sạch thấm ướt khăn tay, lau rửa miệng vết thương, hy vọng về đến vương phủ kịp thời giải độc.

Triệu Doãn nắm lấy bàn tay run rẩy của nàng khó khăn nói: “Đừng lo lắng, ta sớm điểm huyệt cầm máu, dùng nội công ngăn cản độc tố phát tán trong cơ thể rồi. Chuyện Nhục Nhi có thể nói, có phải nên nói cho phụ vương biết không?” Bờ môi khô nứt không còn chút máu của hắn mấp máy. Nhưng tâm vẫn không rời khỏi nàng.

Nhục Yên lập tức ngăn hắn lại giải thích: “Từ khi tỉnh lại ta vốn không nói được, rồi sau khi theo người về đây ta cũng không biết mình có thể nói được khi nào, vì thói quen cần gì thì viết, nên cũng không để ý đến chuyện đó lắm. Có thể lúc này hoảng hốt nên mới gào lên được. Nhưng người đừng hỏi

nữa, chờ người khỏe lại, muốn biết gì ta sẽ nói hết, được không?”

Nhìn ánh mắt tràn đầy lo lắng của nàng giành cho mình, hấn cũng không gấp nữa, nên gật đầu.

Xe ngựa về đến Thành Vương Phủ, ngự y đã được gọi đến chờ sẵn, Hứa Mạt đỡ Triệu Doãn vào Thanh Dật Hiên xong thì ngự y tiến lên cởi áo Triệu Doãn ra xem xét vết thương, bắt mạch xong thờ phào nhẹ nhõm nói:” Thật may đây chỉ là độc mãng xà đông, khi chạm vào máu sẽ làm thần kinh trì trệ, khó giữ đầu óc tỉnh táo nhưng không nguy hiểm tính mạng, thần sẽ kê thuốc giải độc cho người, còn vết thương cạn lại nhỏ, không có gì đáng ngại.

Khi ngự y băng bó vết thương xong lui ra ngoài. Niên lão mới tiến lên muốn kéo Nhựợc Yên đang ngồi bên giường nhìn chăm chăm Triệu Doãn dỗ dành về nghỉ ngơi thì Nhựợc Yên lắc đầu nói:” Cháu không muốn đi, Lão bá cứ để ngồi đây một chút, cháu không làm ồn chàng đâu.”

Niên lão vui mừng reo:” Nhựợc Yên tiểu thư biết nói? Thật tốt quá, lão vốn định chuẩn bị vài ngày tới để ngự y bắt mạch cho tiểu thư, nhưng bây giờ thì tốt rồi. Thôi tiểu thư cứ ngồi, vương gia không có gì nguy hiểm, chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là tốt rồi, khi một tiểu thư nhớ đi nghỉ nhé!” Dặn dò xong lão nắm áo Hứa Mạt đang căng thẳng đứng yên sau lưng kéo ra ngoài cho đại phu băng bó, trị thương. Nhìn vết thương của hấn đúng là không nhẹ.

Trong phòng yên tĩnh lại, Nhựợc Yên ngồi thật lâu nhìn Triệu Doãn ngủ mê trên giường vì độc phát. Nàng nắm chặt tay hấn kiên quyết nói:” Chàng yên tâm, đây là lần cuối cùng ta để chàng vì ta mà bị thương, ta sẽ luyện công thật tốt, thật mạnh, cho dù không thể bảo vệ chàng thì cũng không để vương tay, chân chàng mà đưa cả hai vào nguy hiểm! Ta tuyệt không để mình trở thành gánh nặng cho chàng!”

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, Nhựợc Yên nghe tiếng Niên Lão nói:” Bệ hạ, Vương gia không sao, hiện đã ngủ rồi, ngự y đã nói cứ để người ngủ đêm nay, ngày mai uống thuốc là sẽ khỏe, không để lại bất cứ di chứng gì.”

-“Dù sao trăm cũng đã xuất cung, để trăm vào xem đệ ấy một chút mới an tâm được.” Một giọng nam trầm nhẹ nhưng đầy uy quyền cất lên.

Nhìn cửa mở ra, một nam nhân cao lớn mặc một bộ hoa bào màu trắng, trước ngực có thiêu kim long ngũ trảo bước vào, gương mặt anh tuấn, lông mày sắc sảo, mũi cao, da trắng, khí thế hiển ngang bước vào.

Nam nhân thấy Nhựợc Yên ngồi trên giường nhìn mình, lập tức mở miệng hỏi Niên lão:” Nàng ta là nghĩa nữ mà đệ đệ ta mới nhận sao?”

-“Dạ phải, thưa bệ hạ!” Niên lão cung kính đáp.

Hấn không nói gì, chỉ bước đến đầu giường nhìn sắc mặt khi ngủ của Triệu Doãn khẽ cau mày, đưa tay thăm dò mạch tượng của hấn xong thì để xuống vén chăn đắp lại.

Lúc này mới quay qua nhìn thẳng Nhựợc Yên, quan sát một lúc rồi gật đầu bỏ ra ngoài.

Niên lão lập tức chạy theo sau, đóng cửa phòng lại xong rồi nhanh chân cung tiến hoàng thượng hồi cung.

Căn phòng trở về yên tĩnh như lúc đầu, Nhựợc Yên cởi giày ra, chui vào chăn bên phía cánh tay không bị thương của hấn mà dụi đầu vào lòng ngực ấm áp, ngấm mắt ngủ.

Niên lão sau khi tiễn Hoàng Đế về thì xuống bếp phân phó người chuẩn bị cơm canh cho Nhựợc Yên, nghe nói nàng từ chiều đến giờ vẫn chưa ăn gì, lo nàng sẽ đói bụng.

Khi bụng khay cơm đến cửa Thanh Dật Hiên, Niên lão đẩy nhẹ cửa vào thì nhìn thấy Nhựợc Yên đã ngủ say bên cạnh Triệu Doãn thì khẽ thờ dài một tiếng, đóng cửa bước ra ngoài.

Ngoài trời gần sáng, Triệu Doãn mới chậm rãi mở mắt ra, hấn khát nước nên liếm đôi môi khô của mình, muốn ngồi dậy thì cảm giác được cánh tay mình hơi nặng, đưa mắt nhìn xuống, thấy Nhựợc Yên rúc vào lòng mình mà ngủ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo của hấn. Vẫn không nhúc nhích, hấn im lặng nhìn gương mặt nhỏ nhắn ngủ say của nàng, khẽ đưa tay vuốt nhẹ lần tóc mai mềm mịn.

Nàng gật mình mở mắt, thấy hấn đã tỉnh, liền vội hỏi:” Chàng sao rồi, còn đau ở đâu không? Để ta đi gọi Niên lão kêu đại phu đến!” Nói xong vội bỏ xuống giường.

Nhưng chưa kịp mang hài tay nàng đã bị hấn nắm lại nói:” Phụ Vương hơi khát, Nhựợc Nhi rót cho ta chén nước là được.”

Nhựợc Yên gật đầu, nhanh chóng bưng chén nước đến cho hấn, chờ uống xong đem chén để lại bàn rồi lại hỏi:” Chàng thật không sao? Dù thật không sao thì cũng phải uống thuốc, ta vẫn nên đi gọi Niên lão thôi!”

Nhựợc Yên chưa kịp đi gọi, thì Niên lão đã mở cửa bước vào, trên tay cầm một khay thuốc, phía sau có hai người bưng điểm tâm đi theo.

-“Vương gia! Hôm qua đến nay cả ngài và Nhựợc Yên tiểu thư vẫn chưa ăn uống gì, ngài nên ăn chút cháo rồi uống thuốc trước đã.” Niên lão khuyên nhủ.

Hấn nghe Nhựợc Yên vẫn chưa ăn gì, lập tức phân phó dọn cháo lên bàn nhỏ cạnh giường cùng ăn. Điểm tâm xong Niên lão cho người dọn chén đĩa xuống, để chén thuốc bên cạnh bàn rồi phân phó lui ra.

Nhựợc Yên bưng chén thuốc thổi nguội, sau đó đưa cho hấn nói:” Chàng có muốn nghe ta kể lai lịch của mình không? Nếu không uống hết ta sẽ chỉ kể

một nửa đó!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Nguy Hiểm Và Kỳ Diệu

Ăn xong bữa điểm tâm trong yên lặng, Triệu Doãn đưa Nhục Yên đến viện Trần Thanh Ảnh cho hắn xem thử mạch tượng của nàng. Vì nghe báo cơ thể hắn vẫn còn yếu, chưa ngồi dậy nổi. Nhục Yên vừa đi vừa nghi hoặc, thời buổi gì đây? Sao người nằm trên giường lại phải có khám bệnh cho người đi đứng bình thường nhỉ? Liệu huynh ấy có cảm thấy người làm đại phu thật khổ cực hay không a!

Mở cửa bước vào phòng Trần Thanh Ảnh, đã thấy người hầu bưng chén thuốc không lui ra ngoài. Thấy Triệu Doãn cùng Nhục Yên đến, liền cúi đầu thỉnh an.” Tham kiến vương gia! Tiểu thư!”

Triệu Doãn ra hiệu cho hắn đứng lên rồi hỏi:” Hắn sao rồi? Vẫn chưa hồi phục à?”

A Thịnh cung kính trả lời:” Bẩm vương gia! Trần công tử đã không sao, chỉ là người nói chân khí trong một lúc bị đội ngược nên tán loạn, cần thời gian điều tức một hai ngày sẽ khỏi.”

Triệu Doãn gật đầu phát tay cho A Thịnh lui xuống, sau đó kéo Nhục Yên bước vào trong.

Trần Thanh Ảnh đang ngồi nhắm mắt điều tức trên giường, nghe tiếng Triệu Doãn bước vào đã mở mắt, nhưng vẫn không động dậy mở miệng hỏi:” Sao người lại đến đây lúc này? Yên Nhi muội ấy không phải xảy ra chuyện gì chứ?”

Nhục Yên nghe hắn hỏi mà hai mắt hồng hồng, đêm qua hắn xem chút đã chết dưới tay nàng, bây giờ cơ thể còn chưa dậy được mà vẫn lo lắng cho nàng như thế, ấy nấy trong lòng lại càng nặng hơn. Kiếp trước người thương yêu nàng đều mất sớm, rất lâu rồi nàng không được hưởng sự quan tâm từ người thân như thế này, liền không cảm lòng được mà rơi nước mắt. Nàng đến bên giường hắn nhỏ giọng nói:” Ta không sao, huynh đã vì muội mới bị thế này, đã không trách còn quan tâm muội như vậy, thật làm muội ấy nấy. Huynh nên nghỉ ngơi cho khỏe trước đã!”

Nhìn tiểu nha đầu đứng trước giường tự xưng muội muội, Trần Thanh Ảnh tròn mắt nhìn cho kỹ rồi ngắc ngien hỏi:” Muội là... Yên Nhi? Không lẽ ta bị thương nên đầu óc mơ hồ rồi? Mới đêm qua rõ ràng muội...” Hắn không biết nói sao, dừng một lúc mới nói tiếp:” ...Không như thế này!”

Nhục Yên bị nét mặt khoa trương của hắn chọc cười, mắt còn ngấn lệ nhưng không còn khóc nữa, mở miệng nói:” Huynh cũng đoán được chân khí của muội di chuyển nhanh để thúc đẩy cơ thể phát triển, sao lại tỏ ra ngạc nhiên thế.”

-“Nhưng muội quá mức khác người a! Huynh chỉ nghĩ muội lớn thêm một chút thôi, hoặc ít ra cũng kéo thêm chút thời gian nữa, ai ngờ...! May mà muội ít tiếp xúc người, bằng không người ngoài mà biết được họ sẽ nghĩ muội là yêu quái mất!” Trần Thanh Ảnh nghiêm giọng nói.

Triệu Doãn nãy giờ bị bỏ quên một bên, im lặng nhìn hai người huynh muội muội sớm đã đen mặt, nay lại nghe Trần Thanh Ảnh nhắc đến hai từ yêu quái, sợ hắn đào chủ đề đi càng sâu nên lạnh giọng nói:” Tào lao đủ rồi, ta mang nàng ấy đến không phải để cùng người hồ ngôn loạn ngữ, nhanh bắt mạch xem người nàng ấy có vấn đề gì không, liệu tiếp tục luyện công có gì nguy hiểm hay không đã!”

Bị Triệu Doãn cắt ngang, Trần Thanh Ảnh mới nhớ đến, tên vô lương tâm này không có việc sẽ không rảnh rồi mà đến thăm hắn, bằng hữu gần mười năm lại không bằng một tiểu nha đầu mới quen mấy tháng! Hừ!

Tuy bất mãn nhưng hắn cũng không dám phát tác, ai biết được tên tiểu nhân âm hiểm kia sẽ hành hạ hắn thế nào. Chỉ im lặng cầm tay Nhục Yên thăm dò kinh mạch.

Kiểm tra kỹ lưỡng một lúc lâu, Trần Thanh Ảnh mới quay qua nhìn Triệu Doãn nghi hoặc nói:” Kinh mạch bình thường, hữu lực, sức khỏe rất tốt, không có dấu hiệu nào bất ổn chỉ là... vẫn không có nội lực.”

Cứ tưởng Triệu Doãn nghe xong sẽ phân vân, ngờ đâu hắn lại nhẹ nhàng nói:” Ta đoán cơ thể Nhục Nhi không bị ảnh hưởng bởi nội công.”

Không đợi Trần Thanh Ảnh mở miệng hỏi, chỉ nhìn vẻ sùng sốt trên mặt hắn là đủ biết chuyện này khó tin thế nào, nên Triệu Doãn nói tiếp:” Ta đã thử điểm huyệt Nhục Nhi, nhưng một phản ứng cũng không có, liền nghĩ ngờ nên đã vận nội công đánh vào vai nàng, quả nhiên như dự đoán, công lực của ta cũng bị đội ngược lại. May mà ta sớm liệu trước nên không dùng quá nhiều kinh lực, bằng không người bị thương sẽ là ta!”

-“Ý của người là ngoại trừ bản thân Yên Nhi, không ai có thể tra được nội lực hay dùng nội lực đã thương được muội ấy?” Trần Thanh Ảnh nửa tin nửa ngờ hỏi.

Thấy Triệu Doãn gật đầu, Trần Thanh Ảnh nhìn không được thốt lên:” Loại võ công này thật kỳ diệu a!”

Triệu Doãn không nói gì, vì bản thân hắn cũng nghĩ như vậy, nhưng...! Nếu có sự lựa chọn hắn tuyệt đối không để Nhục Yên luyện loại võ này, dù có

kỳ diệu bao nhiêu cũng không so được với sự nguy hiểm và đau đớn mà nàng phải chịu đựng, chẳng may xảy ra một sơ sót nào, nàng cũng dễ dàng rời xa hắn.

Nói chuyện thêm một lúc Triệu Doãn mới bảo Trần Thanh Ảnh nghỉ ngơi, hắn mang Nhược Yên rời khỏi Thanh Vọng Hiên. Chưa kịp về đến phòng đã thấy Hứa Mạt chạy đến báo rằng có đầu mối bên thừa tướng phủ, hắn liền đổi hướng đến thư phòng.

Nhược Yên thấy hắn có việc cần làm cũng nói hắn cứ đi đi, nàng đang muốn đến Trúc Viên gặp sư phó một chút.

Từ khi bị tập kích đến nay, bên người Nhược Yên luôn có bốn ám vệ theo sát bảo vệ, nên Triệu Doãn cũng yên tâm để nàng đi một mình. Hắn liền nói giải quyết chính sự xong sẽ đến tìm nàng, rồi mang theo Hứa Mạt rời đi.

Nhìn Triệu Doãn rời đi, Nhược Yên mới thở phào một hơi. Từ lúc sáng đến giờ, nàng cố gắng không để ý tới ánh mắt nóng bỏng của hắn, nhưng cứ cảm giác lúc nào hắn cũng nhìn mình chằm chằm, làm tim nàng lạc nhịp. Nàng sợ cứ bên cạnh hắn hoài thế nào tim mình cũng hỏng mất, đừng nói kiếp trước bệnh phổi kiếp này lại chuyển qua tim chứ! đành tìm chỗ trốn chờ trái tim bình tĩnh lại trước đã.

Trong ngự thư phòng, Triệu Doãn cầm mật hàm trong tay khẽ hỏi Lạc Phong:” Ngươi nói Nhiếp Ảnh đã xâm nhập vào thư phòng của Liễu thừa tướng, men theo mật động thông ra tận Lâu Đình ở ngoại thành, như vậy hành tung của hắn có bị phát hiện không?”

Lạc Phong cung kính đáp:” Bẩm vương gia! Hiện tại chưa ai nghi ngờ hắn cả, hắn vốn điều tra được từ lúc khuya đêm qua, nhưng sợ lộ hành tung nên tận gần trưa này mới cho người truyền tin về. Thuộc hạ và Hứa Mạt vừa nhận được tin liền đến báo cho ngài.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nghĩ Kế Và Hiến Kế

Đưa lại mật hàm cho Lạc Phong, Triệu Doãn phân phó:” Đem tin tức này báo cho hoàng thượng, để người liệu tình huống mà xử trí. Truyền lệnh của ta cho Nhiếp Ảnh, tạm thời nên an binh bất động, cố gắng bảo tồn mệnh của hắn và những người khác, phải sau một thời gian nữa mới câu được cá lớn sau lưng, đừng bức dây động rừng.”

Hắn lại quay qua Hứa Mạt đưa thêm một lệnh mới:” Cho người theo dõi Lâu Đình, ghi lại tên tuổi nhưng người thương xuyên lui tới, chỉ vậy, không cần hành động nhiều.”

Hứa Mạt cùng Lạc Phong nhận mệnh lui ra ngoài. Trong phòng chỉ còn Triệu Doãn, Ngân long và thủ lĩnh ám vệ tiếp tục bàn bạc.

Nhược Yên đến trước cửa viện của Mặc Tự Ngôn đang muốn tiến vào thì nghe người hầu báo Mặc công tử đang viết sách bên Trúc Viên, nàng liền quẹo qua tìm kiếm. Đứng ra ban đầu nàng muốn đến Trúc Viên, nhưng nghĩ hôm nay nàng không đi học được Niên lão đã sớm báo với Mặc Tự Ngôn rồi, không nghĩ ra y vẫn ở đây viết sách.

Trong Trúc Viên, Mặc Tự Ngôn đang ngồi chăm chú ghi chép gì đó. Hôm nay y mặc áo bào màu tro, viền đen, thắt lưng và vài cột tóc cùng màu. Nhược Yên càng nhìn càng cảm thấy y đẹp hơn cả những bức tranh mỹ nam tử Lan Lăng Vương, hay Phan An trên mạng. Nàng cũng bắt đầu hiểu vì sao tên hoàng đế hồ ly kia lại sẵn sàng bỏ cả rừng hoa để ôm lấy một cây tùng rồi. “Sắc đẹp thay cơm” đúng là không chỉ có trong truyền thuyết a!

Nghe tiếng bước chân, Mặc Tự Ngôn ngẩng đầu nhìn thấy Nhược Yên đang bước vào, y giật mình một chút, liền cười nói:” Kiếp trước cũng thời gian này Thành Vương cho người báo với ta tiểu thư bị bệnh nặng không thể theo học, ta đoán chắc là “bệnh” này của nàng đi!”

Thấy y ngạc nhiên nhưng lại tiếp nhận vô cùng nhanh chóng, không có chút vẻ gì hoảng loạn, Nhược Yên mỉm cười nói:” Dù sao sư phó cũng đoán được, giấu người có ít lợi gì, đã thế ta còn mất đi một danh sư, thật phí phạm a.”

Mặc Tự Ngôn cũng cười theo ôn nhuận đáp:” Khi đó ta và nàng cũng chỉ duyên cạn nghĩa nông, không phải bằng hữu để tính nhiệm như bây giờ, không lý gì nàng phải mạo hiểm tin ta được.”

-“Cũng may kiếp này người coi ta là bằng hữu, ít ra có thể cùng san sẻ hoạn nạn với nhau, một người tính ngắn hai người tính dài mà, phải không?” Nhược Yên nhìn y vui vẻ nói.

-“Phải! Ta cũng thấy mình thật may mắn!” Mặc Tự Ngôn nhẹ giọng đáp.

Nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ của y hiện lên nét ưu tư, Nhược Yên biết hắn đang đắm chìm trong ký ức. Liền đổi đề tài hỏi:” Người đang ghi chép gì thế? Có phải giáo án chuẩn bị hành hạ ta không?”

Nghe nàng cường điệu, Mặc Tự Ngôn bật cười nói:” Nàng thông tuệ như thế, làm sao có chuyện gì làm khó được nàng? Ta chỉ đang viết một số phương pháp chống lũ lụt thôi. Theo ta nhớ không lầm, thì chỉ còn vài tháng nữa, vùng duyên hải phía tây sẽ bị lũ tràn về. Nhớ trước kia dù ta có đưa ra kế sách cứu dân ôn hòa, nhưng cũng không thể cứu hết bá tánh nơi đó. Khung cảnh tiêu điều khi đó ta không cách nào không lo lắng được. Huống chi... bây giờ

ta không có quan hàm, cũng không có cơ hội đưa những thứ này cho những người có năng lực giúp ta trị thủy.”

Nói xong hần thở dài một tiếng, bắt lực nhìn tâm huyết của mình nằm ì trên giấy trắng.

Ánh mắt Nhược Yên lóe lên một ánh sáng tinh ranh, nàng giả vờ ưu tư một lúc, thở dài mới nói:” Ta có cách giúp người, chỉ sợ người không dám làm!”

Mặc Tự Ngôn nghe vậy vội hỏi:” Yên Nhi có cách gì cứ nói ra? Để giảm bớt được thương vong mất mát cho dân, Mặc Tự Ngôn ta có gì mà không dám?”

Nhược Yên lén liếc nhìn y một cái, cúi đầu giả vờ khó xử:” Không được, chuyện này nếu người trong cuộc biết thì không ai dị nghị gì, chỉ sợ miệng người đời không sạch sẽ, làm bẩn thanh danh của người, ta là học đồ của người, nghĩ ra cách này chẳng khác gì gián hại người rồi. Thật không nên a!”

Mặc Tự Ngôn vỗ bàn kiên quyết nói:” Thanh danh trong mắt ta vốn là hư ảo, làm sao có thể sánh bằng mạng sống thật sự của trăm họ chứ? Yên Nhi cứ nói, chỉ cần có một cơ hội ta cũng quyết tâm thực hiện.”

Nhìn thấy cá đã mắc câu, Nhược Yên biết mình không nên nóng vội, nên đứng lên nói:” Thôi người để ta suy nghĩ ít hôm, sau đó sẽ nói với người, còn việc làm hay không để người tự quyết định. Sur phó, Yên Nhi cáo từ trước.”

Nói xong đứng lên bước ra ngoài, bỏ một mình Mặc Tự Ngôn nhìn trang sách vừa viết trăm mặc suy nghĩ. Một lúc sau như đã quyết định cái gì đó, y ngồi xuống viết tiếp những việc cần làm lên sách. Thăm nghĩ đợi Nhược Yên hiến kế xong sẽ thực hiện bằng bất cứ giá nào.

Mặc công tử thẳng thắn chính trực, tài hoa hơn người lại không biết được rằng, hần vừa giao chuyện trọng đại của đời mình cho một tên gian thương, đội lớp học đồ đáng tin cậy của mình. Sau này đừng nói đến việc hần có muốn hối hận hay không, bởi vì có người làm cho hần không còn cơ hội để hối hận nữa!

Nhưng ông trời có mắt, tên gian thương kia cũng không thể yên ổn được lâu, bởi vì hần cũng sẽ bị “khắc tinh” của mình chộp được.

Vừa tung tăng bước ra khỏi Trúc Viên, vừa nghĩ về việc đã hứa với hoàng đế hồ ly, bây giờ có cơ hội thực hiện rồi, nàng không để ý phía trước lại đâm đầu vào một người, Nhược Yên ngược mắt lên nhìn thấy Triệu Doãn, liền nói thầm trong lòng. Không ổn! Sao hần trở về nhanh vậy? Nàng lại cảm giác được tim của mình “vận động quá sức” nữa rồi.

Triệu Doãn thấy nàng lao đảo nhanh chóng đưa tay đỡ lấy nàng, xoa xoa đầu nàng nói:” Khi nàng di chuyển sao hai mắt không để nhìn đường? Cứ đụng đầu hoài như thế sớm thành ngọc tử mất.”

Nhược Yên chỉ đỏ mặt tránh né ánh mắt hần, không biết nên nói gì, thật ra bản thân nàng luôn nghĩ chuyện yêu đương hôn hít chỉ là bình thường, lúc nàng xem trên truyền hình cũng không hề thấy gì đáng để ngại, nhưng chẳng hiểu sao khi vừa nhìn thấy Triệu Doãn, trong đầu nàng lại bắt đầu phát lại hình ảnh quay chậm khi sáng, lúc hần mắt không chế ôm hôn nàng, da thịt kề nhau không mảnh vải. Mặt nàng bắt đầu nóng lên theo phương hướng tự thiêu. (hp: haha hiệu ứng cô dâu 8 tuổi ngay cảnh h, chết ta mất)

Nhìn gương mặt đang trắng nõn của nàng thay đổi biểu cảm xanh xạch, từ trắng chuyển sang hồng, từ hồng lan sang đỏ, rồi cuối cùng tím rím. Triệu Doãn thật muốn cười ra tiếng, nhưng ở đây không có cái chắn nào, chỉ sợ nàng ngượng quá chui xuống hồ sen mất. Nên hần gắng nhịn cũng thật vất vả.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Phụ Trách

Triệu Doãn nhìn tiểu nha đầu đứng chưa tới ngực mình, còn đang cố gắng cúi đầu càng thấp càng tốt này. Trong lòng yêu thương không thôi. Cánh tay to lớn của hần dang ra ôm lấy Nhược Yên vào lòng ôn nhu nói:” Qua đình ngồi một lát, ta có việc muốn nói với nàng.”

Nhược Yên nhu thuận theo hần bước qua mái đình ngồi xuống.

Cuối mùa thu, dù giữa trưa nhưng có những cơn gió thổi qua hồ sen, làm không khí trong mái đình mát mẻ vô cùng.

Triệu Doãn cùng Nhược Yên vừa ngồi xuống, Niên lão chẳng biết từ đâu xuất hiện, cho người đem trà thơm, bánh ngọt và mứt quả dọn lên bàn, xong đuổi mọi người lui xuống hết.

Đợi một lúc lâu, Nhược Yên cũng chưa thấy Triệu Doãn lên tiếng, hần chỉ im lặng rót cho nàng một ly trà, Nhược Yên cũng không khách khí, đưa tay nhận lấy rồi cầm một miếng mứt đào vừa ăn vừa nhìn hần hỏi:” Chẳng có chuyện gì muốn nói với ta vậy? Có manh mối bọn áo đen sao?”

Nghe Nhược Yên hỏi hần cũng không vội trả lời, nhấp nháp xong ly trà, Triệu Doãn mới từ tốn đáp:” Không! Ta chỉ muốn nói với nàng chuyện của chúng ta.”

Tim Nhực Yên như nhảy lên một nhịp, nhưng cố làm ra vẻ trầm tĩnh, nhỏ giọng nói:” Ta và chàng có chuyện gì để nói chứ.”

Triệu Doãn vẫn tỉnh bơ, dùng giọng điệu như bàn về chuyện thời tiết hôm nay thế nào nói:” Ta lại nghĩ khác, dù sao nàng cũng đã thật sự mười sáu tuổi, ta với nàng vốn nam nữ khác biệt, lúc cơ thể nàng còn bé thì không nói gì, đằng này... vẫn phải nói rõ về vấn đề trách nhiệm mới tốt.”

Nhực Yên nghĩ hần vì chuyện sáng nay nên đòi chịu trách nhiệm với nàng, nàng mới không cần đấy! Liền lớn tiếng phản đối:” Ta không cần chàng chịu trách nhiệm với ta!”

Triệu Doãn nhìn Nhực Yên một lúc, tỏ vẻ ngạc nhiên nói:” Ta nói sẽ chịu trách nhiệm với nàng bao giờ? Ý ta là, nàng đã thấy hết cơ thể ta, lại còn sờ mó khắp nơi, ta đang muốn Nhực Nhi phụ trách với ta mới phải a!”

Nghe Triệu Doãn cường từ đoạt lý, mặt Nhực Yên không biết do thẹn hay giận mà đỏ lên, lập tức quát:” Chàng có phải nam nhân không? Ai lại đi bắt nữ nhân chịu trách nhiệm chứ? Người nên phụ trách không phải là chàng sao? Huống hồ hoàn toàn do chàng chủ động mà!”

-“Nhưng rõ ràng do nàng quyến rũ buộc ta chủ động, lại còn hợp tác rất tốt mà. Hơn hai mươi hai năm ta chưa từng bị ai tiếp cận, nay bị một mình nàng nhìn thấy hết, không bắt nàng phụ trách thì bắt ai bây giờ?” Triệu Doãn mặt không đổi sắc nói.(HP: Ta muốn phụ trách! Hãy để ta phụ trách!!! ing~)

Không hiểu sao hôm nay miệng mồm hần nhanh nhẹn như thế, Nhực Yên không biết đối đáp thế nào, liền đập tay lên bàn dứt khoát nói:” Ta không cần biết, ai chủ động thì bắt người đó phụ trách, tóm lại không phải ta!”

Cứ tưởng Triệu Doãn sẽ dùng lý do gì để đối phó nàng, ngờ đâu hần chỉ ngồi ngẫm nghĩ một chút, sau đó mỉm cười nói:” Cũng được!”

Đầu óc Nhực Yên bỗng trở chậm chạp, nghi hoặc hỏi lại:” Cũng được cái gì?”

Triệu Doãn nở nụ cười đắc ý, ôm lấy Nhực Yên đang thử người đặt lên đùi mình, cúi đầu hôn nhẹ lên môi nàng nói:” Chẳng phải Nhực Nhi nói ai chủ động thì để người đó chịu trách nhiệm sao? Ta liền theo ý nàng.”

Mất một lúc Nhực Yên mới hiểu được mình bị tính kế, nhìn lại thấy mình đang bị hần ôm trong lòng, nàng thẹn quá hóa giận, đánh lên ngực hần mắng:” Chàng thật vô sỉ, chuyện như vậy cũng gài bẫy ta! Để người ta biết đường đường là Thành Vương gia lại đi bắt nạt một tiểu cô nương, người ta sẽ cười thúi mũi chàng!”

Bị bàn tay nhỏ nhắn của nàng vỗ lên ngực mình, không đau, không ngứa, chỉ làm hần càng thêm hưởng thụ khi nàng làm nũng với mình. Triệu Doãn ôm chặt nàng vào lòng, vỗ nhẹ lưng nàng ôn nhu nói:” Ta quan tâm người ngoài làm gì, ta chỉ quan tâm nàng nghĩ gì thôi! Ta đã cho nàng hai lựa chọn, nàng chọn rồi sau này không được hối hận.”

-“Hai lựa chọn nào? Sao ta không biết?” Nhực Yên cảm thấy đầu óc mình dạo này thật chậm lục, nàng không nhớ được bây giờ mình có lựa chọn gì hay không. Nên ngạc nhiên nhìn hần hỏi.

-“Lựa chọn thứ nhất nàng phải chịu trách nhiệm với ta! Thứ hai là ta chịu trách nhiệm với nàng, mới vừa rồi nàng vừa chọn xong, giờ có muốn trốn cũng không còn kịp nữa!”

-“Vậy cũng tính là hai lựa chọn à? Có khác gì nhau chứ?” Nhực Yên ngược nhìn gương mặt anh tuấn đường hoàng của hần, rồi thờ dãi bất lực thốt lên:” Triệu Doãn a! Âm hiểm, vô sỉ cũng có thể công khai như vậy sao? Ta thật không phải đối thủ của chàng mà!”

Nhìn biểu tình khoa trương của nàng, hần bật cười nói:” Nàng đừng lo, không phải đối thủ cũng không sao, ta với nàng cùng phe là được!”

Nhực Yên thật hết cách với hần, trong lòng thầm ngọt ngào. Nói không nói lại. “Làm” cũng không “làm” lại hần. Chịu thôi! Nàng nhớ khi ở hiện đại, có đọc ở đâu đó một câu rằng: Nếu bị cưỡng bức mà không chống cự được, thì nên nằm im tận hưởng! Huống chi hần dù bá đạo nhưng rất dịu dàng, vậy thì lấy lý do gì để mà kháng cự chứ.

Hai người đang nói chuyện trong đình, không khí đang bị mùi đường mật ngọt ngào bao phủ, chợt nghe tiếng ho khê từ bên ngoài vọng vào. Nhực Yên hoảng hồn nhảy từ trên đùi Triệu Doãn xuống. Ngồi xuống ghế bên cạnh, bưng lấy ly trà uống vội vàng, đầu cúi thật thấp, từ phía ngoài nhìn vào dễ tưởng rằng nàng úp mặt vào trong ly trà tự sát! =.=”

Triệu Doãn đưa mắt nhìn thấy Niên lão đứng bên ngoài cúi đầu, dáng vẻ như “ta không nhìn thấy gì”, liền lên tiếng hỏi:” Có chuyện gì?”

-“Bẩm vương gia! Lục Yên Nhi, nhị tiểu thư của Lục phủ muốn cầu kiến, xin phép được thăm hỏi công tử Trần Thanh Ảnh. Nàng ta nói đã lâu không được gặp, từng cho người đến hỏi thăm thì biết công tử không khỏe nên đã lo lắng, liền muốn đến thăm.” Niên lão nhanh chóng báo lại.

Cau mày, suy nghĩ một lúc, Triệu Doãn nói:” Cho người báo qua cho Trần Thanh Ảnh chuẩn bị, bốn vương ra gặp nàng ta một chút, sẽ để nàng ta vào gặp hần.”

-“Dạ vương gia!” Niên lão nhanh chóng rời đi.

Triệu Doãn cũng không vội ra gặp Lục Yên Nhi giả mạo, mà trầm giọng gọi:” A Nhất!”

Không biết từ đâu nhảy ra một người, toàn thân bị kín, y phục màu xám, trên tay cầm đoản kiếm cúi đầu chờ lệnh.

-“ Cho người theo dõi nàng ta chặt chẽ, xem thử mục đích nàng ta đến đây có đúng là gặp Trần Thanh Ảnh hay không. Lưu ý mọi động tĩnh, Trần Thanh Ảnh từng cảnh báo nàng ta có võ công. Các người cẩn thận hành động.” Triệu Doãn phân phó.

Người áo xám vẫn không nói tiếng nào, chỉ cúi đầu chào Triệu Doãn rồi phi thân rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Động Tĩnh Biên Thành

Trong mái đình hiện tại chỉ còn hai người, Triệu Doãn mới quay qua nhìn Nhượng Yên hỏi:” Nàng có muốn đi xem thử người đã giả mạo mình là ai không?”

Nhượng Yên ngay lập tức lắc đầu từ chối:” Ta không đi, tò mò có thể giết chết một con mèo. Ai cũng biết trong phủ chàng trước kia chưa từng có nữ nhân, chỉ duy nhất một mình ta là nghĩa nữ của chàng. Bọn chúng hiện vẫn nghĩ ta là một tiểu oa nhi năm, sáu tuổi. Sự an toàn của ta tăng lên không ít. Nếu bây giờ chàng dắt ta theo, chẳng may để lộ sơ hở gì cho nàng ta phát hiện thì không đáng. Ta thà về phòng nghỉ ngơi để chiêu luyện khinh công còn hơn.”

Nghe Nhượng Yên nói xong Triệu Doãn cũng gật đầu đồng ý nói:” Cũng tốt! Nàng về nghỉ ngơi đi, mọi chuyện bên ngoài không cần để ý nữa. Xong việc ta đến tìm nàng.”

Nhượng Yên vừa bước ra khỏi đình, bỗng nhiên quay lại, bất an nhìn Triệu Doãn nói:” Ta nghe nói nàng ấy là một mỹ nhân tuyệt sắc, chàng nhìn một chút cũng không sao, ta sẽ không để ý, nhưng nếu chàng nhìn nàng ta quá lâu, thì đêm nay cứ về phòng mình mà ngủ, đừng đến tìm ta!”

Nói xong không đợi Triệu Doãn nói gì thêm, liền bước chân rời khỏi.

Triệu Doãn còn đang ngẩn người vì nàng chợt quăng một hủ giấm rồi chạy mất, sau đó môi hắn cong lên một nụ cười, thầm nghĩ. Chưa gì mùi giấm chua đã nồng như thế, lại còn cổ tỏ ra rộng lượng, nếu hắn thật sự nhìn nàng ta lâu, biết đâu chừng Nhượng Nhi của hắn sẽ cho cả vương phủ chìm trong giấm mất.

Bước vào tiền sảnh, đã thấy một giai nhân ăn mặc y phục sang trọng nhã nhặn màu thiên thanh, sau lưng mang theo hai nha hoàn cung kính đứng lên hành lễ. Khác hẳn Liễu Lan Nhiên về sự phô trương đầu tóc châu ngọc, Lục Yên Nhi trước mắt chỉ chăm chút đơn giản nhưng lại không kém phần cao quý vốn có của thiên kim nhà quan. Trong lòng Triệu Doãn nghĩ hoặc, vì hắn rõ hơn ai hết nàng ta không phải Lục Yên Nhi thật sự, vậy phải một tổ chức như thế nào có thể huấn luyện ra một thiên kim có tri thức, hiểu lễ nghĩa và quan trọng nhất là có võ công?

Lục Yên Nhi vẫn cúi đầu khi Triệu Doãn quan sát nàng, không bàn tới nhan sắc chỉ cần thái độ bình thản này cũng đủ khiến Triệu Doãn phải lưu tâm đề chừng. Hắn cũng bắt đầu hiểu vì sao Trần Thanh Ảnh tiếp cận nàng ta mấy tháng trời nhưng vẫn không điều tra được lai lịch thật sự của ả từ đâu đến. Tâm địa người này quả thật khó lường.

Đánh giá nàng ta một lúc, Triệu Doãn chợt nhớ đến hủ giấm nhỏ nhà mình, liền quay người bước đến ghế chủ ngồi xuống, thầm quyết định trong lòng rằng: Họa đến tìm ai thì để người đó giải quyết, hắn quan tâm quá nhiều mất công Nhượng Nhi nhà hắn hiểu lầm, thì mùa đông năm nay hắn không có lò sưởi ấm áp để ngủ rồi. Trần Thanh Ảnh, bốn vương sẽ ghi nhớ cho sự khó nhọc này của người.

Sau khi hắn quyết định một cách vô trách nhiệm đẩy mọi thứ cho Trần Thanh Ảnh xong, mới mở miệng nói:” Lục tiểu thư, à không đúng, nên gọi là Huệ An quận chúa mới phải! Bốn vương và Trần Thanh Ảnh cũng xem như quen biết từ nhỏ, thật không muốn nhìn thấy sức khỏe hắn không tốt như vậy, nếu quận chúa lo lắng thì cứ nói một tiếng, bốn vương sẽ cho người sắp xếp để người ở lại vương phủ, tiện bề chăm sóc. Không biết ý quận chúa thế nào?”

Lục Yên Nhi nghe được Triệu Doãn dễ dàng đồng ý nàng cho nàng vào vương phủ, cũng sửng sốt một chút, liền nhanh chóng lấy lại tinh thần cúi đầu hành lễ nói:” Đa tạ vương gia thông hiểu, gia môn thần nữ bất hạnh không còn ai, chỉ có mỗi Trần Thanh Ảnh là nghĩa huynh nhưng vốn thân như huynh muội ruột, nghe huynh ấy sức khỏe không tốt liền muốn vào thăm, chỉ sợ phiền toái vương gia. Nay nhận được ân tình này, thần nữ muôn vàn cảm tạ.”

Ngôn hành, cử chỉ đúng mực, hợp tình hợp lý. Nếu Triệu Doãn là người ngoài, hắn thật không thể tin đây chỉ là con cò dùng để dẫn dụ Nhượng Nhi của hắn xuất hiện. Hay là hắn đã đánh giá thấp mục đích của bọn họ?

Dù nghĩ hoặc trong lòng nhưng bề ngoài Triệu Doãn vẫn như thái sơn bất động, hữu lễ đáp lời:” Quận chúa quá lời, bốn vương sẽ lập tức để Niên lão dẫn người qua viện gặp Trần Thanh Ảnh, mời!”

Niên lão từ bên ngoài ra dấu thỉnh, Lục Yên Nhi phúc thân hành lễ rồi đi theo Niên lão rời khỏi tiền sảnh.

Triệu Doãn còn chưa kịp đứng lên, đã nghe có tiếng người ồn ào phía ngoài. Đưa mắt nhìn một tiểu thái giám đang nửa đi nửa chạy vào, nhanh chóng quỳ xuống dâng lên cho Triệu Doãn một thư tín, phía trên có ấn ký của hoàng đế Triệu Huân.

Trong thư chỉ ngắn gọn vài chữ “ Biên cương có biến, Lưu tướng quân đưa tin mật về, chờ đệ vào cung cùng bàn bạc.” Nhận ra nét chữ khải quen thuộc

của Triệu Huân, Triệu Doãn nhanh chóng phân phó ám vệ và Ngân long thống lĩnh canh gác chặt chẽ Thành Vương Phủ, đừng để sự kiện mấy tháng trước diễn lại lần nữa, gây nguy hiểm cho Nhượng Yên. Sau đó theo chân tiểu thái giám vào cung điện thánh.

Qua nửa canh giờ, Triệu Doãn vừa đến thư phòng của Hoàng Đế, La công công sớm chờ sẵn ngoài cửa, lập tức mời hán vào.

Phía sau thư án chất cao như núi, Triệu Huân không rảnh đứng lên chỉ mở miệng chào đón nói:”Đệ nhanh vào đây, đọc hết các mật hàm trên bàn rồi sẽ hiểu.”

Nói xong để yên Triệu Doãn đọc hết tình hình biên cảnh báo về, Triệu Huân tranh thủ thời gian duyệt cho xong một mớ tấu chương về quân lương, bổ sung binh khí, nhân lực và ngựa tốt, xem xét lại quốc khố cùng các khoản cần chi, thậm chí các đề án dự phòng cho chiến tranh cũng chất cao như núi.

Hơn mấy trăm mật hàm từ các nơi gửi về, Triệu Huân đã đọc rồi chọn sẵn những tin liên quan chiến sự vùng biên cảnh của Định Hưng Quốc và Mộc Xa Quốc cho Triệu Doãn tham khảo.

Xâu chuỗi các mật hàm cho thấy, gần một tháng nay, Mộc Xa Quốc tăng cường hơn mười vạn quân đóng ở biên giới hai nước, trong thành cũng bắt đầu chèn ép thương nhân của Định Hưng Quốc qua biên giới thông thương, gần đây nhất là họ đã lệnh thương nhân nước họ không được buôn bán hàng hóa vào Định Hưng Quốc nữa.

Nếu so sánh về sự giàu có, thì Định Hưng Quốc dân tình quốc thổ tương đối màu mỡ, giàu có hơn, những lương thực thiết yếu như gạo, lúa, ngô, khoai, và động vật được nuôi, trồng rộng rãi. Nhưng Mộc Xa Quốc gần biển, nên những mặt hàng quý giá như Ngọc Trai, Bào Ngư, Huyết Hải Sâm, cá quý hiếm cùng hương liệu phong phú hơn Định Hưng Quốc nhiều.

Giá trị nhưng không có nghĩa là cần thiết, mấy trăm năm nay bọn họ chưa từng công khai giao chiến với Định Hưng Quốc lần nào, vì một phần ba lương thực của Mộc Xa Quốc phụ thuộc vào Định Hưng Quốc bán qua, lần này đã xảy ra chuyện gì khiến bọn họ liều lĩnh khơi mào chiến tranh như thế?

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Biến Sự

Xem xong các mật hàm, Triệu Doãn nhìn Triệu Huân đang giải quyết mớ tấu chương khẩn trong ngày, một lúc sau mới mở lời:”Hoàng huynh nghĩ lần này bọn họ có đánh thật hay không?”

Triệu Huân ngần cũng không thêm ngần đầu, mắt vẫn xem, tay vẫn ghi duyệt mớ tấu chương một cách nhanh chóng, giọng điệu không kiên nhẫn cất lên:”Trẫm không nghĩ bọn họ rảnh rỗi đến mức đem mười vạn quân đưa ra biên giới cho đi dạo một vòng rồi trở về! Mặt khác, lại chèn ép thông thương giữa hai nước gây mất hòa khí, dù chưa biết lý do là gì, nhưng chắc chắn họ sẽ khai chiến nhanh thôi.”

-“Theo đệ biết, Hoàng Đế của Mộc Xa Quốc là Ung Di Hàn đã hơn năm mươi tuổi, dù không quá xuất sắc trong lĩnh vực chinh chiến hay rèn binh, nhưng lại là người được muôn dân kính trọng vì tính nhân ái, mở rộng thông thương, trao đổi hàng hóa lương thực dự trữ, để phòng khi hạn hán thiên tai, cứu trợ con dân đói nghèo khắp nơi, làm cho Đế Quốc Mộc Xa hưng thịnh nhất mấy trăm năm qua. Nay lại xảy ra tình trạng hoàn toàn trái ngược như thế, đúng là làm chúng ta không thể nào giải thích được.” Triệu Doãn điềm đạm nói.

Triệu Huân chấm nét mực cuối cùng trên sớ tấu chương xong. Liên vút qua một bên cho khô mực, mới ngẩng lên nhìn đệ đệ nhà mình, trầm ngâm suy nghĩ một lúc mới thông thả nói:”Trong gia đình đế vương, dù nhân ái thế nào cũng không tránh khỏi tranh dành quyền lực, Ung Di Hàn có tám hoàng tử, mười lăm công chúa. Gia thế các phi tần lại quyền lực vững mạnh, Thái Tử Mộc Xa Quốc năm nay cũng đã gần ba mươi, là người con thứ ba của Hoàng Đế, ở nước họ ai thế lực mạnh, thông minh, làm vừa lòng Đế Vương thì được lập thành Thái Tử, không nhất định là con trưởng.

Nên quyền lực trong triều, cho đến ngày nào chưa lập tân đế thì chưa thể ổn định cục diện. Trẫm đoán thời điểm này có thể Hoàng Đế đã bị một trong những người con của mình thao túng rồi.”

Triệu Doãn cảm lấy bản đồ đã từng cho người vẽ lại khi thâm nhập Mộc Xa Quốc trải ra bàn, tỉ mỉ xem xét. Mộc Xa Quốc có tổng hai mươi sáu thành, năm đô, mỗi đô cai quản năm thành trị riêng lẻ, chỉ có kinh đô Hàm Tĩnh là cai trị sáu thành. Các thành trị lớn nhỏ khác nhau, đại đa số những nơi hiểm yếu của Mộc Xa Quốc đều là những thành lớn để ngăn phòng chiến sự.

Giáp ranh với biên cảnh của Định Hưng Quốc là Lăng Châu thành, kiến trúc kiên cố và rộng lớn, đừng nói đóng mười vạn quân, dù tăng lên gấp năm lần cũng thừa sức chứa.

Trong lúc Triệu Doãn nghiên cứu bản đồ, Hoàng Đế Triệu Huân ra hiệu cho La công công bước vào, kêu hán sắp xếp lại tấu chương đã khô mực, phân phó đưa cho những người có phận sự đi làm. Sau đó quay qua nhìn Triệu Doãn nói:”Trẫm muốn đệ biết tin này sớm, là có việc muốn đệ đệ âm thầm làm, khi dấu hiệu cho thấy chiến sự sắp xảy ra, trẫm đã cho người kiểm kê kỹ lại quốc khố và sưu thuế, thì phát hiện một lỗ hổng gây thất thoát không nhỏ, quan viên trên dưới khi biết lại không báo, mà âm thầm giấu giếm để chia chát cho nhau. Vốn muốn lời hết bọn họ ra trẫm lập quyết, nhưng lại điều tra được sau lưng có một thế lực lớn giật dây, ảnh hưởng không nhỏ đến mọi bộ phận quan chức trong triều.

Bên ngoài có Mộc Xa Quốc rình rập, bên trong lại bị tham nhũng hoành hành, trong lòng Định Hưng Quốc lại xuất hiện vết tích của tổ chức Hắc Ưng xuất hiện, nếu không ngăn chặn kịp thời, e hậu quả khôn lường.”

Triệu Huân nói xong, cầm một cuộn thánh chỉ đã sớm chuẩn bị đưa cho Triệu Doãn nói:” Đây là thánh chỉ chứng minh thẩm đề đệ toàn quyền giải quyết chuyện này, dù người bị điều tra được có thân phận địa vị gì cũng không cần biết, trăm hết cả nhà cho bá quan làm gương!”

Mặc dù từ lúc thượng triều Triệu Doãn ít khi hành lễ quân thần với Triệu Huân, nhưng đây là thánh chỉ, chứng minh cho hoàng quyền tối thượng, nên Triệu Doãn lập tức quỳ xuống, cúi đầu tạ ơn rồi nhận lấy.

Khi đứng lên, Triệu Doãn mới mở miệng hỏi:” Vì sao hoàng huynh lại đề đệ điều tra việc này, chẳng phải khoa cử vừa qua huynh thu được không ít nhân tài hay sao? Có gì không trọng dụng?”

Triệu Huân vừa giải quyết xong tất cả sự vụ quan trọng hôm nay, tranh thủ thời gian thánh thoi uống ly trà đáp:” Không phải ai đậu khoa cử cũng là nhân tài, cũng không phải nhân tài nào cũng có thể tin được. Ta giao cho đệ vì có hai nguyên do, một là đệ là người duy nhất ta tin tưởng, trong tay đệ vừa có nhân lực và thực lực để làm. Ta tuyệt đối an tâm!

Nhưng nguyên do thứ hai quan trọng hơn, ta vừa nghe báo là công lực của Yên Nhi tiến bộ không ít, nên thân thể đã trở thành tiểu mỹ nhân xinh xắn, mỹ miều. Mà hai người cứ sáng tối chung đụng đốt lửa như thế, lại không có chỗ đập, nín nhịn nhiều không tốt cho sức khỏe của đệ. Ta chỉ có thể tách hai người ra bằng cách tạo công việc cho đệ bận rộn một chút, tránh kìm nén dục hỏa đốt người. Đệ phải hiểu nỗi khổ tâm của huynh a!”

Nói xong hắn chậm rãi nhắm nháp ly trà thơm, tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng nhất quyết không nhận là bản thân mình ghen tỵ, cách vài ngày hắn khó khăn lắm mới giành được chút thời gian ra khỏi cung để thăm Mặc Tự Ngôn, gặp được cũng chỉ tán gẫu vài câu rồi trở về, trong khi đó lúc nào cũng nhìn thấy đệ đệ hắn và Yên Nhi luôn dính nhau như sam thể kia thì sao hắn không bức cho được. Hừ!

Triệu Doãn tức muốn xì khói nhìn người trước mặt mình, thật muốn đập hắn một trận cho hắn nhớ đòn, bỏ thói làm phiền người khác này. Nhưng chưa kịp phát tác thì nghe một thái giám bên ngoài khẩn cấp cầu kiến.

Triệu Huân nhanh chóng thu hồi vẻ cợt nhả, nghiêm giọng nói:” Cho vào!”

Thái giám vừa bước vào đã quỳ mọp người xuống báo:” Tham kiến hoàng thượng! Bẩm hoàng thượng tiểu Thái tử xảy ra chuyện rồi ạ!”

Triệu Huân ngay lập tức đứng lên hỏi:” Không phải giờ này Thái tử phải học ở thái phó viện hay sao? Lý gì lại xảy ra chuyện?”

-“Bẩm...bẩm... hoàng thượng! Không phải Thái tử xảy ra chuyện, mà...mà là các thái phó xảy ra chuyện ạ!” Thái giám bị hoàng đế quát, run run giọng đáp.

Nghe được không phải Thái tử gặp chuyện, Triệu Huân liền bình tĩnh hỏi:” Vậy nói xem tên tiểu tử đó lại gây họa gì rồi?”

-“Dạ! Vừa rồi các thái phó thấy Thái tử học cả ngày mệt nhọc, nên cho người nghỉ ngơi một chút. Ba vị thái phó thì ngồi trong viện uống trà bàn chuyện nên dạy Thái tử tiếp theo là gì. Nhưng không biết Thái tử từ đâu bắt được mấy con chuột, đã cột đuốc thăm lửa vào đuôi bọn chúng rồi thả vào phòng. Nên ... đã...!” Thấy sắc mặt hoàng thượng càng lúc càng đen, thái giám bỗng im bặt, không dám thốt thêm tiếng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Đau Lòng

Triệu Doãn đứng một bên nhìn gương mặt hóa than của Triệu Huân, trong lòng bỗng thấy thật thoải mái, quả nhiên cha nào con nấy, chuyên gây phiền toái cho người khác như nhau.

-“Thanh quan khó quản việc nhà, dù có là hoàng đế cũng không ngoại lệ, tiểu Thái tử còn nhỏ, lại không có mẫu thân bên cạnh, chắc chỉ muốn gây chú ý với phụ hoàng của mình nhiều hơn thôi, hoàng huynh đừng giận quá, thần đệ không làm phiền hoàng huynh trị gia nữa, xin phép cáo lui trước.” Triệu Doãn vỗ khuyên giải xong cũng không đợi Triệu Huân đáp lời, lập tức quay người rời cung.

Triệu Huân vốn muốn làm cho xong mớ tấu chương rồi sẽ cùng Triệu Doãn xuất cung gặp Mặc Tự Ngôn, vì sắp tới sẽ không còn nhiều thời gian xuất cung nữa, ngờ đâu xảy ra việc này. Trên đường đến Thái Phó Viện trong lòng hắn thầm nói: Tiểu tử, ngươi được lắm, để coi qua hôm nay ngươi còn sức để chạy nhảy như thế không!

Về đến vương phủ, thấy Niên Lão ra đón Triệu Doãn liền hỏi:” Nhượng Nhi tập võ xong chưa?”

-“Bẩm vương gia! Tiểu thư vẫn đang tập, ngài nên khuyên nàng nghỉ ngơi một chút, trên người nàng bây giờ đầy những vết bầm do té khi luyện tập khinh công, lão nô đã nhờ Lạc Phong canh chừng rồi, nếu có gì nguy hiểm liền ra tay ngăn lại a.” Niên lão đau khổ tố giác.

Luận về cứng đầu và cố chấp của nàng, Triệu Doãn sớm lãnh giáo qua, nên nhanh chóng đi đến sân tập nhỏ. Hắn biết tính nàng kiên cường, một khi quyết định dù có đâm đầu vào đá cũng không ngần ngại mà luyện tập, nếu không phải bị đám hắc y nhân truy đuổi, cứ để nàng quy ẩn núi rừng. Đám chùng nàng sẽ liều mạng mà luyện để trở thành đệ nhất võ lâm lâm.

Vừa đến sân tập nhỏ, tìm Triệu Doãn liền thót lại, lập tức phi thân nhảy qua giàn cọc gỗ, nhanh chóng đỡ lấy bóng dáng nhỏ bé đang rơi tự do xuống đất! Ôm lấy Nhục Yên vào lòng, hắn gầm lên hỏi: "Nàng đây là muốn làm gì? Muốn tự sát sao không bật cao thêm một chút nữa? Thế này rơi xuống bất quá chỉ bị thương tật thôi! Nàng hiểu không!!!"

Vốn Nhục Yên đang vận công để phóng qua giàn cọc gỗ, nhưng nàng dụng lực hơi lớn nên cú nhảy xa hơn dự tính, chưa kịp đề khí tiếp đất thì bị hắn ôm vào lòng. Đang muốn vui mừng vì không bị té đau lại nghe hắn quát, lần đầu tiên nàng thấy Triệu Doãn hung dữ với mình như thế, vừa hết hồn vừa ỷ khuất, cắn chặt môi nhỏ, đôi mắt to tròn trong veo như nước nhìn hắn, hai hàng nước mắt rơi là chảy.

Triệu Doãn vì lo lắng quá mức nên nổi giận to tiếng với nàng, hắn chỉ mới quát nàng một câu, không ngờ nàng lại khóc như mưa, nhìn nàng không dám nói tiếng nào chỉ im lặng rót nước mắt, cái mũi đỏ lên do nàng thút thít, làm cho hắn đang tức giận lại cảm thấy đau lòng. gương mặt đang nghiêm nghị của hắn lập tức bị vỡ ra, nửa muốn dỗ dành nàng, nửa lại lúng túng không biết nên dỗ thế nào.

Nhục Yên càng khóc càng dữ dội, Triệu Doãn liền đầu hàng, bàn tay to lớn bối rối lau nước mắt cho nàng, hết sức dịu dàng nói: "Được rồi... được rồi... là ta sai, đừng khóc nữa, ta chỉ lo lắng cho nàng quá mức nên hơi nóng nảy. Nhục Nhi... đừng khóc nữa... được không... hả?"

Hắn khẽ ôm nàng vào lòng, nhìn thấy Niệm lão, Lạc Phong và đám hộ vệ mang trên mặt biểu tình kinh ngạc, liền phát tay bảo họ lui. Vì nếu nàng không nín hắt lại đánh phải năn nỉ nàng tiếp, để thuộc hạ trong thấy cũng quá mất mặt! =.=

Được hắn ôm trong lòng, Nhục Yên khóc một hồi mới từ từ bình tĩnh lại, thật ra hắn cũng không nói gì quá đáng, chỉ là nàng đang cố hết sức, dùng hết toàn lực để luyện tập, đang lúc tinh thần, thể xác đều mệt mỏi lại bị hắn quát. Nên mới đem hết ỷ khuất trong lòng khóc ra nhiều như thế. Và lại tâm tình con người cũng rất lạ, khi không có ai quan tâm mình, dù đau đơn hay mệt mỏi hơn cũng sẽ không bao giờ khóc. Nhưng càng được dỗ dành lại càng khóc nhiều hơn! Vì biết chắc chắn sẽ có người an ủi.

Triệu Doãn thấy cuối cùng Nhục Yên cũng đã thôi khóc, thăm thò phào một hơi, lấy khăn trong người lau tạm mặt mũi nàng, nhưng hắn phát hiện mặt nàng không còn ướt nữa, vì này giờ nàng vui đầu trong ngực hắn, nhân tiện lau hết vào áo hắn rồi, làm y phục trên ngực hắn ướt một mảnh lớn.

Đỡ nàng ngồi xuống ghế đá, thấy nàng dù nín nhưng vẫn còn bị nấc liên hồi, liền rót cho nàng chén nước. Đỗ nàng uống xong hắn mới nói: "Không phải ta bảo nàng từ từ luyện hay sao? Bây giờ dù có cả một đội quân cũng không thể vào đây gây thương tổn cho nàng được, vì cái gì lại gấp gáp như thế chứ?"

Nhục Yên uống xong chén nước, hít sâu vào thở mạnh một hơi mới không bị nấc nữa, liền trả lời hắn: "Ta không có cố ý, vì thấy thời gian này cũng rảnh, nên luyện nhiều một chút thôi. Lúc này là do ta chưa có kinh nghiệm đề khí để điều khiển khinh công, lỡ nhảy hơi xa tầm một chút, dù không có chàng cũng có Lạc Phong, hắn vẫn cứu ta kịp mà."

- "Nhưng ta lo lắng! Lỡ ta về muộn một chút, lỡ Lạc Phong phản ứng chậm một chút, còn nàng thì lỡ nhảy cao một chút, vậy chẳng phải bị thương nặng hay sao?" Triệu Doãn nhăn nhó nói.

- "Ồ đâu ra nhiều 'lỡ' như chàng nói vậy chứ! Bây giờ ta vẫn không sao mà." Nhục Yên thấy hắn lo lắng vậy, cũng tìm lời trấn an nói.

Đưa mắt quan sát toàn thân nàng, kiểm tra một lượt tay chân xem có chỗ nào bị thương nặng hơn không. Sau đó mới yên an lòng một chút, nhưng vẫn chưa yên tâm về thái độ của nàng, nên hắn nói: "Sau này không có ta bên cạnh, tuyệt đối không được học khinh công! Nàng nghe cho rõ đi!"

Nhục Yên đang tính cãi lại, bỗng nghĩ mấy tháng này lúc nào nàng luyện công hắn cũng bên cạnh nhìn, hiếm khi vắng mặt, như vậy có hứa cũng không ảnh hưởng đến luyện tập nhiều, liền gật đầu đồng ý với hắn.

Thấy nàng đồng ý, Triệu Doãn cũng không nói nhiều nữa, liền ôm lấy nàng đứng lên, Nhục Yên thấy hắn đang có ý định bế mình về, liền giẫy giụa đòi xuống nói: "Ta tự đi là được, để mọi người nhìn thấy thật không tốt!"

Triệu Doãn cũng chẳng thèm buông ra chỉ nói: "Đầu gối nàng bị sưng rất to, đi đứng sẽ đau, đừng quấy nữa! Và chúng ta ở chung một phòng lâu như thế rồi, nàng còn sợ bị người khác nhìn thấy ta bế nàng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Tự Tạo Nghiệp Không Thể Sống!

Nhục Yên không trả lời câu hỏi ba phần trên đùa, bảy phần thân nhiên của Triệu Doãn, chỉ lẳng lẳng dựa đầu vào vai hắn, để yên hắn ôm nàng về Thanh Thủy Hiên. Vừa rồi nàng cũng đã hao hết thể lực khi luyện khinh công, giờ lại khóc thêm một trận, đúng là rất mệt mỏi, Nhục Yên thả lỏng tinh thần một lúc đã ngủ gục trên bờ vai ấm áp của hắn ngay trên đường về phòng.

Trở về Thanh Thủy Hiền, Triệu Doãn nhìn Nhược Yên dựa vào người mình ngủ gật, biết nàng mệt nhưng hấn không thể cứ thế để nàng lên giường ngủ được. Cơ thể Nhược Yên do va chạm rất nhiều nên hiện lên những vết bầm rất lớn, không ngấm được rất dễ bị tổn thương gân cốt trên người.

Niên lão đã sớm chuẩn bị nước nóng từ lâu, Triệu Doãn bước đến bàn nhỏ bên giường, lấy ra lọ được màu tím, hòa vào thùng nước nóng. Thử nước vừa ấm, rồi cời sạch đồ trên người Nhược Yên xong nhẹ nhàng thả vào nước cho nàng ngấm mình.

Nhìn làn da nàng mới sáng sớm còn trắng mịn như trứng ra mới bóc vỏ, mà giờ lại bị nàng vui đập thê thảm như vậy, hấn thật hối hận để nàng luyện võ.

Nhược Yên chỉ vì hơi mệt nên thiếp đi một chút, giờ cảm giác ấm áp xoa dịu cơn đau nhức trên người, chỉ hừ hừ hai tiếng rồi ngủ tiếp. Mặc cho Triệu Doãn tắm rửa lau người, tận khi thả nàng vào chăn cũng không thêm nhúc nhích. Xoa thuốc cho Nhược Yên xong Triệu Doãn vén chăn đắp kỹ rồi mới mở cửa bước ra ngoài. Hấn cũng cần tắm rửa thay bộ y phục dột bằng vải thượng hạng này đã sớm bị Nhược Yên đem làm đồ lau mũi.

Hơn một canh giờ sau Nhược Yên bị trống bụng mình đánh thức, nàng mới ngồi dậy, cả người ề ề ảm như bị rút hết gân. Xoa xoa cái bụng xẹp lép muốn đứng dậy tìm Niên lão cầu cứu, thì thấy bóng người ngồi bên bàn lớn trong phòng mình. Dụi mắt nhìn kỹ, thấy Triệu Doãn đang xem một mớ văn thư chất cao trên bàn.

Triệu Doãn nghe tiếng động nhìn lại, thấy Nhược Yên đã dậy liền bỏ văn thư xuống, gọi Niên lão dọn thức ăn lên bàn nhỏ bên giường, mới bước đến cầm khăn ướt vắt khô đưa Nhược Yên nói: "Lau mặt cho tỉnh táo rồi ngồi xuống ăn cơm, ta biết nàng chưa ăn gì nên chuẩn bị sẵn chờ nàng ngủ dậy liền ăn."

Niên lão cho người đem thức ăn vào, dọn đầy bàn nhỏ và hai bộ chén đĩa, Nhược Yên mới hỏi Triệu Doãn: "Trề thế này chàng vẫn chưa ăn cơm sao?"

- "Có một số việc khẩn phải giải quyết sớm, ta định phê xong rồi sẽ ăn, vừa đúng lúc nàng thức dậy cùng ăn luôn thế." Triệu Doãn đơn giản nói.

Tuy ngoài miệng hấn nói thế, nhưng Nhược Yên biết chắc chắn hấn vì chờ nàng ngủ dậy cùng nên mới muộn như thế chưa ăn. Giờ phút này Nhược Yên cảm thấy ông trời thật công bằng, kiếp trước lấy đi sức sống, tinh thần, kể cả sinh mệnh của nàng, kiếp này đã để cho nàng gặp được một người nguyện cho nàng mọi thứ mà nàng từng ao ước.

Nhược Yên vẫn ngồi trên giường, vòng tay ôm lấy eo Triệu Doãn khẽ nói: "Đạ tạ chàng!"

Triệu Doãn đưa tay nâng gương mặt nhỏ nhắn của Nhược Yên lên, mỉm cười nói: "Chuẩn bị cho nàng một bữa cơm, nàng cảm động ôm ta một cái, vậy ta tắm rửa, xoa thuốc, thậm chí y phục cũng thay cho nàng, nàng tính làm gì lại cho ta?"

Nghe hấn dài giọng trêu chọc, hai má Nhược Yên chuyển hồng, thẹn thùng liếc xéo hấn một cái nói: "Đậu hủ của ta cũng bị chàng ăn sạch rồi, giờ chàng còn giờ trò vô lại như thế, không biết thẹn sao?"

Triệu Doãn tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó nghiêm nghị nói: "Ta ăn khi nào? Rõ ràng chỉ mới sờ thử chút thôi, có muốn ăn cũng phải đợi nàng lớn một chút mới ăn được!"

So về độ dày của da mặt, Nhược Yên phải bái Triệu Doãn là sư phụ, những chuyện ngược ngùng như thế mà hấn cũng nói một cách đường hoàng nghiêm chỉnh, nàng thật cam bái hạ phong.

Sau mấy lần giao tranh, Nhược Yên hoàn toàn hiểu rõ nàng không cách nào đấu lại hấn, dù tranh luận hay vũ lực! Nên quyết định không thêm đề ý tới hấn nữa, nhảy xuống giường mang giày vào bước đến bàn cơm, ngồi xuống cầm đầu ăn cho hả dạ! Nghĩ thâm trong bụng, chàng chờ đấy! Quân tử trả thù mười năm không muộn. Ta không tin lúc nào chàng cũng bắt nạt được ta! (HP: Quân tử gì thù dai thế =.=""!)

Nhìn nàng bị đập trúng đuôi, khóe môi hấn cong lên một đường hoàn hảo, thông thả bước đến bên bàn ngồi xuống, rót cho nàng chén nước phòng khi nàng ngẹn, rồi mới bắt đầu ăn.

Dùng xong bữa cơm một cách nhanh chóng, Nhược Yên vốn tính theo thói quen kéo Triệu Doãn đi ra ngoài cho tiêu thực đã bị hấn cản lại, điểm ngón tay vào mũi nàng nói: "Trời bắt đầu lập đông rồi, bây giờ lại muộn như thế, nàng ra ngoài lúc này còn không phải để chịu tội hay sao?"

Nhược Yên ngẩn người, nàng quên mất trong trí nhớ của Yên Nhi, mùa đông ở đây lạnh khủng khiếp, bốn mùa phân biệt rõ ràng chứ không như nơi nàng ở kiếp trước chỉ hai mùa mưa, nắng. Liền ngẩn đầu nhìn Triệu Doãn nói: "Nhưng ta mới ngủ dậy, lại vừa mới ăn no, giờ không thể đi ngủ ngay được."

- "Không sao! Ta có cách giúp nàng tiêu thực, nói không chừng chút nữa nàng mệt đến mức một ngón tay cũng động không nổi chứ đừng nói thức." Nói xong vừa nhắc bồng Nhược Yên lên tay mình, môi hấn nhắm chuẩn xác môi nàng hạ xuống. Hương vị trên môi nàng lúc nào cũng ngọt ngào làm hấn phát điên.

Lại một lần nữa Nhược Yên bị hấn tấn công bất ngờ, nhưng nàng không phản kháng như trước nữa, mà chậm chạp ngây ngô đáp lại hấn. Hé miệng cho hấn xâm nhập dễ dàng, còn vòng tay ôm lấy cổ hấn, cho cơ thể ai người dính chặt lấy nhau.

Cảm nhận được nàng đáp lại, môi lưỡi hấn càng ra sức mút mát, cuốn lấy lưỡi nàng, nụ hôn mạnh mẽ càng lúc càng sâu. Đặt nàng nằm trên giường, đưa tay kéo nhẹ một cái, làm trung y trên người nàng dễ dàng rơi xuống. Triệu Doãn rời khỏi môi nàng, vùi đầu vào căn cổ thon nhỏ, hít lấy hương thơm mê người từ nàng phát ra, nụ hôn nhỏ vun trải khắp da thịt Nhược Yên, dần dần xuống sâu hơn, lưỡi hấn lướt qua xương quai xanh, hé môi ngấm lấy đỉnh nhon nhỏ nhắn như nụ hoa đào còn e ấp trước ngực nàng liếm cắn.

Nhược Yên cắn chặt môi cũng không ngăn nổi tiếng rên rỉ của mình. Nhiệt độ trong phòng vốn ấm áp, giờ còn bị hai người đốt lửa đến nỗi trở nên nóng bức, đối lập với khí lạnh bên ngoài. Đang cọ xát dây dưa, chợt Triệu Doãn tung người dậy, biến mất khỏi phòng như một cơn gió. Bỏ lại một mình Nhược Yên cơ thể nhỏ bé trần trụi nằm trên giường. Nàng đưa tay kéo chăn che kín mình từ đầu tới chân. Bên trong chăn, khoe môi câu lên một nụ cười âm hiểm ngấm: Ngày thì ăn đậu hủ của ta! Để xem bây giờ chàng làm sao dập lửa!

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Con Đường Trở Thành Gian Thương

Triệu Doãn rời khỏi phòng hơn nửa canh giờ vẫn không trở lại, Nhược Yên đắp chăn kín người mình chỉ lộ ra mỗi cái đầu, đôi môi sưng đỏ vẫn còn mím cười ngọt ngào vì sự chiến thắng hiểm hoi trong lần giao tranh này, nàng dám hưởng ứng theo hấn vì nàng biết, Triệu Doãn tuyệt đối không làm tổn thương mình, nàng cảm nhận được điều đó kể từ lần đầu tiên thấy hấn.

Quá khuya, Nhược Yên nghĩ Triệu Doãn sẽ không dám qua phòng nàng nữa, nên từ từ thêm thiếp ngủ. Thì cửa phòng mở ra, Triệu Doãn mặc bộ trung y trắng sạch sẽ, tóc còn hơi ẩm bước vào.

Nhìn nàng đã ngủ say, hấn thờ phào nhẹ nhõm, xem ra, hấn phải nên cẩn trọng với khả năng kiểm soát của mình rồi. Nếu không mùa đông này hấn phải tắm nước lạnh dài dài nữa. Nhẹ nhàng vén chăn nằm cạnh nàng, cơ thể hấn mới tắm xong, lại từ ngoài bước vào, sợ làm nàng bị lạnh nên không ôm nàng như mọi khi. Đợi một lúc sau, người ấm dần mới đưa tay kéo nàng vào lòng, cũng không dám sờ mó lung tung nữa, mà nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh kéo chăn phủ kín hai người rồi nhắm mắt ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Nhược Yên tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao, trong phòng cũng chỉ mình nàng, nên Nhược Yên không hề biết đêm qua Triệu Doãn có trở lại phòng ôm nàng ngủ. Chỉ thông thả xếp bằng, bắt đầu luyện công.

Khi Nhược Yên thay y phục chỉnh tề, lúc Niên lão đem điểm tâm lên nàng liền hỏi: “Niên lão gia gia, vương gia không có trong phủ sao?”

– “Vương gia từ sớm đã vào cung, ngài dặn chờ người tỉnh thì đưa điểm tâm cho người dùng trước, đến giờ cơm trưa mới trở về.” Niên lão bật cười vui vẻ đáp, dù lão trong phủ nhiều năm, được nhiều người kính trọng, nhưng lão vẫn nhớ rõ thân phận mình là nô tài, nay Nhược Yên không phải loại người ỷ sủng mà kêu, lại gọi lão hai tiếng gia gia nghe thật mát ruột, gương mặt từ ái đầy nếp nhăn cười tươi rói nói.

Nghe xong Nhược Yên gật gù đầu hiểu rõ, nhớ đêm qua hấn cũng đem một mớ văn thư về phòng giải quyết, sáng nay lại thức sớm thượng triều, chắc công việc trong triều bây giờ bận rộn lắm.

Dùng xong điểm tâm, Nhược Yên chậm rãi thả bộ đến Trúc Viên, vừa vân phân suy nghĩ, Mặc Tự Ngôn bây giờ vốn như cá nằm trên thớt của tên hồ ly kia, nếu bây giờ nàng không bán thì Triệu Huân cũng sẽ dùng quyền lực mà đoạt cho bằng được, giữa bán và mất trắng, tất nhiên nàng biết mình nên chọn cái gì. Và lại, nếu nàng sớm “cổ động tâm lý” cho Mặc Tự Ngôn, không chừng y sẽ dễ dàng tiếp nhận mệnh tâm tình này của hoàng đế hơn, và thêm một phần hấn sẽ có niềm tin “vì muôn dân” mà bỏ đi tự ái nam nhân, để mở rộng trái tim mình.

Thêm một lý do khác phải hành động nhanh chóng, vì theo Mặc Tự Ngôn nói, khoảng bốn đến năm tháng nữa là bắt đầu vào đợt lũ. Không có công tác chuẩn bị từ sớm, thì cũng không khắc phục được thiệt hại so với quá khứ bao nhiêu. Theo Nhược Yên suy đoán cứ vài thập niên, sẽ có một trận lũ lớn như đại hồng thủy đó về là do thời tiết. Dựa vào chu kì quay tự nhiên của trái đất, cứ năm nào mùa đông càng khắc nghiệt, thì cuối mùa xuân bước qua mùa hạ sẽ càng trở nên nóng bức hơn, vùng hay bị lũ phần lớn có núi nhiều, băng tan trên đỉnh chảy xuống làm tăng thêm cường độ chảy của dòng nước xiết gây lũ lụt.

Đứng trước Trúc Viên, Nhược Yên hít sâu vào một cái, chuẩn bị sẵn tâm lý “bán hàng đa cấp” để nói chuyện với sư phó sắp bị bán của mình, rồi bước vào.

Vẫn như mọi lần, dù Nhược Yên đến sớm hay đúng giờ, thậm chí trễ, thì Mặc Tự Ngôn cũng đã ngồi chờ sẵn trong viện mà đọc sách.

Nhược Yên ngồi xuống vị trí quen thuộc, nàng không lật giấy ra luyện chữ như bình thường, mà ngồi yên nhìn Mặc Tự Ngôn.

Cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, Mặc Tự Ngôn hạ quyển sách trên tay xuống hỏi: “Yên Nhi quyết định nói rồi à?”

Nhược Yên kiên định gật đầu, không vòng vo dẫn dắt, trực tiếp ném cho hấn một trái bom nói: “Ta muốn sư phó đi quyền rừ hoàng thượng!”

Quyển sách còn cầm trên tay lập tức rớt xuống cạnh bàn, rơi xuống đất. Trên gương mặt luôn ôn nhu xuất trần, không vương khói lửa nhân gian bỗng nhiên đông cứng, biểu tình phải nói là cực kỳ hoang đường nhỏ giọng hỏi lại: “Câu dẫn...hoàng...thượng?”

Trong thâm tâm Nhược Yên cảm thấy mình đã phạm một tội ác tày trời, làm cho một kiệt tác hoàn mỹ không tùy vết của tạo hóa trở nên căng cứng, có dấu hiệu sắp vỡ nát từng mảnh trên gương mặt thần tiên của Mặc Tự Ngôn.

Nhược Yên nhắm mắt, hít sâu một cái rồi chậm rãi nói: “Thứ nhất, hoàng thượng có một phần ấn tượng đối với người rất tốt. Thứ hai, người không có

quan hàm, lại không xuất đầu lộ diện, không thể hiện tài năng để hoàng thượng đường đường chính chính trọng dụng, chỉ còn cách... ơ... thủ thi bên tai thôi!”

Đầu óc thông tuệ của Mặc Tự Ngôn bỗng nhiên bị đình trệ đột xuất, nghe hết những gì Nhượng Yên nói, nhưng lại có cảm giác không hiểu được chữ nào. Phải mất rất lâu sao hần mới nhắm mắt lại, về mặt bất lực nói:” Làm sao Yên Nhi lại nghĩ cách này thành công? Thiên hạ ai không biết hoàng đế đào hoa thế nào? Và dĩ nhiên cũng chưa ai từng nghe người lại thích nam phong! Chuyện này không thể nào!”

Nhượng Yên xoa xoa đầu, làm đầu óc mình tỉnh táo một chút nói:” Thế nên ta mới cần người cố hết sức tiếp cận hoàng thượng, giành thời gian bên cạnh y một thời gian dài, để y phát sinh tình cảm với người thì mới có cơ hội đưa những kế sách vì muôn dân thiên hạ của người thành sự thật. Người cũng không cần lo quá, trước mắt ta chỉ muốn người làm bằng hữu với hoàng thượng thôi, tranh thủ lòng tin của người là được, dù hoàng thượng không thích nam phong, người cũng có một phần cơ hội thể hiện tài năng của người cho hoàng thượng thấy là được.”

Mặc Tự Ngôn nghe thế cũng cảm thấy đây là cách tốt nhất, hần vừa không cần xuất đầu lộ diện, cũng có thể để hoàng thượng nhìn thấy nhưng quyết sách của mình để giúp đỡ dân tình. Nhưng nghĩ đến một vấn đề, hần liền hỏi Nhượng Yên:” Yên Nhi, tuy cách này khả quan, nhưng làm sao có thể tiếp cận hoàng thượng, trong khi một tháng bất quá y đến vương phủ vài ba lần, còn bản thân ta lại không thể tùy tiện vào cung diện thánh? Thì làm sao có thể trở thành bằng hữu của người được?”

Nghe thế Nhượng Yên mừng thầm, biết rằng kế hoạch đã thành công một nửa, nhưng ngoài miệng vẫn dè dặt nói:” Sắp tới hoàng thượng sẽ đưa thái tử đến phủ Thành Vương cho vương gia dạy võ, lúc đó sẽ thương xuyên tới lui hơn, người muốn gặp thì có gì khó chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Hoàng Thượng Giá Lâm

Quả nhiên tin tức của Nhượng Yên nói với Mặc Tự Ngôn vô cùng chính xác! Chưa đến hai ngày sau, Triệu Huân đã dẫn nhi tử của mình - huyết mạch duy nhất đời này của hoàng gia - Thái tử Triệu Minh An, đến Thành Vương Phủ, để Triệu Doãn dạy thêm võ thuật!

Triệu Minh An năm nay hơn mười tuổi, cũng sớm học những bài quyền cơ bản, nhưng chưa từng luyện chuyên sâu loại võ công nào. Tuy võ công Triệu Huân không thấp, nhưng không thể tự tay ngày ngày dạy dỗ được, nên giao phó cho Triệu Doãn, hần cũng được phúc lợi là xuất cung dễ dàng một chút, mà không bị các quan ngự sử liều chết khuyển can.

Nhượng Yên đang đánh cờ cùng Mặc Tự Ngôn trong Trúc Viên, nghe Niên lão nói hoàng thượng và thái tử giá lâm, lệnh tất cả mọi người ra ngoài hành lễ.

Khẽ đưa mắt nhìn biểu tình của Mặc Tự Ngôn, Nhượng Yên giả vờ đứng đắn nói:” Cơ hội của người đến rồi, ta không thể làm gì hơn nữa! Sư phó, người tự lo liệu cho tốt nhé!”

Nét mặt ôn hòa của Mặc Tự Ngôn thoáng hiện lên tia bối rối, trầm lâm bẩm:” Ta chỉ vì bách tính vùng lũ lụt nên phải tiếp cận người, dù người có biết cũng sẽ hiểu được ta là bất đắc dĩ. Không cầu danh lợi tiền tài, chỉ cầu âm no thiên hạ mà thôi.”

Tự vấn mục đích của mình xong, Mặc Tự Ngôn bước theo Nhượng Yên đến trước cửa Thành Vương Phủ ra mắt hoàng thượng cùng thái tử.

Đến nơi, Nhượng Yên đã thấy một đám hộ vệ, quân sự, gia đình xếp thành hai hàng dài hai bên lối vào, chuẩn bị cung nghênh thánh giá.

Mặc Tự Ngôn cũng bước vào hàng chờ đợi, bỗng một bóng dáng thu hút tầm mắt Nhượng Yên. Một nữ nhân đẹp tình khôi, dịu dàng đứng bên cạnh Trần Thanh Ảnh, từ ánh mắt long lanh mị hoặc, đến bờ môi đỏ mọng mê người, da trắng mịn, như một mỹ nhân từ tranh vẽ bước ra. Đây là lần thứ hai Nhượng Yên được thật sự quan sát gần một mỹ nhân cổ đại, nhưng nàng ta khác hẳn nét đẹp cao ngạo quý phái của Liễu Lan Nhiên, ăn mặc không phô trương lại vô cùng thanh thoát.

Nhượng Yên bỗng nhớ cách đây mấy ngày, Triệu Doãn có để Lục Yên Nhi giả vào phủ chăm sóc Trần Thanh Ảnh, nàng thật khó tin một người khí chất như thế lại đi mạo nhận người khác, còn được xem là thủ đoạn hơn người, đúng thật nếu đánh giá bằng vẻ bề ngoài, thì không thể đoán điều được gì chính xác cả!

Lục Yên Nhi (vì bây giờ nàng ta đang mang danh phận nhị tiểu thư Lục phủ, còn Nhượng Yên thì chưa) cảm giác được tầm mắt một tiểu nha đầu đang quan sát mình, chỉ nhìn lướt một cái rồi không để ý nữa, dờn mắt nhìn người đang đứng trước Nhượng Yên, công tử tài mạo bật nhất kinh thành - Mặc Tự Ngôn, do diện mạo của nàng đã khiến nàng sớm quen với những ánh nhìn từ người khác, chỉ cần không phải ác ý nàng cũng không để ý nhiều. Còn Nhượng Yên bình thường cũng ít sai những thứ rườm rà, hôm nay chỉ mặc bộ y phục màu thiên thanh đơn giản, tóc vén từ hai mái thắc bình cột nhẹ phía sau bằng một sợi dây vải cùng màu thả dài theo suối tóc, nhìn qua chỉ khá ái chứ không có nổi bật gì, lại bước theo sau lưng Mặc Tự Ngôn, có thể Lục Yên Nhi nghĩ nàng là nha hoàn theo bên cạnh hầu hạ Mặc công tử.

Triệu Doãn, Hứa Mạt và Lạc Phong đang chờ xa giá ở ngay cửa, cũng không thấy Nhượng Yên đã hòa vào hàng người sau lưng hần khi nào. Chuyên tâm cung kính chờ đợi.

Trong lòng Nhượng Yên thắc mắc mãi, không hiểu sao Triệu Huân cứ vài ngày là đến vương phủ một lần, cũng đâu có động tĩnh gì, vì sao hôm nay phải nghiêm chỉnh hành lễ lớn như thế chứ?

Thật ra do những lần trước Triệu Huân toàn âm thầm đi phục đến, không thể công khai với mọi người, vừa phiền phức vừa mất thời gian. Nhưng hôm nay hẳn đường đường chính chính đến cửa, vì tin tưởng vào tài đức của Thành Vương nên gửi gắm ái tử duy nhất của mình cho Thành Vương truyền thụ võ học (theo lý lẽ hẳn nói với bá quan là vậy). Không hành lễ trang nghiêm, e rằng về cung hẳn phải đối diện với một tá tấu sớ phàn nàn Thành Vương gia không tôn trọng lễ nghĩa. Thật mệt mỏi a!

Chưa đến một khắc, đoàn người ngựa trang bị giáp vàng, uy phong dẫn đầu đến cửa Thành Vương Phủ rồi ngừng lại. Phía sau hai chiếc xe ngựa sa hoa cũng chậm chậm dừng, lập tức có người đem bệ đỡ đến, rềm xe mở ra, hoàng đế Triệu Huân tao nhã vén vạt áo từ từ bước xuống.

Từ xe ngựa phía sau cũng đã mở ra, Thái tử Triệu Minh An đang bước xuống. Nhượng Yên nhìn thiếu niên cao bằng mình, mặt ngọc mây ngài, trên nét mặt có bốn phần khôn khéo của Triệu Huân, lại mang theo ba phần lạnh nhạt từ Triệu Doãn. Nhưng lại không dấu được nét tinh ranh ở khóe môi mình. Triệu Minh An bước đến bên cạnh Triệu Huân, đứng sau hắn một bước chân, rồi hai người cùng nhau đi vào Thành Vương Phủ.

Ngay lúc bước chân hoàng đế vừa đến cửa, tất cả mọi người đồng loạt quỳ xuống hô:” Hoàng thượng vạn tuế! Vạn vạn tuế! Thái tử thiên tuế! Thiên thiên tuế!”

Ngay cả Triệu Doãn cũng quỳ xuống, Nhượng Yên cũng lúng túng khom người, nhưng chân chưa kịp chạm đất đã nghe Triệu Huân lên tiếng:” Tất cả bình thân! Hoàng đế, không phải trăm cho An nhi đến cầu sư hay sao, lý gì để quỳ lạy chứ!”

Nói xong quay qua nhìn Triệu Minh An một cái, Triệu Minh An liền hiểu ý tiến lên, cung kính chấp tay hành lễ với Triệu Doãn:” Triệu Minh An tham kiến nhị hoàng thúc! Hoàng thúc vạn phúc!”

Triệu Doãn liền đỡ tay hắn nói:” Thái tử khách sáo rồi, cũng đã lâu không gặp, thái tử không cần câu nệ như thế!”

Nhượng Yên quan sát một lúc, trong bụng thầm cảm khái, thì ra trẻ con ở cổ đại trưởng thành sớm như vậy, mới mười tuổi mà hành xử như ông cụ non. Lại còn bị sinh trong hoàng thất, áp lực đúng là không nhỏ.

Qua được phần lễ tiết, Triệu Huân liền phát tay nói:” Mọi người cần làm gì thì đi làm cái đó, không cần vì việc ta đến mà ảnh hưởng đến nhiều người, lui xuống đi.

Tất cả lại một lần nữa đồng loạt quỳ xuống, cảm tạ xong mới giải tán dần. Lúc này Triệu Doãn liếc nhìn qua Nhượng Yên một cái, rồi xem như không thấy nàng, đưa tay mời Triệu Huân và Triệu Minh An đến tiền sảnh thượng tọa.

Nhượng Yên hiểu ở ngoài đông người, hẳn không muốn gây chú ý cho nàng mới không nói chuyện, liền cùng Mặc Tự Ngôn trở về.

Trên đường lui về viện khách quý, Lục Yên Nhi vẫn nhìn những người ra ra vào vào khắp vương phủ, cũng không tìm được bóng dáng mình cần tìm, liền cáo từ Trần Thanh Ảnh trở về phòng mình nghỉ ngơi sớm.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Tán Tỉnh

Những ngày sau khi thái tử Triệu Minh An chính thức vào phủ, Thành Vương Phủ vốn yên tĩnh đã trở nên đông đúc. Thái tử được xếp ở trong viện Thính Vũ Hiên, nơi dành cho thân thích vương gia ở tạm.

Tuy Triệu Huân hoàn toàn tin tưởng đệ đệ mình, nhưng để phòng ngừa những nguy hiểm có chủ mưu từ bên ngoài, đã để lại một nhóm tinh anh hoàng kim giáp hộ thủ riêng cho nhi tử.

Cho nên ai trong Thành Vương Phủ cũng biết một điều: Cứ ở đâu xuất hiện hoàng kim giáp, tức thái tử chắc chắn ở đó, có thể tránh xa thì hãy tránh xa một chút, chớ lại gần gây hiềm nghi không đáng. Một đám người toàn mặc màu vàng chói lóa gần như nổi bật giữa khuôn viên thanh nhã, thật khiến người ta không thể không nhìn.

Sau buổi học với Mặc Tự Ngôn, Nhượng Yên chưa kịp hỏi kế hoạch của sư phó nhà mình tiến triển thế nào, thì đã thấy một bóng dáng phong lưu tuấn mĩ, bước vào Trúc Viên. Nét mặt hai người liền cứng ngắc.

Triệu Huân thời gian này khá bận rộn, nên có mượn được lý do xuất cung cũng không tìm được thời gian. Hôm nay nhân ngày hưu mộc, hắn liền tranh thủ đến đây ngay, vì hắn đã sớm nhận được tin tức có thể thu lưới rồi.

Mặc Tự Ngôn vừa thấy hoàng thượng mặc thường phục bước vào, nghĩ tới những việc hắn và Yên Nhi đang dự tính, trong lòng xấu hổ không thôi, liền

không được tự nhiên mà né tránh tầm mắt Triệu Huân đang nhìn mình.

Nhược Yên nhìn bộ dáng khoe khoang đắc ý của Triệu Huân, da đầu nàng run lên, trong lòng âm thầm mặc niệm nghĩ: Sư phó a! Chết sớm siêu sinh sớm! Ta luôn đứng về phía người, ủng hộ người! Nhưng... thôi để lần sau vậy!

“O... Chắc hoàng thượng tìm sư phó có việc, Yên Nhi xin phép cáo lui. Sư phó... Bảo trọng!” Nói xong nhìn Triệu Huân một cái, lập tức quay người chạy mất.

Triệu Huân nhìn Nhược Yên thức thời rời khỏi, rất ư vừa lòng. Liền bước đến ngồi bên cạnh Mặc Tự Ngôn, bắt đầu kế hoạch tạo cơ hội cho người ta tiếp cận.

Nhược Yên rời khỏi Trúc Viên sớm hơn dự tính, giờ này Triệu Doãn bận giải quyết công vụ trong thư phòng, nàng không tiện đi làm phiền, nhưng về phòng một mình thì hơi nhàn chán, liền thông thả bước đến mái đình ngồi hóng mát. Chợt thấy một nhóm người mặc giáp vàng từ xa đi đến, dẫn đầu là thái tử Triệu Minh An, Nhược Yên cũng không biết mấy người bọn họ vô tình đi ngang, hay có ý muốn vào mái đình ngồi, nên chỉ ngồi yên không có bất cứ hành động nào.

Triệu Minh An từ sớm đã thấy một tiểu cô nương ngồi trong đó, vốn hân từng phần nàng hoàng thúc hân vì sao Thành Vương Phủ không khác gì Đại Âm Tự, tất cả toàn nam nhân nếu không tính Lục Yên Nhi hẳn thường gặp bên cạnh Trần Thanh Ảnh.

Nhược Yên nhìn Triệu Minh An thân nhiên bước vào, nàng chưa kịp nói gì đã nghe giọng nói thiếu niên của hắn cất lên: “Tiểu mỹ nhân, sao lại ngồi một mình nơi này? Ta đến đây cũng vài hôm nhưng lại chưa từng gặp nàng, thật đúng là làm người ta tiếc nuối.”

Cả người Nhược Yên lập tức như bị đông cứng, trong lòng thầm than thở: Thật đúng là cha nào con nấy mà! Nhìn bề ngoài hắn có nét lạnh nhạt như Triệu Doãn, cứ tưởng...! Thì ra sâu trong người đúng là dòng máu của tên hồ ly kia rồi, mới chừng này tuổi đã học được thói phong lưu, tiền đồ so với Triệu Huân đúng là hơn chứ không kém a!

Nhược Yên còn đang bất ngờ khi bị một tên nhóc tán tỉnh. Lại nghe hắn nói tiếp: “Thật may là gặp nàng, trong này mấy ngày nay gặp toàn một đám đực rựa, làm ảnh hưởng mỹ quan thuần khiết của ta quá đi mất!”

Da đầu Đô Úy, thống lĩnh hoàng kim giáp đứng ngoài mái đình tê dại nghĩ: Thái tử a! Chẳng lẽ ngắm mỹ nhân mới không làm ảnh hưởng “mỹ quan thuần khiết” của người ư? Đây là lời một đứa trẻ mười tuổi nên nói hả?”

Dù sao kiếp trước Nhược Yên là hoa khôi của bệnh viện, các thực tập sinh, bác sĩ kể cả bệnh nhân tán tỉnh nàng cũng ít, nhưng đây là lần đầu tiên được một “mỹ thiếu niên” nhỏ như vậy công khai trêu ghẹo, đúng là đủ mới mẻ a!

“Vậy thái tử đến không đúng nơi rồi, ở trong Phủ Thành Vương có ai không biết Lục tiểu thư của Lục mới chính xác là tuyệt sắc giai nhân, ngày có muốn đi xem không ta dẫn đường đó ngài?” Nhược Yên nháy mắt tỉnh ngịch hỏi.

Nàng cũng muốn biết tên nhóc này giống cha hắn bao nhiêu phần, liền “tốt bụng giúp đỡ” hắn một chút. Ai ngờ trên gương mặt Triệu Minh An hiện lên tia ngán ngẩm thờ dài nói: “Haizz... Nàng không biết đâu, mỹ nhân trong cung của phụ hoàng ta, nhiều không biết bao nhiêu mà đếm, cỡ như Lục Yên Nhi nhìn mãi cũng thành quen, có gì đặc biệt chứ? Ta chỉ thích vẻ bình thường không có gì nổi bật như nàng mà thôi.”

Trong lòng Nhược Yên tức muốn học máu! Cái này nên tính là khen hay chê nàng vậy? Có lời khen nào khó nghe hơn nữa không? Bị một thằng nhóc nói mình “bình thường không có gì nổi bật”. Nhược Yên thật muốn túm hắn lại đánh một trận cho hắn nhớ đòn, nhưng lại ngại thân phận hắn đành nhin xuống. Tiểu tử, cứ chờ đấy! Có cơ hội ta sẽ cho người biết thế nào là nổi bật!

Không thèm nói nhiều với tên hồ ly con này, mắt công làm nàng tức chết. Khó chịu liếc hắn một cái, quay người rời đi.

Triệu Minh An một mình đứng trong đình khó hiểu lắm bầm hỏi: Không phải phụ hoàng hay nói nữ nhân thích được khen là “người đặc biệt” hay sao? Vì cái gì tiểu mỹ nhân ấy nghe xong tỏ ra tức giận như vậy chứ? Thật khó hiểu a!

Đám hộ vệ hoàng kim giáp võ công cao cường, nên những lời lảm bảm tiểu thái tử nói bọn họ đều nghe hết, khóe môi cả đám run run nhúc nhích, nhin cười muốn nội thương! Mắt mặt thay tiểu chủ từ nhà mình quá, thầm nghĩ trong đầu: Thái tử a! Ngài nên theo hoàng thượng học thêm một thời gian nữa đi! Chứ làm gì có cô nương nhà ai lại thích “lời khen” như vậy của người chứ!”

Lúc Nhược Yên rời đi, A Nhất cũng lặng lẽ đi theo, hắn là một trong bốn ám vệ được phái theo sau bảo vệ nàng. Trong lòng thầm hỏi có nên báo với vương gia chuyện thái tử trêu chọc Nhược Yên tiểu thư hay không, theo bên cạnh tiểu thư bấy lâu, hắn thừa biết vương gia để ý tiểu thư đến mức nào? Hắn không báo thì sau này vương gia biết được hắn sẽ không được yên thân, nhưng nếu hắn báo thì ... những ngày tháng sau này của thái tử hẳn thật không dám tưởng tượng.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Tránh Mặt

Trong thư phòng của Thành Vương Phủ, Triệu Doãn chăm chú phê duyệt văn thư khẩn, phân loại tin tức đầu mối về vụ tham ô thuế, không thèm ngó về mặt ai oán khổ sở của người nào đó bên cạnh.

Trần Thanh Ảnh thấy Triệu Doãn không đoái hoài gì mình, nhin không được lên tiếng hỏi:” Vương gia, cho đến khi nào “bệnh tình” của ta mới được khỏe lại vậy? Hơn mười ngày nay, lúc nào gặp nàng ta, ta cũng phải buộc mình cười, đến nỗi mặt ta cứng hết cả rồi!”

Triệu Doãn đưa mắt nhìn hẩn một cái, rồi tiếp tục ghi chép, giờ giọng nhàn nhạt nói:” Nhưng ta thấy ngươi bây giờ nhìn thuận mắt hơn, trước kia lúc nào cũng lăm li như đại thúc bốn mươi tuổi. Bây giờ thì tốt rồi, da mặt căng ra giúp ngươi bắt quả trông như ba mươi thôi! Không tệ.”

-“Ta mới hai mươi lăm! Và dung mạo lúc nào cũng anh tuấn trẻ trung, người người hâm mộ, ngài đừng có mà ghen tỵ nên bôi xấu nhan sắc ta! Muốn ta sao này phải sống sao hả?” Trần Thanh Ảnh sôi máu găm lên!

Triệu Doãn ngược mắt nhìn kỹ mặt Trần Thanh Ảnh một cái, làm như chợt hiểu ra, khẽ “à” một tiếng nói:” Thì ra từ trước đến giờ ngươi sống bằng khuôn mặt! Ta hiểu! Vậy ta không nói nữa!”

“Sống bằng khuôn mặt!” Bốn chữ này đâm vào tim Trần Thanh Ảnh máu chảy đầm đìa! Hẩn đã tạo nghiệt gì, sao gặp phải một chủ tử như Triệu Doãn chứ? Bình thường ít khi nói gì, nhưng khi mở miệng ra lại vô cùng độc địa!

Hít sâu vài lần, Trần Thanh Ảnh cố gắng không phát tác thâm nhủ. Tên kia vốn bụng dạ hẹp hòi, biết đâu chừng sẽ chướng mắt hẩn mà tìm việc nào đó chính hẩn, lúc đó còn khổ hơn! Tránh voi chẳng xấu mặt nào.

-“Vậy giờ tính sao? Manh mới bọn hắc y nhân đến được phủ thừa tướng và Lục Yên Nhi là đứt đoạn, lẽ nào chúng đánh bó tay chịu trời?” Bình tĩnh một lúc, Trần Thanh Ảnh quay về chủ đề chính nói.

-“Không phải ta đã nói rồi sao? Mục tiêu của bọn chúng là Nhược Nhi, chỉ cần nàng xuất hiện thì động tĩnh sẽ không còn êm ả thế này nữa. Chỉ là bây giờ Nhược Nhi chưa hồi phục công lực, nếu để bọn chúng nhắm vào nàng, nguy hiểm đó chúng ta chưa lường được! Quan trọng hơn, ta cũng sẽ không để nàng chịu một chút nguy hại nào! Ngươi đã chờ được một thời gian dài như thế, nhin thêm một lúc không được sao?” Thanh âm Triệu Doãn bỗng trở nên nghiêm nghị nói.

Trên gương mặt anh tuấn sáng lạng thường ngày của Trần Thanh Ảnh, bỗng trở nên âm trầm, tràn ngập nét đau thương. Đã hơn một năm trời, mà ngay cả cái đuôi của bọn sát thủ cũng chưa thấy thì nói gì đến kẻ chủ mưu. Chỉ cần nghĩ đến chuyện bọn họ còn sống mà Uyển Nhi của hẩn thì không. Lòng hẩn đau đến mức muốn phá hủy thế giới này. Mặc kệ ai có tội hay là vô tội, làm sao sánh bằng Uyển Nhi của hẩn chứ!

Điều duy nhất khiến Trần Thanh Ảnh chưa thực hiện những suy nghĩ điên rồ đó, chính là Triệu Doãn! Y không trực tiếp khuyên nhủ như những người bình thường khác, cũng không hứa sẽ dùng quyền lực của mình trả thù cho hẩn. Nhưng y tạo điều kiện cho hẩn tiếp xúc với những manh mối điều tra được, giúp hẩn cho mục tiêu để sống một cách rõ ràng và hứa cho hẩn tự tay giải quyết ân oán của mình. Tuy ngày thường Triệu Doãn hay dùng thân phận vương gia, bắt hẩn làm không biết bao nhiêu là việc vô cùng khổ sở, làm hẩn kêu trời trách đất, than oán hàng ngày rằng số mình cứ phải làm trâu làm ngựa, chứ không phải làm người! Nhưng thật ra... sâu trong lòng hẩn biết Triệu Doãn muốn hẩn bận rộn, để không còn thời gian đau khổ nữa.

Đòi người ngăn ngui, hẩn có thể tìm được một người xem hẩn là huynh đệ như thế, còn gì bằng? Nghĩ băng quơ một lúc, Trần Thanh Ảnh mới hứa với Triệu Doãn:” Ngài yên tâm, đừng nói Yên Nhi nghĩa muội của ta, dù không phải đi nữa, chỉ cần là người ngài để ý, ta tuyệt không để nàng ấy gặp nguy hiểm đâu!”

Chiều tối, sau khi Nhược Yên luyện võ xong trở về tắm rửa, thay y phục chỉnh tề rồi ra hỏi Niên lão Triệu Doãn đâu, Niên lão nói hẩn còn ở trong thư phòng, vẫn chưa dùng bữa, khiến Niên lão lo lắng mấy ngày.

Hẩn dạo này dậy sớm ngủ muộn, vừa giải quyết công sự lại phải dạy võ cho thái tử, ngay cả thời gian cùng ăn uống với nàng cũng không có. Nhược Yên chợt nghĩ hay là hẩn tránh mặt nàng? Bởi vì kể từ đêm hẩn chịu đựng không nổi mà rời khỏi phòng nàng, thì hẩn không còn “động tay” hay “động khẩu” với nàng như trước nữa. Chỉ buổi tối chờ nàng ngủ rồi hẩn mới nhẹ nhàng ôm nàng cùng ngủ thôi.

Nhược Yên âm thầm kiểm điểm lại bản thân mình, có phải nàng đùa hơi quá rồi phải không? Nghe nói nam nhân nửa thân dưới làm cảm thú, khi phát hỏa rồi không được dập sẽ vô cùng khó chịu. Không biết Triệu Doãn có “tự xử” như bọn con trai ở hiện đại không nhỉ?

Trong đầu Nhược Yên tưởng tượng bộ dáng Triệu Doãn đang... tự hành. Máu mũi nàng suýt phun ra, bản mặt dày của nàng đỏ lên, đập đầu xuống bàn cho tỉnh táo, tự trách bản thân: Ôi mình thật đúng là sắc nữ mà! =.=”

Sau một lúc tự kiểm chế bản thân suy nghĩ đen tối, Nhược Yên kêu Niên lão chuẩn bị đồ ăn, nàng sẽ đến thư phòng ăn cùng hẩn.

Đến trước cửa thư phòng, hộ vệ hai bên nhìn thấy nàng lập tức mở cửa, không cần báo trước. Nhược Yên tưởng bọn họ đã quen mặt nàng nên cho vào, chứ không biết Triệu Doãn từng căn dặn tất cả hộ vệ của Thành Vương Phủ, chỉ cần thấy nàng đến tìm hẩn lập tức cho vào, bất kể khi nào.

Vào đến bên trong, thấy Triệu Doãn đang ngồi ghi chép văn thư sau thư án, trên người chỉ mặc bộ trung y, khoát hồ ngoại bào trên vai, sợi tóc còn hơi ẩm cho thấy hẩn vừa tắm xong là lại ghé vào đây làm việc.

Nghe tiếng bước chân, Triệu Doãn ngẩng đầu lên nhìn thấy người đến là Nhựt Yên, trong mắt hắn hiện lên tia ngạc nhiên vui mừng, cùng bối rối không tự nhiên.

Nhựt Yên thấy phản ứng của hắn, thầm biết mình đã đoán trúng rồi, rõ ràng là cố ý tránh mặt nàng! Hừ hừ! Đồ con rùa này! Bình thường trêu chọc nàng thì không sao, đến khi nàng trêu lại thì bỏ chạy, còn chơi trò tránh mặt nữa chứ! Ta không chinh chàng cho đến chết ta sẽ theo họ chàng! (HP: Thẻ kiểu này lỗi rồi cung ơi

Triệu Doãn nhanh chóng thu hồi cảm xúc của mình, giả vờ bình tĩnh hỏi:” Sao Nhựt Nhi đến đây? Không phải ta đã dặn Niên lão chuẩn bị cơm sẵn cho nàng rồi sao? Lý nào lại ăn nhanh như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: “Ta Thích Nàng!”

Nhựt Yên chỉ liếc hắn một cái, rồi ngồi xuống ghế trước thư án, không thèm nói tiếng nào, bậm môi hờn dỗi.

Nhìn biểu tình của nàng, Triệu Doãn không hiểu vì sao, tưởng ai làm nàng bức bối, liền đứng lên bước đến cạnh nàng hỏi:” Nhựt Nhi sao vậy? Ai làm nàng khó chịu hay ức hiếp nàng? Nói đi, ta sẽ không bỏ qua cho hắn!”

-“Chàng thật sự giúp ta trừng trị hắn sao?” Nhựt Yên nghi ngờ nhìn hắn hỏi.

Triệu Doãn nghĩ tới nghĩ lui, những người có thể tiếp cận Nhựt Yên rất hạn chế, người làm Nhựt Nhi của hắn nghĩ hắn không trị được, duy nhất chỉ có Triệu Huân, lẽ nào con hồ ly kia buộc Nhựt Nhi làm điều gì nàng không thích hay sao? Liền cẩn thận dò hỏi:” Vậy hắn làm gì mà nàng khó chịu vậy? Nói cho ta biết được không?”

Nhựt Yên nhìn Triệu Doãn vẫn không biết nàng giận ai và chuyện gì! Lập tức trừng mắt nhìn hắn nói:” Được! Vậy ta nói cho chàng biết, hắn chẳng những thường xuyên ăn đậu hũ của ta, chiếm tiện nghi của ta, xong bây giờ lại còn tránh mặt ta! Chàng nói nên trừng trị hắn như thế nào?”

Triệu Doãn vừa nghe cứ tưởng Triệu Huân dám ăn đậu hũ của nàng, máu nóng liền nổi lên, đang muốn đi tìm hắn giải quyết, chợt nghe đến lời sau của nàng, hắn lại cảm giác không đúng. Dường như... nàng không phải nói đến Triệu Huân, mà ám chỉ hắn thì phải...! Chợt nhớ hành động gần đây của mình, hắn liền chột dạ.

Nhựt Yên tặng hắn một ánh mắt khinh bỉ nói:” Hừ, lực kiểm chế của bản thân thấp thì thôi đi, lại đến trêu chọc ta, trêu chọc ta thì cũng thôi đi, giờ lại giờ trò tránh mặt ta! Chàng muốn tránh đến khi nào hử? Có giỏi sao buổi tối không về phòng mình mà ngủ luôn đi, còn cố đến phòng ta làm gì?”

Bị nàng nói toạt ra hành động ngượng ngùng của mình, Triệu Doãn hơi lúng túng, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh nói:” Ta không có tránh mặt nàng, chỉ là... ờ... công sự của ta dạo này nhiều quá, không có thời gian ở bên cạnh nàng thôi.”

Nhựt Yên cũng không vạch trần lí do của hắn, chỉ khó chịu hỏi:” Bận đến mức một bữa cơm cũng không ăn được hay sao? Uống công ta đến tìm chàng muốn cùng dùng bữa. Vậy ta về Thanh Thủy Hiền ăn một mình vậy, chàng ở mà làm cho xong công sự của mình đi!”

Nói xong liền đứng dậy muốn đi về, Triệu Doãn liền nhanh chóng ôm nàng lại, dỗ dành nói:” Không bận nữa! Nhựt Nhi đã đến đây thì chúng ta cùng ăn đi, ta làm sao nỡ để nàng đói bụng mà đi về chứ!” Nếu hắn thật sự để nàng về, đêm nay sẽ bị nàng tổng ra khỏi phòng là chuyện không thể nghi ngờ. Triệu Doãn cảm giác mình đã bị nàng ăn sạch sẽ a!

Ôm Nhựt Yên đặt xuống ghế ngồi, lớn tiếng cho người chuẩn bị thức ăn.

Từ lúc Nhựt Yên bước vào thư phòng Niên lão đã sớm chuẩn bị trước, lão chắc chắn một điều, khi Nhựt Yên tiểu thư đích thân đến gọi thì vương gia sẽ ngoan ngoãn dùng bữa nhanh thôi! Quả nhiên... không ngoài dự đoán của lão.

Trời bắt đầu lạnh dần, Nhựt Yên mới tắm xong cơ thể còn ẩm, đã đi một đường đến đây. Triệu Doãn sợ nàng bị cảm liền múc một chén canh nóng đưa qua cho nàng, chăm chút kỹ từng li từng tí.

Nhựt Yên rất tự nhiên hưởng thụ sự chăm sóc của hắn, một chút khó chịu trong lòng cũng tự nhiên tiêu tan, nàng cười ngọt ngào gắp một miếng sườn non ram mặn bỏ vào chén hắn. Nhanh chóng dùng xong bữa cơm.

Triệu Doãn tránh mặt nàng mấy ngày nay, bản thân hắn cũng bứt rứt không yên, nhưng không biết phải đối diện với nàng thế nào. Hắn chưa từng nghĩ lực tự chủ của bản thân mình kém như vậy, hơn hai mươi hai năm, đây là lần đầu tiên hắn thất vọng với bản thân mình. Cứ vừa chạm vào nàng là hắn gần như trở nên điên cuồng, không cách nào khống chế. Hắn sợ cứ vậy sẽ làm ra chuyện không nên, khiến nàng bị thương tổn. Thầm nghĩ phải kiên nhẫn, ít nhất phải chờ nàng lớn thêm chút nữa mới được!

Cùng Nhượng Yên ăn xong bữa cơm, Triệu Doãn cũng không muốn quay lại đóng vãn thư chán ngắt mà hoàng huynh đẩy cho mình, liền đứng lên nắm tay Nhượng Yên đi ra vườn tản bộ.

Đầu tháng mười, những dấu hiệu của mùa đông đã tràn về theo từng cơn gió, không khí mát lạnh làm tinh thần người ta thêm khoan khoái, hân hoan áo choàng của mình lên vai, thấy Nhượng Yên thuận theo ôm lấy cánh tay mình, khẽ mỉm cười, hai người bước chậm chậm trên đường về Thanh Thủy Hiên, tận hưởng sự bình yên hiếm hoi này.

Đi được nửa đường, chợt Triệu Doãn dừng lại, buông tay nàng ra, quay người đối diện nàng, giọng nghiêm nghị nói:” Nhượng Nhi, ta chưa nói với nàng một chuyện.”

-“Chuyện gì?” Nhượng Yên nghi hoặc hỏi.

-“Ta thích nàng!” Triệu Doãn nhẹ nhàng nói.

Kể từ khi gặp nàng, hắn mới tin được là trên đời này, có một người dễ dàng điều khiển tâm trạng hắn. Đôi khi chỉ vì một nụ cười, hay một sự dựa dẫm, lại có thể làm cho vui vẻ, thỏa mãn vô cùng. Có đôi khi vì một cái chau mày, vì một sự hờn dỗi, hay uất ức mà làm tim hắn muốn nhún ra. Lại có đôi khi, vì một vết thương nhỏ hay một chút đau đớn của nàng mà hắn xót xa hơn cả bản thân mình bị. Rồi hắn phát hiện, hắn đã trở nên nhỏ nhen đến mức hễ bất cứ ai đến gần nàng một chút, cả người hắn liền bực bội, khó chịu biết đường nào.

Nhượng Yên nghe Triệu Doãn nói thích mình, đây là lần đầu tiên hắn nói cảm giác của hắn cho nàng biết. Trước kia, hai người cứ như nam châm, không cần suy nghĩ, không cần nói gì, cứ thuận theo tự nhiên mà dính lấy nhau, coi như đó là một sự hiển nhiên, như thể chuyện này vốn là thế. Nhưng bây giờ hắn đã chọc thủng đi sự mơ hồ, để hợp theo “lẽ thường” mà tiếp cận nàng. Vì hắn thích nàng!

Chờ một lúc lâu không thấy Nhượng Yên nói gì, Triệu Doãn mới hỏi:” Vậy nàng thì sao? Có cảm giác gì với ta không? Có muốn... ở bên cạnh ta không?”

Đang muốn trả lời Triệu Doãn, chợt một giọng nói không thức thời của tên nào đó vang lên, phá hủy hết khung cảnh lãng mạn của hai người:” Nhị hoàng thúc! Ta đang có việc muốn thỉnh giáo người! Dừng bữa vừa xong liền chạy đến, không ngờ gặp người ở đây!”

Triệu Minh An đang oang oang nói, chợt nhìn thấy Nhượng Yên đứng bên cạnh Triệu Doãn, liền đổi giọng hỏi:” Tiểu mỹ nhân! Trùng hợp a! Từ sáng khi gặp nàng đến giờ, ta liền nhớ mãi không thôi, giờ không hẹn mà gặp nhau ở đây, thật đúng là duyên phận mà!”

Nhượng Yên nghe xong lập tức liếc nhìn gương mặt đen thui của Triệu Doãn một cái, âm thầm nuốt nước miếng, trong lòng thầm nói: Xong rồi! Tên tiểu hồ ly không có não này thì hết cứu được rồi! Nhưng bản thân mình bị oan a! Sao ánh mắt của Triệu Doãn như là bắt gian tại trận vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Âm Mưu

Triệu Minh An vẫn vô tư vuốt nghịch lân của người nào đó, không chút cảm giác được nguy hiểm sắp đến gần. Chỉ có Đô Úy cùng đám vệ binh hoàng kim giáp đứng phía sau lưng nhạy bén phát hiện được, thái tử càng nói thì sắc mặt Thành Vương càng âm u, không nói tiếng nào, có vẻ sự im ắng tạm thời này lại giống như bình yên trước cơn bão. Nhưng thân là thuộc hạ, chủ nhân không lên tiếng thì bọn hắn làm sao dám chen vào. đành chuẩn bị trước tinh thần mà báo cáo với hoàng thượng vậy!

Triệu Doãn quăng cho Nhượng Yên ánh mắt như muốn nói nàng “trêu phong dẫn điệt”!

Bắt gặp ánh mắt hắn, tim Nhượng Yên liền run lên, lo lắng không biết sắp tới hắn sẽ “trùng phạt” nàng như thế nào. Thầm oán tên đầu sỏ gây họa kia, bắt an nhìn Triệu Doãn, chờ hắn phát hỏa.

Ngoài dự đoán, Triệu Doãn chỉ nhàn nhạt nói:” Nàng về phòng trước đi, ta và thái tử có chút việc, lát nữa ta tìm nàng sau.”

Nghe hắn nói Nhượng Yên cảm giác mình được ân xá, liền gật đầu như giả vờ rồi nhanh chóng “rời khỏi hiện trường”. Cảm giác áp lực trong lòng nhẹ đi đáng kể.

Nhìn bóng dáng nàng vội vàng rời đi, dường như cố gắng lắm mới nhìn được nên không vận khinh công để bỏ chạy. Tâm tình Triệu Doãn cũng tốt lên chút ít! Nhưng... bất quá chỉ đủ để không tính toán với nàng. Còn tên đứng bên cạnh hắn thì... hừ! Số người chưa tốt đến vậy!

Triệu Doãn quay qua Triệu Minh An nói:” Bốn vương vốn nghĩ ngoại công của thái tử khá tốt nên có thể bắt đầu dạy nội công, nhưng bây giờ lại thấy tốt nhất vẫn phải đích thân kiểm tra trước đã, xem người luyện được đến trình độ nào rồi.”

Nói xong ra hiệu cho Triệu Minh An đến sân tập, Triệu Doãn đi trước dẫn đường.

Tuy Triệu Minh An có chút cảm thấy kỳ lạ vì sự thay đổi của nhị thúc nhà mình, nhưng cũng không hỏi thêm mà ngoan ngoãn đi theo.

Ba hôm sau, trong ngự thư phòng, Triệu Huân nghe La công công báo người của Đô Úy xin gặp, rất khẩn cấp, liền cho vào.

Tiến vào là tân vệ binh hoàng kim giáp, người dưới trướng Đô Úy mà hấn cử ở lại Thành Vương Phủ hộ thủ cho nhi tử nhà mình. Liền lo lắng hỏi:” Có việc gì nói nhanh đi, có phải bên phía Thành Vương Phủ xảy ra chuyện?”

Tân binh nghe ra sự lo lắng của hoàng thượng, liền quỳ xuống lắc đầu nói:” Bẩm hoàng thượng! Thành Vương Phủ không có chuyện gì, nhưng thái tử... e là không tốt!”

Nghe được không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, tâm Triệu Huân cũng thả xuống phần nào, mới hỏi tiếp:” Nếu Thành Vương Phủ không xảy ra chuyện gì, vì sao người nói thái tử lại không tốt?”

Tân binh mặt mày đau khổ, thuật lại nguyên nhân dẫn đến kiếp nạn của tiểu thái tử từng chi tiết nhỏ cho hoàng thượng nghe, không dám thêm bớt chữ nào. Vì hấn biết, nếu nói sai sự thật, dù hoàng thượng không xử hấn thì vương gia cũng nhất định không tha cho hấn.

Triệu Huân nghe xong trong lòng khó chịu, buồn Triệu Doãn thì ít mà bực nhi tử nhà mình lại nhiều! Trên người hấn thiếu gì chỗ tốt sao không học, đi học thói chộc ghẹo nữ nhân, để bây giờ khiến đệ đệ hấn lấy việc công trả thù riêng, lợi dụng lúc dạy võ đánh cho mặt mũi bầm dập. Bất cứ ai ở trong Thành Vương Phủ mà không nhìn ra được Triệu Doãn cực kỳ sùng ái Nhượng Yên thì đúng là không có mắt mà!

Dù hấn hoàn toàn yên tâm Triệu Doãn sẽ không quá mức nặng tay, nhưng nói sao thì Triệu Minh An cũng là ái tử duy nhất của hấn, để yên cho Triệu Doãn vui đùa như vậy cũng không ổn, nếu hấn đã có ý định không muốn có thêm nhi tử nữa, thì càng không thể bỏ mặc không lo được. đành gác lại tẩu chương qua một bên, đích thân đến Thành Vương Phủ một chuyến vậy.

Vừa đến lối vào sân tập giành riêng cho thái tử, đã thấy Đô Úy nhanh chóng ra tiếp đón, dầu trên mặt hấn phủ đầy râu cũng không thể che đậy được nét vui mừng, nhẹ nhõm. Lập tức quỳ xuống hành lễ.

Triệu Huân phát tay bảo hấn nhanh đứng lên, rồi vượt qua hấn nhanh chóng bước vào.

Bên trong sân tập, Triệu Doãn đang ngồi phẩm trà, bộ dáng nhàn nhã tự tại. Nhìn phía xa lại thấy tiểu nhi tử nhà mình đang gánh hai thùng nước còng kênh, chạy quanh sân tập, gương mặt tuần tú ngời ngời mới ba ngày nay không gặp, bây giờ hấn thật nhận không ra a, làn da đen đúa, mặt thì dốm đen dốm tím. Còn đâu bộ dáng thiếu niên anh tuấn mà hấn nuôi nấng một thời!

Hấn nhìn không nổi nữa đành quay qua Triệu Doãn, cắn răng hỏi:” Đệ không thấy mình bị ôi sao? An nhi của ta mới hơn mười tuổi thôi, đệ thật muốn chĩnh chết hấn hả?”

Triệu Doãn liếc nhẹ hấn một cái, rồi tiếp tục phẩm trà, bình thản đáp:” Đệ thật chẳng cảm thấy gì! Lúc trước nghĩ ngày thường thái tử luyện ngoại công khá mệt nhọc, nên đệ chỉ cần dạy nội công và phương pháp dung hòa là ổn. Chỉ là gần đây lại phát hiện tiểu thái tử tinh lực hơn người, cần phải tăng thời gian luyện tập để tránh cho hấn rảnh rồi học xấu hoàng huynh mà đi trêu hoa ghẹo nguyệt!”

Triệu Huân ghen hờn không nói được tiếng nào. Thờ dài một hơi, quyết định nhỏ giọng nói:” Đệ đã từng tuổi này sao lại đi chấp nhặt với trẻ con, hấn tử còn nhỏ chưa hiểu chuyện, đệ chĩnh thì cũng đã chĩnh rồi, hãy nhẹ tay một chút, được không? Dù sao hấn cũng là đứa cháu duy nhất của đệ mà.”

-”Nuôi con không dạy là lỗi của bậc phụ, mẫu. Thần đệ biết hoàng huynh trăm sự bộn bề, nên đã tiện tay giáo huấn hấn một chút, mới vậy mà huynh đã đau lòng?” Triệu Doãn giờ giọng tức chết người không dằn mọng nói.

Triệu Huân nghe xong cũng không nói gì, hấn biết hấn cũng có hơi dung túng Triệu Minh An, mới dưỡng hấn thành tính tiểu ma vương không sợ trời không sợ đất này. Nhưng nếu cứ để Triệu Doãn ”giáo huấn” kiểu này, chỉ e An nhi không còn mệnh mà hưởng.

Ngẫm nghĩ một lúc, Triệu Huân mới ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu cho Triệu Doãn nghiêng người đến gần mình, mới hạ giọng nói:” Hay như vậy, chỉ cần đệ bỏ qua cho hấn lần này, ta sẽ truyền cho đệ một vài tuyệt kỹ của mình, đệ thấy sao?”

Triệu Doãn ném cho hấn một ánh mắt khinh bỉ nói:” Ta có gì cần học ở huynh sao?”

-”Dĩ nhiên có, và lại tuyệt kỹ này có liên quan đến Nhượng Yên, đệ từ từ suy nghĩ cũng không muộn.” Triệu Huân nở nụ cười gian trá nói.

Nghe ngai nhìn Triệu Huân một lúc, Triệu Doãn mới kể tại lại. Chẳng ai biết hoàng thượng nói gì, chỉ thấy nét mặt của Thành Vương ban đầu là kinh ngạc, sau đó ngượng ngùng, hoang mang, rồi cuối cùng như là khó có thể tin được.

Nói xong Triệu Huân mỉm cười đứng lên, gọi nhi tử của mình dừng lại, bỏ gánh nước xuống cùng hấn trở về Thánh Vũ Hiên.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Nước Ấm Nấu Éch

Ngày hôm sau, khi vừa luyện cổ cầm với Mặc Tự Ngôn xong, Nhựơc Yên cũng không đứng lên trở về như thường lệ, mà ngồi chống hai tay lên cằm, mắt ngó lom lom hẩn một cách dò xét, khiến Mặc Tự Ngôn lúng túng nhìn lại bản thân mình, kiểm tra một lúc thấy mình không vấn đề gì, mới quay qua hỏi Nhựơc Yên:” Sao lại nhìn ta như vậy?”

Nhựơc Yên không trả lời, mà chồm người qua cái bàn gỗ, kéo gần khoảng cách với Mặc Tự Ngôn rồi hỏi:” Sư phó, ta chỉ muốn hỏi người và hoàng thượng tiến triển tới đâu rồi? Người đã dâng phương pháp phòng lũ cho y chưa?”

Nhắc đến chuyện này, gương mặt xuất trần của Mặc Tự Ngôn như sáng lên, mỉm cười nhu hòa nói:” Người đã xem rồi, phản ứng cũng khá tốt, ta nói đây là nghiên cứu tình thời tiết như nằng dạn, mà lên kế hoạch phòng lũ, cứ vài thập niên sẽ có một đợt đại hồng thủy tràn đến một lần, giải thích luôn lo ngại rất có thể sẽ xảy ra trong một vài năm tới, hi vọng người sẽ lưu ý. Hoàng thượng đã hứa cho người nhanh chóng xem xét, gánh nặng trong lòng ta thật nhẹ đi rất nhiều. Yên Nhi, cảm ơn kế sách của nằng.”

Thật ra thứ mà Nhựơc Yên muốn nghe đâu phải chuyện này, nằng quan tâm là thái độ của lão hồ ly Triệu Huân đối với y như thế nào thôi, nên ngập ngừng hỏi tiếp:” Vậy... hoàng thượng đối xử với người thế nào? Có tốt không?”

Mặc Tự Ngôn ngay thẳng gật đầu nói:” Có! Người đối xử với ta vô cùng tốt, chưa từng đề cập đến vấn đề quân thần, mà xem ta như một người bằng hữu bình thường, có lẽ ở vị trí càng cao thì sẽ càng cô đơn, nên người cần một người để chia sẻ những chuyện bình thường, vụn vặt giúp người khuấy khoả.”

-“Hoàng thượng có từng... có hành động nào... thân mật quá mức không?” Nhựơc Yên vô cùng tò mò, nên đắn đo lựa lời hỏi.

Mặc Tự Ngôn nghe xong lời Nhựơc Yên hỏi, liền sững sốt, sau đó đỏ mặt gập gáp trả lời:” Không có, Yên Nhi đừng suy đoán bừa! Người thật sự chỉ xem ta là bằng hữu thôi, tuyệt đối không có ý gì khác! Cũng chưa từng có hành động quá mức nào.”

Nói xong ánh mắt Mặc Tự Ngôn trầm lại, như nghĩ đến điều gì đó, làn mi đen dài rũ xuống, giọng nói trở nên xa xăm” Người là bật cửu ngũ chí tôn cao tại thượng, sẽ không như bá tánh bình thường, người sẽ không thích nam phong đâu.”

Nghe lời khẳng định của Mặc Tự Ngôn, Nhựơc Yên cảm giác trong lời nói của y có sự tiếc nuối mà sợ rằng chính bản thân y cũng không biết đi. Trong lòng âm thầm cảm khái Triệu Huân thật đúng là cao thủ tình trường mà! Hẩn dùng chiêu nước ấm nấu ếch với sư phó nhà mình lâu như vậy, dám chùng bầy giờ bên trong đã chín mà bên ngoài còn chưa hay a!

Nhựơc Yên gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, cũng không nói gì thêm chỉ xin phép cáo từ. Có những chuyện nên để người trong cuộc tự giải quyết lấy, nằng có tò mò cũng nên đứng từ xa nhìn thôi, tìm hiểu sâu quá cũng không tốt.

Nhưng có một chuyện Nhựơc Yên không ngờ được rằng, nằng không muốn đào sâu chuyện người ta, lại bị người ta vào tận góc tường nhà nằng đào một cái hố sâu vạn trượng rồi mượn tay Triệu Doãn chuẩn bị đẩy nằng xuống. Vì một nguyên do không ai ngờ tới!

Lúc Triệu Huân ở bên cạnh Mặc Tự Ngôn thảo luận chuyện phòng ngừa lũ lụt, cứ ba câu là Mặc Tự Ngôn nhắc tên Nhựơc Yên một lần, làm Triệu Huân nghe mà thâm nghiên rằng nhẩn nhặn. Hẩn tự nhủ phải tìm cách cho Triệu Doãn “giải quyết” nằng sớm một chút, không khéo người mà hẩn ngày đêm tìm cách đem tới tay, lại quay ra chạy theo nằng, chẳng phải hẩn tức chết hay sao?

Nếu Nhựơc Yên mà biết được sẽ kêu oan ực đến cỡ nào! Nằng chỉ là cùng thảo luận tìm lý do để Triệu Huân dễ tiếp nhận phương pháp phòng ngừa lũ của Mặc Tự Ngôn thôi, vì rõ ràng không thể nói sự thật là Mặc Tự Ngôn trọng sinh rồi, nên nằng đã đem hết kiến thức cơ bản của thế giới của mình, nói và giải thích cho Mặc Tự Ngôn biết chu kỳ của thời tiết, để y giải thích. Ngờ đâu lại đem đến họa cho bản thân mình!

Thời tiết càng lúc càng lạnh, dùng bữa tối xong Nhựơc Yên thật không muốn rời khỏi phòng, Triệu Doãn cũng không còn ngồi ở thư phòng phê duyệt văn thư nữa, mà dời hẩn vào phòng nằng luôn, để buổi tối khỏi đem hơi lạnh từ bên ngoài bước vào nữa.

Nhựơc Yên buồn chán không có việc gì làm, liền nhảy xuống giường, bước đến bên bàn của hẩn ngồi xuống, thò tay lấy một cái văn thư ngồi xem cùng.

Bản thân Lục Yên Nhi tuy biết chữ, nhưng chỉ biết vài chữ thông dụng, sau vài tháng nằng đi theo Mặc Tự Ngôn học, bây giờ hầu như đã biết toàn bộ mặt chữ, nên đọc cũng dễ dàng hơn.

Xem vài cái nằng mới biết, thì ra đây là thư tín mật báo của những quan viên liên quan đến việc tham ô thuế. Chợt nhớ kiếp trước của Mặc Tự Ngôn vì chuyện này mà chết. Trong lòng Nhựơc Yên cảm thấy lo âu, vì mọi chuyện bây giờ đã rời khỏi quỹ đạo mà Mặc Tự Ngôn trải qua, có quá nhiều thứ không còn đúng theo trình tự nữa. Triệu Doãn đã thay y điều tra chuyện này, vậy liệu có nguy hiểm nào không?

Có một việc nằng luôn thắc mắc, Liễu Lan Nhiên và Liễu Mộc Nguyên nếu điều là con của Liễu thừa tướng, thì sao lại có con với nhau được? Nếu ở hiện đại, người ta chỉ sợ khi có con sẽ bị chạm gen di truyền cận huyết mà gây hại cho đứa trẻ, về mặt đạo đức dù thông thoáng như cũng không cho phép chuyện này xảy ra, huống gì là cổ đại? Chuyện đó gần như một chuyện ghê tởm không tha thứ được! Hay là... một trong hai người không phải con ruột Liễu thừa tướng?

Đang suy nghĩ xuất thần, chợt thấy cả người chuyển động, nhìn lại thấy mình đã ngồi trên người Triệu Doãn. Nằng chưa kịp mở miệng hỏi hẩn định làm gì đã nghe hẩn hỏi:” Nhựơc Nhi nghĩ gì mà thờ người vậy? Ta đưa tay hươu hươu trước mặt nằng nằng giờ mà nằng vẫn không thèm phản ứng gì.”

Nhược Yên liếc hắt một cái, lười biếng duỗi người, loay hoay trong lòng Triệu Doãn một hồi, chọn một tư thế thoải mái, dựa lưng vào lòng hắt đáp:” Ta đang thắc mắc vì sao quyền lực của Liễu thừa tướng lớn như vậy? Chuyện bọn người vây bắt ta, chuyện tham ô thuế, chuyện Lục Yên Nhi giả mạo, hầu như hắt nhúng tay vào tất cả những việc này. Nhưng... ai chống lưng cho hắt? Vì nếu có chứng cứ bất cứ chuyện nào trong những cái nói trên, hắt đều phải bị roi đầu, điều gì làm hắt phải mạo hiểm như vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: “Nhược Nhi...Ta Khó Chịu...!”

Triệu Doãn tựa cằm trên tóc Nhược Yên, vòng tay ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của nàng thật chặt, cố định tiểu nha đầu không an phận này ngồi yên lại mới trả lời:” Ban đầu ta và hoàng huynh cũng thắc mắc chuyện này, chỉ là gần đây mới phát hiện manh mối mới, cho thấy Liễu thừa tướng bất quá chỉ là con chó đẻ, tạo sự chú ý của chúng ta thôi, còn một thế lực rất lớn ở phía sau lưng hắt đang âm thầm chờ cơ hội. Nhưng hiện nay người của chúng ta vẫn chưa xâm nhập được vào thế lực này, chưa biết sâu cạn thế nào, chỉ thấy ngay cả thừa tướng đương triều mà vẫn chỉ là quân cờ để hy sinh, thì không thể không đề phòng được.”

-“Chàng nói xem thân thích của Liễu thừa tướng có những ai? Có chức vụ gì quan trọng trong triều không?” Nhược Yên vẫn cứ không yên lòng hỏi.

-“Tính ra Liễu thừa tướng cũng không nhiều thân thích lắm, các chi các nhánh đời trước cũng chỉ hai, ba người con. Nhưng không ai thọ cả, điều bệnh tật chết trước ba mươi tuổi, không con cháu gì nối dòng. Phụ thân Liễu thừa tướng cũng chỉ là chức quan chỉ huyện nhỏ nhoi, đến năm bốn mươi tuổi mới được một mình Liễu thừa tướng.

Khi hắt đậu trạng nguyên thì phụ mẫu hắt cũng qua đời hết rồi, bản thân hắt thì có ba người con, hai nữ một nam. Con gái lớn là Liễu Tâm Liên, đã tiến cung, hiện nay là Liễu Quý Phi đứng đầu hậu cung. Con trai độc nhất của hắt là Liễu Mộc Nguyên, Liễu tổng binh, nắm trong tay một phần ba binh lực trị an của kinh thành. Người cuối cùng thì nàng đã gặp qua, Liễu Lan Nhiên, đang là hòn ngọc quý trên tay hắt, cũng là mối câu duy nhất mà hắt dùng để chiêu mộ thế lực.” Triệu Doãn chậm rãi liệt kê vây cánh của Liễu thừa tướng cho Nhược Yên biết, vừa cầm lấy sợi tóc mềm mại của nàng thương thức.

Nhược Yên ngồi nghe Triệu Doãn nói vừa chìm trong suy nghĩ của mình, chợt cảm giác cổ mình ngứa ngứa, mới phát hiện gương mặt hắt đã kề sát vào cổ nàng, hơi thở hắt phả vào da nàng nóng rực.

Tim nàng khẽ run lên, trong đầu hiện ra một biển báo nguy hiểm! Liền xoay người lại nâng tay vỗ vào ngực hắt một cái nói:” Chàng lại trêu chọc ta, không sợ phát hỏa hay sao? Lỡ chàng không nhận được ta không chịu trách nhiệm với chàng đâu!”

Triệu Doãn nghe nàng cảnh cáo, bật cười một tiếng, sau đó ôm chặt nàng vào người, môi hắt áp vào vành tai nàng nhẹ giọng nói:” Nếu ta vẫn bắt nàng chịu trách nhiệm thì sao?”

Giọng nói hắt ám muội, hơi thở nóng rực phả vào tai nàng, Nhược Yên rung mình một cái vội vàng trốn tránh, nàng gấp gấp la lên:” Chàng... chàng đừng làm vậy, ta.. ta còn chưa có trưởng thành đâu! Chàng tuyệt đối đừng làm vậy a!”

Nhìn nàng quần bách, Triệu Doãn bật cười thật to, sau đó ôm lấy nàng thả lên giường, cúi đầu kề sát tai nàng nhỏ giọng nói:” Nàng yên tâm đi, ta không cầm thú đến mức xâm phạm nàng khi nàng chưa trưởng thành đâu, chỉ là như hoàng huynh có nói, ăn một chút đậu hũ cũng không có vấn đề gì!”

Vừa dứt lời, hắt đã dùng môi chặn lấy môi nàng, mạnh mẽ hút vào. Trong lòng Nhược Yên hết sức nghi ngờ khái niệm “một chút” của hắt, cũng thắc mắc không biết Triệu Huân đã chỉ vẽ gì, mà Triệu Doãn điên cuồng như muốn nuốt nàng vào bụng như thế! Hắt không sợ lát nữa phải tắm nước lạnh hay sao?

Dù không biết Nhược Yên nghĩ gì, chỉ biết nàng không chuyên tâm, Triệu Doãn bất mãn bóp mạnh eo nàng một cái, môi hắt vẫn còn dán trên môi nàng nói:” Lúc này mà Nhược Nhi còn nghĩ đến chuyện khác, có phải trách ta không đủ nhiệt tình không?”

Nhược Yên bị đau khẽ “a” một tiếng, nhìn lại thấy mình đã bị hắt lột sạch không biết từ lúc nào. Mặt nàng lập tức đỏ lựng, không dám nhìn hắt nữa, vòng tay ôm lấy hông hắt, giấu mặt vào lồng ngực nóng ấm của hắt nhỏ giọng kháng nghị:” Chàng còn nói mình không cầm thú, đã nói không xâm phạm ta thì lột sạch ta làm gì? Lại còn nhìn ta với ánh mắt sói đói như vậy, làm ta sợ a!”

Triệu Doãn đưa tay nâng mặt nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào mắt mình, gương mặt tuấn mỹ của hắt hiện lên nét nhu hòa dụ hoặc, hắt dịu dàng dụ dỗ nói:” Ta chỉ muốn hôn nàng thôi, nàng biết ta sẽ không làm tổn thương nàng mà.”

Phải nói càng lúc Triệu Doãn dùng “sắc dụ” càng lợi hại, Nhược Yên nhìn hắt một cái, khẽ nuốt nước miếng, ánh mắt hắt nóng bỏng như thiêu đốt nàng, bờ môi đỏ quắn rũ làm Nhược Yên muốn cắn một cái, trên trán cao lấm tấm mồ hôi gọi cảm đến tột cùng, lại còn giọng nói trầm thấp ngọt ngào như ỉu mật. Làm bao nhiêu sự kháng cự của nàng tan biến hết.

Thấy nàng thất thần nhìn mình đắm đuối, Triệu Doãn biết nàng đã bị hắt mê hoặc, mới chậm rãi cúi đầu xuống, mút lấy bờ môi thơm ngát của nàng. Đầu lưỡi xâm nhập sâu vào miệng nàng, khẽ mút mát. Nhược Yên mê man đáp lại, vòng tay câu lên cổ hắt, để cơ thể hai người dính chặt vào nhau. Hai người quần lấy nhau, ma sát, vuốt ve, không biết là ai cỡi, hay từ khi nào, quần áo trên người Triệu Doãn cũng rơi xuống đất. Môi lưỡi hắt trườn khắp

người Nhục Yên, để lại vô số những đóa hoa đỏ rực.

Trên giường, một bóng dáng cường tráng to lớn và một thân hình bé nhỏ như đan vào nhau.

Bàn tay hần lạnh mướt, môi hần hôn lên tất cả những điểm nhạy cảm trên cơ thể nàng, Nhục Yên chỉ còn cách nhắm nghiền mắt, cố gắng không thành công khi kim nén tiếng rên rỉ phát ra từ miệng mình. Chợt Triệu Doãn bắt lấy bàn tay đang nắm chặt ga giường của nàng, đưa xuống hạ thân hần, chạm vào một thứ nóng rực, Nhục Yên hoảng hồn rút tay lại, thì bị hần đoán được nên đè chặt lại, kề môi vào tai nàng, giọng khàn khàn gọi: "Nhục Nhi..."

Nhục Yên xấu hổ đến mức muốn đâm đầu vào tường chết quách cho rồi, bây giờ nàng hiểu được Triệu Huân dạy hần cái gì rồi! Với tri thức của một người hiện đại, làm sao nàng không biết hần đang muốn nàng "giúp" hần chứ! Nhưng biết là một chuyện, còn "làm" lại là chuyện khác a! Mặt nàng đâu có dày đến mức này cơ chứ!

Một tay nàng vẫn bị hần kim chặt với thứ nóng bỏng kia, một tay nàng che lấy mặt mình lúng túng nói: "Chàng... chàng thật vô sỉ! Chàng tự mà làm lấy đi, ta không biết đâu!"

Triệu Doãn vẫn không buông nàng ra, mà còn chà sát thứ kia vào tay nàng, giọng nói gần như rên rỉ: "Nhục Nhi... ta khó chịu..."

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Không Ai Không Cầm Thú, Quan Trọng Là Với Ai!

Không cần nói cũng biết mặt nàng sắp rỉ ra máu rồi, chẳng những thế mà màu đỏ dường như đã lan ra đến tận căn cổ, còn có chiều hướng phát triển khắp cả người. Nhục Yên biết hần bây giờ như tên đã lấp vào cung, không thể không bắn, chỉ còn cách nằm im re giả chết, mặc hần muốn làm gì thì làm.

Thật ra Triệu Doãn cũng thừa hiểu, với bản tính hay xấu hổ của nàng, bắt nàng "làm" cho mình là chuyện không thể, nhưng cảm giác khi được bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng bao bọc lấy hạ thân của hần, rất mất hồn, khiến hần không cách nào thả tay nàng ra được.

Đưa mắt nhìn thiên hạ dưới thân nhắm chặt mắt, cả người căng thẳng như chuẩn bị lên đài hiến tế. Khóe môi Triệu Doãn khẽ cong lên nụ cười ba phần thương yêu bảy phần trêu chọc. Cúi người thổi khí nóng vào tai nàng, thành công làm Nhục Yên rung mình, co rút cổ lại né tránh. Sau đó nhỏ giọng nói vào tai nàng: "Nếu Nhục Nhi ngược... ta đành phải tự mình làm vậy."

Một tay ôm lấy nàng lật người, để cơ thể nhỏ nhắn của nàng nằm úp sấp trên người hần, cơ thể hai người một mềm mại như nước, một dẻo dai săn chắc dán chặt lấy nhau. Một tay hần vẫn đè đẩy tay nàng ép sát vào hạ thân hần, bắt đầu chậm rãi dao động.

Dù Nhục Yên không mở mắt, nhưng vẫn cảm giác được vật cứng rắn trong tay mình dần dần lớn lên theo mỗi cái dao động của hần. Không nhận được suy nghĩ trong đầu, liệu có phải do nàng sợ quá nên cảm giác sai hay không? Chứ thứ to lớn như vậy mà thật sự tiến vào người nàng chắc sẽ xảy ra án mạng! (HP: làm ơn đừng có nghĩ nữa!=,=")

Mãi một lúc lâu khi tay Nhục Yên đã mỏi nhừ, hơi thở Triệu Doãn mới dần gấp gấp như rên rỉ, môi hần liếm cắn vai nàng cũng mạnh bạo hơn, động tác dưới tay bỗng dao động thật nhanh, cả người hần run rẩy, sau đó phóng ra trong tay nàng. Cả hai vẫn nằm im thờ dốt.

Gương mặt Nhục Yên vẫn còn nóng ran, áp sát vào lồng ngực đang thở phập phồng của Triệu Doãn, bỗng nghe giọng trầm thấp của hần vang lên: "Có lẽ sau này nàng nên luyện nội công nhiều thêm một chút."

Nhục Yên vẫn chưa theo kịp suy nghĩ của hần, bèn ngơ ngác hỏi: "Tại sao?"

Triệu Doãn dụi đầu vào tóc nàng, đưa tay khẽ vuốt ve tấm lưng trần trắng nõn mềm mại, nặng nề đáp: "Vì nếu nàng không nhanh một chút lớn lên, ta sắp chịu hết nổi rồi."

Nhục Yên bật cười ra tiếng, không khách khí chút nào vỗ vào vai hần oán trách: "Chàng thật vô sỉ, không sợ ta luyện công quá độ bị tẩu hỏa nhập ma hay sao?"

Triệu Doãn vẫn không phản bác gì, chỉ rầu rầu nói: "Nhưng ta sắp bị nàng làm cho tẩu hỏa nhập ma rồi."

Không khí trong phòng đang lười nhát, chợt nghe tiếng động rất nhỏ từ bên ngoài Thanh Thủy Hiên vang vào, khí tức Triệu Doãn lập tức ngưng trọng.

Giác quan của Nhục Yên cũng khá nhạy, nên ngay tức khắc đưa mắt nhìn Triệu Doãn như muốn nói: "Có người!"

Triệu Doãn gạt đầu, kéo chân gói Nhục Yên vào trong kín kẽ, sau đó nói nhỏ vào tai nàng: "Chỉ là khách đến tham quan Thành Vương Phủ thôi, không việc gì đâu, nàng ở đây đừng ra ngoài!"

Nói rồi đứng lên tìm y phục vứt trên đất mặc vào, chưa kịp mặc xong, đã nghe tiếng nói của Trần Thanh Ảnh vang vào.” Vương gia, đúng như người dự liệu, bọn chúng đã mất kiên nhẫn, ngay cả cốc ngầm cũng phải đi thăm dò vương phủ rồi.”

Triệu Doãn nhìn qua lại không thấy áo đâu, đành cầm áo choàng khoát hờ lên vai rồi mở cửa bước ra ngoài.

Nhược Yên vẫn nằm trong chăn lắng nghe động tĩnh bên ngoài, đang hoang mang không biết bọn chúng đã tìm được gì, thì nghe tiếng Triệu Doãn hỏi Trần Thanh Ảnh” Có phải là người mà chúng ta đang chờ không?”

Nghe tiếng Trần Thanh Ảnh đáp.” Dạ phải! Nhưng bọn họ có đến hai người, một người canh bên ngoài một người đột nhập vào khuôn viên Thanh Thủy Hiên.”

-“Hắn đã vào bao lâu? Có phát hiện gì chưa?” Âm thanh lo lắng của Triệu Doãn hỏi.

-“Hắn là chưa, vì ngay khi bóng đen bước vào Thanh Thủy Hiên, ám vệ đã âm thầm ra hiệu cho vệ binh canh gác, vờ như nghe thấy động tĩnh nên tiến vào tra xét. Hắn liền sợ động đến vệ binh nên đã rút lui. Thân thủ rất nhanh nhẹn, nếu không phải ám vệ nhìn chăm chăm ngay từ đầu, có thể đã không phát hiện được.” Trần Thanh Ảnh nhanh chóng giải thích.

Triệu Doãn gật đầu phân phó.” Ngay mai sắp thêm nhân thủ mai phục nội viện, đề phòng bọn chúng hành động liều lĩnh. Đừng để Nhược Nhi gặp phải bất cứ nguy hiểm nào. Còn về kẻ kia, người tự lo mà giải quyết cho tốt đi.”

Hắn không nói kẻ kia là ai, nhưng dường như Trần Thanh Ảnh biết rõ. Nên nghe y đáp.” Ta biết phải làm sao! Vương gia không cần lo lắng, người nghi ngại sớm đi!”

Im lặng một lát, chợt nghe giọng nói đầy thắc mắc của Trần Thanh Ảnh cất lên.” Vương gia này, ta thấy người cũng thật là quá khoe khoang rồi, ta biết người sức khỏe tốt nhưng có cần phải cỡi áo đi ngủ vào lúc mùa đông vậy không? Thật là hết nói.”

Nhược Yên ở bên trong phòng nghe được suýt cắn phải đầu lưỡi mình, trong lòng thầm mắng Triệu Doãn ngu ngốc, ăn xong đã không biết chùi mép thì thôi, giờ lại còn ở trong phòng nằng mà ở trần đi ra ngoài, khác nào nói cho người khác biết hai người ở trong phòng làm cái gì a! Sau này nằng còn mặt mũi nào gặp người ta chứ!!!

Thật ra là do Nhược Yên có tật giật mình thôi, chứ bản thân Trần Thanh Ảnh cũng chỉ nghĩ chắc ngay lúc Triệu Doãn đang thay y phục nên chưa kịp mặc vào, làm sao cũng không ngờ được người bằng hữu hắn quen biết hơn mười năm trời, về ngoài đạo mạo đường hoàng thế kia, lại có thể làm chuyện cảm thú với một tiểu cô nương chưa đến tuổi cập kê như vậy được!

Bởi mới nói, không ai không cảm thú, quan trọng là với ai! Đâu có thể dùng vẻ ngoài mà đo lường được đạo đức của nam nhân. Nhưng cho dù có đo được đạo đức đi chăng nữa, thì đạo đức với cảm thú là hai chuyện chả có một xu quan hệ nào. Vì ngay cả một người nổi tiếng trong ngoài lãnh thổ Định Hưng Quốc hoàng triều là thanh tâm hòa dục, không gần nữ sắc như Triệu Doãn còn có thể “xuống tay” và “hạ miệng” với Nhược Yên như vậy, thì người khác ư? Khỏi bàn nữa!

Sau khi Trần Thanh Ảnh vứt lại một câu không lạnh không nóng rồi rời đi, Triệu Doãn mới nhớ đây là phòng của Nhược Yên, dù sao hiện tại nằng cũng có danh phận là ngưỡn nữ của hắn... nhưng tình huống bây giờ thật đúng là... tình gian mà lý cũng gian luôn! Nghĩ nghĩ một lúc, liền mặc kệ, không nghĩ nữa, dù sao xác định quyền sở hữu sớm một chút hắn cũng an tâm hơn, rồi quay trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 63: Đánh Gãy Chuyện Tốt Của Người Ta

Những ngày sau đó, không khí trong Thành Vương Phủ bắt đầu thay đổi một cách tinh tế, chỉ những ai ở quen bên trong mới có thể nhận ra. Bên ngoài, thậm chí ngoại viện cũng không thấy khác biệt gì, nhưng thân tín của vương gia điều biết, thủ vệ đã tăng gấp ba lần, những người được phép vào nội viện luôn được kiểm tra thật chặt chẽ và ám vệ ẩn mình khắp nơi, nhiều vô kể.

Cũng trong thời gian này, Triệu Doãn bận đến mức hầu như lúc nào cũng thương lượng với thủ hạ trong thư phòng, kể cả việc dạy võ công cho thái tử cũng tạm gác lại. Nhược Yên cảm giác mọi thứ đã diễn ra sớm hơn những gì Mặc Tự Ngôn từng nói với nằng. Vì theo tin tức nằng vô ý nghe được ở thư phòng Triệu Doãn là không quá vài ngày tới, sẽ có một trận vây bắt với quy mô lớn xảy ra.

Dù biết khó đoán trước được điều gì, Nhược Yên cũng không nhịn được mà chạy đi tìm Mặc Tự Ngôn thương lượng.

Ai ngờ mới đi tới cửa viện, Nhược Yên đã nghe được một âm thanh vừa bối rối vừa ngượng ngùng từ bên trong bay ra.

-“Hoàng... hoàng thượng! Đ... đừng làm vậy! Không được...!” Âm thanh này chỉ có thể là sư phó nhà nằng.

Gương mặt Nhược Yên chợt bừng lên vẻ phấn khích, lập tức nhẹ chân bước chầm chậm vào trong.

Đưa mắt nhìn xuyên qua khe hở của cánh cửa khép hờ, Nhục Yên thấy được hai bóng người đang dính chặt vào nhau, Triệu Huân mặc thường phục màu trắng, đính viền bạc, đang dùng “vũ lực” áp chế chặt người mặc áo bào màu than viền đen trong lòng.

Bây giờ Nhục Yên đã biết vì sao Mặc Tự Ngôn đang lên tiếng phản đối lại bị ngắt đột ngột, vì môi y đã bị tên hồ ly kia chiếm giữ mất rồi, còn lên tiếng được cũng chỉ những đơn từ a...ư khó hiểu thôi.

Đang tính quay bước trở ra ngoài thì Nhục Yên bỗng nhiên đứng lại, trầm nghĩ: Tên hồ ly chết tiệt này, giao một đồng việc cho Triệu Doãn nhà nàng bận rộn, đến hơi sức thờ còn khó có, để bây giờ hấn thành thoi ở đây dụ dỗ sư phó nàng. Nợ này không đòi thì thật có lỗi với Triệu Doãn rồi. À! Còn cái khoảng hấn dạy hư Triệu Doãn nữa chứ! Nhân tiện tính luôn một lượt!

Nghĩ thế nên Nhục Yên nhẹ chân quay ra cửa, sau đó bước thật nhanh vừa đi vừa lớn tiếng gọi: “Sư Phó, người có bên trong không? Yên Nhi có việc muốn thỉnh giáo người!”

Vừa dứt tiếng cuối cùng thì tay nàng cũng đã chạm vào cửa phòng, dĩ nhiên cánh cửa này giờ chỉ khép hờ, đung nhẹ liền bung ra. Hai người bên trong lập tức rời nhau ra. (HP: ... Ta hận thật chứ, đồ phá đám !#&\$^&@%)

Gương mặt Mặc Tự Ngôn vốn bình thản xuất trần đã trở nên đỏ lự như cánh hoa đào đầu xuân, ánh mắt chột dạ không dám nhìn Nhục Yên, đang cố gắng rút lui người, cách Triệu Huân càng xa càng tốt.

Còn Triệu Huân thì khỏi nói cũng biết, bị người ta phá đi chuyện tốt của mình, đem con vịt đã chín đưa đến miệng còn làm bay đi, mặt hấn không đen mới lạ! Ánh mắt hấn nhìn Nhục Yên như muốn nói: Có phải người chê mình sống quá lâu rồi không?

Tiếp được ánh mắt hung ác của Triệu Huân nhìn qua, Nhục Yên giương đôi mắt tiểu bạch thỏ ngây thơ, biểu tình giật mình thốt lên: “Tham kiến hoàng thượng, dân nữ không biết hoàng thượng giả đảo nên đã mạo muội bước vào, kính mong hoàng thượng thứ tội.”

Sau một lúc lúng túng, Mặc Tự Ngôn nghe Nhục Yên thỉnh tội mới hoàn hồn, sợ Triệu Huân trách tội nàng bèn lên tiếng: “Hoàng thượng, có thể Yên Nhi đến tìm thỉnh giáo việc học hằng ngày, nàng vốn không biết người ở đây, xin người đừng trách!”

Nói xong cũng cúi đầu đứng bên cạnh Nhục Yên.

Ánh mắt thâm trầm đang muốn phun ra lửa của Triệu Huân lập tức dịu bớt, liền đưa tay đỡ lấy Mặc Tự Ngôn đứng lên, hấn cũng biết nàng ta là tâm can bảo bối của đệ đệ nhà mình, có tức giận cũng không thể xuống tay được! Giờ cấp cho Mặc Tự Ngôn chút mặt mũi vẫn tốt hơn. Còn món nợ lần này... hừ! Từ từ tính sau cũng được!

“Đứng lên đi!” Triệu Huân ra lệnh.

“Đa tạ hoàng thượng.” Nhục Yên cũng giả vờ giả vịt cho giống một chút. Nhưng không ai thấy dưới khuôn mặt đang cúi xuống của nàng, làn môi đang khẽ nhếch lên.

Triệu Huân biết bây giờ có đuổi Nhục Yên đi thì cũng không thể tiếp tục làm gì, đành chờ cơ hội khác vậy, hướng chỉ hấn cũng còn bận nhiều việc chưa giải quyết, đành quay qua Mặc Tự Ngôn, tặng hấn một cái nhìn đầy thâm ý nói: “Có nhiều việc ta và người chưa tính xong, hôm khác ta trở lại nói tiếp. Người tranh thủ suy nghĩ một chút đi.”

Dứt lời liếc qua Nhục Yên đang đứng cản trở bên kia một cái, rồi phất tay áo bước ra khỏi phòng.

Chờ Triệu Huân đi rồi, Nhục Yên mới đưa mắt nhìn Mặc Tự Ngôn, dò xét lộ liễu từ trên xuống dưới, thấy y phục y cũng còn khá chỉnh tề, chỉ có vài nếp nhăn do bị đè ép, tóc cũng không quá rối, chỉ là... môi y vừa đỏ vừa sưng, như thể không phải bị hôn mà bị... cắn!

Một chút bình tĩnh mới vừa tìm lại được của Mặc Tự Ngôn cũng bị ánh mắt Nhục Yên làm bay mất, hấn lại lúng túng thêm một trận. Cảm giác như bị phát hiện khi đang làm chuyện xấu. Mặc dù... đúng vậy thật!

Mắt Nhục Yên vẫn không rời khỏi người y, hiên ngang ngồi xuống bàn, rất tự nhiên rót một tách trà, uống xong mới chậm chạp lên tiếng: “Ai từng khẳng định với ta hai người chỉ là bằng hữu? Là ai từng nói hoàng thượng chắc chắn không thích nam phong? Sư phó... Vậy lúc này hai người làm gì thế?”

“Khụ! Yên Nhi... ta... ta cũng chỉ... mới cảm giác được gần đây hoàng thượng... ơ... hơi kỳ lạ thôi. Nên không biết phải nói sao với nàng nữa.” Mặc Tự Ngôn có chút ngượng ngùng, lại có chút không biết làm sao mở miệng giải thích.

Nhục Yên nhìn thấy hấn gần như muốn đem bản thân mình lược chín rồi, nên cũng không độc ác mà trêu chọc hấn nữa. Im lặng uống trà một lúc, nàng khẽ cất tiếng hỏi: “Vậy người... có thích hấn không?”

“Ta...” Mặc Tự Ngôn chần chờ một lúc, cũng không thể trả lời được câu hỏi của Nhục Yên. Tự hỏi lòng mình “có thích hay không?” Ngay cả bản thân hấn cũng không biết được.

Sống lại một lần, hấn chỉ biết mình không muốn đi lại con đường kiếp trước, nên cố gắng nói tất cả với Yên Nhi, người duy nhất kiếp trước không hãm hại hấn, hi vọng nàng giúp hấn tìm cách cứu muôn dân qua được nạn lũ lụt lần này, rồi sẽ trở về nhà, mở một quán nhỏ dạy học sống qua ngày.

Làm sao hắn cũng không nghĩ tới sẽ ở bên cạnh một nam nhân, quan trọng hơn, người đó còn là nhất quốc chi quân. Hắn không nghĩ, cũng không dám nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Trấn Áp Binh Quyền

Nhược Yên thấy ánh mắt xa xôi của hắn, nhìn ra được sự chua xót xen lẫn mờ mịt cả suy nghĩ trong lòng, mới thở dài một hơi, chậm rãi nói:” Sư phó, người từng trải qua những bi ai trong cuộc sống, chắc người hiểu được lý lẽ “thê sự vô thương”. Không ai biết trước được điều gì sẽ đến tiếp theo, cho dù người có sống lại một lần cũng thế! Vì mỗi quyết định của người sẽ đưa người đến một tương lai hoàn toàn khác. Đã thế, vì sao không sống thật với lòng mình? Nếu là ta, ta thà sống trong quãng đời ngắn ngủi nhưng hạnh phúc, còn hơn chịu đựng đau khổ mà lay lắt qua ngày. Có gì quan trọng hơn tâm ý của bản thân mình đâu chứ?”

Mặc Tự Ngôn nghe được lời của Nhược Yên, liền thần thờ nhìn nàng. Đây là lần đầu tiên hắn nghe một người nói với hắn nên sống với tâm ý của mình. Hắn được dạy dỗ từ nhỏ là phải làm một người trung quân ái quốc, sống với lý tưởng vì muôn dân thiên hạ. Và luôn coi đó là sứ mệnh mà mình dốc lòng theo đuổi. Cho dù hắn đã từng chết một lần cho sứ mệnh đó... nhưng... hắn có hạnh phúc không?

Nhược Yên cũng hiểu sư phó nhà nàng là một người thuần tuý tưởng cổ đại, nên cũng không ép ý nghĩ nhiều nữa, ít nhất ý cũng cần chút thời gian suy nghĩ kỹ cho bản thân mình. Bèn hỏi qua chuyện khác:” À thật ra ta đến đây là muốn hỏi người một chuyện. Sắp tới, Triệu Doãn sẽ úp tron ổ tham ô thuế, ta còn nghe được dường như có cả chứng cứ để hạ được Liễu Thừa Tướng nữa, nên rất lo lắng, không biết có nguy hiểm gì xảy ra không, nên muốn tìm người bàn bạc.”

-“Nhanh như vậy?” Mặc Tự Ngôn ngạc nhiên hỏi.

Nhược Yên gật đầu xác nhận.

Mặc Tự Ngôn cau mày nói:” Mọi thứ đã không còn đúng với kết quả mà ta từng trải qua nữa, dường như đã bị xáo trộn tất cả vậy. Ta còn nhớ phải qua vài tháng sau khi lũ lụt xảy ra, ta mới bắt đầu được lệnh điều tra, nhưng bây giờ đã có chứng cứ, còn có thể kéo ra được Liễu thừa tướng, thì không còn đoán được gì nữa rồi. Chỉ không biết có tìm người phía sau Liễu thừa tướng ra không.”

Khẽ thở dài một tiếng, Nhược Yên chống hai tay lên cằm ủ rũ nói:” Ta cũng biết là không giúp ích được gì, nhưng không kiếm được mà phải chạy đến hỏi người, hi vọng có thể phòng ngừa trước điều gì đó. Dù sao, Liễu thừa tướng cũng là trọng thần, trong tay sở hữu một phần ba binh lực của triều đình, đâu phải muốn bắt là bắt chứ!”

Về vấn đề này, ít nhất Mặc Tự Ngôn suy nghĩ thông thoáng hơn, nên khuyên giải cho Nhược Yên hiểu:” Cho dù có cầm binh lực trong tay thì sao chứ? Bất quá chỉ ngang bằng với Thành Vương, nhưng Yên Nhi không cần lo lắng chuyện này quá, hoàng thượng đa mưu túc trí, lại yêu thương vương gia như vậy, chắc chắn sẽ không để người đi mà không có chuẩn bị gì.”

Nhược Yên nghe thấy cũng cảm thấy đúng, đang muốn gật đầu chợt ngưng lại, liếc Mặc Tự Ngôn một cái nhàn nhạt nói:” Sư phó à, người còn chưa có gả cho người ta đâu, đừng có cái gì cũng khen người trong lòng đến tận trời vậy được không? Ta nghe còn phải ngại thay người đấy!”

Gương mặt đang thanh thoát của Mặc Tự Ngôn lập tức xuất hiện một rặng mây hồng, vội vàng phân bua:” Không phải vậy, ta chỉ nói sự thật thôi, còn cái gì... gả chứ, Yên Nhi đừng đùa như vậy!”

Có điều, giải thích cái gì thì giải thích, nhưng ba chữ người trong lòng thì không có phản bác gì, dám chùng trúng tim đen rồi.

Nhược Yên cố gắng nín cười, nhìn biểu tình chột dạ của Mặc Tự Ngôn, bây giờ nàng hiểu cảm giác của tên hồ ly thích trêu đùa Triệu Doãn là thế nào rồi, thật thur thái a!

Buổi tối, khi lên giường ngủ, Triệu Doãn ôm Nhược Yên vào lòng, bần khoản nói:” Sắp tới ta có việc cần giải quyết, phải rời phủ hai hôm, đã sắp xếp người ở lại bảo vệ nàng rồi, nàng không cần lo lắng.”

-“ Là chuyện thu thập Liễu thừa tướng sao?” Nhược Yên chống tay lên ngực Triệu Doãn, ngồi dậy để mình đối diện hắn hỏi.

Hắn đưa tay cầm lấy bàn tay nàng, gật đầu xác nhận, dù nàng chưa từng chính thức hỏi chuyện trong triều, nhưng khi hắn ở thư phòng bàn sự vụ, nàng được tự do lui tới, biết được cũng không có gì là lạ.

-“Liễu thừa tướng chẳng phải ở trong thành sao? Lý gì chàng lại rời phủ đến hai ngày?” Nhược Yên thắc mắc hỏi.

-“Binh lực trong tay Liễu thừa tướng đang được trấn giữ ở Húc Ly Thành, cách kinh thành hơn một ngày đường, trước khi định tội hắn, dĩ nhiên phải phái

binh đi trấn áp quân binh trong tay hắn đầu tiên, nếu không hắn sẽ làm loạn, đến lúc đó thu dọn còn mệt hơn nữa.” Triệu Doãn cung chiêu giải thích cho nàng hiểu. Nhưng tình huống này sao giống khai báo với nương từ khi mình sắp đi xa nhà nhỉ?

Nhược Yên nghe xong liền ôm lấy tay hắn làm nũng nói:” Vậy chàng có thể mang ta theo không?” Cứ mỗi lần hai người tách nhau ra là luôn có chuyện, và lại nàng cũng rất lo lắng cho an toàn của hắn nữa.

Triệu Doãn rất hưởng thụ sự níu kéo của nàng, nghĩ nàng không muốn rời xa hắn, trong lòng vui như nở hoa, nhưng nghĩ cho sự an toàn của nàng, hắn đành nói:” Ta cũng không muốn để lại nàng một mình, nhưng hiện giờ bọn họ chưa biết mặt nàng, sẽ an toàn hơn một chút. Nếu bọn họ theo ta, rất dễ lộ thân phận gây nguy hiểm khôn lường. Ta muốn nàng bình bình an an luyện thành võ công, lúc đó mới lộ mặt cũng không muộn.”

Nhược Yên nằm xuống, vùi đầu vào vai hắn nhỏ giọng hỏi:” Liệu chuyến đi này có nguy hiểm gì không? Lỡ bọn họ phản kháng thì làm sao bây giờ?”

-“Không đâu, ta và hoàng huynh quyết định ra tay trước binh quyền trước khi đưa vụ án ra xử, bọn họ sẽ trở tay không kịp, với lại trong tay ta cũng mang theo trọng binh, có cả thánh chỉ của hoàng đế, đừng nói bọn họ có gan công khai tạo phản, cũng sợ là không có bản lĩnh để làm.” Trong mắt Triệu Doãn lóe lên tia thị huyết nói, nhưng chi thoát chốc đã mất đi.

Gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Nhược Yên dặn dò:” Chàng phải tự cẩn thận cho tốt, không sợ vạ nhất, chỉ sợ nhất vạ. Đừng để mình bị thương.”

Triệu Doãn kéo nàng ôm chặt vào ngực mình, vùi đầu vào cổ nàng, hít một hơi thật sâu rồi nói:” Ta biết rồi, chỉ là sắp tới không được ôm nàng ngủ rồi, trời mùa đông lạnh vậy mà phải ngủ một mình. Thật khổ mà!”

Nghe hắn than thở, Nhược Yên bật cười khúc khích, cũng vòng tay ôm lại hắn rồi nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Bị Bắt

Hai ngày sau, trời còn chưa sáng Triệu Doãn đã yên lặng rời giường, nhẹ nhàng đắp kín chăn cho Nhược Yên mới quay người ra cửa, hắn không muốn đánh thức nàng, vì đêm qua nàng lo lắng đến hơn nửa đêm mới chợp mắt.

Trước khi xuất phát, Triệu Doãn cũng không yên lòng khi để nàng trong phủ một mình, nên để Trần Thanh Ảnh ở lại, vì trong số thù hạ của hắn, chỉ có võ công của Trần Thanh Ảnh là có thể đấu với hắn thôi. Hộ vệ và ám vệ cũng tăng lên gấp đôi ngày thường, đề phòng chuyện tập kích vương phủ lần nữa.

Kể từ lúc Triệu Doãn vừa rời khỏi phòng, Nhược Yên đã mở mắt. Có lẽ từ khi gặp được hắn đến bây giờ, hai người chưa từng tách nhau ra, nên bây giờ trong lòng nàng mới bất an như vậy, lại là sợ hắn phân tâm, Nhược Yên mới giả vờ ngủ.

Chỉ là dù cố gắng thế nào cũng không ngủ lại được như bình thường, đành bỏ cuộc, ngồi dậy rửa mặt luyện công.

Dẫu không có Triệu Doãn bên cạnh, một ngày của Nhược Yên vẫn trải qua như thường lệ: Luyện công, học cầm, tập võ. Có điều để tránh bản thân rảnh rồi suy nghĩ lung tung, nên nàng giành thời gian học tập gấp đôi thường ngày, lúc luyện công chỉ có một mình nàng thì không sao, nhưng lúc luyện cầm thì thật là ...

Tâm tình không ổn định, nên thanh âm không phải là khó nghe bình thường, mà còn tập lâu như vậy, khiến một người có tính ôn hòa, nhẫn nại cực tốt như Mặc Tự Ngôn cũng chịu hết nổi mà đuổi nàng về.

Sau khi hành hạ Mặc Tự Ngôn một trận xong, tâm tình cũng thoải mái đi nhiều, trên đường về viện của mình Nhược Yên gật gù thầm nghĩ, “trả thù xã hội” thật đúng là cách giải tỏa tâm tình tốt nhất.

Buổi tối khi Nhược Yên mệt mỏi nằm trên giường, vì lúc chiều nàng tập võ đến gần như kiệt sức, không còn tinh thần suy nghĩ gì nữa liền thêm thiếp ngủ đi.

Hơn nửa đêm, chợt nghe tiếng bước chân nhẹ từ bên ngoài Thanh Thủy Hiên, làm Nhược Yên thức giấc, lập tức cảnh giác tự hỏi, ai nửa đêm có thể im hơi lặng tiếng vào được tận đây? Là người có thân thủ bất phàm thế nào mà qua mắt được cả ám vệ lẫn hộ vệ của Thành Vương Phủ? Đang muốn đưa tay lên bên cạnh giường cầm lấy trường tiên, nàng mới phát hiện, cơ thể không thể cử động, ngay cả mí mắt cũng không thể nâng lên. Trong lòng thầm kêu một tiếng không ổn, dường như đã bị người ta hạ được, không biết đây là loại dược gì, khiến nàng hoàn toàn không nhúc nhích được, nhưng đầu óc lại tỉnh táo vô cùng.

Nhược Yên đành căng thẳng yên lặng nghe ngóng tiếng động xung quanh, cảm giác có người bước đến cạnh giường mình, nhanh chóng trùm nàng vào một cái túi vải, vác lên vai, rời khỏi phòng.

Tình huống bây giờ vô cùng mờ mịt, nhưng không hiểu sao Nhược Yên cảm giác hơi thở người đang bắt nàng rất quen thuộc. Lại không có cách nào

đoán được đó là ai! Người này đã ẩn náo trong vương phủ bao lâu rồi? Thế lực của bọn hắc y nhân đó sâu đến thế sao?

Bị người ta vác lên vai đi chuyển một lúc lâu, mới được đặt xuống, lại không phải xuống đất, vì nơi này bị lay động dữ dội, nên Nhược Yên đoán là bị đưa vào xe ngựa rồi.

Cả người Nhược Yên bị vút nằm trên sàn xe ngựa cứng ngắt, lạnh lẽo, cứ lắc lư qua lại hơn một canh giờ, xe mới dừng lại.

Nghe một giọng nữ thanh thoát vang lên:” Bắt được rồi? Chắc chắn là nghĩa nữ của thành vương chứ?”

Nhược Yên không nghe tiếng đáp lại, đoán chừng người nọ gật đầu, sau đó thấy mình lại tiếp tục bị vác lên vai. Tiếng bước chân nhẹ nhàng đến mức nếu nàng không lắng nghe kỹ, hoàn toàn không phát hiện được, dù nàng đang nằm trên vai người đó. Có thể thấy được nội công và thần thủ người này lợi hại hơn bản thân nàng nhiều.

Di chuyển quanh qua quẩn lại một lúc, Nhược Yên bị ném vào một đồng cỏ khô, có người đến tháo dây buộc trên bao vải ra, sau đó ngạc nhiên hỏi:” Người không phải bắt nhầm người chứ? Không phải tiểu nha đầu kia chỉ mới bốn, năm tuổi thôi sao?”

Một giọng nói cực kì quen thuộc nhưng lạnh lùng vang lên:” Thành Vương Phủ không có nữ nhân, nàng ta là người duy nhất ở trong Thanh Thủy Hiên, xung quanh được rất nhiều người bảo vệ!”

Trái tim Nhược Yên kinh hoàng như muốn nhảy lên cổ họng, một sự khiếp sợ quá mức khi nghe được giọng nói đó, rõ ràng là của Trần Thanh Ảnh!

Nhưng tại sao chứ? Trần Thanh Ảnh là tâm phúc ở bên cạnh Triệu Doãn hơn mười năm, làm sao có thể là người của bọn chúng được? Chắc chắn nàng nghe nhầm thôi. Tự trấn an mình là hiện tại các giác quan đang suy yếu, lại không thể mở mắt ra nhìn, hoặc là tác dụng của dược liệu đánh lừa, chứ không thể nào là Trần Thanh Ảnh được.

Giọng nói của nữ nhân nọ lại vang lên:” Nếu người đã chắc chắn như vậy, thì trói nàng ta lại rồi giải thể thủy hương đi, chủ thượng đang sốt rột chờ đợi đây!”

Ngay lập tức người có giọng nói của Trần Thanh Ảnh bước đến cạnh nàng, vòng hai tay nàng vòng ra sau lưng, sao đó trói chặt lại. Một hương thơm thoang thoảng bay qua mũi Nhược Yên, nàng liền cảm giác cả người có sức lực trở lại, ngay lập tức mở mắt ra nhìn xung quanh.

Nhưng thứ đập vào mắt nàng đầu tiên lại chính là gương mặt quen thuộc mà Nhược Yên này giờ đang cố gắng phủ nhận. Lòng Nhược Yên chìm xuống, lo lắng lại dâng lên. Nếu Trần Thanh Ảnh vốn là tay trong của bọn hắc y nhân, thì cái chết của cả nhà nàng không thể thiếu phần hân được! Lẽ nào đây là một sự âm mưu có tính toán từ đầu?

-“Giải nha đầu này đến gặp chủ thượng đi, người có điều muốn hỏi nó. Đừng lè mề nữa!” Giọng nói nữ nhân ra lệnh.

Nhược Yên quay mặt qua nhìn giọng nói của nàng ta, lại thêm một gương mặt mà nàng đã từng gặp nữa - chính là người đã mạo nhận là Lục Yên Nhi!

Mặc dù nàng ta ra lệnh giọng điệu xác xược, nhưng Trần Thanh Ảnh lại chẳng có một biểu cảm nào, vẫn gương mặt không cảm xúc gì mà tóm cổ Nhược Yên, lôi đi như một con gà. Hấn vóc người luyện võ cao lớn, Nhược Yên lại mới phục hồi dác đáng tiểu nha đầu mười một, mười hai tuổi, nên bị kéo đi không cần mất chút sức lực nào.

Nhược Yên bị lôi đi qua hai ám đạo mờ tối, dù xa xa có một cây đuốc soi đường nhưng vẫn không thể nhìn rõ ràng xung quanh, chỉ biết nơi này dường như được đào xuyên qua núi, vì đi này giờ hơn năm trăm mét mà vẫn chưa ra được bên ngoài.

Trên đường đi, Lục Yên Nhi vẫn âm thầm quan sát tiểu nha đầu bị lôi đi phía trước, chỉ thấy nàng có chút ít ngạc nhiên, nhưng lại điềm tĩnh vô cùng, không hoảng, không hỏi lại càng không la hét. Như thể sớm biết bọn họ là ai và vì sao bắt nàng vậy. Đây là biểu hiện mà một tiểu nha đầu có thể có ư?

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Bị Không Chê!

Bề ngoài Nhược Yên vẫn tĩnh lặng như nước, không biểu cảm gì, nhưng trong lòng tràn đầy nghi hoặc để ý hành động lạ thường của Trần Thanh Ảnh, dù trong ấn tượng của nàng hẳn luôn vui vẻ trên chóc Triệu Doãn, cũng hay bị Triệu Doãn ức hiếp đến trầy da tróc vảy, nhưng khi chất cao ngạo thể hiện sâu trong xương cốt, không có gì có thể che dấu được, thì làm sao lại dưới quyền nàng ta được?

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt không có chút tình cảm nào, nghe lời của Lục Yên Nhi đến mức gần như một con rối. Con rối! Đúng rồi! Nếu thật sự Trần Thanh Ảnh là gian tế, thì cứ việc đưa quyền nự độc y thư cho bọn chúng là xong, đâu cần làm nhiều chuyện thừa thãi để lộ thân phận mà bắt nàng nữa! Như vậy chỉ có thể là hấn bị không chê hay uy hiếp!

Ngay lập tức Nhược Yên loại bỏ lý do bị uy hiếp đi, vì Trần Thanh Ảnh bây giờ cũng như nàng. Mỗi bận tâm duy nhất chỉ là Triệu Doãn, nhưng người

có khả năng làm hại Triệu Doãn còn chưa có sinh ra đâu, lấy gì mà uy hiếp! Vậy chỉ còn lại khả năng bị điều khiển thôi, nghe nói thời cổ đại hay có nhưng trò như bùa, ngải và cổ để khống chế đầu óc với hành động của con người, hẳn lại hay tiếp xúc với Lục Yên Nhi, đúng là đối tượng tốt để bọn họ hành động.

Một lúc sao Nhượng Yên bị đưa đến một căn phòng đá, sáng sủa hơn trên đường đi nhiều, vì xung quanh nền được thấp nhiều nơi trên các hốc đá trên tường.

Trong phòng đá được đặt duy nhất một cái ghế phía trên cao, có vài bậc thang bước xuống chỗ nàng đứng. làm Nhượng Yên chợt nhớ đến thánh địa Thần Long Giáo trong phim Lộc Đình Kỳ của Kim lão nhân gia.

Trên ghế có một người đang ngồi, nhưng ngược với ánh nên nên Nhượng Yên không nhìn thấy mặt được, chỉ nhìn thấy được mái tóc rối bù xù trên đầu hẳn. Nhượng Yên bị xô đến trước bậc thêm, lao đảo suýt té, may mà nàng nhanh tay nắm lấy ống tay áo của Trần Thanh Ảnh để giữ thăng bằng mới đứng vững được.

Trần Thanh Ảnh bị nàng kéo nhưng cũng không có biểu hiện gì, vẫn trơ trơ đứng đó, cảm giác như hẳn vốn là không khí, không có thật.

Lục Yên Nhi hạ giọng hành lễ nói:” Bái kiến chủ thượng! Đã đưa Vũ Nhượng Yên, nghĩa nữ của Thành Vương đến.”

Người ngồi trên ghế vẫn không có động tĩnh gì, yên lặng quan sát Nhượng Yên một lúc, nói chậm rãi nói như đã hiểu ra:” Thì ra ngươi biết súc cốt công, hèn chi lần nào cũng từ trong sự vây bắt của Hắc Ưng mà trốn thoát.”

Nhượng Yên biết hẳn hiểu lầm, nhưng cũng không ngóc đầu giải thích. Mở to mắt cố gắng nhìn gương mặt đang giấu dưới ánh nên kia, xem thử hẳn là nhân vật thần thánh thế nào mà hại cả nhà nàng chết. Chỉ là nàng đành thất vọng, vì khi hẳn đứng lên tiến về phía nàng, đã lộ ra chiếc mặt nạ bạc cười nửa miệng.

Người đeo mặt nạ thân hình cao lớn, lại đứng phía trên bậc thêm nhìn xuống đáng người nhỏ bé của Nhượng Yên, sau đó cầm thanh đao còn nằm trong vỏ, kẻ đến cầm Nhượng Yên. Nàng mặt nàng lên cho hẳn quan sát.

Nhượng Yên đứng yên nghe tiếng tim mình vang vọng trong lồng ngực, trong đầu tìm đối sách thật nhanh, đang suy nghĩ tìm cách thoát khỏi tình huống này, thì nghe hẳn mở miệng hỏi:” Ngươi có biết vì sao ta bắt ngươi không?”

Gật đầu một cái, Nhượng Yên đáp:” Ta biết!”

Hắn cười ra tiếng khi nghe nàng trả lời, thanh đao đang nắm cầm nàng khẽ chuyển động dần hai bên má nàng, thanh âm nguy hiểm nói:” Thật can đảm, ta luôn thích những người can đảm như ngươi, ta biết ngươi sẽ không khai ra món đồ ta cần ở đâu, nên ta sẽ chờ thử xem xương ngươi có cứng như miệng của mình không đã.”

-“Đừng! Ngươi cứ hỏi, ta sẽ khai hết! Thậm chí còn dẫn ngươi đến tận nơi để lấy luôn, tuyệt đối đừng đánh ta!” Nhượng Yên lập tức la lên.

Lục Yên Nhi đứng sao lưng nghen hòng nhìn, mới đầu còn tưởng nàng ta gan dạ và kiên định, thì ra... nàng đúng là nhìn nhầm a! Thật ra cũng chỉ là một tiểu hài tử!

Người đeo mặt nạ chưng hửng một lúc, mới nghi ngờ hỏi:” Ngươi thật sự sẽ khai ra? Vậy nói đi! Sách giải ở đâu?”

-“Ta đưa cho nghĩa phụ rồi, còn chính mắt thấy người cất ở trong Thanh Dật Hiên ở Thành Vương Phủ nữa!” Nhượng Yên tỉnh bơ, ngược gương mặt rất đáng tin cậy nhìn hẳn đáp.

Hắc y nhân âm thầm nhíu mày, nhìn chằm chằm Nhượng Yên hỏi:” Làm sao ta biết ngươi nói thật hay không? Ngươi lấy gì để ta tin đó là sự thật?”

-“Lúc sư tỷ đưa cho ta cũng không có nói đó là gì, ta chỉ tưởng là bí kíp võ công, nghĩ sư phụ đã qua đời rồi, để lại bí kíp cho ta phòng thân. Nên lúc có người đột nhập nhà ta, ta sợ các người đoạt mất bí kíp, liền ôm theo mà bỏ trốn. Sau này nghĩa phụ mới nói cho ta biết nó là sách giải độc, bản thân ta chả biết tí gì về y thuật lẫn dụng độc, thì giữ làm gì? Liền đưa cho nghĩa phụ ta giữ rồi. Nếu các người muốn lấy, chỉ cần hứa không đánh ta, ta sẽ đưa ra.” Bộ dạng Nhượng Yên bây giờ chính xác như tiểu hài tử nhất gan, sợ đòn. Kể hết “mọi thứ” cho hẳn biết.

Nói xong liền đứng một bên, chờ phản ứng. Thờ lúc hẳn bận suy nghĩ thật hời hợt của nàng, liền liếc qua Trần Thanh Ảnh một cái, vẫn thấy y trơ trơ đứng như khúc gỗ một bên, không biểu cảm gì, Nhượng Yên thầm thở phào một cái nghĩ: May mà hẳn không phản bác!

-“Thụy Ưng, bây giờ ngươi trở về Thành Vương Phủ có bị phát hiện không?” Người đeo mặt nạ lên tiếng hỏi Lục Yên Nhi.

Giờ Nhượng Yên mới biết biệt danh trong tổ chức của Lục Yên Nhi là Thụy Ưng, ra là thân phận cũng không nhỏ!

-“Bẩm chủ thượng! Theo thuộc hạ nghĩ, nên để Trần Thanh Ảnh đi an toàn hơn, bây giờ trong Thành Vương Phủ vẫn chưa phát hiện nàng ta bị bắt, khi Thành Vương đi rồi, Trần Thanh Ảnh hoàn toàn có thể tự do lui tới bất cứ địa phương nào! Nếu họ vệ có nhìn thấy hẳn ở gần nội viện cũng sẽ không cảnh giác.” Thụy Ưng chỉ qua Trần Thanh Ảnh nói.

Tim Nhượng Yên khẽ dừng một nhịp, thầm nghĩ bây giờ Trần Thanh Ảnh trở về thì quả thật không ai nghi ngờ hẳn cả, vì chưa ai biết hẳn đã bị khống chế, như vậy lời nói dối của nàng sẽ bị lộ tẩy ngay. Thật ra nàng là muốn bọn họ một công khai bắt nàng yêu cầu đồ trao đổi, hoặc trường hợp thứ hai là âm thầm dẫn nàng về Thành Vương Phủ để lấy, chứ không thì để Trần Thanh Ảnh về tìm, chắc chắn sẽ tìm không thấy, lúc đó nàng tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Cá Chết Lưới Rách

Nhược Yên còn chưa biết phải làm thế nào, thì đã nghe giọng nói không độ ẩm của tên chủ thượng hạ lệnh:”Thụy Ứng, người ra lệnh cho hắn trở về tìm đi, nếu hắn tìm không thấy thì...” Hắn đưa mắt nhìn Nhược Yên, lạnh giọng nói tiếp:”Cái giá mà người dám lừa gạt ta, người trả không nổi đâu!”

Thụy Ứng nghe lệnh, quay qua nhìn Trần Thanh Ảnh đang đứng bất động một bên, lấy trong người một cái lọ màu tím, kề sát mũi hắn một lát, mới mở miệng hạ lệnh:”Trở lại nội viện Thành Vương phủ, tìm lấy sách giải được được giấu bên trong viện của thành vương về đây cho ta, cố gắng hết sức mình đừng để bị phát hiện! Còn nếu lỡ có bị phát hiện... giết hết cho ta!”

Trong lòng Nhược Yên căng thẳng, bây giờ nàng thật không biết nên cầu nguyện hắn bị phát hiện hay không bị nữa, vì võ công của Trần Thanh Ảnh chỉ thua mỗi Triệu Doãn, nếu hắn bị phát hiện, sẽ theo điều khiển của Thụy Ứng mà hạ sát toàn bộ, như thế hiểu lầm hắn là gian tế càng nặng hơn, không còn cách giải thích.

Trần Thanh Ảnh nghe lệnh xong cũng không nói gì, gật đầu đã biết rồi quay người rời đi, trong phòng đá chỉ còn ba người.

Người đeo mặt nạ quan sát biểu tình của Nhược Yên một lúc, muốn tìm sự sợ hãi hay chột dạ nào đó trên mặt nàng, nhưng lại không nhìn ra được gì. Trong lòng cũng yên tâm một chút.

Chợt bên ngoài vang vào nhiều tiếng động thật lớn, lập tức có người chạy vào bẩm báo:”Thưa chủ thượng, có một lượng lớn vệ binh mặc long ngân giáp đã bao vây núi, người chỉ huy là Thành Vương Gia! Hắc Ứng và mọi người bên ngoài đang chống trả.”

Người đeo mặt nạ lập tức nhìn qua Nhược Yên, kêu khẽ:”Thật không ngờ đây là cái bẫy, Thành Vương quả nhiên không dễ đối phó, sớm biết trước chúng ta sẽ bắt đi nàng ta, đã chuẩn bị sẵn để đuổi tới!”

Ngay lập tức tung một đường chân khí điểm vào đại huyệt trên vai Nhược Yên, Nhược Yên biết huyệt này sẽ làm cho nàng mất sức điều khiển cơ thể mình, nên thả lỏng người ngã xuống đất.

-“Thay đổi kế hoạch, đem nàng ta ra ngoài gặp Thành Vương, thử xem thành vương có thật sủng ái nàng ta như lời đồn không!” Hắn phát tay áo bước ra ngoài.

Nhược Yên nhắm mắt thả lỏng người, mặc kệ Thụy Ứng đang nửa nâng nửa kéo nàng ra ngoài, trong lòng đang rối rắm chuyện khác. Vì sao Triệu Doãn biết nàng bị bắt mà đuổi tới đây? Hay chuyện Trần Thanh Ảnh bị khống chế vốn nằm trong kế hoạch của hắn? Từ lâu bọn họ đã lên kế sách đem nàng làm mồi câu bọn hắc y nhân ra ư?

Một sự mất mát dâng tràn trong lòng, cảm giác mình bị lợi dụng trong đầu đá của người khác thật khó chịu.

Bỗng Nhược Yên nhớ đến ánh mắt lưu luyến không rời của Triệu Doãn trước đêm rời đi, sự ôn nhu, cung chiều không một chút giả dối kia làm nàng bình tĩnh lại. Đúng vậy! Triệu Doãn tuyệt đối sẽ không đem sự an toàn của mình ra mà tính toán. Chắc chắn có dấu vết cho thấy nàng gặp nguy hiểm, nên mới trở về. Không được vì một chút chuyện này mà mất lòng tin vào hắn.

Nghĩ thông suốt những bận tâm trong lòng, Nhược Yên bắt đầu nghĩ cách làm sao thoát khỏi tay bọn chúng trước, không thể để bọn họ đem nàng uy hiếp Triệu Doãn được.

Bị kéo ra đến gần cửa ra vào thạch động, bốn bề được thấp sáng như ban ngày, tiếng va chạm của vũ khí vang lên khắp nơi, Nhược Yên sợ bị phát hiện mình có thể động đây được, nên chỉ căng tai lắng nghe động tĩnh bốn bề, chứ chưa dám mở mắt ra nhìn tình huống.

Chỉ nghe giọng nói thâm trầm của người đeo mặt nạ nói với Thụy Ứng:”Người kiểm tra thử xem Trần Thanh Ảnh đã lấy được sách giải chưa? Nếu được rồi thì đem nha đầu này làm lá chắn mà rút lui.”

Thụy Ứng lập tức nghe lệnh, vút Nhược Yên đang mềm nhũn người dựa bên tay nàng ta vào vách đá. Lưng Nhược Yên bị một mảnh đá nhọn đâm phải đau nhói. Liên hệ mắt nhìn lên, thì thấy Thụy Ứng tự cắt tay mình, nhỏ máu vào một chiếc bình màu xanh ngọc, sau đó lấy ra một chiếc bình màu tím, rót một ít hòa vào rồi đưa lên mũi uống.

Nhược Yên tranh thủ lúc bọn họ lơ là mình, liền mài dây trói nàng vào mảnh đá nhọn sau lưng, dây thuần túy chắc chắn, nhưng được bện từ nhiều sợi nhỏ thành, mài một lúc là đứt bung ra một phần. Chợt thấy người đeo mặt nạ có dấu hiệu quay người lại, Nhược Yên lập tức dựa người vào vách đá không dám nhúc nhích.

Chợt nghe giọng nói của Thụy Ứng vang lên:”Bẩm chủ thượng, hắn tìm không thấy, đang quay trở về!”

Nắm tay người đeo mặt nạ nắm chặt lại, tung một chưởng vào vách đá nổ rầm một tiếng chấn động, chứng tỏ sự phẫn nộ tột độ của mình, liền quay lại muốn tóm lấy Nhục Yên để trút giận, thì cả hân cùng Thụy Ứng điều kinh ngạc. Trên vách đá hiện chỉ còn hai người, không thấy bóng dáng nhỏ bé của nàng đầu.

Nhục Yên nhân lúc hân vừa quay người đi, đã vận công làm đứt dây thừng sớm bị mài bung một ít, sau đó lẳng lặng trốn qua vách đá bên cạnh. Vì đã ra khỏi động, nên xung quanh là núi non hiểm trở, các vách đá san sát nhau che mất tầm nhìn của mọi người. Khi nghe tiếng rầm sau lưng, biết mình đào tẩu đã bị phát hiện, liền vận khinh công phóng lên bệ đá phía trên.

Thấy Nhục Yên thoát khỏi tay mình trong gan tất, người đeo mặt nạ phẫn nộ ra lệnh cho Thụy Ứng:” Sai Trần Thanh Ảnh giết chết Triệu Doãn cho ta, hôm nay khó có đường thoát, coi như cá chết lưới rách vậy!”

Nhục Yên nghe được kinh hoàng nhìn xung quanh, thấy phía trên vách đá cao Triệu Doãn đang tả xung hữu đột với bốn năm hắc y nhân, trên gương mặt hân xuất hiện vẻ nôn nóng không yên lòng. Đang cố gắng xâm nhập vào trong càng nhanh càng tốt.

Long ngân giáp và hắc y nhân giao chiến khắp nơi ở hai bên sườn núi, lẫn phía dưới, nàng liền phi thân qua vách đá cao, muốn vận công bay lên sườn núi nơi Triệu Doãn đang đứng, chợt tìm Nhục Yên như muốn rút ra ngoài, khi nhìn thấy Trần Thanh Ảnh đang lạnh lùng bước đến gần Triệu Doãn, Triệu Doãn tuy nhìn thấy Trần Thanh Ảnh nhưng trên mặt không có một chút đề phòng nào, Nhục Yên bất chấp bị phát hiện nơi ẩn náu, gào lớn lên cảnh báo:” Triệu Doãn, cẩn thận Trần Thanh Ảnh!”

Triệu Doãn nghe được tiếng la của Nhục Yên, liền quay người đã thấy Trần Thanh Ảnh giờ kiểm nhắm thẳng ngực mình mà đâm tới, liền lách người né tránh, mũi kiếm quét ngang vai hân để lại một đường máu, Triệu Doãn xoay người dùng mũi chân đá văng thanh kiếm trong tay Trần Thanh Ảnh ra ngoài, nhưng hân đến là có chuẩn bị, nên vừa mất vũ khí, liền tung một chưởng vào ngực Triệu Doãn, bản thân cũng nhận lấy một chưởng đáp trả, cả hai cũng lần xuống đất phun máu.

Nhục Yên thấy Triệu Doãn bị trúng chiêu, liền mất bình tĩnh, lập tức phi thân lên sườn núi, không ngờ chân nàng vừa rời khỏi mặt đất, đã bị một thanh đao từ bên hong phóng qua trúng thẳng vào ngực, làm nàng mất đà rơi xuống khe núi sâu.

-“Nhục Nhi!” Triệu Doãn loạng choạng lao qua, muốn nhảy theo thì thấy một bóng màu vàng xuất hiện bên cạnh mình, cảm giác cổ mình đau nhói một cái, liền mất cảm giác ngã xuống mặt đất, ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Khổ Tâm Của Triệu Huân

Nhìn bóng dáng bé nhỏ của Nhục Yên rơi xuống khe núi mất dạng. Triệu Huân cau mày, phân phó hoàng kim giáp đem theo quét sạch đám hắc y nhân, không cần bắt sống tên nào cả, toàn bộ tận diệt!

Nhìn đệ đệ nhà mình đang bị ngất đi trên mặt đất, Triệu Huân đưa tay thăm dò mạch tượng, thấy chân khí rối loạn, nhưng tâm mạch chưa bị thương tổn, chỉ là vết thương trên vai khá sâu, làm máu chảy nhiễm ướt cả y phục. Điểm vài huyết cầm máu, cho người đem y về chữa trị.

Thế cuộc gần như đã định, vệ binh hoàng kim giáp phối hợp nhuần nhuyễn với long ngân giáp, chỉ vài khắc sau đã giết sạch hắc y nhân hoàn toàn.

Chỉ là Triệu Huân tìm mãi cũng không thấy được xác của Lục Yên Nhi (Thụy Ứng) và tên đeo mặt nạ, liền phân bố nhân lực truy lùng khắp núi, mở rộng phạm duy phong tỏa toàn vùng. Rồi cử một nhóm tinh anh leo xuống vực, tìm cho bằng được Nhục Yên, nếu hân không sai người tìm thấy, chắc chắn vừa tỉnh Triệu Doãn cũng liều mạng mà đi. Hơn ai hết hân quá hiểu tính cứng đầu của đệ đệ mình, cũng hiểu được khi đã coi trọng ai, dù có chết y cũng không buông bỏ.

Nhìn lại Trần Thanh Ảnh đang bất tỉnh trên đất do trúng một chưởng của Triệu Doãn, không biết nên giải quyết hân thế nào, trước tiên sai người trở lại đem về phòng giam chữa trị trước, điều tra rõ rồi tính sau.

Sau một trận huyết tinh đầm máu, bình minh cũng dần hé lộ nơi chân trời, chỉ là mùi tanh tươi của máu vẫn lớn vòn trong không khí khắp núi Vân Đình. Vùng Núi tuy vốn bình yên hẻo lánh nay tràn ngập bóng dáng màu vàng và bạc do hai nhóm vệ binh lùng sục.

Triệu Huân mang Triệu Doãn trở lại Thành Vương Phủ, cũng không hỏi cung mà giải quyết chính sự ở tại đây luôn, tiện thể chờ thương thế của đệ đệ mình hồi phục.

Hai ngày sau, bên trong Thanh Dật Hiên, Niên Lão và hai ngự y luôn túc trực bên giường Triệu Doãn cũng thở phào khi thấy hân tỉnh lại.

Quả nhiên như Triệu Huân lo lắng, vừa mới tỉnh lại Triệu Doãn lập tức ngồi dậy, nén đau đón từ vết thương trên người, muốn đứng dậy bước ra ngoài. Niên lão và hai ngự y liều chết can ngăn, sợ y động đến vết thương trên người, làm Triệu Doãn tức giận quát:” Tránh ra! Ai dám cản bản vương sẽ giết người đó!”

Niên lão mặc kệ Triệu Doãn hăm dọa thế nào, cũng quyết không buông người hấn ra, giọng nói già nua van nài không ngớt:” Vương gia a! Xin người hãy bình tĩnh đi, nếu người còn động mạnh vết thương sẽ nứt ra, người có bề gì lâu nò sống thế nào đây. Lão nò xin người mà.”

Hai ngự y cũng gần như nằm bò dưới đất ôm chặt hai chân hấn cùng nhau đập đầu nói:” Bẩm vương gia, vết thương trên người của ngài rất sâu, lại bị nội thương nghiêm trọng, ngài hôn mê hơn hai ngày rồi sức lực cũng chưa hồi phục nổi, nếu còn động mạnh thì thần tiên cũng không cứu được ngài chứ đừng nói đến phạm nhân như thần a, xin người nghĩ lại.”

Trong lòng Triệu Doãn đang nóng như lửa đốt, cảnh tượng Nhược Yên rơi khỏi vách đá như mũi dao đâm sâu vào tim hấn, hấn đã không thể cứu được nàng, đã là sự hối tiếc vô vàng, nhưng bây giờ còn bị níu chân không được đi tìm nàng nữa, thì tức giận này không cách nào kiềm chế được. Nắm chặt bàn tay lại, đang muốn vận công hất mấy lão già này ra, thì một tiếng nói uy nghiêm từ bên ngoài vang vào.

-“Đệ đừng tay cho ta!” Triệu Huân lạnh giọng nói.

Nhìn thấy Triệu Huân, hấn uất của Triệu Doãn dâng cao hơn nữa, lập tức quát lớn:” Nếu không phải huynh ngăn ta, thì đâu đến nỗi bây giờ Nhược Nhi của ta ở đâu ta cũng không biết! Bây giờ huynh lại muốn cản ta nữa hay sao?”

-“Nếu trẫm không cản ngươi, thì bây giờ người hại Nhược Yên chết đã là ngươi rồi!” Giọng nói không chút độ ấm của Triệu Huân vang lên, cũng không xưng ta - đệ nữa mà xưng “trẫm”!

Nhìn nét mặt sừng sốt của Triệu Doãn, Triệu Huân hừ một tiếng mới nói tiếp:” Xung quanh núi Vân Đình đa số là ao hồ nước sâu, tuy vào đồng nhưng chưa đến nỗi đóng băng bề mặt nước, ta đã cho người xuống thăm dò, những dòng chảy đều thông ra sông, đập. Dựa vào thân thủ của nàng ấy, với độ cao đó sẽ không có nguy hiểm gì.”

Triệu Huân dừng lại, tặng cho Triệu Doãn một ánh mắt khinh bỉ rồi mới tiếp tục nói:” Nhưng nếu đệ đệ nhảy theo, nàng ấy sẽ vướng bận đệ mà sinh ra nguy hiểm, lúc đó chỉ có hai trường hợp, một là nàng với đệ cùng ôm nhau chết, hai là nàng ấy sẽ vì cứu đệ mà chết thôi!”

Triệu Doãn nghe hoàng huynh mình giải thích, đầu óc cũng hồ đồ theo, liền lắc đầu một cái, lại nôn nóng nói:” Nhưng đệ không thể để nàng ấy gặp nguy hiểm một mình mà không làm gì được! Đệ phải đi tìm nàng ấy!”

Vừa dứt lời lập tức muốn vùng người bước ra ngoài, Triệu Huân liền ngăn lại nói:” Ba ngày! Đệ hãy nghỉ ngơi ba ngày cho thương thể hồi phục đã, ta từ sớm đã cho người leo xuống khe núi tìm kiếm rồi, vệ binh cũng đã chặn hết các ngõ có thể ra vào Vân Đình, đang siết chặt phạm vi, rất nhanh sẽ tìm được thôi, nếu ba ngày sau khi tìm được mà Nhược Yên có mệnh hệ gì, dù đệ có tự sát theo nàng ta cũng không ngăn cản! Được không?”

Nhìn thấy ánh mắt nghi ngờ của Triệu Doãn nhìn mình, Triệu Huân nói thêm:” Quân vô lí ngôn! Trẫm đã nói sẽ không thất hứa! Đệ hãy vì ta, cũng như vì bản thân mình mà nhẫn nại, chỉ ba ngày cho thương thể đệ lành lại thôi, nhé?”

Đã rất lâu rồi Triệu Doãn mới nghe giọng nói dễ dàng của hoàng huynh nhà mình, trong lòng vô cùng khó xử, đang rối rắm thì cả người hấn choáng váng như muốn ngã quỵ, Niên lão và hai ngự y lập tức đỡ lấy hấn trở lại giường. Niên lão biết hoàng thượng đã lung lay được vương gia, liền bưng chén thuốc lại nói:” Vương gia hãy uống chén thuốc đi, cố gắng trong ba ngày sớm hồi phục để còn đi tìm tiểu thư nữa.”

Triệu Doãn nghe thế liền bưng lấy chén thuốc, uống nhanh như thể nước lã, chứ chẳng có chút cảm giác đắng nào, lúc này hấn mới nhận thấy bản thân yếu ớt thế này, làm sao có thể bảo vệ được Nhược Yên? Hấn phải nhanh chóng hồi phục mới được. Uống xong chén thuốc, Triệu Doãn liền cảm thấy đầu óc mình nặng nề, liền không biết gì nữa mà ngã xuống giường, ngủ thiếp đi.

Thấy Triệu Doãn đã thấm thuốc, Triệu Huân thở phào một tiếng, phát tay cho mọi người lui ra cho hấn nghỉ ngơi.

Ra khỏi Thanh Dật Hiên, Triệu Huân liền triệu tập thủ lĩnh các toán quân đang lũng sục quanh phía dưới núi Vân Đình truy tìm tung tích Nhược Yên lại, phân phó lệnh mới:” Nếu tìm thấy người còn sống, hãy cứu người rồi lập tức báo về! Lỡ như... chỉ tìm thấy xác, thì hủy thi diệt tích! Tuyệt đối không để Thành Vương biết được tin tức Nhược Yên đã chết!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tìm Kiếm Tung Tích

Hai ngày sau, Triệu Huân đang ở thư phòng xử lý việc trấn áp binh lực của Liễu thừa tướng. Vốn theo kế hoạch ban đầu, Triệu Doãn sẽ đích thân đi, nhưng trên đường đi y cảm thấy bất an, liền truyền tin cho hấn điều động người khác thay thế, chỉ để cho Hứa Mạt cầm lệnh bài và dẫn theo binh lực đi trước. Bản thân y lập tức trở về Thành Vương Phủ.

Khi Triệu Huân nhận được tin, suy nghĩ một lúc cũng cảm thấy có thể bọn họ sẽ ra tay vào thời điểm này, nên đã phân phó Định Nguyên Vân tướng quân thay Triệu Doãn rời đi, còn bản thân nhanh chóng dẫn quân xuất cung đến Thành Vương Phủ. Vừa đến nơi, nghe hạ nhân báo là vương gia dẫn binh truy lùng tặc nhân hướng núi Vân Đình, liền cho người đóng chặt cửa thành, phong tỏa khắp nơi, không cho bất cứ ai ra vào khu vực này rồi đuổi tới.

Nhưng vẫn chậm một bước, lúc hấn đến nơi, đã thấy Triệu Doãn cùng Trần Thanh Ảnh ra tay đã thương nhau, còn Nhực Yên thì bị một hắc y nhân đeo mặt nạ đã thương rơi xuống núi. Nhận ra ý định nhảy theo của Triệu Doãn, hấn liền phi thân đến bên cạnh đánh y ngắt đi.

Đang bận bị phê duyệt tấu chương, chợt nghe có La công công thông báo có Niên lão cầu kiến,

Triệu Huân cau mày nghĩ, lẽ nào Triệu Doãn có chuyện gì? Liền hạ lệnh cho vào.

Cửa vừa mở, Niên lão lật đật chạy vào quỳ xuống báo:” Bẩm Hoàng thượng! Vương gia đi mất rồi ạ, ngự y và hai hộ vệ đứng canh đã bị điểm huyết, lúc lão vào đánh thức đã không thấy người, xin hoàng thượng cho người đi tìm, chắc vương gia chưa đi xa đâu.”

Nghĩ một lúc, Triệu Huân cho Niên lão đứng lên rồi nói:” Không cần, đệ ấy nhẫn nại hai ngày, có thể không còn nhẫn nại được nữa, mặc kệ y đi. Trẫm sẽ cho người đi theo sau bảo vệ là được.”

-“Nhưng... vết thương của người...” Niên Lão ngập ngừng nói.

Triệu Huân đưa tay cắt ngang lời của Niên lão, chậm rãi nói:” Không sao đâu, đã điều trị hai ngày, vết thương cũng lành miệng, chỉ cần y không đánh nhau với ai, thì không có việc gì. Ta biết lão lo cho y, nhưng lão cũng biết tính tình y cố chấp thế nào, chúng ta không can thiệp được đâu. Lui về nghỉ ngơi đi, lão cũng vất vả mấy ngày nay rồi.”

Dù lo lắng, nhưng Niên lão cũng biết hoàng thượng nói không sai, đành cúi người hành lễ rồi lui ra.

Niên lão đi rồi, Triệu Huân liền gọi La công công truyền Lâm ngự y vào, Lâm ngự y là người điều trị cho Trần Thanh Ảnh ở đại lao, vì Triệu Huân nhìn thấy biểu hiện bất thường của Trần Thanh Ảnh, liền đưa vào đại lao riêng biệt giam giữ, sao đó cử ngự y đến khám thương thế cho hấn, vì bản thân y cũng không tin Trần Thanh Ảnh có thể phản bội Triệu Doãn, nên việc này phải tra hỏi kỹ càng trước đã.

Một lúc sau, Lâm ngự y bước vào, chưa kịp hành lễ đã bị Triệu Huân phát tay đứng dậy, trực tiếp hỏi thăm tình trạng Trần Thanh Ảnh.

-“ Bẩm hoàng thượng, nội thương của hấn rất nặng, may mắn Thành Vương còn nương tay, nên kinh mạch chưa đến nỗi đứt đoạn, cần dưỡng tằm một, hai tháng là có thể hồi phục, chỉ là... bây giờ trong máu hấn còn một thứ khác, thần chưa dám kê thuốc để điều trị, vì sợ gây nguy hiểm. Nên đến đây nhờ hoàng thượng thỉnh cao nhân khác tốt hơn.” Lâm ngự y xấu hổ nói.

-“ Là thứ gì?” Triệu Huân liền thắc mắc hỏi.

-“ Dạ, lão thần đoán là dẫn tâm cô!” Lâm ngự y cung kính đáp.

Khẽ cau mày, Triệu Huân nghe tên loại cổ này cảm giác đã đọc ở đâu đó rồi, nhưng lại không nhớ được. đành hỏi:” Vậy người có biết loại cổ này tác dụng thế nào không? Hoặc từ đâu đến?”

Lâm ngự y thật thà đáp:” Thần chưa từng gặp lần nào, chỉ là có đọc qua một quyển sách có nhắc đến loại cổ này, thật ra muốn hạ loại cổ này vốn không khó, chỉ cần lấy máu người mà hấn thương yêu nhất đem nuôi cổ, đủ ngày tháng đem cho hấn ngửi, là lập tức cấy được cổ con ở trong người. Người bị trúng cổ sẽ rơi vào trạng thái rối loạn, chỉ nghe lệnh từ người thể huyết với cổ mẹ, ngoài ra, hấn không khác gì khúc gỗ cả, không cảm xúc, không đau đớn, thậm chí ăn uống cũng không cần. Nhưng thần chỉ biết tác dụng, lại hoàn toàn không biết cách giải loại cổ này, nên kính xin hoàng thượng thỉnh cao nhân khác.”

Triệu Huân nghe xong gật gật đầu nói:” Làm khó Lâm ngự y rồi, bây giờ người tạm thời tìm cách bảo vệ tính mạng của hấn trước đã, chuyện còn lại tự trẫm giải quyết.”

-“Tạ hoàng thượng, thần xin phép cáo lui.”

Ngoại ô, dưới chân núi Vân Đình. Triệu Doãn dẫn theo mấy thuộc hạ thân tín lùng sục khắp các khe đá vào men theo dòng chảy mà tìm kiếm tung tích Nhực Yên. Hôm nay đã là ngày thứ tư, nhưng vẫn chưa tìm được chút tin tức nào. Theo như lời hoàng huynh nói, không có tin tức, tức là tin tức tốt. Bây giờ ngoại trừ tin như thế, để giữ tinh thần mình đừng sụp đổ, thì hấn chẳng dám nghĩ đến trường hợp nào khác. Leo qua không biết bao nhiêu đồi dốc, không bỏ sót nơi nào có thể ẩn thân, gần nửa ngày trời, sức khỏe chưa hồi phục bao nhiêu đã bắt đầu cạn kiệt.

Lạc Phong và A Nhất đi theo nhìn cũng không nhìn nổi nữa, tình trạng vương gia nguy kịch dần nhưng cứ cố gắng đi tìm thể này, sợ chưa tìm được tiểu thư thì vương gia cũng đã tắt thở rồi. Liền cứng găng, ép buộc lẫn dụ dỗ xin vương gia hãy nghỉ ngơi một chút. Lập tức dựng trại đốt lửa sắc thuốc ngay tại ngoài trời.

Phía bắc, hạ lưu dòng chảy dưới núi Vân Đình.

Một thanh niên tuấn tú nho nhã, dù mặc trên người bạch bào vải thô, vẫn không làm mất vẻ thanh lịch của mình. Đang cùng tiểu được đồng bên cạnh rửa tâm liên thảo.

Tiểu đồng chừng mười hai tuổi, mặt mũi sáng lạng, nhưng đang cau có lầm bầm là:” Công tử của ta ơi, chẳng có ai như người mua đồng giá ghét đi hái được cả, người nghĩ mình mà đại phu thì mình đồng da sắt sao? Đại phu thì không sợ bị bệnh à?”

Người được gọi là công tử cũng không có tức giận, chỉ mỉm cười đáp:” A Tường, ta đã từng dạy người tắm liên thảo nếu hái vào mùa đông, rửa sạch bằng nước lạnh, đem hong khô tác dụng sẽ tốt hơn bình thường mấy lần, trước khi đi chúng ta đều uống được chống hàn rồi, người còn ở đó lo cái gì? Tranh thủ rửa sạch bùn đi còn về đây!”

Tiểu đồng A Tường nghe thế, cũng thôi không làm bầm nữa, chăm chú rửa, đang phác nước cho trôi bớt bùn trên thảo được chợt thét lên:” Aaaaaa! Công tử chạy thôi, về báo quan đi, có người chết! Có người chết trời kia!”

Công tử mặc áo trắng nhìn theo phía A Tường chỉ, thì thấy một cô nương đang ôm lấy khúc cây, trôi theo dòng nước. Liền vút đồng thảo được một bên, nhanh chóng lấy cây dài kéo người đang trôi vào bờ, đưa tay sờ lên mũi, thở phào khi biết người còn sống, nhìn lại thấy đang mùa đông lạnh lẽo, mà cô nương này chỉ mặc mỗi trung y như đang ngủ trong nhà. Liền biết người ta gặp nạn bất ngờ, nên cởi áo khoác choàng cho nàng rồi đem về nhà chữa trị.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Nợ Ôn Cứu Mạng

Quá trưa hôm sau, Nhục Yên mới từ từ tỉnh lại, nàng mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy trên trần là mái nhà tranh, được lợp từ lá cỏ. Chớp chớp mắt cho tỉnh táo lại, thì thấy một người từ bên ngoài tiến vào, chói ánh sáng nên Nhục Yên chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mập mạp của người phụ nữ, nhưng không thấy rõ mặt mũi.

Người đó thấy nàng đã tỉnh liền lên tiếng nói:” Ấy da, cô nương tỉnh lại rồi à, để ta báo cho Dương đại phu, từ khi Dương đại phu cứu cô về đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, làm chúng tôi lo là không biết cô có tỉnh lại hay không a.”

Nói xong liền chạy ra ngoài, Nhục Yên nghe tiếng bà ấy gào lên phía đối diện rằng nàng đã tỉnh, sau đó trở vào, tay bưng chén thuốc bốc khói đi đến bên giường nàng, giọng nói đầy quan tâm hỏi:” Cô nương là con cái nhà ai? Sao lại bị rơi xuống nước vào thời tiết này chứ? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nhục Yên lễ phép đưa tay đón lấy chén thuốc, mùi hăng nồng nặc bốc lên chứng tỏ cực kì đắng, Nhục Yên hít sâu vào, cố gắng nuốt thật nhanh chất lỏng vừa đắng vừa nóng xuống cổ họng, sau đó ho sặc sụa. Đại thẩm liền đưa nàng chén nước vừa vuốt lưng nàng giúp nàng thuận khí.

Vừa thở dốc vừa suy nghĩ thật nhanh tìm lý do trả lời vị đại thẩm này vì sao nàng ở đây, không phải Nhục Yên nghĩ ngờ gì, chỉ là hiện tại nàng chưa chắc được an toàn, nếu để bọn chúng biết nàng ở đây, sợ sẽ liên lụy người vô tội.

Trà chén nước cho bà, Nhục Yên nửa thật nửa giả nói:” Phụ thân tiểu nữ cũng có chút gia tài trong thành, nên bị bọn xấu dòm ngó, nhân lúc cả nhà đang ngủ đã lên vào nhà bắt tiểu nữ ra ngoài đòi tiền chuộc. Nhưng người thân chưa kịp đem tiền chuộc đến, bọn chúng đã có ý lăng nhục tiểu nữ rồi giết, tiểu nữ phản kháng lại chẳng may rơi xuống sông, khi tỉnh lại đã ở đây rồi.” Nhục Yên đem một mẫu truyện đã từng đọc ở đâu đó trong trí nhớ lồng ghép vào chuyện của mình mà kể ra.

Đại thẩm nghe xong cảm thán thốt lên:” Ôi, kinh thành dạo này thật không yên ổn chút nào, lúc cô nương bắt tỉnh, có quan binh đi lục soát từng nhà truy lùng loạn đảng, trong hình cũng có một người chạc tuổi cô nương, nên bọn họ xông vào kiểm tra, may mà không giống như tranh vẽ, nếu không sợ họ bắt oan cô rồi.

Nghe được có quan binh tìm người, Nhục Yên liền nghĩ không biết có phải Triệu Doãn tìm nàng không? Vội vàng kéo tay đại thẩm hỏi:” Đại thẩm, người có biết họ tìm ai không?”

Đại thẩm ngạc nhiên trước phản ứng lớn của Nhục Yên, nhưng cũng đáp:” Ôi dào, chỉ có ba bức tranh vẽ, làm gì có tên mà ta biết chứ! Thật ra nhìn tướng mạo thì một người bằng tuổi cô nương, mười sáu mười bảy tuổi, một người nam nhân đeo mặt nạ xám, tóc tai rối bù, và người còn lại là một tiểu cô nương mười một mười hai tuổi gì ấy.”

Nhục Yên nghe xong, trong lòng cũng biết bọn họ vẫn cho người tìm mình, vấn đề là lại tìm nàng của bốn ngày trước. Trong lúc rơi xuống khe núi, nàng nhìn thấy mình sắp rơi xuống sông thì trong lòng cũng thở phào, thầm nghĩ là không chết được.

Ở kiếp trước tuy không được vận động mạnh, nhưng bác sĩ khuyên nên tập bơi lội, tập thở đều sẽ tốt cho hệ hô hấp của nàng hơn. Nên nàng khá tự tin khi ở dưới nước. Có một điều nàng đã quên mất là, nước trong hồ bơi mùa hè khác hẳn nước dưới hồ sâu mùa đông, khi cả người chìm sâu xuống đáy hồ, cơ thể vừa tiếp xúc với nước lạnh lập tức không nhúc nhích nổi. Vừa vậy một lúc đến khi sắp hết hơi, nàng mới nhìn thấy một khe sáng, liền bơi về hướng đó, trời đâu ra khỏi mặt nước, thì phát hiện đây là một hang động, bên trên có ánh sáng yếu ớt của bình minh chiếu vào, nhưng bốn bề là vách đá cao thẳng đứng, không cách nào ra ngoài được!

Nhục Yên thở dài trầm nghĩ, thôi cứ nghỉ ngơi cho hồi sức đã, rồi lặn ngược trở ra ngoài. Trong hang động chật hẹp, trên người Nhục Yên khi bị bắt đến giờ chỉ mặc mỗi bộ trung y rộng thùng thình lúc đi ngủ, giờ vừa ướt lại vừa lạnh, không có cả một cọng cỏ khô, thế là nàng hết cách nhóm lửa. Chỉ còn cách ngồi xuống vận công làm nóng người.

Nhưng cơ thể còn nhỏ, mà đã chịu nhiều áp lực từ nửa đêm đến giờ, cả người mệt mỏi liền nhanh chóng thiếp đi. Nàng không ngờ tới, giấc ngủ này là ngủ hết một ngày một đêm, trong mơ màng, Nhục Yên cảm thấy cơ thể mình nóng đến mức như sắp bốc cháy, giữa mùa đông mà người nàng đỏ đầy

mồ hôi, trong tiềm thức nàng nhớ mình đang nằm bên dòng nước, liền cố gắng lật người một cái, lọt xuống nước, lúc này mới cảm thấy dễ chịu mà ngủ luôn.

Đến khi tỉnh dậy, nàng mới phát hiện cơ thể đã trở lại đúng tuổi của Lục Yên Nhi, nghĩ lại cũng thấy may mắn là nàng mặc trung y rộng, giờ cơ thể cao lên nên có hơi chật chội, nhưng còn mặc được, nếu không thì chẳng biết làm sao dám ra ngoài.

Tỉnh táo lại, Nhượng Yên liền tìm cách ra ngoài, một là vì nhớ đến trước khi nàng rơi xuống, đã thấy Triệu Doãn bị thương, không biết giờ thế nào rồi, hai là nàng phải ra ngoài tìm gì ăn đã, trong này đừng nói tìm trái đại, rong rêu còn không có mà ăn.

Hít sâu một hơi, Nhượng Yên lặn ngược xuống đáy hồ bơi ra ngoài, không may là vừa lúc sắp ra đến bên ngoài, Nhượng Yên bị một làn nước xoáy ngầm hút vào tâm, giây dựa một lúc rồi kiệt sức ngất đi, trước khi bất tỉnh, suy nghĩ cuối cùng trong đầu nàng là: Có lẽ tháng này mệnh nàng kị nước!

Đang suy nghĩ mơ màng, chợt có người bước vào, Nhượng Yên liền hoàn hồn lại, quan sát kỹ người đi đến cạnh mình, mặt mày như điêu khắc, mũi cao, mắt hữu thần, tóc đen được búi cao đỉnh gọn gàng bằng cây trâm gỗ, trên người toát ra nét thông dong lại cao quý, dù mặc trên người bạch y bảo được may bằng vải thô, cũng không làm giảm đi khí khái của người nọ.

Người đi đến thấy Nhượng Yên quan sát mình, liền tự giới thiệu:” Tại hạ tên Dương Hữu Ninh, là đại phu trong của làng này, không biết quý danh cô nương là gì để tiện xưng hô?”

Nhượng Yên có chút nghi hoặc nhưng không tiện hỏi nhiều:” Tiểu nữ họ Vũ, khuê danh không tiện nói, may mắn được Dương đại phu cứu mạng, ơn này ngày sau có cơ hội xin phép được đáp đền. Xin hỏi đại phu nơi này là đâu? Cách thành có xa không? Tiểu nữ mất tích đã nhiều hôm, sợ người nhà lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Chờ Đợi

Dương Hữu Ninh thấy Nhượng Yên khách sáo cũng không ngạc nhiên gì, vì các tiểu thư khuê các ở kinh thành đừng nói giới thiệu khuê danh, ngay cả cửa lớn còn ít khi bước ra nữa là.

Nhưng nghe được nàng hỏi đường muốn rời đi, hần liền ngăn lại nói:” Thể chất Vũ cô nương đang suy yếu, chỉ sợ không đi nổi đâu, từ đây ra thành phải đi bộ hơn ba canh giờ, lại núi sông hiểm trở, không có lừa hay ngựa, rất khó đi. Bây giờ cũng đã quá trưa, cô nương trước nên nghỉ ngơi đi, sáng mai đi cũng chưa muộn.”

Nghe nói vậy Nhượng Yên cũng cảm thấy bụng mình đói lả, mấy ngày rồi nàng chỉ uống nước cảm hơi rồi bất tỉnh, chứ chưa được ăn gì. Đang không biết làm sao mở miệng xin cơm, thì vị đại thẩm lúc này cầm một chén cháo và một ít dưa muối đem đến cho nàng. Nhượng Yên cười ngọt ngào cảm ơn bà, xong cũng chẳng ngại ngần vì có nam nhân ở đây, lập tức cầm lấy chén cháo húp lấy húp để.

Đại thẩm sợ nàng vội vàng sẽ bị sặc, liền nói:” Cô nương từ từ ăn, ta còn nấu nhiều lắm, cần thận kéo nẹn.”

Nhượng Yên ngượng ngừng cười hi hi, nhưng vẫn nuốt nhanh một cách thần tốc. Chỉ một lát nàng đã ăn sạch một chén cháo lớn, đại thẩm thế liền múc cho nàng một chén nữa.

Dương Hữu Ninh đứng một bên nhìn Nhượng Yên ăn một cách vô tư, làm hần cảm thấy thật khó hiểu. Theo cách nói chuyện của nàng cho thấy nàng là một tiểu thư khuê các có giáo dưỡng trong khuê phòng, nhưng sao có thể ăn nhanh nuốt trọn như những đại hán sa trường như vậy được?

Thật ra hần không biết, không phải Nhượng Yên gì lễ giáo gì gì đó mà giấu tên mình, mà vì nàng sợ bọn hắc y nhân biết nàng đang ở đây. Cái tên Vũ Nhượng Yên, nghĩa nữ của Thành Vương tuy không phải quá nổi tiếng, nhưng cũng không phải bí mật đại sự gì, chỉ cần là người có tâm tìm hiểu thì chắc chắn biết được.

Ăn uống no nê, Nhượng Yên cảm giác như mình được sống lại, nhưng con buồn ngủ lại kéo tới, làm mí mắt nàng nhú chặt. Đại thẩm và Dương Hữu Ninh thấy vậy, liền nói chắc thuốc ngấm rồi, kêu nàng nghỉ ngơi rồi trở ra ngoài.

Thư phòng, Thành Vương Phủ.

Triệu Doãn từ sáng sớm đã đưa hộ vệ đi tìm khắp nơi, vẫn không tìm được bóng dáng Nhượng Yên, lòng như lửa đốt thì nhận được tin Triệu Huân gửi đến, bảo có manh mối của Lục Yên Nhi, rất có thể Nhượng Yên trong tay nàng ta, liền lập tức quay về vương phủ tìm hoàng huynh hỏi rõ.

Vừa thấy Triệu Doãn bước vào, Triệu Huân liền mở miệng hỏi:” Đệ còn nhớ ám đạo cách đây không lâu chúng ta phát hiện ở phủ thừa tướng không? Ta cho người men theo đó thăm dò, thì mới biết có rất nhiều ngách thông ra ba hướng khác nhau của núi Vân Đình, một trong đó là ám đạo đã bắt Nhượng Yên, đường thứ hai là hồ Vân Đình phía nam mà chúng ta cử người giám sát, thu hẹp phạm vi lại, ta đoán bọn chúng đi từ hướng còn lại ẩn náu tại thừa tướng phủ.”

Triệu Doãn nghe xong liền nóng nảy nói:” Vậy chúng ta còn không mau đến đó, để thời gian trôi qua lâu liệu Nhựt Nhi có nguy hiểm thì sao? Bọn chúng có lên lút đưa nàng ra khỏi kinh thành hay không cũng khó biết được!”

Triệu Huân đưa tay vỗ vai Triệu Doãn ngăn hấn đang kích động lại, mới từ từ nói:” Đệ đừng lo quá, ta đã cho người canh chừng xung quanh thừa tướng phủ rồi, vì ngày mai cũng là ngày đêm thánh chỉ và binh lực đến bắt Liễu thừa tướng, nhân lúc đó lục soát tốt nhất, và lại còn một điều đệ có thể an tâm cho an toàn của nàng là, sách giải còn trong tay chúng ta, cùng lắm bọn họ sẽ đưa nàng ra trao đổi....!”

Đang nói giữa chừng, chợt Triệu Huân ngừng lại, vỗ mạnh mặt bàn một cái lớn tiếng nói:” Ta nhớ rồi!”

-“Huỳnh nhớ gì?” Triệu Doãn không hiểu ắt giáp gì hỏi.

-“Sách giải! Cách giải dẫn tâm cổ trên người của Trần Thanh Ảnh, khi nghe nói hấn trúng phải dẫn tâm cổ, ta cảm giác mình từng đọc ở đâu rồi nhưng lại không nhớ ra được, thì ra trong sách giải độc mà chúng ta đã đưa cho chính Trần Thanh Ảnh bào chế!” Triệu Huân nói.

Nghe xong, Triệu Doãn cũng mừng rỡ nói:” Đi, đến viện của hấn tìm xem, bọn chúng không ngờ là chúng ta đưa sách giải cho Trần Thanh Ảnh nghiên cứu, lại đi không chế hấn để bắt Nhựt Nhi, dù sao ngày mai mới đến phủ thừa tướng, bây giờ chúng ta tìm cách giải cho hấn trước, sau đó hỏi xem hấn có nhớ được gì khi tiếp xúc với bọn hắc y nhân không đã!”

Triệu Huân thấy y cũng không vội đến thừa tướng phủ nữa, thờ phào một cái liền gật đầu đi theo y. Bản thân hấn khi nói tin này, cũng sợ y nóng nảy mà bút dây động rừng, ảnh hưởng đến đại cuộc. Nhưng nếu không nói, lại sợ y bỏ qua sức khỏe của mình mà mạo hiểm đi tìm kiếm, trước tạo một cái cớ cho hấn nghỉ ngơi vậy.

Hơn một canh giờ lục lọi, lục tung ám thất cất chứa được liệu quan trọng của Trần Thanh Ảnh, bọn họ mới tìm được hộp gỗ đựng hai quyển sách. Tuy từng đến ám thất xem hấn bào chế được liệu, nhưng lại không ngờ hấn cất hai quyển sách giải kỹ như vậy, chứng tỏ hấn đối với hai quyển sách này thận trọng vô cùng. Nếu Triệu Doãn không hiểu rõ tính tình hấn, cũng khó nhìn ra được điều gì khác thường ở ám thất thứ hai này.

Triệu Huân cũng nóng nảy không kém, lập tức cầm lấy quyển ngự độc y thư mà lật tìm, đến khi thấy sách ghi dòng chữ: Dẫn Tâm Cổ, mới ngừng lại đưa cho Triệu Doãn cùng xem.

Trong quyển này không có ghi cách hạ, nhưng cách giải thì rất rõ ràng: Muốn giải dẫn tâm cổ, cũng giống như khi nuôi, phải dùng chính máu tươi của người hấn yêu thương, mới có thể hóa giải!

Triệu Doãn và Triệu Huân đưa mắt nhìn nhau, ai cũng thấy sự thất vọng trong mắt đối phương. Triệu Doãn thờ dài nói:” Trước khi bọn họ giết Lục Uyển Nhi, đã có ý tưởng dùng máu của nàng luyện cổ để không chế Trần Thanh Ảnh, vì thời điểm đó chỉ có hấn là có liên quan với Lục gia. Nhưng đã hơn một năm, thì làm gì có máu tươi mà giải chứ? Lẽ nào hấn suốt đời sống như tượng gỗ vậy sao?”

Tuy Triệu Huân cũng nghĩ thế, nhưng lại không muốn làm Triệu Doãn đau lòng thêm, nên an ủi nói:” Ta sẽ cho người tìm kỳ nhân dị sĩ khắp nơi, biết đâu còn phương án khác giúp hấn, ta biết hấn theo đệ từ nhỏ, tình nghĩa sâu nặng ta rất hiểu. Chỉ cần ngày nào hấn chưa chết, chúng ta sẽ cố hết sức để đem hấn về.”

Thấy Triệu Doãn gật đầu, Triệu Huân mới nói thêm:” Đệ nên về nghỉ ngơi cho thật khỏe, để ngày mai chúng ta còn đến thừa tướng phủ bắt người, đi đi.”

-“Đệ hiểu rồi, hoàng huynh cũng nghỉ ngơi sớm đi.” Nói xong quay người ra khỏi cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 73: Gặp Lại

Chương 73: Gặp Lại

Gần trưa, Nhựt Yên và Dương Hữu Ninh cũng vào được thành, đang nóng lòng muốn nhanh chân về Thành Vương Phủ thì thấy quan binh phong tỏa nhiều ngã đường, không cho qua lại. Nhựt Yên nhìn thấy bá tánh trong thành đang bàn tán sôi nổi, liền đến gần hai đại thúc đang say mê bàn luận hỏi:” Xin hỏi đại thúc, bên kia có việc gì sao cấm người qua lại thế?”

Người bên nhìn cũng không nhìn liền hào hứng nói:” Là hoàng thượng hạ lệnh bắt Liễu thừa tướng, nói là cấu kết phản tặc gì đó, nhưng Liễu thừa tướng cũng không vừa, có chấp vùng vẫy chống trả.”

Người còn lại cũng bổ xung thêm:” Ta còn nghe nói Thành Vương cũng tham gia trận trấn áp này, cùng với người của Liễu thừa tướng đang đánh nhau rất khì thế....!”

Chợt cả hai nhìn thấy dung mạo người vừa hỏi chuyện mình, liền ngầy ra như phỏng, nhìn không chớp mắt.

Nhược Yên cũng không để ý hành động của hai đại thúc đó nữa, trong lòng nàng chỉ còn biết duy nhất một điều là, Triệu Doãn đang đánh nhau bên trong phủ Liễu thừa tướng. Ngay lập tức lướt qua hai người, cũng quên mất Dương Hữu Ninh còn đi theo bên cạnh, lách người vào hẻm nhỏ, dùng khinh công phóng nhẹ một cái, nhảy vào bên trong khu vực phong tỏa của quan binh.

Dương Hữu Ninh thấy Nhược Yên vừa nghe xong, lập tức chạy về hướng phủ thừa tướng, cũng nhanh chóng đi theo, đến khi thấy nàng bay qua tường thành cao, mới kinh ngạc không thôi, thì ra nàng biết võ công! Hắn thật không hiểu được, rõ ràng từng bắt mạch cho nàng, chưa từng dò được chút công lực nào, đúng là nàng làm cho hắn không cách nào giải thích được.

Quanh các đường dẫn đến thừa tướng phủ tràn ngập vệ binh canh gác, vừa cần người bên ngoài cũng canh chừng những kẻ bên trong thoát ra.

Nhược Yên nhìn thấy cổng lớn Thù Tướng Phủ được bao vây kín người, nàng nhẹ nhàng phóng lên tường cao có cây cối che khuất, nhảy vào bên trong.

Chưa vào được tiền sảnh, đã nghe tiếng đánh nhau vang dội, hoàng kim giáp lẫn long ngân giáp cùng giao thủ với hắc y nhân, Nhược Yên thật thối chí, dù Liễu thừa tướng có binh lực lớn thế nào, cũng không nên ngu ngốc mà cứng đối cứng với hoàng đế chứ?

Vì nàng đến trễ nên không biết, Liễu thừa tướng quyết tâm liều chết, đã sắp xếp tử sĩ ám sát hoàng đế, nếu thành thì tốt, đại nghiệp của hắn sẽ thành công dễ dàng hơn, còn bại cũng không làm liên lụy những người sau lưng hắn.

Chỉ là hắn không ngờ có Thành Vương cùng đến, nên lượng nhân thủ không đủ để gây nguy hiểm cho hoàng đế, lại còn hy sinh hơn phân nửa tử sĩ còn chủ thượng an bài ở kinh thành.

Nhược Yên đưa mắt tìm khắp nơi, mới nhìn thấy bóng dáng người mà nàng muốn gặp. Triệu Doãn đang ở phía bên cạnh hoa viên, dường như tức giận ghê gớm nên ra tay sát phạt Thụy Ứng một cách mạnh bạo, không chút nương tay, trên người Thụy Ứng đã chật vật không chịu nổi, khóe môi nhiễm máu tươi, nàng ta dùng hết sức bình sinh để né tránh từng đợt tấn công của Triệu Doãn, chứ không dám tiếp chiêu.

Triệu Huân đứng một bên trong vòng hộ giá của hoàng kim giáp, lẳng lặng quan sát tình huống hai bên, trong lòng cũng rất ngạc nhiên vì hành động này của Liễu thừa tướng, hắn không nghĩ Liễu Phàm là tên ngu ngốc, nếu không đã không bỏ lên đến vị trí thừa tướng trong vòng mười mấy năm, khi không có gia thế sau lưng hậu thuẫn. Xét theo thực lực của hắn bây giờ, nếu muốn bỏ trốn trước khi vệ binh đến vô cùng dễ dàng, vì sao lại bất chấp nguy hiểm mà ở lại ám sát hắn? Nếu hắn ám sát thành công thì vẫn còn Triệu Minh An hoặc Triệu Doãn kế vị, không ảnh hưởng lớn lắm đến Hoàng Triều Định Hưng Quốc, vì sao lại muốn đi nước cờ này? Còn âm mưu gì che giấu phía sau chăng?

Hắc Ưng cố gắng thoát khỏi vòng vây của hoàng kim giáp bên này, để nhảy qua trợ lực với Thụy Ứng, vì dưới thế công điên cuồng của Triệu Doãn, Thụy Ứng đã sớm chống đỡ không nổi nữa. Nhưng Triệu Doãn đâu dễ dàng để cho nàng ta thoát, nhanh gọn tung một chiêu vào ngực Thụy Ứng, làm nàng ta không né được mà lãnh trọn, cả người lẫn xuống đất học máu.

Giọng nói lạnh lùng không độ ấm của Triệu Doãn vang lên: "Ta lặp lại lần nữa, Nhược Nhi của ta ở đâu?"

- "Ta nói rồi, ta không biết! Không phải chính mắt người thấy nha đầu đó té xuống khe núi ư, sao còn hỏi ta?" Thụy Ứng vắt vẻo đáp, trên gương mặt vốn là tuyệt sắc giai nhân, nay mắt đầy tơ máu, mũi mũi bầm dập khắp nơi, cả người bị nội thương không nhẹ.

Nghe nàng ta trả lời, sắc mặt Triệu Doãn càng âm u thêm, giọng nói trầm thấp mang theo vô vàn áp lực: "Tốt! Cứ cho là người không biết! Vậy ta đoán người cũng không trả lời nếu ta hỏi tên đeo mặt nạ là ai nhỉ?"

Quả nhiên Thụy Ứng im bất, không nói gì nữa.

Hắc Ưng nhận ra được sát khí trong mắt Triệu Doãn, liền lao qua, sử dụng mũi kiếm ngấm ngay bên hông của Triệu Doãn mà đâm tới. Nhược Yên ngay lập tức tung người chắn ngang phía sau Triệu Doãn, đưa tay bức một nắm lá cây, vận công phóng về phía Hắc Ưng, làm hắn hết hồn thu kiếm đề đỡ.

Tiếng "leng keng" vang lên, thanh kiếm trong tay Hắc Ưng bị mẻ đi mấy đường, nơi mà bị những "chiếc lá" của Nhược Yên va chạm phải.

Không cho đối phương có cơ hội phản đòn, Nhược Yên chuyển mục tiêu, dùng hai chiếc lá còn lại phóng trúng đại huyệt tên hắc y nhân đứng bên cạnh Hắc Ưng, làm hắn không kịp đề phòng mà ngã lăn xuống đất, nàng dùng mũi chân búng thanh kiếm rơi dưới đất bật cao lên, đưa tay đón lấy rồi lao lên tấn công Hắc Ưng, khiến hắn không cách nào chạy qua hỗ trợ Thụy Ứng được.

Triệu Huân nhìn thấy tình huống bên này, liền hỏi Đô Úy bên cạnh: "Cô nương đó là ai? Các người có biết không?"

- "Bẩm hoàng thượng, thần chưa từng thấy qua, nhưng nhìn cách nàng ấy bảo vệ vương gia, chắc là bằng hữu giang hồ nào đó mà Thành Vương quen biết." Đô Úy đứng một bên đáp.

Triệu Huân hừ một tiếng nói: "Vậy mà trẫm còn nghĩ hắn thanh tâm hòa dục, ngoài trừ sở thích luyện đồng với Nhược Yên ra, thì ra hắn còn đi quyến rũ mỹ nhân giang hồ nữa. Thật uống công trẫm lo lắng."

Lạc Phong và A Nhất cũng đang đánh nhau gần đó, nhìn thấy có thêm người đến liền lập tức đề phòng, nhưng khi thấy mỹ nhân này võ công cao cường, lại ra tay bảo vệ vương gia của mình, thì cũng không lo lắng nữa, chỉ là vẫn thối chí không biết vương gia quen nàng ta lúc nào, trong khi hắn và Lạc Phong hầu như luôn theo sát bên cạnh lại chưa từng gặp nàng.

Trong lúc mọi người tò mò không biết mỹ nhân võ công cao cường này từ đâu xuất hiện, quan hệ thế nào với Thành Vương, thì thấy Thành Vương đã

phóng một luồng chân khí điểm huyết Thụy Ứng ngắt đi, giao lại cho thuộc hạ, còn bản thân không màng đến mọi thứ xung quanh, phi thân đến bên cạnh mỹ nhân mặc áo xanh kia, cùng nàng giải quyết hết đám hắc y nhân xung quanh, rồi ôm chặt lấy nàng.

Hành động đó không chỉ làm mọi người há hốc mồm, mà ngay cả Triệu Huân và thân tính bên cạnh cũng không tin được!

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Chương 74: Hồi Phủ

Chương 74: Hồi Phủ

Nhược Yên đang đánh nhau khí thế hùng hực, giữa thanh thiên bạch nhật trước mắt bao nhiêu người, bỗng nhiên bị Triệu Doãn ôm chặt vào lòng. Sau một lúc bất ngờ liền lung tung đẩy hất ra, nhưng hất vẫn khóa chặt nàng không cách nào nhúc nhích được, khẽ đẩy nhẹ lồng ngực hất một cái nói: “Chàng mau buông ta ra, mọi người nhìn kia!”

Triệu Doãn mặc kệ, vẫn siết lấy vòng eo mảnh khảnh, như sợ nói lỏng thì nàng sẽ bay đi, vui mặt vào tóc nàng thì thầm nói: “Nàng không sao! Thật sự không sao rồi! Nhược Nhi của ta!”

Nghe được lời nói đầy quan tâm xen lẫn tiếng thở phào nhẹ nhõm của hất, lòng Nhược Yên như mềm ra, cũng thôi không vùng vẫy nữa, ngoan ngoãn đứng yên cho hất ôm, áp mặt sát vào lồng ngực đang đập phồng mạnh mẽ của hất, nàng biết đã làm hất hoảng sợ khi rơi xuống núi rồi. Vòng tay ôm lấy eo hất khẽ an ủi, cảm giác trải qua bao nguy hiểm giờ được trùng phùng, Nhược Yên cảm thấy không còn nơi nào trên đời này yên bình hơn trong vòng tay hất.

Hai người đang dính chặt lấy nhau còn chưa thả ra, đã nghe tiếng ho khẽ vang lên bên cạnh: “Khụ! Ta nói này đệ này, có gì thì về phủ tính, nơi đây ta còn phải làm chính sự! Chính sự đó!”

Lúc này Triệu Doãn mới rời lòng tay buông nàng ra, nàng nhìn thấy vẻ mặt trêu chọc của Triệu Huân, mặt Nhược Yên liền đỏ lên, tránh né ánh mắt mọi người, ngượng ngùng cúi đầu xuống đất.

Triệu Huân thấy nàng thẹn thùng, lúc này mới mở miệng hỏi: “Không biết quý danh cô nương là gì? Quen biết thế nào với đệ đệ ta?”

Nhược Yên nghe vậy liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn hất, hoang mang nghĩ, không lẽ hất không nhìn ra nàng là ai? Nhưng Triệu Doãn...

Khi Nhược Yên ngẩng đầu lên, Triệu Huân cảm thấy có nét quen quen, nghi ngờ nhìn kỹ một lúc mới nói: “Nàng là Nhược Yên?”

Triệu Doãn khinh bỉ liếc một cái, ôm lấy Nhược Yên đi thẳng ra ngoài, chỉ bỏ lại một câu: “Mục đích ta là đến tìm Nhược Nhi, ta tìm được rồi nên về phủ đây, chút việc còn lại tự huynh giải quyết đi, ta mệt!”

Triệu Huân cắn răng nhìn đệ đệ thấy sắc quên đi tình huynh đệ nhà mình dắt theo Nhược Yên đi mất, bực bội nói lớn: “Sớm biết đệ qua cầu rút ván, trăm đã không kêu đệ cùng đi rồi, bây giờ tìm được người lập tức lười biến bỏ trốn, hừ!”

Nói thì nói vậy, chứ thế trận đã sớm ngã ngũ, giờ chỉ còn giải bọn người Liễu thừa tướng về đại lao tra khảo tin tức nữa thôi, còn tội trạng sớm đã công bố rồi. Vì binh lực trên lệch quá lớn, hắc y nhân có đông cũng chỉ tạo bất ngờ trong thời gian ngắn, vượt qua rối loạn ban đầu thì xem như bọn họ đã là cá đã nằm trên thớt.

Triệu Doãn ôm lấy Nhược Yên lên xe ngựa vừa cho người chuẩn bị, nhanh chóng trở về Thành Vương Phủ.

Bên trong xe, Triệu Doãn ôm nàng vào lòng, cẩn thận quan sát cả người nàng, rồi mới hỏi nàng đã có chuyện gì xảy ra vào ngày hất rời đi.

Nhược Yên dựa vào lòng hất, chậm rãi kể lại tình huống nàng bị hạ được bắt đi cho đến khi được Dương Hữu Ninh cứu được đưa về thành như thế nào, đều kể kỹ càng không bỏ sót một chi tiết nhỏ nào. Triệu Doãn nghe mà đau lòng không thôi, hất thật hối hận khi không luôn ở bên cạnh nàng, hai lần hất rời khỏi nàng là ngay lập tức nàng xảy ra chuyện, mà chuyện sau còn làm hất đau lòng hơn chuyện trước.

Nhìn gương mặt tự trách của Triệu Doãn, Nhược Yên đưa tay lên xoa nhẹ giữa mi tâm hất, cho hất đừng cau mày nữa, rồi mới quay sang hỏi Triệu Doãn về chuyện Trần Thanh Ảnh giờ thế nào. Vì trước lúc nàng rơi xuống thì thấy hất lều lều thân đã thương Triệu Doãn, cả hai cùng bị thương, không biết bây giờ ra sao.

Triệu Doãn kể lại tình trạng hiện giờ của Trần Thanh Ảnh cho nàng biết, sau đó như nhớ ra chuyện gì, liền xụ mặt nói: “Từ khi nàng gặp ta đến giờ, chưa thử hỏi tình trạng thương thế ta ra sao, mà toàn quan tâm người khác vậy?”

Thấy Triệu Doãn làm mặt giận phân bì, Nhược Yên cảm thấy hất vừa đáng yêu vừa buồn cười, dùng tay huýt nhẹ vào ngực hất nói: “Không phải người ta thấy chàng đánh nhau uy dũng lắm hay sao, nên nghĩ thương thế chàng đã khỏi chứ bộ.”

Nàng nói xong nhưng hần chẳng thêm đá động, cũng không trả lời trả vốn gì hết, gương mặt vẫn đen thui không nhìn nàng.

Nhược Yên thở dài một cái nghĩ thầm trong bụng rằng hần thật trẻ con, nhưng cũng không dám nói ra ngoài, người ta giận nàng không quan tâm người ta, giờ mà nàng nói thể dám chùng hần giận luôn đến mai đây!

Đành xuống nước nhẹ dựa vào lòng hần, dõ giành nói:”Được rồi, được rồi, là ta thiếu sót, đâu để ta xem xem vết thương chàng giờ thế nào.” Miệng vừa nói tay vừa đưa lên nắm vạt áo hần, muốn vạch ra xem.

Triệu Doãn chỉ muốn nàng quan tâm hần một chút, nên giận dỗi, lại cảm giác được tay nàng cọ cọ lồng ngực mình, thấy nàng thật muốn cởi áo hần kiểm tra vết thương, liền bắt lấy tay nàng, kéo cả người nàng ôm sát vào lòng hần, một tay cố định gáy nàng, lập tức hôn xuống.

Giờ khắc này Nhược Yên cảm giác như mình đưa môi vào miệng sói rồi, lại còn là một con sói cực đói đấy! Môi lưỡi hần nhanh chóng xông vào miệng nàng, mạnh mẽ hút lấy, như muốn hút sạch đường khí trong người nàng vậy, khi nàng cảm thấy mình sắp tắt thở đến nơi, hần mới buông nàng ra, khẽ cắn lên mũi nàng ta tứ nói:”Nha đầu ngốc, mũi là dùng để thở đấy!”

Biết hần trêu chọc mình, Nhược Yên khẽ đánh vào ngực hần một cái lên án nói:”Chàng bắt nạt ta!”

Ai ngờ tay vừa chạm vào ngực hần, Triệu Doãn khẽ kêu đau một tiếng la lên:”Aaa! Nàng muốn ám sát phu quân sao?”

Nhược Yên hết hồn, tưởng mình đánh trúng vết thương của hần, liền kéo áo hần mở ra xem, không thấy máu rỉa ra mới thở phào một tiếng, sau đó cảm lấy tay hần mà cắn xuống, in lại mấy dấu răng mới buông ra nói:”Cho chưa tội chàng thích trêu đùa ta! Vả lại người ta còn chưa có gả cho chàng đâu, ở đâu mà phu quân chứ!”

Triệu Doãn nghe vậy liền mặt dày sấn tới, kề mặt sát vào nàng ám muội nói:”Cả người ta trên dưới chỗ nào nàng cũng chạm qua rồi, bây giờ lại không chịu phụ trách sao?”

-“Chàng... chàng thật vô sỉ! Rõ ràng là chàng ép buộc ta mà!” Nhược Yên tức giận la lên.

Triệu Doãn nhìn gương mặt nàng vì nửa tức nửa ngượng mà đỏ bừng kiêu diễm, hần hận không thể cắn một miếng, môi hần cong lên một nụ cười vô cùng quyến rũ nói:”Nhưng theo ta nhớ, là do tiểu sắc nữ nào đó không chống cự được vẻ đẹp của ta, còn ôm chặt lấy cổ ta nữa đấy.”

-“Chàng cảm miệng cho ta!” Nhược Yên tức giận gào lên.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Có Nàng Bên Cạnh Hần Mới Yên Tâm

Triệu Doãn thấy nàng then quá hóa giận, liền ôm lấy nàng, vùi đầu vào cổ nàng cười rung cả người.

Hai người còn đang náo trong xe, đã nghe tiếng Lạc Phong bẩm:”Vương gia, đã đến phủ.”

Nhược Yên đẩy mạnh Triệu Doãn ra, hung hăng liếc hần một cái rồi vén màn nhảy xuống.

Triệu Doãn cũng thu lại vẻ cợt nhả vừa rồi, vờ đứng đắn bước xuống theo nàng.

Niên lão được báo vương gia hồi phủ liền chạy nhanh ra đón, nhưng vừa thấy vương gia đứng cạnh một cô nương xinh đẹp động lòng người một cách thân mật thì ngậy ra, trong lòng tràn ngập thắc mắc nghĩ: Không phải vương gia đi theo hoàng thượng tìm Nhược Yên tiểu thư ư? Sao bây giờ lại đưa mỹ nhân này về phủ?

Triệu Doãn bước xuống xe ngựa liền tiến đến gần Nhược Yên, nắm lấy bàn tay nàng kéo nàng vào phủ. Đi ngang qua Niên lão đang thất thần khẽ vỗ vai ông nói:”Niên lão! Còn thù người ở đây làm gì, không mau vào chuẩn bị cơm trưa đi, ta và Nhược Nhi cũng đã đói lả rồi đây này!”

-“Nhược... Nhược Nhi? Vương gia nói đây là Nhược Yên tiểu thư ư?” Niên lão không tin vào mắt mình, dụi dụi mắt nhìn lại mới hỏi.

-“Chuyện này hôm khác ta nói cho ông hiểu sau, giờ vào trong đi.” Triệu Doãn ngắn gọn nói.

Nhược Yên nhìn Niên lão cười gật đầu chào, rồi theo Triệu Doãn về phòng.

Về đến Thanh Thủy Hiên, Nhược Yên liền kéo tay Triệu Doãn hỏi:”Sao chàng có thể nhận ra ta?”

Vì ngay từ đầu Triệu Doãn đã nhận ra và gọi tên nàng, nên Nhược Yên cũng không để ý lắm, đến khi thấy biểu hiện của Triệu Huân và Niên lão như rất khó tin, mới nghĩ đến việc từ mười hai tuổi đến trưởng thành dĩ nhiên sẽ khác, chắc có thay đổi lớn về dung mạo mới khiến họ không nhận ra nàng. Vậy Triệu Doãn nhận ra điều gì lại nhanh chóng khẳng định đó là nàng chứ không phải ai khác?

Triệu Doãn nghe Nhược Yên hỏi, nhìn thấy vẻ mặt thắc mắc của nàng, liền nhìn không được đưa tay sờ lên gương mặt trắng mịn màng, nhìn sâu vào mắt nàng một lúc mới lên tiếng:” Nhược Nhi không biết ánh mắt mình rất thu hút sao? Từ lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt nàng, ta đã phá bỏ quy tắc không xen vào truyện giang hồ mà cứu nàng khỏi tay bọn chúng. Hôm nay cũng vậy, khi nàng vừa xuất hiện, ta chỉ cảm giác được một sự quen thuộc, nhưng không nhận ra được cho đến khi nàng nhìn về phía ta! Khoảnh khắc ấy, ta biết người đó chỉ có thể là nàng, không thể là ai khác.”

Nhược Yên nghe được câu trả lời của Triệu Doãn, cảm giác như mình được vui vào trong hũ mật, ngọt ngào vô cùng, nên khi thấy đôi môi hân nhấm thẳng môi nàng mà hướng tới, Nhược Yên không chút phản kháng nào, thậm chí còn nhắm mắt lại để đón nhận nụ hôn của hắn.

Lúc đôi môi nóng bỏng hân vừa chạm vào môi nàng, chột Niên Lão đẩy cửa bước vào, Nhược Yên theo phản xạ đẩy mạnh Triệu Doãn ra, lùi lại hai bước, sao đó cúi mặt xuống đất không dám nhìn Niên lão.

Niên lão sau khi bước vào mới thấy hối hận, nhìn vẻ mặt đỏ lựng của tiểu thư và gương mặt đen thui của vương gia, lão làm sao không biết mình vừa phá hỏng chuyện tốt của người khác chứ!

Lúng túng ho khan hai tiếng, Niên lão nói mở miệng hỏi:” Bẩm vương gia, lão nô đã cho người chuẩn bị bữa trưa, không biết vương gia dùng ở đây hay ra tiền thính?”

Mặc dù Triệu Doãn khó chịu vì bị cắt ngang, nhưng cũng không muốn phát tác với Niên lão, chỉ hậm hực nói:” Dọn ở đây đi, cơ thể Nhược Nhi chưa khỏe hẳn, ăn uống xong để nàng ấy nghỉ ngơi sớm một chút tốt hơn.”

–“Vâng, để lão nô cho người dọn lên ngay.” Nói xong bước nhanh ra cửa, người bên ngoài nhìn vào không biết dám tưởng lão đang chạy lũ đầy.

Dùng xong bữa cơm, Triệu Doãn mới nói:” Ta đã cho người đem nước nóng, nàng tắm rửa xong nghỉ ngơi cho khỏe trước đi, ta cũng về phòng thay đồ rồi qua với nàng.”

Nhược Yên vì ngượng ngùng nên này giờ chưa dám nhìn thẳng mắt hắn, nên không phát hiện được sắc mặt Triệu Doãn trở nên xấu đi, vừa nghe được có tránh mặt hắn một chút làm mình bình tĩnh lại, liền gật đầu đi vào dục phòng.

Triệu Doãn bước qua Thanh Dật Hiên, bảo Niên lão cho mời Lâm ngự y đến, hắn mở vạt áo ra, quả nhiên máu đã thấm ướt băng vải, từ lúc ăn cơm hắn đã cảm nhận được, nhưng sợ Nhược Yên lo lắng mới vờ như không có việc gì. Lâm ngự y thay thuốc băng bó lại cho hắn xong, đưa chén thuốc đã chuẩn bị sẵn cho hắn uống, khi sắp lui ra Triệu Doãn mới lên tiếng hỏi:” Lâm ngự y, vết thương của ta liệu có để lại sẹo không?”

Lâm ngự y ngăn ra một lúc, hắn chỉ nghe nói nữ nhân mới sợ sẹo, vương gia làm nam tử uy phong, những vết thương này dù khó coi, nhưng đâu có ảnh hưởng gì? Dù thắc mắc lắm nhưng lần lộn trong cung bao năm, làm gì dám hỏi chuyện của chủ tử chứ, suy nghĩ một lúc mới nói:” Bẩm vương gia, có thì có, nhưng phải ngâm được một thời gian da mới liền lại được, còn công dụng của dược thoa sợ không đủ, nếu người cần lão thần lập tức chuẩn bị.”

–“Ta biết rồi, hiện tại chưa cần đâu, ta chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi, khi nào thật sự cần ta sẽ gọi người.” Triệu Doãn nói.

Lâm ngự y nghe xong cũng không nói gì, liền cáo lui ra ngoài.

Thật ra không phải hắn sợ để lại sẹo, mà sợ dọa Nhược Yên thôi, lần trước chỉ vết thương nhẹ trên vai mà mỗi lần nàng nhìn thấy đều cau mày ghét bỏ, huống chi vết thương vừa dài vừa ghê gớm lần này, trong lòng hắn cũng lo là nàng chứng mất thân hình hắn đấy! Vì qua mấy lần thân mật, hắn rút ra một kết luận rằng, nàng không có sức chống cự với cái đẹp! Là một tiểu sắc nữ điển hình, hắn vẫn còn chưa quên ánh mắt của nàng nhìn chằm chằm Mặc Tự Ngôn đâu!

Sau khi thay quần áo chỉnh tề, Triệu Doãn bước về lại Thanh Thủy Hiên, bước vào bình phong thì thấy nàng đang ngồi quăn quắn trên giường... ngủ gật! Có lẽ chờ hắn qua nhưng mệt mỏi quá nên đã thiếp đi.

Hắn thương yêu đỡ nàng nằm xuống, đắp kỹ chăn rồi mới tự mình cởi áo khoát nằm xuống kế bên cạnh, cũng không ngủ mà nằm im đó quan sát nàng.

Dù đã trưởng thành như những thiếu nữ mười sáu tuổi bình thường, nhưng nằm trong lòng hắn vẫn nhỏ gọn như đứa trẻ, vén những sợi tóc mai trên gương mặt nàng, ngón tay ấm nóng của hắn chạm vào làn da mịn màng như nước, làn mi nàng cong vút khí nhắm để lại bóng râm thật dài.

Nhược Yên mơ mơ màng màng cảm nhận được hơi ấm quen thuộc bên cạnh, liền nhích người áp sát vào người hắn, ôm chặt cánh tay hắn mà dụi dụi khuôn mặt nhỏ bé vào, hành động của nàng như một con mèo con, sau đó mới thỏa mãn thở ra một cái rồi ngủ tiếp.

Triệu Doãn nhìn hành động ngây ngô của nàng mà yêu thương không thôi, khẽ hôn lên trán nàng một cái rồi mới ôm lấy nàng cùng ngủ, đã mấy ngày rồi, không có nàng bên cạnh hắn cũng chưa từng ngủ yên được chút nào. Thật may mắn, nàng đã bình an trở về bên hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Chương 76: “Ta Biết Nàng Sợ, Nhưng... Muộn Rồi!”

Chương 76: “Ta Biết Nàng Sợ, Nhưng... Muộn Rồi!”

Hai người ngủ luôn từ chiều hôm qua đến tận sáng nay, vẫn chưa thấy bước ra khỏi phòng. Niên lão cũng biết vương gia và tiểu thư mệt mỏi, nên cũng không dám đánh thức, chỉ dặn dò hạ nhân luôn giữ bếp nóng, chờ hai người vừa thức là dọn điểm tâm lên ngay.

Đã giờ qua giờ thìn, ánh mặt trời mùa đông vẫn không tỏa nổi tia nắng nào vào bên trong phòng. Nhượng Yên trở mình úp mặt vào lồng ngực ấm áp của Triệu Doãn, vòng tay ngang eo hân nhưng vẫn không mở mắt.

Triệu Doãn nằm im quan sát vẻ ngái ngủ của nàng mà lòng ngứa ngái, liền cầm lấy một lọn tóc của Nhượng Yên, khẽ vuốt từ trán dài xuống sống mũi nàng, Nhượng Yên bị nhột liền chu môi tránh né, chợt nghe tiếng cười của hân, nàng mới mở mắt ra.

Cái gọi là sắc đẹp thay com, có thể diễn tả trong phút này, khi bạn vừa tỉnh giấc, lập tức xuất hiện trước mặt bạn là một nụ cười sùng nịch ngọt ngào của một nam nhân tuấn mỹ, cơ thể hai người lại còn dán sát vào nhau, gần đến mức có thể thấy được từng sợi lông măng trên gương mặt không có điểm nào chê được của hân, sau một lúc ngây người, Nhượng Yên nhìn không được mà hên hên lên má Triệu Doãn, rồi nghén cười nói: “Chào buổi sáng!”

Bị nàng bắt ngờ hên lên má, Triệu Doãn ngạc nhiên một lúc mới đưa má còn lại cho nàng nói: “Làm lại đi, lúc này ta chưa chuẩn bị!”

Nhượng Yên nghe vậy liền bật cười khúc khích, nhưng cũng ngoan ngoãn hên thêm một cái lên má hân đưa qua, nhưng chưa kịp lui ra đã bị hân túm lại, lật người đè lên người nàng, hên tới tấp khắp mặt mũi nàng. Hôi thở hân phả lên mặt và vành tai làm nàng nhột, liền cầu xin nói: “Được rồi, được rồi chàng tha cho ta đi, còn bị chàng hên nữa ta sẽ bị nhột chết mất!”

Triệu Doãn quả thật dừng lại, vẫn tư thế nằm sấp trên người nàng, nhẹ nhàng hên lên môi nàng, một tay hân vén làn tóc mai trên mặt nàng ra sau vành tai rồi nói: “Chuyện của Lục gia tuy chưa giải quyết được, nhưng đã có đầy đủ bằng chứng cho thấy Lục Yên Nhi là giả. Vài hôm nữa hoàng huynh sẽ khôi phục thân phận cho nàng, lúc đó... ta sẽ đến Lục phủ cầu thân, nhanh chóng rước nàng trở lại, nàng... gả cho ta nhé?”

Nhượng Yên ngây người một lúc, mới nhận ra được là Triệu Doãn đang cầu hôn mình. Mặc dù địa điểm à... ở khá lý tưởng đấy, nhưng nàng không nghĩ nhanh như vậy, hai người quen nhau cũng chỉ mới mấy tháng thôi, ở hiện đại người ta tìm hiểu nhau cũng phải một hai năm là ít. Rồi lại nghĩ mình và hân cái gì cũng “lắm” gần hết rồi, ở cổ đại chỉ cần nhìn thấy bàn chân thôi cũng phải phụ trách, huống chi nàng và hân ngày đêm chung đụng.

Vừa mừng rỡ vừa ngượng ngùng, còn chưa trả lời đã nhìn thấy ánh mắt chờ mong của Triệu Doãn, nàng lập tức nổi lên ý nghĩ xấu xa muốn trêu chọc hân nói: “Không được!”

Triệu Doãn vừa thấy nàng thất thần, lại vui vẻ, rồi lại ngượng ngùng, không hiểu vì sao nàng lại từ chối, liền cau mày hỏi: “Vì sao không được? Nàng không đồng ý gả cho ta?”

Nhượng Yên không thèm nhìn về thất vọng trên mặt Triệu Doãn, bả ra kiểu như chuyện đương nhiên nói: “Tất nhiên là không được rồi, chàng là phụ thân của ta, sao có thể loạn luân được!”

Triệu Doãn nhìn thấy vẻ mặt láu cá của nàng, biết mình bị nàng đùa giỡn, liền nheo mắt nguy hiểm, thì thầm bên tai nàng nói: “Vậy ta phải làm chút chuyện để nàng phân biệt rồi, vì... giữa cha con sẽ không làm chuyện này!” Chưa dứt lời, một tay Triệu Doãn đã dờ vào trong vạt áo nàng, nhẹ nhàng xoa nắn nơi mềm mại trước ngực.

Nhượng Yên không ngờ tự dung vạt áo bị mở ra, bàn tay ấm nóng của hân chạm vào da thịt nàng làm cả người nàng run rẩy.

–“A! Chàng... đừng mà.” Nhượng Yên vốn muốn mở miệng phản đối, nhưng không kịp kiềm nén tiếng rên rỉ của mình, làm tiếng phát ra nặng nề đứt quãng.

Triệu Doãn cũng không để nàng kịp nói thêm điều gì, đã dùng môi mình chặn lại, mút mát làn môi thơm ngọt của nàng, dụ dỗ nàng hé miệng ra sau đó công thành chiếm đất.

Bên trên môi lưỡi liếm mát, bàn tay bên dưới vẫn bao lấy nơi mềm mại trước ngực nàng, mạnh mẽ xoa lấy.

Nhượng Yên bị hân hên đến mức không còn chút sức lực, lại bị bàn tay hân đốt lửa nơi nhạy cảm của mình, liền để mặc hân hiếp đáp không chút kháng cự.

Triệu Doãn cảm giác được cả người nàng mềm mại như không xương, liền chậm rãi rời khỏi môi nàng, hân dần xuống xương vai xanh, dùng một tay còn lại cởi nốt vạt áo nàng ra, đêm qua khi tắm xong đi ngủ, nàng chỉ mặc mỗi trung y trên người, cũng không mặc áo yếm, nên chỉ cần cởi vạt áo, khuôn ngực tròn trịa liền phơi bày ra ngoài. Hân hấp Triệu Doãn hỗn loạn, nhìn chăm chăm vào nơi tuyệt mỹ kia, chậm rãi cúi đầu xuống đưa môi ngậm lấy.

Cả người nàng run rẩy như hoa đào trước gió, khi hân đưa lưỡi quét qua nụ hoa đào đỏ trên người nàng, Nhượng Yên cảm thấy mình như sắp bị nấu chín, liền cắn chặt môi để ngăn những thanh âm đứt quãng phát ra từ miệng mình.

Triệu Doãn như niếm được mỹ vị của nhân gian, nên miệt mài mút lấy, tay phải hần rời khỏi bầu ngực của nàng, trườn dần dần xuống vùng đất bí ẩn của nàng mà thám hiểm.

Nhược Yên đang mê mang phút chốc tỉnh táo lại, thì thấy hần đã lột sạch mình, liền ngượng ngùng chụp lấy tay hần, âm thanh nhỏ như muỗi kêu nói: "Triệu Doãn... đừng... mà..."

Triệu Doãn ngược lên nhìn thấy gương mặt đỏ như hoa đào tháng ba của nàng, liền nhin không được hôn xuống môi nàng rồi nói: "Ta biết nàng sợ, nhưng... muộn rồi!"

Nói xong cúi xuống hôn nàng một trận điên đảo đất trời. Khi hần rời môi để cho nàng thở dốc, Nhược Yên thấy hần ngồi thẳng người dậy, cứ nghĩ hần tha cho nàng, nhưng không phải! Hần chỉ ngồi dậy để tự cởi áo mình ra, vốc người cao ráo mạnh mẽ, trên ngực còn quần băng trắng hiện ra trước mắt Nhược Yên. Ban đầu nàng còn ngượng ngùng không dám nhìn, chỉ khi thấy băng trắng quần rất dày trên ngực hần mới nhớ, vết thương của hần cũng mới mấy ngày nay, nàng cũng chưa biết là sâu cỡ nào. Nên vương tay chạm vào ngực hần, đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ dọc theo vải băng, Nhược Yên cảm giác được vết thương trên người hần rất dài.

Triệu Doãn nhìn nàng đau lòng vì hần, nội tâm mềm nhũn, cũng ngồi yên để nàng sờ.

Nhược Yên chống người ngồi dậy, cơ thể không một mảnh vải, làn da trơn mịn như da em bé, áp sát vào người hần, nàng ôm chặt lấy rồi cầm tựa lên vai hần nói: "Ta không biết vết thương chàng nặng như thế! Khi chưa gặp được chàng ta lo lắm, vì chàng bị thương ngay trước mắt ta, cảnh đó hể ta nhắm mắt lại đều hiện ra trong đầu mình. Nhưng khi gặp lại chàng, thấy chàng sinh long hoạt hổ, nên cứ nghĩ vết thương không nặng lắm, sao chàng không nói cho ta biết chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Chương 77: “Nếu Nàng Sợ, Thì Để Ta.”

Chương 77: “Nếu Nàng Sợ, Thì Để Ta.”

Triệu Doãn đưa tay đỡ lấy lưng lưng Nhược Yên, tay còn lại nâng mặt nàng đối diện hần, hôn khẽ lên mi mắt nàng rồi nói: "Nha đầu ngốc, làm gì có nam nhân nào muốn để cho nữ nhân mà hần bảo vệ nhìn thấy mặt yếu ớt của hần chứ? Với lại vết thương thì có gì đẹp đâu, để nàng nhìn thấy biết đâu chừng nàng ghét bỏ ta thì sao?"

Nhược Yên nghe xong vừa cảm động vừa buồn cười, chủ động vòng tay qua cổ hần hôn nhẹ lên môi hần, chu môi hôn đối nói: "Trong lòng chàng ta là người háo sắc vậy sao?"

Triệu Doãn không trả lời, nhưng đưa mắt nhìn nàng như muốn nói: "Nàng không háo sắc thì còn ai?"

Nhận được ánh mắt trêu ghẹo của hần, Nhược Yên vừa thẹn vừa giận, đẩy mạnh hần ngã xuống giường, xoay người đặt mông người lên người hần mạnh mẽ nói: "Được! Chàng đã nghĩ thế thì ta háo sắc cho chàng xem!"

Dù không biết nàng sắp làm gì hần, nhưng trong lòng Triệu Doãn nửa tò mò nửa hưng phấn, nên nằm im để mặc nàng chà đạp.

Nhược Yên thấy hần nằm im xem thử nàng có thể làm gì, thì máu ăn thua trong lòng nàng lập tức nổi lên, trong lòng nghĩ: Minh đường đường cũng là người hiện đại, có cái gì chưa từng xem qua, để một cô nhân như hần khinh bỉ thật là uất ức! Để xem hần có thể tự đắc tới khi nào!

Nghĩ vậy liền cúi đầu xuống, miết nhẹ lấy đôi môi mà hần thường xuyên dùng để hiếp đáp nàng, ngay khi Triệu Doãn vừa muốn đáp trả thì nàng lập tức rời đi. Tình nghịch nháy mắt một cái. Sau đó hôn dần xuống cầm hần, cảm giác da thịt ẩm áp chạm vào nhau, ma sát, xúc giác quả thật không tệ, liền đưa đầu lưỡi ra, liếm khẽ trái cổ Triệu Doãn, cảm nhận được cả người hần căng cứng, hô hấp nặng nề hơn. Biết là có tác dụng, liền miết mạnh hơn, một tay nàng lần qua vải băng trên ngực, đưa dần xuống hạ thân hần, cách một lớp quần áo, nhẹ nhàng ve vuốt, Triệu Doãn bỗng hít một hơi thật mạnh, như đang khó khăn kìm nén điều gì.

Nhược Yên còn muốn đùa giỡn tiếp, nhưng khi nhìn gương mặt hần tỏ ra khó nhin, cũng có chút không đành lòng. Triệu Doãn thấy Nhược Yên dừng lại, không làm tiếp nữa, liền rướn người lên, hôn khẽ vào môi nàng, thì thầm dụ dỗ: "Nhược Nhi, giúp ta cởi ra đi."

Nhược Yên cúi người nhìn xuống, thấy Triệu Doãn nằm đó cả người toát ra vẻ hấp dẫn khó cưỡng, khiêu gọi vô cùng, lại bị ánh mắt nồng nàn thiêu cháy, thanh âm khàn khàn đầy mê hoặc. Liền ngoan ngoãn làm theo lời hần.

Nàng đưa tay mở đai lưng hần, Triệu Doãn hơi nhồm người cho nàng dễ dàng cởi, kéo hạ khó hần xuống, vật thô dài lập tức dựng thẳng lên, lần này Nhược Yên thật sự phát hoảng, vì nàng biết theo quá trình thì thứ to lớn trước mắt này sẽ "đi" vào cơ thể nàng, nhưng... nghe nói sẽ rất đau! Liệu có ai chết vì... làm chuyện đó lần đầu không nhỉ?

Triệu Doãn thấy nàng lo lắng, liền biết nàng sẽ không dám làm gì rồi, nên ôm lấy nàng, lật người đè nàng dưới thân, thanh âm trầm thấp như thổi vào tai nàng nói:” Nếu nàng sợ, thì để ta.”

Triệu Doãn cọ sát người nàng, hôn liếm khắp nơi, còn cố ý để thứ nóng bỏng đó chà sát nơi mềm mại ẩm ướt của nàng. Cuối cùng hắn gần như nhịn không nổi nữa, mới đưa một ngón tay thăm dò nhụy hoa hé nở giữa hai chân nàng, chậm chậm đưa vào, Nhược Yên cũng không biết cảm giác này là yêu thích hay đau đớn, chỉ biết cong người đón nhận ngón tay hắn va chạm. Tay nàng bám chặt lấy cổ hắn, môi cắn nhẹ lên vai hắn để ngăn tiếng rên rỉ mất hồn này.

Cảm giác được tiểu huyết nàng thít chặt ngón tay hắn, làm cả người hắn muốn nổ tung, nhưng vì sợ nàng đau do căng thẳng và lo lắng, nên hắn chưa dám vọng động, chỉ hi vọng cố gắng làm nàng dễ chịu một chút lúc hắn tiến vào.

Triệu Doãn kiên nhẫn chờ khi nàng thả lỏng người, mới chậm chậm chuyển động, sau đó đưa thêm một ngón tay nữa vào. Nhược Yên bị hắn liên tục trêu ghẹo nơi tư mật của mình, cảm giác khi hai ngón tay hắn cử động đưa vào kéo ra, làm chất lỏng trong cơ thể nàng trào ra ướt cả tay hắn.

Thấy nàng dần dần động tĩnh, Triệu Doãn cũng sắp không nhịn được nữa, cắn răng đưa thêm một ngón nữa vào, cơ thể nàng vẫn chưa kịp thích ứng nên đau đớn la lên:” Đứng... đứng mà, đau quá!”

Nghe tiếng kêu đau của nàng, Triệu Doãn động cũng không dám động, liền cuối đầu mút lấy nụ hoa đào trên ngực nàng, dùng hàm răng khẽ cắn một chút, bầu ngực tròn trịa trắng nõn liền bị cắn mút ướt đẫm, Nhược Yên bị hắn cắn đến tê dại, liên tục thở gấp, bên dưới cũng chảy ra nhiều hoa dịch hơn, không còn đau đớn như lúc đầu nữa.

Lúc này mà Triệu Doãn còn nhịn được nữa, thì hắn thật sự trở thành thần tiên rồi, dùng tay tách rộng hai chân Nhược Yên ra, quỳ gối bên người nàng, cúi đầu khẽ nói:” Nếu ta nói không đau là nói dối, nhưng chỉ cần nàng chịu đựng một lúc, sẽ đỡ hơn.”

Nhược Yên mở mắt nhìn vào gương mặt hắn, dục vọng trong mắt gần như thiêu đốt cả nàng, nhưng giờ này hắn còn dằn dò nàng, chứ không dám mạnh mẽ xông vào, làm Nhược Yên như có dòng nước ấm chảy qua người. Nàng gật đầu với hắn nói:” Ta biết rồi, chàng... cứ làm đi.”

Triệu Doãn ngậm lấy môi nàng, mạnh mẽ liếm mút, phía dưới hắn dùng một tay đỡ lấy phần thân to lớn của mình, nhẹ nhàng đẩy vào từng chút một, nhưng hoa huyết của nàng quá nhỏ, dù hắn đã bỏ thời gian khá dài để trêu chọc dục vọng của nàng, nhưng Nhược Yên vẫn đau đến muốn cắn môi mình, bị lưỡi hắn cắn lại, không để nàng tự làm đau mình thêm nữa. Nếu nàng cắn sẽ cắn xuống môi hắn.

Hắn hít sâu một hơi, động thân đẩy mạnh một cái, xuyên qua lớp màng mỏng mà xông vào. Nhược Yên bị cảm giác xé rách này gây đau đớn, răng cắn chặt vào môi hắn gần như bật máu, hai tay ôm chặt lưng hắn mà cố gắng chịu đựng.

Triệu Doãn bị nơi chật chội của nàng bó sát, khoái cảm dâng trào làm hắn như muốn phát điên, nhờ có chút đau rát ở môi giúp hắn tỉnh táo được một ít, cho hắn biết tiểu nữ nhân bên dưới đang chịu đựng đau đớn đến mức nào, nên hắn cố kìm nén không dám động đậy.

Hai người ôm nhau thở dốc kịch liệt một lúc lâu, Nhược Yên mới dần dần bớt đi đau đớn, người cũng không căng thẳng nữa. Triệu Doãn cảm giác được nên nhẹ động eo một cái, tiếng rên rỉ của Nhược Yên liền bật ra.

Nhưng truyền vào tai Triệu Doãn như tiếng cổ vũ, dục vọng sôi trào từ trong máu huyết, không nhẫn nhịn nổi nữa, hắn kéo ra một chút liền đẩy mạnh vào, cả người Nhược Yên run rẩy như hoa đào trong vũ bão, trong tiếng rên rỉ đứt quãng cầu xin:” Doãn...a... xin...ch...àng... nhẹ...chút...”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78: Cộng Dục

Lần đầu tiên Triệu Doãn mặc kệ lời cầu xin của Nhược Yên, mà nàng càng rên rỉ, Triệu Doãn lại càng hưng bạo hơn, ra sức rong ruổi trên người nàng.

Đến khi Triệu Doãn gồng người giao động lúc cao trào, Nhược Yên bị khoái cảm mạnh bạo của hắn vui đập không thương tiếc, cơ thể non nớt của nàng không chịu đựng nổi nữa, liền ngán lên một tiếng thật dài rồi ngất đi. Triệu Doãn bị hoa huyết nàng vì cao trào mà thít chặt phần thân hắn, cảm giác tiểu hồn thực cốt này làm hắn tưởng chừng sẽ chết trên người nàng. Kéo đẩy thêm vài lần nữa, hắn mới đem mầm mống nóng bỏng bộc phát toàn bộ vào cơ thể nàng.

Quá trưa, Nhược Yên bị cảm giác ẩm ướt ấm áp làm nàng tỉnh lại, mơ màng mở mắt, thấy cái đầu tóc đen của Triệu Doãn cúi cúi phía dưới người nàng. Trên người chỉ khoát hờ trung y rộng rãi, tóc dài cột nhẹ thả phía sau, gương mặt chăm chú tỉ mỉ lau rửa thân thể đau nhức của nàng, ánh mắt dịu dàng như sắp vắt ra nước vậy.

Nhược Yên khẽ hừ một tiếng, oán hận lầm bầm nói:” Sao lúc sớm không biết nương tay, nàng cầu xin khan cả tiếng cũng chẳng đoái hoài gì, giờ còn làm bộ mè nheo khóc chuột!”

Ban đầu khi tỉnh lại, Triệu Doãn nhìn qua thấy Nhược Yên mệt mỏi ngủ say bên cạnh mình, khóe mắt còn ngấn nước, môi sưng đỏ do bị cắn gặm cắn quá nhiệt tình, nhớ tới cảnh tượng hoan ái lúc sáng, hắn say mê cọ sát va chạm, làm nàng nức nở cầu xin cũng không cách nào ngừng lại, liền ân hận không thôi. Muốn ôm nàng đi tắm nước ấm cho cơ thể giảm đau nhức, lại không nỡ đánh thức nàng dậy, đành lấy nước ấm và khăn lụa mềm lau người cho nàng.

Nhìn những vết hồng ngân khắp người Nhược Yên, Triệu Doãn vừa ngọt ngào vừa đau lòng. Khi chạm vào làn da mịn màng như trẻ con của nàng, hắn thật khó lòng kiềm chế được.

Đang suy tư thất thần, chợt nghe tiếng nói nhỏ như muỗi của Nhược Yên lên án hành động của hắn, Triệu Doãn liền ngược lên nhìn nàng dịu dàng hỏi:” Tỉnh rồi? Còn đau không?”

Nhược Yên lườm hắn một cái, nũng nịu nói:” Chẳng còn hồi được!” Nói xong liền lật người ôm lấy chân, không thèm nhìn kẻ đã hành hạ mình nữa, ai ngờ, vừa ôm chân vào lòng lại hết hồn đẩy ra, bên trên chân dính lổm đổm máu đỏ tươi như những cánh hoa, làm hai gò má nàng cũng nhiễm đỏ theo, bằng chứng hùng hồn như vậy, cho thấy nàng và hắn vừa tuyên chiến ban ngày đấy, thật muốn tìm cái lỗ mà chui vào!

Triệu Doãn nhìn thấy hành động của nàng, liền cố nén cười muốn nội thương, nhưng hắn biết nếu hắn dám cười thì chắc chắn đêm này đừng mong vào phòng này nữa. Đành cố nhịn vậy.

Bỏ khăn lụa qua một bên, cầm lấy chén cháo sớm đặt bên cạnh, tỏ vẻ lấy lòng đưa đến bên cạnh nàng nói:” Vốn định lau người nàng cho sạch sẽ rồi để nàng nghỉ ngơi, nhưng giờ nàng đã tỉnh, thôi ăn chút cháo lót dạ trước đi, ăn xong tắm luôn cho nhẹ người.”

Tuy được hắn lau sơ, nhưng vẫn còn cảm thấy dính dính dưới thân, Nhược Yên liền kéo đầu khác không dính máu của cái chân mà đắp hờ lên người mình, rồi mới ngượng ngùng bỏ đến bên cạnh Triệu Doãn mà cầm lấy chén cháo. Đang tỉnh ăn, lại nhớ từ chiều hôm qua đến giờ cả nàng và hắn ăn xong liền ngủ sớm, sáng ra lại bị lỗi ra “vận động” mệt như vậy, làm sao mà không đói. Mới ngẩng đầu hỏi hắn:” Chẳng đã ăn gì chưa?”

Triệu Doãn nghe nàng quan tâm mình, liền vui vẻ hôn má nàng một cái, mới xoay người với tay ra bàn nhỏ bên hong lấy thêm một chén nữa nói:” Ta chờ nàng dậy ăn cùng.”

Cháo bát bảo của Thành Vương Phủ nấu riêng cho vương gia và tiểu thư, dĩ nhiên được đầu bếp chọn nguyên liệu vô cùng kỹ lưỡng, dùng chỉ nhìn chén cháo sáng trong như ngọc mà làm, thực chất bên trong gia vị thanh đạm nhưng quý hiếm cực kỳ. Không biết có phải do đói quá hay không, Nhược Yên ăn hai chén mà chưa cảm giác no, Triệu Doãn dĩ nhiên biết nàng thích liền múc thêm một chén nữa đưa qua, bản thân hắn chỉ ăn hai chén là dừng lại.

Hai người dùng bữa xong, Nhược Yên nhôm người muốn đứng lên đi tắm, thì cảm giác chân mình run rẩy làm nàng lão đảo, Triệu Doãn nhanh nhẹn đỡ lấy nàng, không nói hai lời bế bổng nàng lên, Nhược Yên còn chưa kịp phản đối thì Triệu Doãn đã kề sát tai nàng, thì thầm nói:” Lúc sáng là ta không không chê được mà làm đau nàng, bây giờ nên để ta chăm sóc nàng khỏe lại mới đúng.”

Bao nhiêu lời muốn từ chối Nhược Yên đều đem nuốt vào, không thốt thêm tiếng nào nữa, ngoan ngoãn để hắn ôm vào dục phòng. Thật ra, con gái dù có ngượng ngùng bao nhiêu, cũng sẽ không từ chối người họ yêu quan tâm chăm sóc họ bao giờ.

Triệu Doãn thả Nhược Yên vào thùng gỗ lớn, sau đó bước ra ngoài, Nhược Yên nghĩ chắc hắn ra ngoài lấy đồ, nên cũng không để ý lắm. Nàng nằm dựa lưng vào vách thùng, hơi nước ấm áp xoa nhè nhẹ da thịt đau nhức chẳng chịt vết xanh, đỏ, nàng thoải mái thở ra một hơi thật dài thỏa mãn.

Chốc lát sau Triệu Doãn đã quay trở vào, trên tay cầm một bộ đồ màu tím nhạt và một bộ màu thiên thanh, hắn dễ y phục lên kệ, ngay sau đó đến bên cạnh nàng, vô tư cởi sạch trung y của mình vứt lên thành, rồi bước vào thùng tắm. Nhược Yên thấy hành động nhanh gọn của hắn, liền lúng túng nói:” Chẳng... chờ đã, không được bước vào!”

Nhưng hắn đã ngồi vào thùng, làm nước đang ở ngực nàng dâng cao gần cổ. Nghe nàng hét lên, Triệu Doãn cũng sùng người một chút, nhưng ngay lập tức đưa tay kéo nàng vào lòng mình, cầm hắn cọ cọ lên cổ nàng, giọng điệu treu ghẹo nói:” Trên người Nhược Nhi, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trong ra ngoài, nơi nào ta chưa chạm vào? Có gì mà ngại chứ, hử?”

Khi hắn nói tiếng “hử”, còn cố tình phả hơi nóng vào tai nàng, âm điệu trầm thấp như dụ dỗ, làm Nhược Yên rung mình run rẩy, lúc này trên người cả hai đều không một mảnh quần áo, da thì trần trụi áp sát vào nhau, mặt nàng lại không có tiền đồ mà đỏ lự, đem đầu vùi vào ngực hắn, không muốn nhìn thấy vẻ treu ghẹo của hắn nữa.

Triệu Doãn thấy tiểu nha đầu lại rút đầu trốn trong lòng mình, liền không treu chọc nàng nữa, vòng một tay sau lưng nàng, siết chặt vào lòng mình, cảm thủ hơi ấm và hương thơm thoang thoang trên làn tóc đen mượt của nàng, hắn hít sâu một hơi, thấp giọng nói:” Cảm giác này thật tốt! Ta thật muốn vò nhỏ nàng ra mà nhập vào trong người, thì mới không sợ nàng rời khỏi ta nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Thật Hành Hạ Người.

Nhược Yên dựa vào lòng hân, nghe những lời thâm tình đó thật dễ làm say lòng người, đang hưởng thụ hạnh phúc ngọt ngào quấn quýt của hai người. Chợt nhớ đến chuyện gì, nàng giật bắn người rời khỏi lòng Triệu Doãn, làm nước văng lên cả mặt của hai người, và hân cũng giật mình nhìn theo.

Nàng cẩn thận đưa tay lên ngực Triệu Doãn thăm dò vết thương trên ngực hân, còn nhớ rất rõ chiều hôm qua còn quần băng kín mít, sao giờ lại không còn? Quan sát kỹ lại, mới thấy tuy vết thương dài chưa liền thịt hân, trôi lên một lớp so với da thịt bình thường, nhưng bên trên giống như đã thoa một lớp sáp, khiến nước không dính vào vết thương được. Bèn ngược mắt lên hỏi hân: "Vết thương của chàng không sao chứ? Có thể tắm được sao? Có bị đau không?"

Lúc này Triệu Doãn mới hiểu nàng lo cho vết thương hân, thấy nàng cuống lên, hân khẽ mỉm cười đem nàng ngồi trên đùi mình, để nàng ngồi yên, đem tạo linh bôi lên tóc nàng, xoa nhẹ nhẹ gọi đầu cho nàng, rồi chậm rãi giải thích: "Lúc này ta ra ngoài lấy đồ cho nàng, nhân tiện thay băng. Lâm ngự y có thoa cho ta chút dược làm mát da, sau khi băng kín thời gian lâu rất dễ bị nghẽn khí, nên người chế tạo loại dược này giúp cho da dễ thở, đều tốt nhất của nó là không sợ thấm nước vào vết thương, nên có thể tắm rửa bình thường, nàng đừng lo nữa."

Nhược Yên thật không ngờ, y thuật nơi này tiến bộ đến mức đó. Dù ở hiện đại cũng chưa chắc có loại phương pháp này, hân chỉ bị thương nghiêm trọng như thế, mà mới có mấy ngày hân đã sinh long hoạt hổ. Sau này có cơ hội nhất định tìm ngự y thỉnh giáo một chút. Bởi vì... e hèm! Nàng còn ở bên cạnh Triệu Doãn ngày nào, thì ngày đó nguy cơ hân vì nàng mà gặp nhiều vết thương như vậy nữa! Thật không yên lòng a!

Triệu Doãn tự tay tắm rửa sạch sẽ cho nhược yên xong, đem khăn lụa lau khô đầu nàng, rồi gói nàng vào tấm khăn lớn bế nàng ra giường, Nhược Yên thấy vậy lập tức nói: "Triệu Doãn. Ta còn chưa có mặc đồ đó, chàng để ta xuống tự mặc đi."

Hân nghe xong cũng không thả nàng xuống, mà thân nhiên bế nàng đặt lên giường, quần chân kỹ lại, bước ra ngoài. Nhược Yên thấy ga giường được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả cái chăn dính máu cũng được thay rồi. Nàng đoán chừng lúc nàng tắm hân bảo Niên lão sai người đổi đi.

Chỉ chốc lát sau Triệu Doãn trở lại, trên tay cầm một cái khay không biết đựng gì, hân bước đến cạnh giường, đưa tay kéo chăn Nhược Yên ra. Nhược Yên thấy bàn tay An Lộc Sơn của hân đưa tới, lập tức nhanh miệng phản kháng: "Nè chàng muốn làm gì? Y phục đâu sao không đưa cho ta?"

Ai ngờ hân ngược lên cười như không cười nhìn nàng, ánh mắt gian tà nói: "Mặc vào rồi chút nữa lại phải cởi ra, chi bằng đừng mặc."

Nhược Yên nghe giọng điệu đầy thâm ý của hân, mặt ngay tức khắc đỏ lên, kéo chặt lấy chăn quần người mình, miệng la lớn nói: "Ta còn bị thương đó, khắp người đau nhức, chàng đừng có cầm thú như vậy được không?"

Triệu Doãn thấy nàng đề phòng mình như phòng giặc, liền giả vờ bị tổn thương nói: "Nhà đầu nàng thật không biết điều, ta vì đau lòng nàng sợ cơ thể nàng còn đau, mới đem thuốc xoa cho nàng, không ngờ trong lòng nàng lại xem ta là cầm thú."

Nghe hân nói vậy, Nhược Yên mới nhìn kỹ trên khay gỗ, là mấy lọ dược nhỏ nhỏ màu lam, biết hân có ý làm nàng nghĩ sai, nhưng cũng phản bác nói: "Chàng còn ở đó trách ta, không biết lúc sáng ai dở trò với ta, làm ta chết đi sống lại, ta vang xin chàng cũng không quan tâm, giờ nhìn xem, trên người ta còn chỗ nào lành lặn chứ hả?" Vừa nói vừa đem cánh tay dưới chăn chìa ra cho hân xem, những dấu hồng ngân trải đầy trên da thịt tuyết trắng, do mới tắm nước nóng xong, cả người nàng cũng trở nên hồng hào.

Ánh mắt Triệu Doãn trở nên nóng bỏng hơn, hân hít sâu một hơi dời mắt khỏi người nàng, cố gắng trấn áp hơi thở hỗn loạn của mình, để không để nàng xuống giường một lần nữa.

Nhược Yên thấy Triệu Doãn không nhìn mình, cứ nghĩ hân đau lòng nên không dám nhìn, nào biết sự nguy hiểm trong suy nghĩ của hân chứ. Nàng kẻ người đến bên hân, cho hân dễ xoa được hơn.

Hít thở sâu mấy hơi, Triệu Doãn mới lấy lại bình tĩnh, đưa tay kéo cả người nàng nằm trong lòng hân, vén chăn ra, đem dược thủy xoa nhẹ tay mình, rồi khẽ bôi vào những vết đỏ nhỏ vụn trên người Nhược Yên.

Dược thủy mát lạnh làm Nhược Yên rùng mình, ngay sao đó được bàn tay ấm áp của hân xoa nắn, nàng dần dần thư thái hơn, cũng không còn đau nhức ê ẩm như lúc nãy nữa, hừ hừ hai tiếng thoải mái, mắt nàng bắt đầu nhú lại.

Triệu Doãn thấy nàng ngủ thiếp trong vòng tay mình, tay hân cũng bắt đầu nhẹ hơn, chậm chạp xoa khắp người nàng. Khuôn ngực tròn mềm mại, nụ anh đào đỏ hồng vương thẳng lên, vòng eo nhỏ nhắn, nơi nào cũng có dấu vết của hân. Ánh mắt cưng chiều ve vuốt khắp nơi, như thể đang ôm vật quý báu nhất thế gian trong lòng mình.

Hân bắt đầu xoa dần xuống bụng dưới Nhược Yên, thăm một ít dược thủy lên ngon tay, khẽ nhìn nàng một chút, mới nhẹ nhàng vạch qua lớp cỏ mềm mượt, đưa vào nơi đó của nàng, mắt vẫn quan sát biểu tình nàng, chỉ thấy nàng dường như cảm giác được chút khó chịu, nên cau mày lại, cũng không mở mắt ra, đôi môi đỏ thắm trong vô thức hơi chu lên như muốn phản kháng hân.

Ngón tay Triệu Doãn bị hoa huyết của nàng kẹp chặt kích, hơi thở hân lại bắt đầu dồn dập liên hồi, cảm giác như nơi nào đó trên người lại căng lên, nhưng hân muốn để nàng nghỉ ngơi, nên để yên đó không dám động mạnh, đến khi thấy mày nàng giãn ra, hân mới xoay nhẹ ngón tay mình, bôi đều dược quanh thành vách bên trong nàng, cuối cùng mới nhẹ tay rút ra.

Thầm thở phào một hơi, coi như hân đã may mắn trải qua được khoảng thời gian tự hành hạ mình rồi.

Đờ nàng nằm ngay ngắn trên giường, đắp kỹ chăn, mới ngồi bên người nàng, quan sát tất cả biểu tình của nàng khi ngủ say sưa. Giờ phút này, nàng đã

trộn vụn là người của hắn, từ trái tim lẫn cơ thể. Triệu Doãn thật không biết, vì sao nàng lại đặc biệt đến thế? Vì một ánh mắt của nàng mà hắn sẵn sàng bỏ qua nguyên tắc của bản thân, chỉ muốn được nhìn thấy nàng nhiều một chút, đến khi đem được nàng vào lòng mình, lại sợ “lỡ như” nàng rời xa hắn thì sao? Nàng từ một nơi xa xôi lạc đến, ai biết được có một ngày nàng trở về thế giới của nàng hay không? Mỗi một ngày mở mắt ra, không nhìn thấy nàng, lòng hắn không thể nào yên được.

Thật may mắn, lúc này đây, nàng ngủ bình yên trong lòng hắn...

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Cái Gì Quá Nhiều Cũng Không Tốt

Tận sáng hôm sau, Nhược Yên bị người nào đó chọc ngura ngura da thịt mà tỉnh lại, thấy cái đầu đầy tóc đen thui của hắn vùi trên cổ mình, đang... nhiệt tình liếm cắn.

Nhược Yên yếu ớt đưa tay đẩy hắn ra, khó chịu nói: “Triệu Doãn, đừng mà... ta rất mệt.”

Nhưng Triệu Doãn chẳng có biểu hiện nào cho thấy sẽ dừng lại, mà còn đưa thêm một tay đặt lên nơi mềm mại trên ngực nàng xoa nắn, môi lưỡi vu vơ trên da thịt nàng, nụ hôn cứ trôi dần dần xuống dưới.

Nhược Yên còn nhớ đêm qua khi giật mình tỉnh dậy đi nhà xí, đến lúc trở vào, nàng leo qua người hắn để vào bên trong, mới bò một nửa liền bị hắn bắt lại, hắn đè nàng dưới thân, sau đó giờ trò cảm thú với nàng, đến mức Nhược Yên cũng chẳng nhớ mình bị hắn ăn mấy lần, vì quá mệt mỏi đã ngất đi. Thế mà mới sáng ra, hắn lại tiếp tục hành hạ mình, máu nóng dồn lên não, tức giận bùng phát. Không nói hai lời vận công tung một cước vào ngực Triệu Doãn.

“Rầm!”

Triệu Doãn đang hăng hái bùng bùng, tự nhiên bị nàng tung một cước vào bụng không kịp phản ứng, đã bay khỏi giường, trúng vào lam nga luôn bình phong, không chút hình tượng ngã sòng soài ra đất.

Niên lão từ sớm đã chờ ở cửa phòng, đợi vương gia dậy mà chăm sóc. Bỗng nghe tiếng động lớn trong phòng phát ra, chưa kịp suy nghĩ đã mở cửa xông vào.

Đập vào mắt lão là vương gia anh dũng uy nghiêm nhà mình trên người chỉ mặc một cái quần ngủ, áo thì tuột xuống tận vai, đang... nằm chinh ỉnh trên đất, không cần nghĩ lão cũng biết đây là chuyện không nên nhìn, liền quay mặt ra ngoài ngăn không để hạ nhân bước vào nữa.

Nhược Yên vì tức giận mà dụng lực quá mức, đang muốn nhô dậy xem Triệu Doãn có bị thương không, thì thấy cửa phòng mở ra, bình thường có bình phong che còn đỡ, bây giờ bức bình phong cũng bị ngã mất rồi, đứng từ cửa có thể nhìn thấy tận trên giường, Nhược Yên hoảng hồn chui vào trong chăn, mặc kệ luôn Triệu Doãn.

Triệu Doãn mới phút đầu đang bị dục hóa thiếu thân, phút sau lại bị bất giác tình huống ê chề này, liền tức điên đứng lên, nhưng dĩ nhiên, hắn không dám quát Nhược Yên, người làm hắn bị như thế, mà quay qua quát hạ nhân trước cửa hung ác quát lên: “Cút hết cho ta, ai còn lằng vằng gần đây lôi ra đánh chết!”

Trong nháy mắt gần mười người đang ở trước cửa Thanh Thủy Hiên kể cả Niên lão liền bốc hơi đi, đã quen tính vương gia lạnh lạnh nhạt nhạt, bây giờ thấy người nóng nảy như thế, cả đám có ngu cũng biết ở lại là không toàn thân. Ngay cả A Nhất ẩn mình gần đó cũng âm thầm cách xa thêm mười bước. Mạng là quan trọng a!

Đóng cửa xong, trong phòng chỉ còn lại hắn và một cục chần to trên giường. Lúc vừa đứng lên quả thật hắn tức giận không nhẹ, nhưng nghĩ lại cũng do bản thân mình ép buộc nàng quá mức, nên cơn giận cũng theo đó mà vơi đi, đến con thỏ nhỏ cũng sẽ biết cần người thôi, huống hồ nàng chưa bao giờ là thỏ cả.

Phúi phúi quần áo lông lều trên người mình, Triệu Doãn trở lại giường ngồi xuống, đưa tay kéo kéo chăn. Nhưng Nhược Yên kiên quyết “từ từ”, ôm chặt cứng không để Triệu Doãn kéo được.

Hết cách, Triệu Doãn đành ôm lấy cả chăn lẫn người, giọng nói có chút ủy khuất làm bầm bên tai Nhược Yên: “Nha đầu vô lương tâm! Thật sự là xuống tay không lưu tình mà.”

-“Chàng còn dám tỏ ra ủy khuất với ta? Có ai cảm thú như chàng chứ hả? Mới lúc chiều hôm qua còn giả vờ thương tiếc mà bôi dục, đến nửa đêm lại đem ta ra hành hạ bao nhiêu lần? Bây giờ còn muốn vui dập ta nữa sao?” Nhược Yên giận điên người đẩy chăn ra chất vấn hắn, vừa nói vừa đánh vào vai hắn mấy cái thật mạnh cho hắn giận.

Triệu Doãn vẫn ngồi yên đưa vai cho nàng trút giận, không phản kháng chút nào, nhưng khóe môi khẽ cong lên, ôm lấy nàng mà dỗ dành:” Phải phải, là ta không biết tiết chế, là ta cảm thú, là lỗi của ta, Nhược Nhi đừng giận nữa, sau này nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không dám ép buộc nàng. Nhưng mà...”

Thấy hắn đang nói lại ngưng giữa chừng, Nhược Yên ngược mắt lên hỏi:” Nhưng sao?”

Triệu Doãn kẻ sát tai nàng, thì thầm hỏi:” Nhược Nhi thật sự không nhớ nổi mấy lần sao?”

Mặt nàng lập tức đỏ lên, đẩy mạnh Triệu Doãn ra quát lớn:” Chàng cút cho ta!” Nói xong bỏ hắn đang cười bò trên giường, khập khiễng bước qua dục phòng.

Triệu Doãn thấy Nhược Yên vừa ngượng vừa giận bỏ chạy, cũng không làm mặt dày theo nàng nữa, mà trở về phòng mình thay đồ.

Khi hai người dùng điểm tâm vừa xong, thì nghe Niên lão báo có Mặc công tử đến tìm Nhược Yên, Nhược Yên chợt nghĩ mình xảy ra chuyện chắc sư phó cũng biết, nên giờ đến thăm là lẽ thường. Từ khi trở lại phủ đến nay nàng còn chưa được ra khỏi phòng đấy, nghĩ thế không khỏi tức giận trừng tên đầu sỏ hại nàng một cái, rồi gật đầu để Niên lão mời người vào.

Triệu Doãn bị Nhược Yên oán hận trừng mình, liền tỏ vẻ vô tội sờ sờ mũi, trong bụng thầm nghĩ: Ta đã nhịn lâu như vậy, nếu không nhân cơ hội ăn nàng nhiều một chút, không phải có lỗi với bản thân hay sao?

Nhìn thấy Mặc Tự Ngôn mặc một thân bạch y, tóc búi cao gọn gàng, đang thông dong bước vào, Nhược Yên thầm nghĩ: Sư phó a, người đi đến đâu nơi đó không cần soi đèn cũng tự động tỏ sáng đấy, nhan sắc thay com thể này hỏi sao đồ nhi không ganh tỵ với người đấy. Chợt nhớ đến hai ngày nay bị Triệu Doãn quấn lấy làm chuyện mờ ám, nên không có thời gian nhớ đến ai, trong lòng hơi chột dạ nên muốn đứng lên đón tiếp Mặc Tự Ngôn.

Đang bước đến chưa kịp cầm lấy tay người đã bị một bàn tay giữ lại, lỏ một cái ngã vào lòng Triệu Doãn.

Nhìn lại phía Mặc Tự Ngôn cũng bỗng nhiên xuất hiện một người chắn giữa hai người, ánh mắt nhìn nàng như nhìn sói, làm như thể dè phòng nàng ăn đậu hủ của y vậy.

Người nọ cũng mặc bạch y, nhưng khác với trường bào của Mặc Tự Ngôn đính viền bạc thì của người này viền vàng, trên ngực có thiêu kim long ngũ trảo. Không phải hồ ly hoàng đế Triệu Huân thì còn ai vào đây.

Nhược Yên nhìn hai người mà đau đầu, này nọ, không phải cổ đại cũng có phong trào mặc áo đôi, áo tình nhân đó chứ? Hai người ăn mặc như vậy đứng kế bên không phải chính thức thông cáo với thiên hạ là hai người có gian tình à?

Nhưng nàng còn chưa kịp mở lời, đã bị Triệu Doãn kéo lại sát người, thì thầm nói khẽ:” Tiểu sắc nữ, nàng đừng có quên nàng đã làm gì ta, còn chưa chịu phụ trách với ta mà mê mẩn nhan sắc người khác nữa hả?”

Phi Phi phụ thân, yêu người quá đi mất (khụ, *ngó ngó* không biết Linh nương có ở đây không ta?? Mong sao linh nương không thấy ta nói yêu phụ thân *lau lau mồ hôi* tan xác như chơi. Nữ nhân mà đã ghen thì rất đáng sợ)

Phụ thân, người cứ cắt hết các phần có H trong chương đi rồi làm ngoại truyện riêng cho mấy nàng sắc nữ sau cũng được. Con ủng hộ phụ thân làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Sóng Gió Trở Mình

Nhược Yên vút cho Triệu Doãn một ánh mắt ý nói: Chàng mà nói thêm một tiếng nữa thì biết tay ta!

Quả nhiên Triệu Doãn hiểu được nên ngoan ngoãn ngậm miệng lại, nhưng ánh mắt dè phòng Mặc Tự Ngôn vẫn không rời là chút nào.

Nhìn qua phía hai người mới vào, Nhược Yên nghĩ được mùi gian tình nồng nặc, âm thầm oán hận mắng, nếu không phải ta tạo cơ hội, hồ ly người có thể tiếp cận sư phó nhà ta thanh vậy sao? Bây giờ còn bày đặt ghen tuông nữa? Đúng là người nhà họ Triệu mà!

Triệu Huân nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của nàng, dĩ nhiên biết nàng nhắc nhở truyện gì. Nhưng... ai bảo nàng và Mặc Tự Ngôn thân cận quá mức vậy làm gì?

Khi nàng mặt tích y liền lo lắng không thôi, ngay khi hay nàng trở lại liền đòi đi gấp, nếu không phải hắn mạnh mẽ ép buộc, thì y đâu chờ đến hai ngày.

Huống hồ đáng đáp hai người cũng rất tương xứng, rồi lại vừa mới gặp mặt đã muốn dính vào nhau. Hấn khó khăn lắm mới câu được người ta vào lòng mình, sao có thể lơ là để nàng lura đi mất chứ!

Trả lại cho Nhựt Yên một ánh mắt như nói: Không có gì thì giữ khoảng cách chút đi.

Không khí hết sức lạ lùng, bốn người gặp nhau thì một người thì thăm còn ba người nhìn trao đổi bằng mắt, làm Niềm lão đứng một bên bối rối không hiểu gì, nhưng lão biết đề hoàng thượng đứng lâu đứng là không tốt, nên lật đật kéo ghế rút trà mời hai người ngồi. Rồi nhanh chóng lui ra.

Vừa ngồi xuống, Mặc Tự Ngôn liền lên tiếng hỏi Nhựt Yên:” Yên Nhi đã khỏe chưa? Hôm trước ta muốn đến thăm thì nghe hoàng thượng nói nàng “không khỏe”, cần nghỉ ngơi, nên không quấy rầy nàng.”

Nhựt Yên nghe vậy liếc thấy ánh mắt ý vị thâm trường của Triệu Huân nhìn mình, liền tránh ánh mắt trêu chọc của hắn mà lúng túng trả lời:” Cũng không có gì nghiêm trọng, chỉ “hơi mệt” chút thôi nên không ra ngoài. Ta cũng vừa tính đi gặp người thì nghe báo là người đến ạ.”

Thật ra lúc Nhựt Yên nói thì cũng không có cố ý nhấn mạnh điều gì, chỉ là nghe vào tai Triệu Huân và Triệu Doãn ngồi kế bên, lại thấy vô cùng mờ ám.

Triệu Huân nhìn đệ đệ nhà mình, đưa một ánh mắt khen ngợi: Làm tốt lắm, cuối cùng thì đệ cũng thật sự trưởng thành.”

Triệu Doãn bụng tách trà khoe môi cong lên nhẹ gật đầu như nói: Đa tạ!

Mặc Tự Ngôn không để ý gì hai người đang giao tiếp bằng mắt bên này, chỉ liên tục bảo Nhựt Yên kể lại quá trình xảy ra, gặp những ai và có nguy hiểm gì không.

Nhựt Yên đem toàn bộ sự việc thuật lại cho y nghe, rồi sau đó thấy hắn còn lo lắng cho nàng liền trấn an nói:” Người đừng lo nữa, tuy khi đó có chút nguy hiểm, nhưng bây giờ không phải ta đã trở lại an toàn rồi sao? Chỉ là...”

Mặc Tự Ngôn:” Chỉ là gì?”

Nhựt Yên quay qua nhìn Triệu Doãn một chút mới nói tiếp:” Chỉ là không có cách gì giúp Trần Thanh Ảnh trở lại bình thường nữa. Nói đi nói lại, cũng là Lục gia ta đã liên lụy huynh ấy rồi.” Nói xong khẽ thờ dài một tiếng.

Triệu Doãn đưa tay nắm lấy tay nàng, hắn không muốn thấy nàng tự trách bản thân mình như vậy.

Thấy không khí trong phòng trở nên nặng nề, Triệu Huân mới lên tiếng:” Chuyện của Trần Thanh Ảnh ta đã cho mời danh y khắp nơi, coi có cách nào thay thuốc dẫn từ máu tươi của Lục Uyên Nhi thành thứ khác được không, nếu lúc đó vẫn không được thì có thể nghĩ thêm cách lấy độc trị độc, tuy có nguy hiểm thật, nhưng ít ra cũng có thể thử một lần, còn hơn để hắn suốt đời nằm im đó!”

Triệu Doãn nghe xong chỉ trầm ngâm không nói gì, nhưng bản thân hắn cũng thấy nếu hắn là Trần Thanh Ảnh, hắn cũng không muốn mình nằm như vật vô tri vô giác như vậy cả đời.

Chợt Nhựt Yên nhớ đến đã đọc ở đâu đó trong thư viện bệnh viện lúc trước, rằng các cặp song sinh cùng trứng có tỷ lệ ADN giống nhau gần như một trăm phần trăm, vậy có khi nào máu của nàng cũng có thể giải được?

Nhựt Yên kích động đứng dậy, nắm lấy tay Triệu Doãn nói:” Triệu Doãn! Hiện ai đang chữa trị cho Trần Thanh Ảnh vậy?”

Triệu Doãn không hiểu vì sao nàng hỏi chuyện này, nhưng cũng không hỏi gì mà đáp:” Là Lâm ngự y, đang ở Thành Vương Phủ vừa trị thương cho ta vừa chăm sóc Trần Thanh Ảnh.”

Nhựt Yên nhìn ba người, vẻ mặt nàng đầy hi vọng nói:” Tuy không biết có qua mặt được cổ độc này hay không, nhưng ta nghĩ máu của ta và tỷ tỷ nhất định có điểm tương đồng! Chỉ bằng cứ đi tìm Lâm ngự y hỏi một chút, dù sao dùng máu của ta không được cũng không quá nguy hiểm!” Nàng lựa những thứ đơn giản để nói cho họ hiểu, chứ nói trùng khớp các cặp gen dăm chừng có mù mờ hơn.

Giải thích xong liền quay qua Triệu Doãn, ánh mắt sáng như sao nhìn hắn hỏi:” Chàng thấy sao?”

Hắn cũng rất muốn cứu Trần Thanh Ảnh, nhưng hơi do dự không biết nếu thử như vậy có nguy hiểm gì cho Nhựt Yên của hắn không, ai biết được cổ độc có thêm tác dụng gì nếu dùng sai thuốc giải chứ? Nên chần chờ một lúc mới nói:” Ta nghĩ trước tiên nên hỏi Lâm ngự y đã, nếu thật không có tác hại gì cho cả hai thì thử cũng không muộn.”

Nhựt Yên hiểu hắn quan tâm nàng, nên gật đầu đồng ý. Ít ra tình trạng hiện tại của Trần Thanh Ảnh cũng không nguy kịch, thận trọng một chút đúng là tốt hơn.

* * * * *

Tại một lương đình ở ngoại thành, một bóng dáng nho nhã anh tuấn mặc bạch y thô sơ đang đứng quay lưng về một người đeo mặt nạ, giọng nói nhẹ đến mức gần như lời thì thầm của con gió thổi qua:” Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, phụ hoàng đã rất nguy kịch rồi, nếu không hành động sớm, e không kịp.”

Người đeo mặt nạ như đang suy tư gì đó, một lúc sau mới tiếp lời:” Chúng ta đã hi sinh rất nhiều quân bài quan trọng như thế, lại vẫn không biết được

tung tích của sách giải, e rằng người phải đích thân ra tay rồi.”

Dương Hữu Ninh nở một nụ cười thê lương nói:” Ta và Thành Vương quả nhiên trời sinh là kẻ thù, người ta truy đuổi lại được y cứu đi nhận làm nghĩa nữ, người mà ta cứu được lại là hồng nhan tri kỷ của y, quả nhiên, ý trời khó liệu.” Hắn nhớ lại khoảng khắc hắn đuổi theo sau nàng, thấy nàng hết lòng bảo vệ Thành Vương, rồi lao vào lòng y, lúc đó hắn liền hiểu mình đã gặp nàng quá trễ, và cũng nhận ra rung động không đúng người, hắn với nàng, kiếp này không thể đi chung một con đường được nữa.

-“Thành Vương Phủ không phải nơi dễ vào, người nên nhớ rõ thân phận mình, mà thập phần bảo trọng.” Người đeo mặt nạ nói xong liền rời đi.

-“ Ta hiểu, sư phụ!”...

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Tình Cờ Gặp Lại

Hai ngày sau, kinh thành lại được một tin chấn động, đạo gần đây tin tức bát quái đúng là tới tấp liên tục, làm các tiên sinh chuyên kể chuyện ở các trà lâu bận rộn không thôi.

Mới cách đây mấy hôm triều đình tra ra thừa tướng đương triều tham ô bạc thuế, lại tìm được chứng cứ cấu kết phản tặc âm mưu tạo phản xong, bị bắt cả nhà còn chưa nói, đến mức Liễu quý phi quyền khuynh hậu cung, được hoàng thượng ân sủng liên tục mấy năm nay, đứng đầu tam cung lục viện cũng bị hạ lây mà phế thành tỳ nữ giam vào lãnh cung.

Thì bây giờ lại truyền ra đệ nhất mỹ nhân của kinh thành mới xuất hiện gần đây Lục Yên Nhi, con gái Lục ngự y năm xưa là giả mạo. Lục nhị tiểu thư thật sự đã được Thành vương cứu giúp, âm thầm điều tra chứng cứ để khôi phục thân phận cho nàng, đúng như tích xưa hay gặp, anh hùng cứu mỹ nhân. Cũng chẳng ai biết cứu thế nào, thời gian quen biết bao lâu, rất có thể là lâu ngày sinh tình, nên sau khi chứng minh được thân phận của nàng, Thành vương liền xin hoàng đế tứ hôn, mong sớm ngày đón nàng vào phủ.

Hoàng thượng vì tưởng nhớ công lao của Lục ngự y năm xưa, lại cảm thấy có lỗi vì không điều tra kỹ để huyết mạch duy nhất của nhà họ Lục bị kẻ gian hám lợi thay mặt đổi đảo. Liền hạ chỉ tứ hôn! Làm các quý nữ kinh thành ngày đêm tưởng nhớ vị vương gia tuấn mỹ, thân phận cao quý dưới một người trên vạn người này đau lòng không dứt.

Nhược Yên đang ngồi trong nhĩ gian trên lầu của Thính Phong Lâu, đang gật gù ăn hạt dẻ vừa nghe kể chuyện, chợt nghe đến khúc này liền quay đầu lại nhìn người bên cạnh với ánh mắt tràn đầy nguy hiểm nói:” Thì ra chàng rất được các tiểu thư trong kinh thành chào đón nha.”

Nam nhân bên cạnh với bộ dáng lạnh nhạt anh tuấn phi phàm, đang làm một chuyện không hề hợp với thân phận và phong thái của mình là tách vỏ hạt dẻ để riêng một bên, đem thịt đặt trên đĩa trước mặt Nhược Yên, nghe được giọng điệu như muốn “gây chuyện” của nàng, cũng không dừng lại mà chỉ khẽ cười nói:” Đúng vậy, ta rất được nhiều người hoan nghênh, may cho nàng đã nhanh tay giữ lấy, đóng dấu làm của riêng, nếu không người thiết thời là nàng rồi.”

Nói xong đem bàn tay dính lọ hạt dẻ nướng của mình quẹt nhẹ lên mũi nàng, anh mắt cứng chiều hiện rõ.

Nhược Yên liếc hắn một cái không chịu yếu thế nói:” Hừ, ít dặt vàng lên mặt mình đi, ai thèm nhanh tay đóng dấu chàng chứ? Không phải chàng thừa lúc ta sức yếu thế cô, lừa ta vào tròng à?”

-“Đúng là ta có ý lừa nàng đem về làm của riêng đấy. Nhưng Nhược Nhi.. nếu nàng nói không đóng dấu ta là của nàng, vậy nhưng vết cào sau lưng ta đêm qua từ đâu xuất hiện? Thật ra tới bây giờ vẫn còn chưa có lành đâu, nàng cần ta cõi ra cho nàng xem không?” Triệu Doãn liền tiếp hỏi tới, nói xong còn định cõi áo mình tại đây.

Làm Nhược Yên hết hồn ngăn lại, mặt đỏ bừng như quả đào chín mọng non mềm, vừa thẹn vừa giận trừng hắn mắng:” Chàng thôi đi! Thật không biết xấu hổ mà!”

Biết đầu với hắn nàng không có đường nào thắng được, nên không thèm chú ý hắn nữa, chăm chú nghe lão tiên sinh kể chuyện bên dưới lầu.

Triệu Doãn thấy nàng bại trận lui binh, cũng không đuổi cùng giết tận, vẫn tiếp tục công việc tách hạt dẻ vừa nhìn nàng.

Hôm nay hiếm khi nàng ra ngoài, những tưởng nàng như những tiểu thư khác thích chưng diện, nên hắn sai Niên lão chuẩn bị không biết bao nhiêu là phục sức quý hiếm khắp nơi đưa cho nàng, nhờ đâu cái nào nàng cũng khen đẹp, nhưng chỉ đẹp khi ngắm, chứ tuyệt đối không chịu cài lên đầu hay mặc lên người món nào. Trên người chỉ mặc bộ áo váy màu thiên thanh đơn giản, viền áo lam đậm thanh thoát, trên tóc cũng chỉ thắt hai bím tóc cột dây lụa cùng màu, thả dài theo suối tóc đen óng ả, làm nổi bật dung nhan yêu kiều sạch sẽ của nàng, khiến hắn nhìn không rời mắt được.

Sau khi Nhượng Yên nghe hết chuyện bát quái gần đây của kinh thành, mới thấy không khác gì chuyện đã xảy ra bao nhiêu, chỉ có chi tiết nói Thụy Ứng giả mạo nàng vì hám tài thì hơi khác một chút. Nhượng Yên nghĩ triều đình chưa tóm được thể lực sau lưng Liễu thừa tướng, nên một số chuyện không nên công bố tránh bức dây động rừng, và lại bá tánh biết nhiều quá cũng không tốt, chỉ khép vụ án vào lý do hám tài đoạt lợi cũng khá hợp lý rồi.

Thấy trời cũng sắp trưa, Nhượng Yên và Triệu Doãn cũng muốn hồi phủ, vì sắp tới nàng còn phải trở lại Lục phủ nhận tổ quy tông, cũng cần chuẩn bị rất nhiều thứ. Lại nói tiếp sau đó là hôn sự, bây giờ Lục phủ còn chỉ một mình nàng, nhưng vừa về chưa bao lâu đã phải xuất giá, cũng cần tìm kiếm nhân sự đáng tin mà coi quản chăm sóc Lục phủ nữa. Thật ra nàng định về mấy hôm trước rồi, nhưng bị Triệu Doãn phản đối, nói là chưa thanh lý xong đám người của Thụy Ứng đưa vào, không ai chắc trong đó ai là nội gián ai không, cách tốt nhất là đợi hết tất cả một loạt không chứa ai mới an toàn.

Nhượng Yên nửa bị dụ dỗ nửa bị ép buộc, nhưng quan trọng là bị hấn dùng “sắc dụ” mê hoặc nàng ở lại thêm vài hôm, chờ cận ngày thành thân thì về luôn không muộn. Nên cứ thế mà u mê gật đầu, để tùy ý Triệu Doãn sắp xếp.

Tự chống chế cho bản thân là ở lại nhân tiện cùng Lâm ngự y điều chế giải dược cho Trần Thanh Ảnh, chứ không phải vì Triệu Doãn quán mà nàng đồng ý a.

Thế mới nói ở đời lắm kẻ vô lương tâm, ngay cả kẻ nằm im như rối gỗ mà cũng bị người ta đem ra lợi dụng!

Có thể do Trần Thanh Ảnh đang trong tình trạng vô tri vô giác, nếu không thế nào cũng gào lên với nàng là kẻ trọng sắc khinh tình nghĩa huynh muội rồi.

Triệu Doãn nắm tay Nhượng Yên bước ra khỏi nhã gian, đưa tay ra dấu cho Hứa Mạt cùng Lạc Phong gần đó bảo chuẩn bị xe ngựa.

Hai người vừa bước xuống lầu dưới đã nghe một giọng nói êm tai vang lên: “Vũ cô nương, là cô sao?”

Nhượng Yên nghe có người gọi mình nên quay lại nhìn, nàng lập tức nở nụ cười chào đón nói: “Dương đại phu, thì ra là huynh.”

Dương Hữu Ninh bước đến trước mặt nàng, vẫn y như lần đầu nàng gặp, một thân bạch y nhẹ nhàng bằng vải thô, nhưng khí phách hiên ngang không một tia hèn kém này thật khó có người so được.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Mối Nhử

Nhượng Yên nhìn thấy Dương Hữu Ninh bước đến, liền nhớ lần trước vì sót ruột an nguy của Triệu Doãn đã không từ mà biệt với y, nhanh nhẹn tiến lên giải thích: “Dương đại phu, thật có lỗi, lần trước có chút chuyện đột xuất xảy ra nên ta phải rời đi trước, đang muốn vài hôm nữa sẽ trở lại thăm huynh và Lư đại thẩm, nay thật may mắn được gặp huynh ở đây!”

Dương Hữu Ninh nghe thế cũng hữu lễ đáp: “Vũ cô nương đừng bận tâm, chuyện đó tại hạ đương nhiên hiểu, Lư đại nương cũng biết sức khỏe cô nương còn yếu, sẽ không hi vọng cô vì bốn ba mà mệt nhọc đâu.”

- “Người thật chịu suy nghĩ cho ta. À, hôm nay huynh lại vào thành thăm sư phụ sao? Vẫn không dẫn A Tường theo ư?” Nhượng Yên thấy hấn chỉ đi một mình, nên chột nhớ lần trước A Tường luôn đòi theo mà không được.

Dương Hữu Ninh khẽ cười nói: “Mấy hôm trước có dẫn theo, nhưng đạo này tại hạ bận theo sư phụ học giải cổ, việc học hơi mất thời gian, nên bảo hấn ở nhà phoi dược rồi. Tại hạ đến đây là vì mua điểm tâm ngọt cho hấn đây, tuy muộn chút nhưng nếu không có, hấn sẽ làm mình làm mẩy mấy ngày liền.”

Triệu Doãn đang ninh mi nghe hai người đối thoại, chợt nghe hai chữ giải cổ liền liếc về phía Nhượng Yên, thấy nàng cũng đang nhìn mình, liền biết nàng cũng để tâm chuyện này.

Hấn cũng chưa nói gì đã nghe Nhượng Yên hỏi: “Giải cổ? Ở kinh thành có người biết giải cổ sao?”

Dương Hữu Ninh tự hào nói: “Sư phụ đam mê y thuật, nên những gì liên quan đến độc và giải người đều tìm hiểu, tri thức bác đại tinh thâm, tại hạ chỉ theo học một phần nhỏ của người, thật đúng là đáng hổ thẹn.”

Nhịp tim nàng hơi đập nhanh một chút, nên giọng nói cũng hơi rung rẩy hỏi: “Vậy người có nổi danh về giải loại cổ nào không? Các loại khổng chế tâm trí người khác chẳng hạn?”

Hấn hơi cau mày suy nghĩ một chút, như nhớ lại tên loại cổ nào, sau đó mới nói: “Thật ra người nổi tiếng nhiều loại lắm, nhưng khổng chế tâm trí người thì có ba loại thôi, một là tương tư cổ, thủy u cổ và dẫn tâm cổ, nói ra Vũ cô nương đừng cười, tại hạ tư chất thấp kém nên chỉ học được loại thứ ba, là loại dễ nhất, hai cái đầu thật... tại hạ chưa thành công lần nào.”

Lúc này không chỉ Nhược Yên, cả Triệu Doãn cũng thập phần kích động. Đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến lúc quay lại ở cạnh bên!

Nhược Yên vui mừng lao đến cạnh Dương Hữu Ninh, nắm lấy tay hắn nói:” Thật tốt quá, Dương đại phu, chẳng hay huynh có thể giúp ta chữa trị cho một người không? Hắn cũng bị trúng dẫn tâm cơ!”

Ngay khi bàn tay ấm áp mềm mại của nàng nắm lấy tay hắn, Dương Hữu Ninh khẽ thất thần, cảm giác này thật khiến người ta lưu luyến, khó quên, trong khoảnh khắc hắn đã muốn vứt bỏ mọi thứ trên đời chỉ cần giữ lấy bàn tay nàng, dù ra sao hắn cũng cam nguyện.

Nhưng chưa kịp làm gì, ngay tức khắc bàn tay nàng vượt khỏi tay hắn, Dương Hữu Ninh hoàn hồn nhìn lại, đã thấy nàng bị vây trong ngực nam nhân đứng cạnh này giờ chưa lên tiếng. Người kia không phải Thành Vương thì còn ai? Một nỗi mát mát nho nhỏ khẽ len trong lòng hắn.

-“Nhược Nhi thật là, có biết cái gì là nam nữ khác biệt không? Nàng đừng quên bây giờ nàng là vị hôn thê của ta đó!” Giọng nói vừa úy khuất vừa khó chịu, lại nồng nặc mùi giấm chua của Triệu Doãn vang lên.

Bị hắn ôm trong lòng một lúc, Nhược Yên mới hiểu lúc này mình xúc động mà làm gì, lại bị Triệu Doãn nhắc nhở khiến nàng càng thêm ngượng ngùng, lúng túng cười với hắn một cái làm lành, mới quay lại Dương Hữu Ninh nói:” Thật xin lỗi, lúc này ta hơi xúc động, vì người bị trúng cổ gần như người thân duy nhất còn lại của ta, được biết huynh có thể giải, nên ta không kiềm chế kịp hành động của mình, Dương đại phu, huynh không trách ta chứ?”

Rất nhanh giấu đi cảm xúc của mình, Dương Hữu Ninh chấp tay nói:” Vũ cô nương đừng để bụng, tại hạ không nghĩ nhiều đâu! Về việc giải cổ, không phải tại hạ từ chối không giải, mà là tại hạ chỉ mới học xong, rất sợ sẽ xảy ra sai sót, nếu cô nương tin tưởng, hay là cho tại hạ thêm chút thời gian, trở về tìm ân sư thụ giáo, ít hôm nữa sẽ đến chỗ cô nương bái phỏng?”

Nhược Yên quay đầu nhìn Triệu Doãn, thấy hắn khẽ gật đầu, mới nói với Dương Hữu Ninh:” Cũng được, đầu sau hiện tại huynh ấy cũng không có gì nguy hiểm, huynh cứ tìm hiểu trước vẫn tốt hơn, ta hiện ở Thành Vương Phủ, chỉ cần huynh đến là sẽ gặp ta.”

Thấy mục đích đạt được, Dương Hữu Ninh cũng không muốn sốt sắn quá mức để khiến người khác nghi ngờ, liền cáo từ hai người rồi dời bước.

Triệu Doãn và Nhược Yên trở lại Thành Vương phủ, đang muốn tìm Lâm ngự y báo tin tốt này, thì đã gặp Triệu Huân cũng từ cửa bước vào, nhìn thấy hai người, Triệu Huân phát tay kêu hai hộ vệ và La công công rời đi. Ra đầu cho Nhược Yên và Triệu Doãn vào phòng nói chuyện.

Cửa vừa đóng, Triệu Doãn đã lên tiếng hỏi:” Hoàng huynh có chuyện tìm đệ?”

Trầm ngâm một lúc, Triệu Huân mới trả lời:” Ta muốn ngày mai hạ chỉ đưa Mặc Tự Ngôn vào cung.”

Trong khi Triệu Doãn không có phản ứng gì, vì hắn nghĩ chuyện này liên quan gì tới hắn? Sao hoàng huynh phải đích thân đến đây nói? Thì Nhược Yên lại tròn tròn mắt, liền hỏi:” Vào cung làm gì?”

-“Đó là lý do trăm tìm nguoi, sắp tới chính sự cấp bách, trăm khó có thể ngày ngày ra cung, nhưng lại không tìm được một lý do nào để đưa hắn vào cung một cách đường đường chính chính.” Triệu Huân khó khăn nói.

Triệu Doãn khó hiểu nói:” Thì cứ hạ chỉ cho hắn tiến cùng làm nam phong của huynh, có gì mà khó xử? Định Hưng Quốc đã có nam phong tiến cung từ xa xưa rồi mà?”

Triệu Huân nghe được hai chữ “nam phong” liền khẽ cau mày, nặng nề nói:” Trẫm không muốn làm y thiết thời, nếu như thế, suốt đời y không thể gần đầu dạy học được nữa. Nam phong, không được tham gia triều chính, không được có chức vụ, chỉ mỗi ân sủng của đế vương, có thể sống sót được sao, y... có cam nguyện không?”

-“Hoàng thượng, người nói với sư phó ta quyết định này chưa?” Nhược Yên thắc mắc.

Triệu Huân gật đầu nói:” Có, nhưng hắn không nói gì, không phản kháng lẫn ưng thuận, chỉ là... ta biết hắn có phần không cam tâm.”

Nhược Yên nhón nhor rót một tách trà, thổi nguội, chậm chậm uống từng chút một cho đến cạn chén, mới khẽ nói:” Sư phó yêu thích dạy học, sao người không phong y làm thái phó đi? Thái phó hoàng gia đầu cần phải thi công danh, chỉ cần gia thế trong sạch, thanh danh tốt, năng lực được người công nhận là đủ, quan trọng hơn, người có thể giáo dục thái tử giùm hoàng thượng, vậy không tốt sao? Coi như một công đôi việc, người vừa có thể kẻ cận y, mà y cũng có thể vì người mà truyền dạy tài năng của y cho thái tử rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 84: Mặc Tự Ngôn Tiến Cung.

Triệu Huân nghe Nhượng Yên nói, hai mắt liền tỏa sáng, liền nói:” Đúng vậy! Sao trẫm không sớm nghĩ tới chứ? Tiểu tử Minh An tối ngày bài trò, làm các thái phó đầu đầu chịu không nổi, thay nhau đòi cáo lão hồi hương. Chỉ bằng đưa Mặc Tự Ngôn vào đó, thứ nhất có trẫm ngày ngày lui tới, không tin không trị được tên nhóc kia!” Điều quan trọng là hắn không cần xuất cung cũng có thể gặp người trong lòng mình, nhưng ngoài mặt hắn cũng không nên tỏ ra vui mừng quá mức.

Nhượng Yên nhìn vẻ kích động của hắn mà lắc đầu. Ai có thể khiến con hồ ly trở nên hồ đồ thế này? Đáp án dĩ nhiên chỉ có thể là sư phó nhà nàng thôi, thật đúng là, những kẻ đang yêu thường hay trở nên ngu ngốc, dù là vua một nước cũng không ngoại lệ mà.

Chợt như nhớ tới cái gì, Nhượng Yên chợt dạ liếc qua Triệu Doãn bên cạnh, đầu nàng liền nổi lên mấy vạch đen. Thì ra này giờ nàng cùng hoàng thượng bàn tán cái gì, hắn cũng không quan tâm, mà đang bận... gỡ mấy sợi tóc của nàng do gió thổi vướng vào dây cột, chăm chú tỉ mỉ đến mức nàng không hề cảm giác được lọn tóc đang ở trên tay hắn.

Trong lòng nàng thầm gào thét: Bộ chàng không thấy mất mặt sao???

Triệu Huân cũng thấy hành động “thê nô” này của đệ đệ nhà mình, hơi cau mày nghĩ nghĩ một chút, quyết định mặc kệ rồi mở cửa bước ra ngoài.

Hôm sau, mới sáng sớm thánh chi đã đến, phong Mặc Tự Ngôn làm thái phó, chuyên phụ trách dạy dỗ thái tử Triệu Minh An, ngay lập tức vào cung kiến giá.

Mặc Tự Ngôn về mặt bình tĩnh như đã sớm biết chuyện này, tiếp nhận thánh chi rồi trở về viện của mình thu thập hành lý, Nhượng Yên đang cùng Triệu Doãn ăn điểm tâm, nghe được liền lập tức chạy ngay đến tiền.

Vừa đi trong lòng vừa mắng hồ ly chết bầm, trễ một chút không được sao? Người cũng đã lừa vào cung, cần gì gấp gáp vậy.

Mặc Tự Ngôn đang thu thập hành lý của mình, thật ra cũng không có gì nhiều, chỉ là những món vật dụng thường ngày, do đã sai quen nên không nỡ thay đổi. Đang gói ký những quyển sách yêu thích, thì đã nghe tiếng Nhượng Yên gọi mình.

–“Sư phó muốn đi ngay bây giờ sao? Không định đợi từ biệt ta à!” Nhượng Yên bắt mẫn nói.

Y để mấy quyển sách xuống, quay qua mỉm cười ôn hòa nhìn Nhượng Yên nói:” Ta biết rõ Yên Nhi sẽ đến mà, nếu không thì thu thập xong ta cũng qua đó tìm nàng thôi.”

Dù nàng có bất mãn hay khó chịu cỡ nào, khi nhìn dung nhan phiêu dật xuất trần đó lại đang mỉm cười với nàng, thì nàng thật không có cách nào phát tác được! Khẽ thở dài trong lòng nghĩ, nếu các cô nương trong kinh thành biết sư phó nhà nàng đã bị tên hồ ly ăn mất, chắc sẽ tức đến vỡ tim mất a! Nhưng nàng hoàn toàn quên mất Mặc Tự Ngôn đi đến bước đường này là do một tay nàng thúc đẩy.

Nhượng Yên vô cùng tự nhiên bước vào phòng, tự tay rót tách trà uống cạn một hơi, vì lúc này vội vàng ăn điểm tâm nàng còn chưa kịp uống nước đã hấp tấp chạy tới, đặt tách trà đã thấy đáy xuống mới ngập ngừng hỏi:” Người... không hối hận chứ?”

Mặc Tự Ngôn ngăn người một chút, rồi chậm rãi đáp:” Ta không biết! Tuy đã sống qua một đời, nhưng ta vẫn không cách nào đoán trước được chuyện gì, nhưng ta nghĩ... nếu không thử một lần, làm sao biết được mình có hối hận hay không?”

Nhượng Yên vô cùng tán thưởng suy nghĩ này của y, trong đời người dài ngắn bao lâu ai biết được? Nếu chuyện gì cũng sợ hãi không dám làm, không dám muốn, cứ sống bình bình yên yên ngày này qua ngày khác, thì sống một đời có khác gì một ngày đâu?

Nàng đứng lên đi đến bên cạnh Mặc Tự Ngôn, tuy chỉ cao đến vai y, nhưng cũng ra dáng bằng hữu mà rướn người vỗ vỗ vai y cổ vũ:” Người yên tâm đi, ta tin hoàng thượng sẽ không để ai bắt nạt người đâu! Còn nếu hắn quá không ra mặt thay người, cứ nói với ta, ta sẽ cho những kẻ đó biết tay! Sau này rảnh rồi ta sẽ kêu Triệu Doãn đưa ta vào cung thăm người.”

Mặc Tự Ngôn nghe vậy liền cung chiêu xoa đầu nàng, nét mặt vui vẻ nói:” Yên Nhi đừng quên, sắp đến ngày đại hôn của nàng và vương gia đấy, lúc đó thân là sư phó của nàng, ta đương nhiên không thể vắng mặt rồi. Đầu cần đợi khi nào mới gặp.”

Liếc thấy nét trên choker hiểm thấy trên gương mặt nho nhã bắt phàm kia, Nhượng Yên huyết vào tay y một cái đáp trả:” Đúng a! Sắp tới ta với người thân càng thêm thân rồi, ta với Triệu Doãn về một nhà, người cùng Triệu Huân về một điện, như vậy quan hệ của ta và người có phải là... hi hi.”

Nhượng Yên cố ý nói một nửa rồi dừng lại cười ra tiếng, lại không nói tiếp.

–“Khụ! Khụ!” Mặc Tự Ngôn mất tự nhiên ho liên tiếp mấy tiếng.

So về độ dày của da mặt thì Nhượng Yên đi theo Triệu Doãn luyện tốt hơn Mặc Tự Ngôn nhiều! Huống chi chuyện của nàng và Triệu Doãn thành thân vốn là chuyện thường tình, nhưng quan hệ giữa hắn và hoàng thượng hơi có phần nhạy cảm. Nên liền chặn lại không để nàng nói tiếp.

Nhìn dáng vẻ láu cá trên mặt Nhượng Yên, Mặc Tự Ngôn dù có ôn hòa thế nào cũng không chịu nổi, đưa tay muốn nhéo một bên má của nàng cho nàng không cười được nữa, nhưng mới chạm vào mặt nàng đã nghe một tiếng đằng hắng sau lưng vang lên.

Nhượng Yên ngăn người tự hỏi, chuyện gì đây? Cảm lạnh tập thể hay sao nhiều người cùng nhau ho vậy?

Nàng vừa quay người lại đã thấy Triệu Doãn mang theo gương mặt đen xì bước vào. Nhìn nàng chằm chằm như thể bắt quả tang nàng đang “trèo tường”

không bằng!

Nàng hơi ngạc nhiên mở lời hỏi:” Sao chàng đến đây? Không phải nói đến thư phòng giải quyết chính sự sao?”

Triệu Doãn vốn muốn phát tác, nhưng nghĩ lại Mặc Tự Ngôn là người của hoàng huynh rồi, không nên tỏ thái độ thái quá, mới nuốt những lời oán hờn lại, lạnh lùng trả lời:” Ta sợ không đến thì nàng làm trễ nải thời gian của Mặc Công Tử, à không, Mặc thái phó mất. Nên nhớ hoàng thượng còn đang đợi trong cung đấy. Nàng không nên giữ người lại quá lâu mà làm hoàng thượng phật lòng.”

Mặc Tự Ngôn nghe vậy liền lên tiếng nói:” Vương gia đừng lo, chỗ tại hạ cũng không có gì để thu thập, mọi thứ đã chuẩn bị xong rồi, đang từ biệt Yên Nhi mấy câu thôi. Vì sau này sẽ không có dịp dạy nàng nữa rồi.”

Mặc Tự Ngôn ăn nói tháu áo, Triệu Doãn cũng hiểu được nên không nói gì, hần chỉ bực vì hai người lúc này thân thiết đưng tay đưng chân thôi. Liền quay qua Nhượng Yên nói:” Ta đã thu xếp xong chuyện phân phó người hầu ở Lục phủ rồi, nàng chuẩn bị đi chút nữa ta đưa nàng quá đó gặp mặt.”

Mặc Tự Ngôn thấy Nhượng Yên và Triệu Doãn cũng có việc cần làm, liền chấp tay nói:” Vương gia, tại hạ cũng nên đi rồi, các thái giám còn đang chờ ở tiền sảnh, thời gian này đã làm phiền vương gia nhiều, Mặc Tự Ngôn vô cùng cảm tạ.”

-“Mặc thái phó quá lời, người là sư phó chính ngôn của Vương phi tương lai của Thành Vương phủ, cửa Thành Vương phủ luôn mở cửa vì người, không cần khách sáo.” Triệu Doãn cũng là người hiểu đạo lý, nên ngoại trừ ghen tuông ra cũng không hề ác cảm gì với y, thậm chí còn rất ngưỡng mộ tài năng và hiểu biết của y nữa.

-“Sư phó đi thông thả.” Nhượng Yên nói.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 85: Dẫn Lửa Lên Thân

Nhìn Mặc Tự Ngôn được các hộ vệ và thái giám mà Triệu Huân an bày đón y tiến cung từ từ rời khỏi Thành Vương phủ.

Nhượng Yên mới hỏi Triệu Doãn:” Khi nào chúng ta đi Lục phủ?”

-“Ngay bây giờ.” Triệu Doãn đáp.

Nhượng Yên nhìn tới nhìn lui cũng không thấy kiệu hay xe ngựa chuẩn bị sẵn, liền thắc mắc hỏi:” Chúng ta đến Lục phủ bằng gì? Đi bộ?”

Triệu Doãn cười khê lắc đầu, đưa tay búng nhẹ lên trán nàng nói:” Nàng bây giờ đường đường là Huệ An quận chúa, Thành vương phi tương lai đó, trở về nhận tổ quy tông lại ăn mặc như vậy sao?”

Nhượng Yên ngó xuống y phục trên người, một thân thanh y nhẹ nhàng, lần váy trắng dài mềm mại chấm đất, trên cổ áo và đai lưng thêu hình lá trúc tinh xảo, tuy chất vải Vân Lam quý giá, nhưng được kết hợp hết sức giản dị.

Do phải ra tận cổng ngoài Thành Vương Phủ đưa tiễn Mặc Tự Ngôn, mới khoát thêm áo choàng trắng bạc, đúng là nhìn rất thanh nhã, nhưng nếu mặc thế nào đi nhận tổ tông thì hơi đơn điệu rồi.

Nhượng Yên đưa về mặt vô tội nhìn Triệu Doãn nói:” Nhưng đây không phải đồ chàng chuẩn bị cho ta sao? Một loạt các kiện y phục này hình như chỉ khác kiểu dáng một chút, còn lại cũng không khác biệt bao nhiêu mà.”

Triệu Doãn không vội trả lời, mà đưa tay nắm lấy hai bàn tay của nàng để trần trong gió lạnh mà xoa xoa cho ấm, vừa kéo nàng trở lại Thanh Thủy Hiên chậm rãi nói:” Vì vậy ta mới tìm nàng, y phục may riêng cho phong hào quận chúa vừa xong lúc này, trở về phòng đi ta giúp nàng mặc.”

Nhượng Yên chợt nghĩ tới một chuyện nên mở miệng hỏi:” Những người chàng sắp xếp ở Lục phủ đều là người của chàng à?”

Triệu Doãn đẩy cửa để nàng vào trong cho ấm người rồi mới nói:” Ừ, có một số ma ma và nha hoàn hồi môn thì hoàng huynh thay ta chuẩn bị, còn quản gia và các quản sự là người có lai lịch rõ ràng, nàng không cần lo lắng.”

-“Ma ma và nha hoàn hồi môn? Tức là sau khi thành thân họ cũng theo ta vào Thành Vương Phủ?”

Triệu Doãn gật đầu nói:” Đúng vậy, lúc trước Thành Vương Phủ không có nữ nhân, vì ta chê họ phiền, nên không cho nữ nhân vào phủ, nhưng hoàng huynh có nói, sau này nàng là vương phi, không thể cái gì cũng để mấy gã sai vặt hầu hạ, đối với sinh hoạt hàng ngày của nàng sẽ bất tiện, nên người chọn mấy ma ma thân tính tự tay dạy dỗ một số nha hoàn, sau này sẽ theo hầu hạ nàng.”

Nhược Yên nghe vậy mỉm cười hỏi hần:” Thế chàng không chê ta phiền? Hay chàng không xem ta là nữ nhân?”

Triệu Doãn biết nàng có ý trêu chọc mình, nên cười mà không cười nhìn nàng một cách thâm ý nói:” Chuyện nàng có phải nữ nhân hay không, không phải mấy đêm nay ta luôn đích thân kiểm chứng hay sao? Hay là... bây giờ để ta kiểm tra thật kỹ lại lần nữa đã!”

Nói xong lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đưa móng vuốt sói của mình ra muốn tóm lấy nàng vào lòng.

Nhược Yên biết hần định giờ trò, liền hét hồn vận công đẩy hần ra, lui người lại, nhưng Triệu Doãn sớm có chuẩn bị, dụng luôn cả khinh công phóng ngược ra phía sau nàng, vòng tay tóm lấy eo thon của nàng, quăng thẳng lên giường, cả người hần cũng lập tức đè lên.

Nhược Yên động thủ không lại hần, liền động khẩu, hét lớn:” Không phải chàng nói giúp ta thay đồ sao? Còn không mau buông ta ra. Đã trưa rồi không đi sẽ muộn đó!”

Triệu Doãn nghe được cũng chẳng thêm đoái hoài, vẫn tiếp tục công cuộc xé rách y phục nàng, cái gì vãi Vân Lam vụn kim một cây, số lượng tính trên đầu ngón tay chứ? Vị vương gia nào đó đang hóa thân thành cảm thú, đâu có quan tâm chuyện này.

Trong chốc lát y phục nàng nát bấy rơi đầy đất, đến cả cái yếm màu trắng thiêu hoa mẫu đơn cũng vừa bị hần bứt văng ra ngoài, trải qua ba hồi bốn hiệp đầu cả võ công lẫn nội công, đến khi nhìn lại trên người nàng đã không còn mảnh vải.

Thấy ánh mắt nham hiểm của hần trần trụi nhìn cơ thể mình, Nhược Yên vừa tức vừa thẹn cong chân muốn thúc vào hạ bộ của hần một cái, nhưng Triệu Doãn là ai? Nhìn nàng khế cắn môi là đã biết nàng muốn “tạo phản” rồi, liền đưa tay chụp lấy chân nàng, thuận thế kéo bàn chân trắng nõn thon dài kia gác lên vai hần. Sau đó dùng cơ thể đè chặn nàng lại, một tay hần bắt lấy hai tay nàng trói chặt trên đầu. Tư thế này phải nói là rất... (3 chấm!)

Triệu Doãn thấy đã khống chế được nàng hoàn toàn, hần cười tà ghé sát tai nàng nói:” Ta vốn có ý thay y phục giúp nàng, nhưng giờ nghĩ lại không cần nữa, chỉ cần cời là đủ rồi...” Thấy nàng muốn mở lời phản bác. Hần liền hôn xuống môi nàng, dùng đầu lưỡi nửa mạnh bạo nửa khiêu khích nghịch ngợm lại, hôn lâu đến mức nàng sắp hết hơi, hần mới từ từ dời môi, thả dần xuống cổ nàng. Do hai tay bị kim đưa lên đầu, nên hai bầu ngực tròn trịa của nàng dựng thẳng hồng hào, như cổ tình môi mọc hần, ánh mắt Triệu Doãn càng thâm trầm, cúi người ngậm lấy một bên, khế mút mát.

Môi Nhược Yên vừa được hần buông ra, đang thở gấp thì lại không kìm được bung ra tiếng rên rỉ mất hồn.

Vị vương gia cảm thú nào đó nghe được tiếng rên của vương phi tương lai nhà mình, cả người như bị chuốc máu hừu, càng áp sát cơ thể nàng hơn, ra sức gặm mút.

Còn vị vương phi tương lai nào đó mới vừa rồi còn dùng cả nội công đánh trả, phản kháng dữ dội thì bây giờ, gương mặt ửng hồng, hơi thở gấp gấp, cơ thể xích lửa nằm dưới thân người ta mà rên rỉ.

Triệu Doãn thấy nàng đã động tình, cũng buông hai tay nàng ra, dời bàn tay xuống hạ thân nàng thăm dò, vạch ra lớp cỏ mềm mại, khế chạm vào nhụy hoa ướt át, giao động nhẹ nhàng. Nhược Yên bị hần trêu chọc nơi nhạy cảm, cả người bó chặt, hai tay vừa được tự do liền ôm lấy cổ hần, ghì sát đầu hần vào ngực mình.

Triệu Doãn thở mạnh một hơi, buông nàng ra, thẳng người ngồi dậy gấp gấp chỉ hai ba động tác đã lột sạch y phục mình vứt xuống đất. Lại tiếp tục nằm đè lên người nàng, nhìn thấy đôi môi đỏ búng ướt át của nàng, nhịn không được đưa môi cắn lấy. Môi hần vừa hút lấy môi nàng, bên dưới phân thân nóng bỏng thô dài cũng mạnh mẽ đâm vào.

Nhược Yên “Aaa” một tiếng thật dài, nửa như khó chịu nửa lại hưởng thụ.

Hưởng thụ cảm giác nơi đó của nàng thít chặt phân thân mình, Triệu Doãn bắt đầu lật động, cứ chún cạy một sâu ra vào trong cơ thể nàng, khoái cảm đánh tới tấp làm cơ thể nàng run rẩy, cả người cũng giao động theo động tác đẩy đưa của hần.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Lục Phủ

Niên lão vừa đến cửa viện Thanh Thủy Hiên, đang muốn vào trong bấm báo xe ngựa đã chuẩn bị xong thì chợt dừng lại. Nghe được những âm thanh ái muội từ trong phòng vang lên bản mặt già của lão cũng bị đỏ lên. Liền dứt khoát quay người trở ra ngoài, phân phó hạ nhân chuẩn bị sẵn nước nóng. Trong lòng thầm đoán chắc hôm nay Nhược Yên tiểu thư khó mà ra được khỏi phòng rồi.

Quả nhiên đến giữa trưa, Triệu Doãn mặt mày sáng láng bước ra ngoài kêu người chuẩn bị bữa trưa, còn phân phó hạ nhân đưa tin qua Lục phủ bảo thân thể quận chúa hôm nay “không khỏe”, ngày mai sẽ qua sớm, còn hôm nay mọi người bên đó nghỉ ngơi sớm đi không cần chờ.

Niên lão thảm than trong lòng: Vương gia này! Ngài thông báo là quận chúa không khỏe mà mặt mày ngài vui vẻ như vậy, có làm người khác khó hiểu hay không?

Còn Triệu Doãn vừa được ăn no, mặt mũi không đầy xuân phong mới là lạ.

Lúc Triệu Doãn đem bữa trưa đặt bên bàn nhỏ cạnh giường, Nhược Yên lười đến mức một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Trước kia tự nói vì Triệu Doãn khi trở thành “lão nam nhân” mới chạm vào nữ sắc, có ham muốn nhiệt tình một chút cũng không đến nỗi nào. Nhưng bây giờ cả người nàng vô lực, vừa bị hấn dầy vô ức hiếp nhiều như vậy, lại ép buộc làm đủ các tư thế cần độ khó cao nữa, thì nàng thật không thể nhịn hấn nữa rồi!

Nhược Yên chui ra khỏi chăn, nhìn thẳng hấn mà ra tối hậu thư:” Nếu chàng còn dám ban ngày ban mặt giờ trò với ta, thì buổi tối trở về phòng mà ngủ!”

Triệu Doãn vừa đặt khai thức ăn xuống nghe vậy liền cau mày, có chút bất mãn muốn phản bác, nhưng chỉ chốc lát liền gật đầu hứa với nàng sẽ không lời kéo nàng làm chuyện này ban ngày nữa. Trong lòng thầm nói, cùng lắm ban đêm ta làm gấp đôi là được chứ gì!

Nếu Nhược Yên mà biết chắc tức đến chết! Nàng đâu ngờ được người trông cũng đạo mạo đường hoàng, mà đầu óc lúc nào cũng nghĩ đến việc đen tối như vậy.

May mà nàng không biết, nên thấy hấn nhường mình một bước cũng bớt giận, liền chống cơ thể không xương của mình đến cạnh giường chuẩn bị ăn cơm.

Triệu Doãn thấy vậy liền thương tiếc mà đỡ lấy nàng, để nàng dựa người vào hấn, tỉ mỉ chăm chút gấp thức ăn cho nàng.

Thật lòng mà nói, Triệu Doãn ngoại trừ ở trên giường đòi hỏi hơi có phần cuồng dã ra, thì mọi việc coi như rất hoàn hảo, từ chăm sóc, lo lắng, thương yêu, luôn làm cho nàng cảm nhận được sự cung chiều của hấn. Cái này có phải người ta hay gọi là làm người không ai hoàn mỹ phải không?

Cơm nước xong Triệu Doãn để lấy khăn nóng lau sơ người nàng, hôn nhẹ trán nàng nói:” Hôm nay nàng cứ nghỉ ngơi đi, ta đã cho người báo cho Lục phủ, ngày mai sẽ qua sớm. Ta đi thư phòng một chút.”

Nhược Yên vừa ăn no, mắt cũng đã nhú lại, nên không nói gì gật gật đầu chui vào chăn ngủ.

Sáng hôm sau, xe ngựa của Thành Vương phủ vừa dừng trước Lục phủ, tất cả hạ nhân của Lục phủ xếp thành hàng chờ đợi.

Màn xe vén lên, Triệu Doãn một thân hoa phục quý phái màu tím sẫm, tóc đỉnh phát quan bằng ngọc Từ Giang, áo khoát lông chồn màu nâu khí thế bất phàm bước xuống. Ngay sau đó đưa tay đỡ Nhược Yên.

Các hạ nhân sớm nghe danh Huệ An quận chúa, nhị tiểu thư thật sự của Lục phủ được Thành vương vô cùng sủng ái, nay tò mò muốn biết dung mạo nàng nghiêng nước nghiêng thành thế nào, mà trước kia Lục Yên Nhi giả mạo được mệnh danh đệ nhất mỹ nhân, kể cả giai nhân tuyệt sắc như Liễu Lan Nhiên cũng không lọt nổi vào mắt vương gia, mà nàng lại được người sẵn đón, che chở hết lòng như vậy. Bọn họ tuy là hạ nhân được tuyển vào hầu hạ Lục phủ, nhưng người đưa bọn họ vào là vương gia, chứ chưa hẳn chính được gặp nhị tiểu thư này bao giờ.

Trước ánh mắt chăm chú của bao nhiêu người, chỉ thấy một bàn tay trắng nõn như ngọc, các ngón tay thon dài khẽ đặt vào lòng bàn tay vương gia, từ từ bước ra khỏi xe ngựa.

Giữa trời mùa đông khung cảnh tiêu điều, chợt xuất hiện một tiểu giai nhân mỹ mạo động lòng người, mái tóc đen nhánh của nàng được búi kiểu phi thiên kể, đỉnh bộ dao từ ngọc lưu ly, hai lọn tóc mai thả tự nhiên xuôi theo gương mặt nhỏ nhắn yêu kiều, đôi mắt to đen lấy long lanh như hút hồn người đối diện, khẽ mỉm môi đỏ thắm cười với Thành Vương một cái để cảm ơn, khiến mọi người đứng xung quanh ngẩn ngơ không dời mắt được.

Nàng diện một bộ váy dài màu tím nhạt, trên cổ áo thiêu lưu vân trắng viền vàng, phía trước thiêu hình chim khổng tước, làn đuôi khéo léo kéo dài xuôi theo tay áo nhẹ tung bay, khoát trên người áo choàng hồ ly trắng muốt.

Lưu Kế Hành, người được Triệu Doãn tuyển lựa làm quản gia của Lục phủ, sau khoảng khắc ngẩn ngơ vừa rồi đã nhanh chóng lấy lại tinh thần, bước ra hành lễ tiếp đón.

-“ Tham kiến vương gia! Mừng Huệ An quận chúa hồi phủ!”

Nhược Yên khẽ nhìn họ hành lễ, âm thầm quan sát động tác lẫn thái độ mọi người, trong lòng khá ngạc nhiên khi nàng nhận ra hơn một nửa số đó đều có võ công, cả nam lẫn nữ, tuy có thể thân thủ họ không thuộc hàng cao thủ như Lạc Phong hay Hứa Mạt, nhưng cỡ hộ vệ tinh anh của Thành Vương phủ có vẻ không thua kém bao nhiêu.

Triệu Doãn không muốn vì chút lễ nghi phiền phức này mà để Nhược Yên đứng lâu trong gió lạnh, liền bảo mọi người đứng lên, vào trong nói sau.

Triệu Doãn đưa tay nắm lấy bàn tay Nhược Yên, bỏ qua ánh mắt mọi người đang lên nhìn mà diu nàng vào tiền sảnh.

Bên trong sớm chuẩn bị trà nóng, Triệu Doãn kéo nàng ngồi vào ghế chủ vị, lần lượt giới thiệu mọi người.

Sau khi hẳn gọi tên Lưu quân gia và sáu quân sự cho nàng biết mặt, thì hai ma ma và chín nha hoàn bước tới hành lễ.

Hai ma ma này là người Triệu Huân đưa qua, nói là đã huấn luyện riêng để sau này theo nàng vào Thành Vương phủ, hai người có hai vẻ ngoài hoàn toàn khác nhau, Lâm ma ma có gương mặt tròn trịa trong có vẻ phúc hậu dễ gần, ngược lại Bạch ma ma thoát nhìn khá nghiêm nghị. Hai người cúi lạy xong Bạch ma ma mới lên tiếng nói:” Thưa quận chúa, chín nha hoàn này là người được nô tỳ và Lâm ma ma cũng nhau lựa chọn dạy dỗ thời gian qua, sau này sẽ theo hầu hạ bên cạnh người, thỉnh quận chúa ban tên cho họ.”

Từ lúc bước vào tới giờ, tuy Nhược Yên chưa lên tiếng nói gì, nhưng hai ma ma nhìn khí chất của nàng, đã không dám tùy tiện vô lễ, vô cùng cung kính hỏi. Vì hai người lẫn lộn khá lâu trong hoàng cung, từng hậu hạ không biết bao nhiêu chủ tử, chỉ cần một ánh mắt cũng đã biết người nào không nên đắc tội rồi, huống chi quận chúa này còn được Thành Vương yêu thương cưng chiều như bảo bối trong lòng bàn tay, dù cho hai người mười lá gan cũng không dám vô lễ.

Nhược Yên cũng không thích ra oai làm gì, chỉ đơn giản nói:” Trước kia họ tên gì, giờ cứ gọi như thế, ta không có thói quen đặt tên cho người khác. Hai ma ma cứ quyết định đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Chứng Cớ...

Lâm ma ma nghe vậy liền đưa tay về phía hai nha đầu ngoài cùng bên phải nói:” Bẩm quận chúa, hai nha đầu này tên Thủy Tương và Thủy Tinh, tư chất lanh lợi một chút lại biết một ít công phu phòng thân, nên được dạy riêng làm đại nha hoàn theo bên cạnh người. Còn hai người kế tên Tiên Lan và Hạ Nguyệt, được dạy trù nghệ và được lý, chuyên chăm sóc ăn uống, năm nha đầu còn lại là Liễu Cẩm, Cẩm Suong, Hạ Vân, Tri Hương và Tri Ngọc, sẽ lo phần phục sức và hầu hạ phòng ngoài.”

Nhược Yên đưa mắt nhìn họ một lượt, tất cả đều là các tiểu cô nương mười bốn, mười lăm tuổi, mặt mũi thanh tú sáng sủa, tuy tướng mạo có vẻ còn non nớt, nhưng tất cả đều kiên định vững vàng, có lẽ được dạy dỗ rất kỹ.

Nhược Yên gật đầu cho thấy đã biết, sau đó từng nhóm hạ nhân nhị đẳng tam đẳng và thô sử đều vào bái một lần, rồi được lệnh rời đi làm việc.

Thấy mọi việc xong xuôi, Triệu Doãn mới mở miệng nói:” Đi, ta đưa nàng đến từ đường Lục gia, dâng hương bái lạy phụ mẫu nàng đây.”

Tuy từ đường là nơi chỉ con cái mới được vào, không tiếp đãi ngoại nhân, nhưng hôn sự của Nhược Yên và Triệu Doãn đã sớm ấn định, hẳn cũng đã xem là một nửa nữ tử Lục gia rồi, thêm phần tính đến thân phận hẳn, dù chưa thành thân cũng không ai dám bắt lên tiếng ngăn cản.

Triệu Doãn cho mọi người lui ra, một mình dẫn Nhược Yên đến cửa từ đường, xung quanh yên ắng không tiếng động, chỉ thấy một người trung niên mặc đồ hạ nhân, lặng lẽ quét dọn xung quanh. Thấy Nhược Yên nhìn về phía hắn, Triệu Doãn mới nói:” Hẳn là người duy nhất còn sống trong trận thảm sát của Lục gia, lúc xảy ra chuyện, hẳn bạn về quê đưa tang phụ mẫu nên thoát được một kiếp, sau này hoàng huynh tìm được hẳn mới biết được tin tức Lục gia còn có nhị tiểu thư.”

Ra là người từng là được đồng bên cạnh phụ thân nàng, nhưng sao giờ lại ở đây làm người quét dọn? Nàng thắc mắc hỏi:” Theo lý mà nói, hẳn cũng rất trung tâm với Lục gia, vì sao phải làm một hạ nhân quét tước?”

Triệu Doãn khẽ gỡ những sợi tóc bị gió thổi vương trên mặt nàng, chậm rãi nói:” Ta cùng hoàng huynh cũng có ý cho hẳn làm quản gia của Lục phủ, nhưng hẳn nói Lục ngự y từng on trọng như núi với hẳn, vậy mà lúc người bị người ta sát hại, hẳn lại tham sống sợ chết mà bỏ trốn, mai danh ẩn tích, bây giờ không có mặt mũi gì để làm quản gia cả, chỉ xin được ở từ đường hầu hạ bài vị của Lục ngự y thôi.”

Nhược Yên là người hiện đại, nên trong suy nghĩ của nàng là mạng sống luôn quan trọng, người cũng đã chết cố ra liều mạng cũng được lợi gì? Nếu là nàng thì nàng còn trốn sâu hơn ấy chứ! Nhưng nàng biết suy nghĩ người cổ đại lại khác hơn, người chủ và ân nhân luôn là nhất, họ không đủ dũng cảm đứng ra tố cáo hoặc không đủ năng lực đều tra sự thật, thì không khác gì loại người vong ơn bội nghĩa. Nên hẳn ái náy là chuyện bình thường.

Hai người liền bước vào bên trong, trên bàn chỉ có ba linh vị, có thể giải thích được là của phụ mẫu và tỷ tỷ của nàng. Vì phụ thân nàng là trẻ mồ côi, được sư phụ nuôi dưỡng chăm sóc lớn lên, nên rất có thể cả bản thân người cũng không biết cha mẹ mình là ai, sau khi được phong chức ngự y, được hoàng thượng ban riêng một phủ đệ, mới lập từ đường.

Dâng hương dâng trà cúng bái xong, Triệu Doãn lại dẫn Nhược Yên trở về, đi qua một khúc quanh, xung quanh trồng đầy hoa diễm vĩ màu tím nhạt, khung cảnh tuyệt vời làm Nhược Yên phút chốc ngẩn ngơ, liền dừng bước hỏi:” Không phải chàng nói dẫn ta trở về sao? Đây đâu phải đường cũ?” Nàng còn nhớ rõ khuôn viên Lục phủ đa số trồng cây xanh và thảo được làm cảnh, chỉ nơi này mới trồng hoa, thì sao nàng nhầm đường được.

Triệu Doãn thấy vẻ ngây ngốc hiêm có trên mặt nàng, liền nhịn không được nheo mắt nàng một cái nói:” Nha đầu ngốc! Trở về là trở về phòng nàng, không lẽ nàng tính đêm nay ngủ ở tiền sảnh sao?”

Nhược Yên nghe xong liền sờ sờ mũi ngượng ngùng, đúng là nàng nhất thời quên mất đây là nhà của nàng thật, từ khi đến thế giới này, phần lớn thời gian là ở Thành Vương Phủ, nên vẫn nghĩ “về” là về Thành Vương phủ luôn. Quên mất nàng còn chưa có gả qua đó nữa.

Triệu Doãn thấy nàng khẽ liếc mình rồi mỉm cười, liền hỏi:” Nàng cười cái gì?”

Nhược Yên nghĩ nghĩ, nhìn hấn nói:” Chẳng nghĩ xem, nơi này là nhà ta, vậy mà ta cái gì cũng không biết, cái gì cũng phải hỏi chàng, không thấy kỳ cục sao?”

Tặng cho nàng một ánh mắt đầy thâm ý, Triệu Doãn nói:” Có biết vì sao ta rành nơi đây không?”

-“Vì sao?” Nhược Yên cứ nghĩ có thể trước kia hấn khá thân với Trần Thanh Ảnh nên đã từng đến Lục phủ rồi. Nhưng vẫn hỏi lại.

-“Vì đây là nhà của nương tử, nếu vì phu không rành, làm sao có thể bắt nàng về phủ mình bây giờ?” Giọng hấn trêu chọc đáp.

Nhược Yên yêu kiều liếc hấn một cái, giọng “lâm cao” nói:” Hừ, ta còn chưa có gả cho chàng đâu, chưa gì đã gọi nương tử rồi, không thấy gấp quá sao?”

Mặt hấn vẫn tỉnh bơ, giọng khẳng định:” Nàng chắc chắn phải gả cho ta, ta có chứng cứ chứng minh nàng là của ta, không chạy được.”

Nghe vậy liền thắc mắc, chứng cứ gì chứ? Không lẽ ngoại trừ thánh chỉ ban hôn ra, còn có cái gì để hấn đem ra “bắt buộc” được nàng à? Nhược Yên tò mò hỏi:” Chứng cứ gì? Chàng đừng lại nói trên người chàng có “dấu vết” của ta nữa nhé? Một chiêu không có hiệu quả hai lần đâu!”

Triệu Doãn thần bí ghé sát tai nàng hỏi:” Thật muốn xem không? Xem xong không được nổi giận mà chửi đâu đấy.”

Nhược Yên cũng muốn xem hấn giờ được trò gì ngoài những lời mập mờ làm người khác đỏ mặt, nên kiên quyết nói:” Được! Chàng lấy ra đi, chứng cứ thuyết phục thì ta sẽ nhận.”

Triệu Doãn nhìn nàng thật lâu, như cân nhắc xem nàng có bao nhiêu phần thực hiện lời hứa mình, sau đó chậm chạp thò tay vào vạt áo, lấy ra một cái túi lụa màu lam, được cột lại bằng một sợi dây vải màu đỏ, đưa cho nàng.

Nhược Yên bị vẻ thận trọng của hấn làm hồi hộp theo, cẩn cẩn thận thận mới dây buộc ra, thò tay vào trong như chạm vào miếng vải, từ từ kéo ra...

Đến khi nhìn kỹ được thứ đang cầm trên tay mình, mặt Nhược Yên đỏ rực như sắp ria máu, cái... cái... cái này là... một mảnh vải dính máu được cắt từ tấm chăn ra! Hoa văn trên đó làm nàng nhớ như in cái buổi sáng vừa trở lại thành vương phủ! Đây không phải là... máu xử nữ sao? Hấn thế nào lại biến thái đến mức cắt lấy đem theo bên mình chứ!

Từng cảnh tượng hôm đó xoẹt qua đầu nàng, làm máu nóng bùng phát, nhẹn không được hét:” Triệu Doãn! Tên biến thái nhà chàng đi chết đi!”

-“Ha ha ha...”

Thấy vẻ như muốn lao qua liều mạng của nàng, Triệu Doãn chạy trước hai bước, bỏ lại cho nàng những tiếng cười vang dội khắp nơi

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Lão Nam Nhân Ủy Khuất

Nhược Yên truy đuổi Triệu Doãn cả một đoạn đường, chợt thấy hấn dừng lại trước cửa viện, nàng liền phóng đến chụp lấy tay áo hấn, để coi hấn còn chạy được không.

Triệu Doãn ngoan ngoãn để cho nàng bắt được, sau đó lật tay nắm lấy tay nàng chậm rãi nói:” Đây là Từ Uyển, nơi ở trước kia của tỷ tỷ nàng Lục Uyển Nhi, sau khi bỏ hoang gần một năm, tất cả hoa cảnh nơi này đều héo úa, lúc giải quyết Thụy Ứng xong, ta đã cho người sửa sang lại như trước đây.”

Thấy nàng ngẩn ngơ nhìn vào bên trong, Triệu Doãn khẽ kéo tay nàng bước vào.

Bên trong, khung cảnh như tên, lấy màu tím nhạt làm chủ đạo, nhìn qua liền biết nơi ở dành cho thiếu nữ, diên vĩ, cầm tú cầu, tử đinh lan được trồng xen kẽ với nhau, lại nổi bật nét dịu dàng uyển chuyển.

Nhược Yên dạo quanh bên ngoài một vòng, đang muốn đẩy cửa bước vào bên trong, Triệu Doãn đã ngăn nàng lại, khẽ nói:” Để hôm khác đi, hôm nay nàng cũng mệt mỏi rồi, về phòng rửa mặt dùng cơm đã.”

Biết hấn sợ nằng nặng lòng suy nghĩ lung tung, muốn đem nằng rời khỏi đây, nên nằng rất ngoan ngoãn theo hấn ra ngoài.

Đến cửa viện của nằng mất Nhục Yên kinh ngạc tròn to, nơi này rõ ràng là cách trang trí của Thanh Thủy Hiên mà, chỉ khác là đối diện Thanh Thủy Hiên không có chiếc cầu bắt qua Thanh Dật Hiên thôi!

Nhìn vẻ kinh ngạc của nằng, Triệu Doãn đắc ý hỏi:” Thế nào? Thích cách bày trí này không?”

-“Thì ra chàng ngăn không cho ta về đây sớm, là để có thời gian xây xong cái này à?” Nhục Yên chợt hiểu ra hỏi.

-“Đúng vậy, tuy Nhục Nhi không ở đây lâu, nhưng ít nhất cũng phải hơn nửa tháng nữa mới thành thân, ta sợ nằng lạ chỗ không quen, đã cho người trong vòng thời gian ngắn cấp tốc xây viện này cho nằng.” Triệu Doãn gật đầu giải thích.

Khi hai người vừa đến cửa viện, Thủy Tương và Thủy Tinh đã nhìn thấy, liền tiến lên phúc thân hành lễ rồi cung kính nói:” Vương gia, quận chúa, trà gừng nóng đã chuẩn bị xong, xin hãy vào trong, bên ngoài rất lạnh coi chừng ảnh hưởng thân thể.”

Triệu Doãn nghe xong nhanh chóng bảo Nhục Yên đi vào, theo thời tiết này sắp đến tuyết sẽ rơi, tốt nhất không để nằng bị cảm được.

Chợt Thủy Tinh nhìn thấy trên tay Nhục Yên cầm một cái túi vải, liền lên tiếng hỏi:” Quận chúa, người đang cầm gì thế, có cần để em cất hộ không?”

Lúc này Nhục Yên mới sực nhớ mình còn cầm trên tay “chứng cớ” mà Triệu Doãn đưa, hơi quần bách lúng túng nói ngay:” Không cần, chỉ món đồ lưu niệm thôi, để lát ta tự cất.” Đừng đùa! Thân kinh nằng chưa dứt cọng nào, sao có thể đưa thứ này cho người khác biết được, như vậy bán mặt dầy của nằng còn biết trốn vào đâu?

Liếc qua thấy Triệu Doãn đang nén cười bên cạnh, liền hung hăng trừng hấn một cái, ngoe nguẩy bước vào phòng.

Cơm nước xong hai người liền nghỉ ngơi, mắt thấy đã xế chiều, Triệu Doãn hôn nhẹ trán nằng nói:” Ta cũng nên về rồi.”

Nhục Yên đang nằm đọc sách, đầu gối lên chân hấn, nghe được cũng không ngược mắt nhìn một cái ngắn gọn trả lời:” Ờ.”

Triệu Doãn thấy nằng thờ ơ không chút lưu luyến mình, lại sắp cách ra một khoảng thời gian dài như vậy, trong lòng khó chịu, liền đưa tay nắm chặt mũi nằng oán hận nói:” Nha đầu nằng đúng là không có lương tâm! Sao không hỏi ta có ở lại được không mà ờ hả?”

Nhục Yên bị đau liền bỏ sách xuống, ngoan ngoãn hỏi hấn:” Vậy chàng có ở lại được không?”

Triệu Doãn cùng nằng mắt to trừng mắt nhỏ một lúc, thờ dài một cái mới trả lời:” Tất nhiên là không được. Trước kia ở vương phủ không ai biết thân phận nằng thì thôi, giờ nằng đã về nhà, hai ta lại chưa thành thân, nếu ta qua đêm lại đây thì sẽ truyền ra tiếng xấu ảnh hưởng đến thanh danh nằng.”

Nhục Yên lúc này mới đen mặt nhìn hấn nói:” Vậy chàng muốn ta hỏi cái gì? Rõ ràng sớm biết chàng không thể ở lại, còn hờn trách ta không có lương tâm là sao?”

Triệu Doãn nghe xong buồn bực không trả lời, lập tức nhào tới đè nằng xuống hôn một trận cho đến khi nằng thở hết nổi mới thôi. Lúc này oán khí trong lòng mới giảm được một chút, đưa tay xoa xoa mũi nằng bị hấn nheo đỏ ửng nói:” Nhưng ít nhất nằng cũng phải tỏ ra luyến tiếc ta một chút chứ, sao có thể tỏ thái độ không quan tâm gì ta như vậy được?”

Chỉ đen trên mặt Nhục Yên càng lúc càng nhiều, đây là tình huống gì? Lão nam nhân làm nũng sao? Lẽ ra người làm nũng nên là nằng chứ? Nhưng nghĩ lại có thể làm cho Thành Vương tính tình lạnh nhạt tỏ ra ủy khuất như thế, nằng cũng có thể lấy làm tự hào đi.

Nghĩ vậy nằng lật người lại, vòng tay ôm lấy eo Triệu Doãn dỗ dành:” Ta không luyến tiếc vì ta biết sáng mai chàng sẽ tới mà, giờ cứ coi như chàng vào thư phòng giải quyết chính sự rồi ngủ thôi, hai phủ cách có bốn con đường, nếu chàng không đến tìm ta, ta cũng có thể qua đó tìm chàng, ai cấm đâu chứ?”

Nghe nằng nói xong hấn cũng không nói thêm gì, chỉ nói thầm trong lòng là, nhưng không có nằng đêm nay ta không ngủ được! Chỉ là không thể mở miệng nói cho nằng biết thôi.

Triệu Doãn dây dưa quần lấy nằng một hồi, mới lưu luyến rời phủ, dặn dò nằng khi không có hấn bên cạnh, đừng xuất phủ một mình, trong Lục phủ hộ vệ đều là một tay hấn huấn luyện, cho nên hấn rất yên tâm, chỉ sợ nằng xuất phủ một mình gặp nguy hiểm thôi.

Triệu Doãn đi rồi, Nhục Yên theo hai ma ma cùng mấy nha hoàn đến kho phòng xem xét đồ cưới, mất mấy canh giờ mới xong.

Trở lại phòng tắm rửa xong cũng đã trễ, nhưng leo lên giường lăn qua lăn lại mấy lần vẫn không chợp mắt được. Mọi thứ trong này y chang như Thanh Thủy Hiên, chỉ cảm thấy trống trống cái gì đó khiến cho nằng lạ lẫm.

Mất thời gian rất lâu Nhục Yên mới thiu thiu buồn ngủ, mắt vừa nhắm lại liền mở ra, cảnh giác đề phòng phía bên ngoài, vì nằng nghe được tiếng bước chân rất nhẹ bên cửa sổ.

Đưa tay lên đầu giường chụp lấy trường tiên, lách mình thật nhẹ nghe ngóng động tĩnh bên cửa sổ, nghĩ thầm, đừng nói rồi Thành Vương phủ một ngày mà bọn chúng biết được nhé? Còn có thể đột nhập vào phòng tuyến Triệu Doãn giảng ra, như vậy không phải bọn họ quá thần thông quảng đại sao?

Nép mình bên cạnh cửa sổ, Nhực Yên lấy ra ba ngân châm, đang muốn vận công phóng xuyên qua cánh cửa thì chờ nghe tiếng nói quen thuộc vang lên:” Nhực Nhi, là ta!”

Là Triệu Doãn! Nhực Yên vừa ngạc nhiên vừa nhẹ nhõm mở cửa sổ ra, quả thật thấy hấn đứng bên ngoài, liền mừng rỡ hỏi:” Chẳng làm ta sợ này giờ, sao lại đến đây lúc này?”

Triệu Doãn nhanh chóng phóng người vào phòng, ôm chặt lấy nàng, đang muốn nói ta nhớ nàng nên không ngủ được, nhưng lời ra tới miệng lại thành:” Ta sợ nàng lạ...” Chợt nhớ căn phòng này hấn xây giống hệt Thanh Thủy Hiên, thì làm sao lạ giường được, nên sửa thành:” Ta sợ nàng không quen ngủ một mình, nên lên đến.”

Quả thật không có hấn, giường cũng lạnh hơn rất nhiều, như mùa đông mất đi lò sưởi vậy. Nên thấy được hấn Nhực Yên cũng rất mừng rỡ, đưa tay ôm chặt lấy hấn, cảm nhận thật tốt hơi ấm Triệu Doãn đem đến cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Đi Cửa Sau

Nhực Yên đang từ giai đoạn được Triệu Doãn “bao nuôi” chuyển qua thành “gian dũ”, cứ khi trời tối là hấn lại đến, sáng sớm trở về trước khi Thủy Tinh và Thủy Tương vào hầu hạ.

Mấy ngày nay bản thân nàng cũng không được lười biếng như trước kia, muốn ngủ đến khi nào thì ngủ nữa. Vì Triệu Doãn vừa rời đi một lúc là Bạch ma ma đã đến đánh thức nàng, dùng điểm tâm xong phải học quy cũ hoàng gia.

Trời lạnh gần chết mà bị lôi ra khỏi chăn sớm như vậy, tinh thần Nhực Yên không được tốt lắm, lưu luyến hỏi:” Bạch ma ma, học quy cũ không thể học buổi chiều sao? Sáng sớm vậy học làm gì?”

Bạch ma ma nghiêm trang đáp:” Quận chúa sắp gả vào hoàng gia, không thể không biết những quy tắc cơ bản này. Lão nô đánh thức người sớm để người quen dần, một khi đã là Thành vương phi, mà ngủ nướng thì ra thể thống gì nữa?”

Nhực Yên ủ rũ thả người lên bàn, đầu không nâng nổi nói:” Ma ma, ta trên không có mẹ chồng, dưới chẳng có em dâu, chắc không cần phải mỗi sáng dậy sớm dâng trà cho ai chứ?”

-“Dù không cần hằng sáng đều phải thức dâng trà, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải tiến cung ra mắt các quý phi, nếu người lễ nghĩa không đầy đủ sẽ làm vương gia mất mặt.” Lâm ma ma cũng ở một bên thay Bạch ma ma giải thích.

Bạch ma ma đã tiếp xúc với nàng mấy ngày nay, thấy nàng từ khí chất đến tính tình đều tốt, chỉ mỗi việc hơi lười, ngoại trừ thời gian bị bà buộc ngồi xem sổ sách Lục phủ ra, hầu hết chỉ ăn, đọc sách rồi ngủ.

Tính tình rộng lượng không hà khắc với hạ nhân tuy là một điều tốt, nhưng quá tùy ý sợ sau này thiệt thòi, vì vương gia bây giờ mới chuẩn bị cưới một vương phi, nhưng ai biết được trắc phi sau này vào cửa có cười lên đầu lên cổ nàng không? Nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện dĩ nhiên, nếu không dạy nàng cách làm một chủ mẫu ổn định địa vị, thì người gặp bất lợi sẽ là nàng chứ không phải ai.

Vì nghĩ nàng bây giờ là chủ tử của mình, nên bà muốn dốc hết sức hướng dẫn nàng làm một đương gia chủ mẫu.

Thế là Nhực Yên được lĩnh giáo cái gì gọi là “học những lễ nghi cần thiết khi xuất giá” đau khổ đến mức nào, từ ăn, ngủ, nằm, ngồi, đi, đứng lẫn lời nói điều phải “chuẩn quy tắc”, cơ thể nàng bị ép đến đau nhức còn hơn cả luyện công.

Buổi tối khi Triệu Doãn đến Nhực Yên nằm chết dí trên giường, tay chân động không nổi oán trách:” Làm vương phi của chàng thật đau khổ, hay là mình khỏi thành thân đi, cứ lén lút như vậy có tốt hơn không?”

Triệu Doãn đang xoa bóp vai nàng, nghe vậy tức giận vỗ nhẹ đầu nàng:” Nói bậy bạ cái gì, chỉ một hai ngày nữa là xong, bảo nàng học chứ có buộc nàng phải luôn luôn làm theo đâu mà làm nũng?”

-“Thật không cần làm theo?” Nhực Yên nghi ngờ hỏi.

Triệu Doãn sợ tư tưởng “không thành thân” này sinh sôi trong đầu nàng, liền chuyển thái độ sang dụ dỗ nói:” Đúng vậy! Nhực Nhi nghĩ xem, bây giờ nàng vẫn là người của Lục phủ, thì theo quy định thông thường phải học quy tắc hoàng gia trước khi thành thân, nếu nàng gả cho ta rồi, Thành Vương phủ ta là lớn nhất, ta nói không có quy tắc thì là không có quy tắc, nàng còn lo cái gì?”

Nhược Yên nghe vậy liền xoay người ôm lấy cổ hắn, dán cơ thể yếu đuối vào lòng hắn hỏi:” Vậy chàng hứa nhé, có thể sau này đừng buộc ta tuân theo các nghi lễ phiền phức này không? Một ngày mười hai canh giờ đều phải gồng mình chịu đựng chắc ta chết sớm mất.”

Ném cho nàng một ánh mắt đầy thâm ý, giọng nói Triệu Doãn như buông quơ:” Vậy thì... phải coi biểu hiện của nàng thế nào đã.”

Cả người vẫn còn nằm trong lòng hắn, Nhược Yên trì hoãn hỏi:” Biểu hiện của ta? Ta nên biểu hiện thế nào?”

Triệu Doãn không nói ngay, mà trước ánh mắt ngạc nhiên của nàng, hắn chậm chạp gỡ tay nàng ra, lật người nằm xuống, nửa cười nửa không nhìn nàng, âm giọng trầm thấp đầy tà khí nói:” Ta muốn xem biểu hiện nàng... chủ động như thế nào.”

Đã nói trắng ra như vậy, nàng còn không hiểu thì đầu óc nàng bị nhún nước rồi, nhìn cái tên đang đường đường chính chính chiếm tiện nghi của mình, hàm răng Nhược Yên mài thật chặt, thật muốn một đạp đuổi hắn khỏi phòng mình cho đỡ tức. Nhưng khi ánh mắt nàng chạm tới vóc người hoàn mỹ của ai kia, tư thế lười nhát, trung y không chỉnh tề, nửa kín nửa hở lộ ra vòng ngực khỏe khoắn, mái tóc đen nhánh tự do rũ xuống giường, ánh mắt hắn nóng bỏng đang nhìn nàng phóng điện, Nhược Yên không khỏi nuốt một ngụm nước miếng. Bỗng nhiên nàng phát hiện dù không phải trắng rằm, nhưng nàng thật muốn hóa sói a!

Nhìn biểu tình đắn đo nửa muốn thuận theo nửa lại muốn phản kháng, nửa tò mò nửa ngượng ngùng của nàng, Triệu Doãn thật muốn lật người đè nàng dưới thân, chà đạp nàng một trận! Nhưng nghĩ lại để nàng tự chủ động tốt hơn, không thôi nàng lúc nào cũng nghĩ là hắn háo sắc. (HP: còn nói không à =.=)

Thật ra trong lòng Nhược Yên nghĩ mỗi khi Triệu Doãn làm chuyện đó với nàng, không phải nàng không có cảm giác, trừ mấy lần đầu cảm thấy rất đau ra, thì những lần tiếp theo nàng cũng tương đối... thích. Tuy hắn đòi hỏi nhiều lại có phần cuồng dã, nhưng hắn luôn để ý mà chăm sóc cảm xúc của nàng nên khi hòa hợp nàng luôn cảm thấy rất hạnh phúc. Chỉ là bây giờ... có nên chiều hắn hay không thôi.

Triệu Doãn nằm yên quan sát nàng đấu tranh tư tưởng một hồi, lại thấy nàng khẽ liếc về phía mình một cái, rồi bước xuống giường. Có chút thất vọng vì tưởng nàng không đồng ý chiều theo mình, đang muốn mở miệng nói nếu nàng không làm cũng không sao, thì thấy nàng cúi người thổi đèn tắt đi, phất chốc căn phòng tối lại.

Tìm Triệu Doãn vì hưng phấn mà đập nhanh một chút, cũng không thúc giục nàng, nằm im đó chờ đợi.

Tuy thổi đèn nhưng không đến mức cái gì cũng không thấy, ánh sáng yếu ớt từ vầng trăng khuyết bị mây che mờ bên ngoài soi vào, cũng đủ để những người nội công cao như nàng và Triệu Doãn nhìn thấy mọi thứ.

Nhược Yên trở về bên giường, hít sâu một hơi lấy tinh thần, rồi leo lên ngồi trên người Triệu Doãn, hơi cúi người hôn nhẹ lên môi hắn một cái, dùng đầu lưỡi thơm tho mềm mại lướt qua làn môi hắn rất nhanh lại rồi đi, Triệu Doãn vì bị nàng khiêu khích mà thở mạnh một cái, cố gắng để trấn tĩnh mình.

Nhược Yên thấy vậy khẽ cười ra tiếng, vì nàng biết được sức chịu đựng của hắn thật không tốt chút nào.

Nàng chống tay lên ngực hắn, hơi di động cho móng mình chà sát hạ thân hắn, cảm nhận được vật nóng bỏng cách hai lớp quần áo đang búng búng đứng dậy.

Đưa tay vén mái tóc dài của mình vuốt gọn ra sau lưng, Nhược Yên chậm rãi cởi từng món trung y trên người mình, trước ánh mắt Triệu Doãn dán chặt vào từng cử chỉ gợi tay nhắc chân này của nàng, thể hiện nét phong tình không nói nên lời, móng nàng lúc này vẫn lúc nhẹ lúc nặng ma sát hạ thân hắn, tư thế treu chọc người từ bên ngoài như vậy, làm Triệu Doãn bị kích thích đến cả người căng cứng. Không kìm được khẽ rên rỉ một tiếng thật trầm.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: “Đây Là Chàng Ép Ta!”

Nhược Yên biết đã đến lúc, liền cười một cái thật nham hiểm, khẽ cúi người xuống hôn lấy trái cổ Triệu Doãn, cảm nhận được hắn nuốt nước miếng một cái, trái cổ động đậy lên xuống, nụ hôn của nàng nhẹ lướt dần lên tai hắn, khẽ nói:” Đây là chàng ép ta! Chàng có giỏi thì ép đi, bắt quá ta ôm đồ trốn mất coi chàng ép thế nào!”

Lời vừa dứt nàng ngoan độc điểm hai đại huyệt trên người hắn, cười đắc ý mà từ trên người hắn lăn vào trong, chui ngay vào chăn, ngay cả đồ cũng không thèm mặc, đưa lưng về phía hắn mà ngủ.

Triệu Doãn bị nàng kích thích đến phát điên, ngay thời khắc sắp chịu không nổi nữa muốn ôm lấy nàng thì lại không thể nhúc nhích được, hắn mới phát hiện nàng chẳng những điểm huyệt làm tê liệt thân thể, mà còn điểm luôn cả huyệt cấm! Thật đúng là nham hiểm! Đốt lửa xong bỏ đi ngủ như vậy chẳng phải muốn hắn khó chịu cả đêm sao?

Gương mặt vì dục hỏa thiêu đốt, nhưng cơ thể không nhúc nhích được phải kìm nén như vậy thật sắp xung huyết đỏ ngầu. Cấn răng nghi, nằng giời lắm, dám giờ trò này với ta, chờ khi huyết đạo được giải ta không tin nàng có sức xuống giường nữa!

Vốn Triệu Doãn còn nghĩ nàng vì giận hấn “uy hiếp” nên đùa với hấn một chút, nhưng thật không ngờ nàng thật chơi ác như vậy, ngủ luôn đến hơn nửa đêm vẫn không để ý rằng hấn đang chịu đựng bên cạnh, tận đến khi hấn mơ màng sắp ngủ, mới cảm giác có một bàn tay chồm qua người hấn, giải khai hai huyết đạo xong còn nhẹ nhàng đắp chăn lại.

Mặc dù hấn thật muốn lật người mà “trả đũa” nàng một trận, nhưng cũng nhẫn nhịn nằm im xem nàng còn làm gì.

Nhược Yên đắp chăn kín cho hấn xong, khẽ mỉm cười ngọt ngào mà chui vào lòng hấn, dụi đầu vào ngực hấn mà ngủ tiếp.

Triệu Doãn vì tiếng cười có phần đắc ý lại ngọt ngào này làm cho lòng mềm nhũn, không có tiền đồ nghĩ, thôi được rồi, coi như vì nàng còn biết quan tâm ta mà bỏ qua cho lần này, không tính toán với nàng nữa.

Nghĩ vậy nên lật người nằm nghiêng qua phía nàng, ôm chặt nàng vào lòng thở dài một hơi rồi nhắm mắt ngủ.

Vì thế Triệu Doãn không thấy được, người nằm trong lòng hấn lúc đó liền nở một nụ cười mười phần xảo trá.

Trong lòng Nhược Yên ranh mãnh nghĩ: Cảm động đi, cảm động đi, chứ ta không làm vậy ngày tháng sau này làm sao sống yên được với chàng? Tính tình hẹp hòi của chàng không chinh chết ta mới là lạ!

Bởi mới nói, không sợ người nham hiểm, chỉ sợ người đã nham hiểm còn giả vờ ngây thơ!

Nếu Triệu Doãn mà biết được tâm cơ của nàng, không biết nên vui vì tính tình phúc hắc này do một tay hấn bồi dưỡng ra, hay hối hận vì tự mình gây nghiệt?

Hơn nửa tháng sau, tại kinh thành Định Hưng Quốc xôn xao chuẩn bị lễ cưới lớn nhất hơn mười năm gần đây, kể từ sau đại lễ phong hậu.

Hoàng thất họ Triệu khác hẳn các vua chúa láng giềng con đàn cháu đống, từ khi khai quốc đến nay luôn mấy đời đơn truyền, nên hôn lễ long trọng dĩ nhiên càng ít.

Bây giờ Thành Vương đón dâu, người vào cửa lại là Huệ An quận chúa, dĩ nhiên khắp cả Định Hưng Quốc này làm gì còn ai có tư cách mà tổ chức long trọng hơn?

Dần chúng khắp nơi điều háo hức bàn tán chuyện này, thì ở phía bên kia lãnh thổ Định Hưng Quốc. Mộc Xa Quốc lại đang bàn tán một chuyện cũng xôn xao không kém.

Thất hoàng tử Ung Dĩ Ninh, là một phé vật không tài không đức, ham mê tửu sắc. Vừa mới hết hạn cấm túc không đến mười ngày, đã tranh chấp với người ta đấu giá đêm đầu tiên hoa khô Tường Tinh của Di Hương Uyển đến gà bay chó sủa, còn đáng nói hơn, khi tranh chấp không lại, liền lệnh một đám trư bằng cầu hữu phóng hỏa đốt luôn từ lâu.

Hoàng Thượng biết được thánh nhan liền đại hòa, truyền hấn vào cung khiển trách.

Tại ngự thư phòng, các thái giám canh cửa tận bên ngoài còn nghe tiếng đồ vỡ loảng xoảng, tiếng quát mắng không chút nào nương tình vang lên. Mọi người đều lắc đầu cảm khái, thật không hiểu sao trong hoàng thất lại có thể nuôi dạy ra được một phé vật đến cực điểm như vậy?

Bên trong, hoàng đế Ung Dĩ Hân hạ giọng hỏi: “Ninh Nhi khi nào xuất hành? Liệu có chắc lấy được giải được không? Thời gian không còn chờ chúng ta nữa.”

Hoàng tử Ung Dĩ Ninh, một thân cẩm bào hoa quý, dung nhan anh tuấn khí khái hơn người, khác hẳn lời đồn phé vật vô tài như bên ngoài bàn tán, cúi đầu nói: “Phụ hoàng yên tâm, hài nhi đã chuẩn bị kế sách vẹn toàn, sách giải sẽ đến tay sớm thôi. Nhưng hài nhi phải khởi hành sớm một chút để chuẩn bị, liền tối nay sẽ lên đường.”

Hoàng đế gật đầu nói: “Con nên cẩn thận, người thái tử và nhị hoàng tử đang canh chừng bên ngoài, con đừng để bọn chúng chia mũi nhọn về phía con, đại sự sẽ bất ổn.”

- “Hài nhi hiểu, phụ hoàng cứ như kế hoạch đã định mà làm, hài nhi tin mình có thể qua mắt được bọn họ.” Ung Dĩ Ninh tự tin đáp.

Hoàng đế hiểu ý, liền cầm lấy bình trà bằng sứ để bàn, đập mạnh xuống chân Ung Dĩ Ninh quát lớn: “Cút cho trẫm! Phé vật nguoi bị cấm túc ba tháng! Thời gian này không có lệnh của trẫm, nguoi không được phép bước khỏi phủ nửa bước! Nếu trẫm còn nghe nguoi trốn ra ngoài uống rượu hoa, trẫm sẽ phê nguoi!”

Ung Dĩ Ninh đứng yên cho nước trà văng khắp người, sau đó quỳ xuống van xin lớn tiếng: “Phụ hoàng bớt giận, nhi thần biết lỗi rồi, nhi thần phạm lỗi người có phạt cũng không sao, chỉ xin người ban Tường Tinh vào phủ nhi thần làm thiếp, nhi thần hứa sẽ không dám bước ra ngoài nửa bước!”

Đám thái giám bên ngoài lắc đầu ngao ngán, thất hoàng tử a, ngài không cần ngu ngốc đến mức đó chứ? Giờ mà còn dám nhắc đến một hoa khô thanh lâu, không sợ hoàng thượng đem người phê đi sao?

Nhưng may mắn là hoàng đế chỉ tức giận quát.” Người đầu, đem tên súi sinh này ra khỏi đây nhanh, cho người canh giữ phủ Thất Hoàng Tử, ai để hần bước chân ra ngoài thì đem đầu đến báo cáo với trẫm!”

Đêm khuya, một nhóm người ngựa ra khỏi kinh đô Hàm Tĩnh, phóng nước đại về hướng Định Hưng Quốc. Qua các cửa thành đều không cần nhiều lời, trình lệnh bài ra lập tức được mở cửa cung kính mời qua.

Dục ngựa từ đêm khuya đến sáng chiều tối ngày hôm sau, vẫn không ngừng nghỉ, chỉ dừng ở dịch trạm đổi thân mã rồi lập tức lên đường. Một hộ vệ sợ chủ nhân mệt mỏi liền tiến lên nói:” Chủ nhân, người nên dừng lại nghỉ ngơi một chút đi, dù chúng ta có cưỡi ngựa ngày đêm phải sáu, bảy ngày nữa mới đến được kinh thành Định Hưng Quốc, nếu người liều mạng chạy chỉ sợ sức khỏe người chịu không nổi đâu.”

Lòng hần bây giờ đang như lửa đốt, chỉ còn ba ngày nữa năng ấy đã thành thân rồi, nếu hần không đến kịp, chỉ sợ không còn cơ hội nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Đại Hôn

Sáng sớm ngày đại hôn, chưa đến giờ mào Nhựt Yên đã bị Bạch ma ma đánh thức, lời nàng chưa tỉnh táo ra khỏi chăn, bắt nàng đem đi ngâm... lá bưởi.

Nhựt Yên thắc mắc, thành thân thôi mà, có phải đi tế lễ đâu mà phải làm phép trừ tà?

Bạch ma ma giải thích theo quy cũ tân nương từ trước khi vào cửa trượng phu, phải rũ bỏ hết mọi tà khí trên người, mới hi vọng may mắn về sau. Thế là nàng bị bắt ngâm gần nửa canh giờ, xong lại phải cùng bà “chiến đấu” thêm một trận về việc trang điểm, Nhựt Yên nói:” Bạch ma ma, ta dù sao cũng đội khăn rồi, có ai thấy mặt đâu chứ, đừng trét đồng phấn đó lên mặt ta mà!”

Bạch ma ma :” Quận chúa, ngày thường ngài không trang điểm thì thôi, hôm nay đại hôn ai lại để mặt mộc xuất giá chứ, như thế không được!”

Nhựt Yên vì đời trước bị khó khăn về hô hấp, nên tránh xa phấn bụi không bao giờ đụng vào, thói quen trải qua ngàn ấy năm, giờ dù không bị bệnh nhưng cũng không muốn chạm vào nữa, ai biết có bao nhiêu chỉ trong đó mà đưa lên mặt?

Lâm ma ma thấy hai người cứ đánh thái cực thế này chỉ sợ nửa đêm cũng không xuất giá được, nên tiếng lên ngăn, cuối cùng mỗi người nhường một bước, Nhựt Yên chịu ngồi yên cho họ bôi tóc, cấm đầy trâm ngọc trên đầu, chỉ không đánh phấn lên mặt, nhưng son vẫn phải thoa. Bạch ma ma nhìn làn da trắng mịn màng như trẻ con của nàng, cũng không kiên trì thoa phấn nữa.

Bôi tóc xong Thủy Tương đem đến ít điểm tâm cho nàng lót dạ, bảo nàng ăn nhiều một chút, vì từ đây đến tối rất có thể nàng không có cơ hội ăn gì.

Cả Lục phủ loay hoay bận rộn đến gần trưa, thì người của Thành Vương phủ đến đón dâu.

Kể từ ngày trở về Lục phủ, Nhựt Yên chưa bước ra khỏi phủ nửa bước, do vậy nàng không biết được rằng cả mấy con đường từ Lục phủ đến Thành Vương phủ, đều được Triệu Doãn cho người treo đầy hoa đăng song hi, lụa đỏ kéo dài từ đầu này đến tận đầu kia nối liền hai phủ. Muốn bao nhiêu phô trương có bấy nhiêu phô trương, muốn bao nhiêu hoành tráng có bấy nhiêu hoành tráng. Làm các tiểu thư khuê các trong kinh thành vừa ghen tỵ vừa hâm mộ. Và tất nhiên ai ai cũng hiểu được một điều là, Thành Vương vô cùng coi trọng vị vương phi tương lai đến từ Lục phủ này, nếu không đã không phí nhiều tâm tư thành ý đến vậy!

Nhựt Yên vừa đeo xong món trang sức cuối cùng, nhìn lại mình trong gương đồng, ngay cả nàng cũng không nhận ra được bản thân mình, mái tóc đen dài được búi cao dịu dàng, trâm ngọc lưu ly không tước rũ đuôi một bên, bộ thoa bách hợp nhỏ nhắn dính nhẹ hai bên, giữa mi tâm được vẽ óa mẫu đơn nhỏ bằng son, bên trên mi tâm một chút là một sợi ruy băng dính mặt đá hồng lưu, tuy đều lấy màu đỏ làm chủ đạo, nhưng độ đậm nhạt khác nhau lại tôn lên làn da trắng mịn màng của nàng.

Nhìn thiếu nữ trong gương mờ to mắt đen láy long lanh ngạc nhiên mà ngắm nghía, môi son đỏ tươi mỉm cười ngọt ngào, làm Bạch ma ma đứng một bên cũng nhìn không được khen lây khen đề.

Nhưng Nhựt Yên lại trêu chọc bà rằng bà đang khen tay nghề của mình thì đúng hơn! Lâm Bạch ma ma và Lâm ma ma đều cười khúc khích.

Đang cười đùa trong phòng thì nghe Thủy Tinh chạy vào báo tân lang đã đến.

Bạch ma ma liền phủ khăn voan long phụng trình tường lên cho nàng, sau đó theo nghi lễ diu nàng hướng cửa từ đường bái lạy phụ, mẫu và tỷ tỷ trước khi xuất giá, lạy xong ba lạy, Thủy Tương đỡ nàng đứng dậy, liền có một Hi ma ma miệng năm miệng mười chúc phúc bước vào, khom người cõng nàng ra cửa lớn Lục phủ.

Tất cả mọi người trong Lục phủ đều xếp hàng hai bên cổng để đưa tiễn, Nhựt Yên nằm im trên lưng Hỉ ma ma chợt suy nghĩ một điều, hình như mình đến thế giới này còn chưa biết được mấy nơi, mà đã bị người ta lừa về phủ mất rồi thì phải? Sau hôm nay mình đã không còn là người tự do được nữa rồi a. Đang cảm khái thì đầu óc lại nhớ đến đêm qua, Triệu Doãn với vẻ mặt như trắng sứ chặt tay mà rời khỏi Lục phủ, Nhựt Yên nói:” Nếu chàng thích thì cứ ở lại đi, cố ép mình rời đi làm gì, ta không nghĩ chàng cũng kiêng kỵ chuyện không nên gặp nhau trước ngày đại hôn đâu.”

Triệu Doãn ôm chặt lấy nàng nói:” Ta dĩ nhiên không tin, nhưng nghĩ lại chỉ cố nhịn một ngày... à, không phải, chỉ mấy canh giờ đêm nay thôi, lại có thể bảo đảm được ở bên nàng đến răng long đầu bạc, là đáng giá. Nếu không lĩnh nghiệm thì cũng không sao, nhưng lỡ như... thì cái giá ta trả không nổi!”

Triệu Doãn không nói hết, nhưng Nhựt Yên hiểu được hần luyện tiếc nàng, được ở bên người mình yêu lại yêu mình, trân trọng mình, thế gian được mấy người? Nghĩ đến chỉ đi qua hết con đường ra đến cổng lớn Lục phủ, nàng đã chính thức trở thành nương tử hần, cùng hần đi hết quãng đời còn lại, thì trong lòng vừa hồi hộp vừa ngọt ngào.

Dù phủ khăn che kín khiến tầm nhìn hạn hẹp, nhưng Nhựt Yên cũng nghe được tiếng pháo nổ lẫn tiếng cười đùa vang khắp nơi.

Khi Hỉ ma ma dừng lại, Nhựt Yên nhìn dưới chân thấy một đôi giày đế đen mặc hi phục màu đỏ đến trước mặt nàng, giọng Triệu Doãn ảm áp nói:” Ta đến đón nàng đây, Nhựt Nhi.”

Nhựt Yên nghe được chỉ khẽ gật đầu, sau đó được Triệu Doãn đỡ từ lưng Hỉ ma ma xuống bước vào kiệu, tâm tình đang hồi hộp của Nhựt Yên bỗng trở nên buồn cười, vì lúc nàng vào ngồi yên trong kiệu tay hần còn xiết chặt lấy nàng một cái mới chịu rời đi.

Triệu Doãn cười ngửa đi phía trước, mặt mày không khỏi có phần hòa khí vui vẻ hơn ngày thường, làm gương mặt anh tuấn càng trở nên chói mắt.

Đoàn rước dâu không chỉ đi từ Lục phủ đến Thành Vương phủ, mà lại đi vòng trên mấy con phố lớn của kinh thành vài vòng nhận lời chúc phúc của bách tính mới dừng.

Kiệu vừa dừng lại, Hỉ ma ma đã nhét vào tay nàng một đầu của hồng trù, đỡ nàng đứng yên, sau đó một đôi giày đế đen mặc hi phục đứng kế bên, Nhựt Yên biết đầu kia của hồng trù là Triệu Doãn đang cầm, chuẩn bị bái đường thì lòng không khỏi căng thẳng một chút, Triệu Doãn như cảm giác được nên nhỏ giọng hỏi vào tai nàng:” Chỉ bái đường nữa là xong, nàng căng thẳng gì vậy?”

Tiếng nói nhỏ như muỗi đáp lại:” Váy quá dài, lại không nhìn thấy gì, ta sợ bị vấp.”

Triệu Doãn:” ...”

Hai người đang rù rì thì nghe tiếng hoàng đế Triệu Huân hồi thúc:” Còn đứng đó làm gì, không mau tiếng hành đi, kéo qua giờ lành là không tốt đâu!”

Hoàng thượng đã lên tiếng, quan chủ hôn lập tức gấp gấp bắt đầu hô:” Nhất bái thiên địa... Nhị bái cao đường... Phu thê giao bái...”

Hai người cuối đầu giao bái xong thì một giọng nói trong trẻo nghịch ngợm vang lên:” Đưa vào động phòng!” Làm mọi người xung quanh cười nghiêng ngả.

Nhựt Yên nhận ra giọng nói này là của tiểu hồ ly Triệu Minh An, kể từ khi nàng bị bắt đi, sau khi trở về cũng không có gặp lại, hôm nay hần ở đây chắc chắn Triệu Huân cũng sẽ đưa sư phó nàng đến, chỉ tiếc cái khăn hi này che mắt nên không thể thấy được người.

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Náo Động Phòng

Quan chủ hôn tuyên bố kết thúc buổi lễ, Nhựt Yên được diu về tân phòng ngồi đợi, Triệu Doãn còn phải trở ra tiếp đãi quan khách nên nhẹ giọng nói vào tai nàng:” Nương tử nghỉ ngơi một lát đi, vì phu ra đuổi mấy lão già kia về sẽ sớm trở lại.”

Nhựt Yên nghe ra sự náo nóng trong giọng nói của hần, vừa ngượng ngùng vừa buồn cười, lại sợ Hỉ ma ma bên cạnh nghe được nên khẽ đẩy hần một cái, ý bảo hần đi nhanh đi đừng đứng đây làm trò cười.

Triệu Doãn biết nàng da mặt mỏng, nên cũng không chọc nàng nữa, vui vẻ bước ra ngoài.

Thủy Tương cùng Thủy Tình chờ vương gia bước ra ngoài mới dám vào, bụng theo một phần Quế Hoa Cao chậm rãi nuốt cho Nhựt Yên ăn tạm, Nhựt Yên đang đói bụng cực kỳ, nên tốc độ nhai nuốt vô cùng nhanh, lại thấy hai nàng chậm chậm liên sột ruột, muốn tự tay cầm ăn liền bị Bạch ma ma bên cạnh ngăn lại:” Quận chúa đừng động đây, khăn hi không được tùy tiện vén lên, càng không thể để rơi, đó là điềm xấu, xin ngài cẩn thận chút.”

Nhựt Yên nhỏ giọng kháng nghị:” Nhưng ta đói bụng mà, chút thức ăn lúc sáng đã sớm không còn, bụng sắp dính vào lưng mất rồi...”

Chưa dứt lời, đã nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, Nhượng Yên nghe tiếng Niên Lão đứng bên ngoài nói chuyện với Lâm ma ma:” Vương gia có sai người chuẩn bị ít thức ăn cho vương phi, vì sợ người chờ lâu đói bụng, Lâm ma ma đem vào giúp lão nô nhé.”

Thủy Tinh nghe thế liền cất đi phần Quế Hoa Cao còn lại, nhanh miệng trêu chọc nói:” Vương gia đã chuẩn bị thức ăn riêng cho vương phi người rồi, vậy phần Quế Hoa Cao này của nô tì chắc chắn sẽ bị hắc hủi thôi.” Nói xong còn vỗ túi thân thờ dài một cái, làm Thủy Tinh đứng bên cạnh cũng phải cười theo.

Nhượng Yên còn chưa kịp phản bác đã nghe tiếng Lâm ma ma thay nàng giáo huấn:” Hai nha đầu các ngươi thật được nuông chiều nên lớn gan đúng không? Ngay cả vương phi cũng dám trêu ghẹo?”

Vốn còn tưởng Lâm ma ma ra mặt thay nàng, ngờ đâu còn hùa theo họ trêu chọc, làm Nhượng Yên uất ức kêu to:” Lâm ma ma... người cũng theo họ ức hiếp ta sao?”

Mọi người ở trong tân phòng nháo đến ồn ào một mảnh, đến khi trời tối Triệu Doãn mới trở lại, tất các nha hoàn bà tử đều biết ý lui ra, trả lại không gian yên tĩnh cho hai người.

Tân phòng vốn nên là phòng của vương phi, nhưng Triệu Doãn không muốn phân chia phòng nàng phòng hấn làm gì, nên đem Thanh Dật Hiền làm tân phòng, cũng là cách tốt nhất đem nàng cột vào một chỗ với hấn.

Nền long phụng sáng rực rỡ, căn phòng được trang hoàng vài đồ khắp nơi, tân nương tử nhu thuận ngồi trên giường chờ đợi, khung cảnh này Triệu Doãn chờ đợi đã rất lâu, nay thật sự xuất hiện trước mắt, lòng hấn xôn xao khó nhịn.

Nhượng Yên sau khi ăn uống no, dùng trà súc miệng rồi được Bạch ma ma chỉnh trang đàng hoàng ngồi đợi. Hi khăn chưa từng được vén lên, vẫn che đi tầm nhìn, nàng chỉ có thể căng tai nghe từng tiếng bước chân của hấn đang tiến dần về phía mình, cũng như tiếng nhịp tim từng chút từng chút đập nhanh hơn trong lồng ngực.

Triệu Doãn chậm rãi tận hưởng giây phút nàng mãi mãi thuộc về hấn, danh xứng với thật này, nên không vội vã gì, chậm chậm bước đến cạnh giường, muốn ghi nhớ thật kỹ thời khắc quan trọng này của hai người, làm Nhượng Yên chờ đến nóng ruột.

Cái gọi trăm năm một thoáng, nửa khắc trùng trùng có lẽ là thế này đi, chỉ từ khoảng cách bước chân hấn từ cửa phòng bước vào, mà nhịp tim nàng đập gần như muốn hết công suất, cảm thấy như trải qua cả một đời người.

Khăn hi được vén lên, Triệu Doãn hít sâu vào một hơi, nhìn dung nhan yêu kiều mềm mại của nàng, cảm thấy như mình vừa có được vưu vật của trời cao ban tặng, đôi mắt to đen láy khẽ chớp, làn mi dài rung động do chưa quen ánh nến, mặt mày hằm xun, làm Triệu Doãn bị hút hồn không rời mắt được.

Nhượng Yên thấy hấn đứng nhìn mình nửa ngày không động đậy gì, khẽ ngược nhìn hấn hỏi:” Chẳng sao vậy?”

Lúc này Triệu Doãn mới biết nhân lúc mình không có chuẩn bị mà bị nàng hấp dẫn rồi, nên đáp một câu không dính vào đâu:” Ta mới phát hiện màu đỏ rất thích hợp với nàng.”

Ngẩn ngơ một lúc, Nhượng Yên mới bật cười khúc khích, sau đó tỉnh nghịch nháy nháy mắt nói:” Ta có nên cảm ơn chàng khen ta hôm nay xinh đẹp không?”

Triệu Doãn buồn cười khẽ hôn như chuồn chuồn lướt nước trên trán nàng một cái nói:” Nàng đúng là tiến bộ rất nhanh a, da mặt dày hơn trước nhiều.”

-“Do chàng dạy tốt!”

Triệu Doãn lắc đầu đứng lên, bước qua bên bàn rót hai ly rượu, trở lại ngồi bên cạnh nàng, ánh mắt ngập tràn vui vẻ nói:” Nhượng Nhi, uống xong ly rượu giao bôi này, chúng ta đã trải qua hết tất cả nghi thức để ở bên nhau bạc đầu giai lão. Nàng... có hạnh phúc khi bên cạnh không?”

Nhượng Yên nghe Triệu Doãn nói lời này, rất giống lễ cưới ở hiện đại khi mục sư hỏi “con có đồng ý làm vợ anh ấy không” vậy. Nàng có cảm giác trong ngày hôm nay, nàng đã trải qua nghi thức hôn lễ cả hai thế giới chứ không phải đơn thuần là cổ đại.

Một tay nàng đón lấy ly rượu, một tay nắm chặt tay hấn nhẹ nhàng nói:” Chỉ cần trước khi ngủ nhìn thấy chàng, ta ngủ cũng ngon hơn, yên bình hơn, mở mắt ra nhìn thấy chàng, ta vui vẻ hơn, thanh thản hơn. Chàng nói, đó có phải là hạnh phúc không?”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Triệu Doãn vì lời này của nàng mà nở ra một nụ cười tỏa sáng, bao nhiêu nhu tình không cần nói thêm lời nào nữa, một ánh mắt này cũng lột tả hết.

Hai người vòng tay nhau cùng uống cạn. Chưa kịp đặt ly xuống Nhượng Yên cảm giác eo mình bị Triệu Doãn ôm cứng, tưởng hấn kích động gấp gáp muốn nhào vào mình, đang muốn lên tiếng phản kháng thì cả người bị hấn ôm nhẩy ra cửa sổ, một tay ôm lấy eo nàng, một tay chạm nhẹ vào mái hiên lấy đà, đu người bay lên mái nhà. Triệu Doãn nằm trên mái ngói lạnh lẽo giữa mùa đông, đặt Nhượng Yên nằm trên người mình, dùng tay áo dài bọc lấy nàng chắn gió, sau đó khẽ ra hiệu bảo nàng im lặng.

Nhượng Yên còn chưa biết ắt giáp gì, đã nghe nhiều tiếng bước chân từ ngoài cửa viện vang lên, lập tức im lặng quan sát xem người đến là ai.

Thấy một thân kim phục hiện ngang dẫn đầu, trên tay cầm một cái đuốt, còn sau lưng là một đám “trung thần” thân tín của hoàng thượng, người xách

chiêng trống, người cầm sọt tre tiến vào.

Nhược Yên đen mặt liếc nhìn Triệu Doãn một cái ý nói:” Xem vị ca ca tốt của huynh sắp làm gì kia”

Triệu Doãn cười như không cười, áp môi vào tai nàng phun ra ba chữ:” Náo động phòng!”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Quân Gả.

Nhược Yên cũng sớm biết tính tình thích náo sự của Triệu Huân, nên khẽ cọ cọ xoay xoay trên người Triệu Doãn mấy cái, tự tìm tư thế ấm áp quan sát náo nhiệt, nói đúng hơn là xem người khác náo động phòng của mình như thế nào.

Triệu Doãn bị nàng cọ đến nổi nổi lên một bụng hỏa, kìm nén khó khăn, nhưng cũng không dám lên tiếng ngăn nàng, vì sợ Triệu Huân thính tai nghe được, chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn.

Đoàn người bên dưới hiên ngang bước đến cửa tân phòng, Niên lão bối rối theo sau nhưng không thể ngăn được hoàng thượng, huống chi thái tử còn ở phía sau gần lão lên tiếng đánh động người bên trong, làm lão không cách nào khác đành đứng xa xa lo lắng.

Hoàng đế cao cao tại thượng, tư thế uy nghi đang cầm cây đuốt sáng rực như sắp nổ pháo hiệu ra trận, lệnh cho La công công và các hộ vệ chất các sọt tre ngoài cửa, nháy mắt bảo Triệu Minh An chuẩn bị sẵn sàng, sau đó châm lửa.

Mặc Tự Ngôn đứng một bên đen mặt nhìn biểu tình trẻ con của hai người, cảm thấy đây không thể nào là hoàng thượng và thái tử của một nước cả. Bây giờ hẳn mới hiểu được tính tình phá phách của thái tử từ đâu ra, thật đúng là hổ phụ vô khuyển tử a!

Hoàng đế vừa châm lửa xong, khói bốc cao lên mù mịt, thái tử ngay lập tức khua chiêng trống vang lên, miêng hô lớn:” Cháy rồi! Cháy rồi! Mau dập lửa đi, nhanh nhanh!”

Các thái giám hộ vệ như được tập tuồng từ trước, cũng đồng loạt la theo, làm Thanh Dật Hiên ồn ào như nhóm chợ.

Nhược Yên nằm trên người Triệu Doãn cười rung người, khi nhìn bọn họ nháo trò chạy loạn như đám khi, nàng tin rằng khắp thiên hạ có thể ngồi coi hoàng đế diễn trò khi thế này, e chỉ có ở mỗi nóc nhà của Thành Vương Phủ này đi. Thử nghĩ nếu để tên hồ ly đó biết nàng và Triệu Doãn nằm trên này quan sát, không biết hẳn có tức đến giờ chân không đây?

Khác với Nhược Yên nằm đó cười quên trời đất, Triệu Doãn vẫn nhớ rõ đêm này là tân hôn của mình, đâu có ngọc mà chịu lạnh chịu rét bên ngoài với bọn ngọc kia chứ?

Cung chiêu xoa lấy gương mặt vì cười quá mức mà đỏ ửng của nàng, sau đó đưa ta ra sau ôm trọn lấy eo Nhược Yên, lợi dụng lúc bên dưới ồn ào và khói lửa mù mịt phân tán chú ý của mọi người, phi người qua bên kia mái nhà, nép người mở cửa sổ Thanh Thủy Hiên, ôm lấy nàng bay vào phòng. Nhanh chóng đóng cửa lại.

Triệu Doãn liền thả nàng xuống ghế, rót một tách trà nóng đặt vào tay nàng, mới ngồi xuống tự rót cho mình thêm một tách. Hai người nhìn nhau hiểu ý, im lặng cùng đồng tai nghe động tĩnh bên kia truyền đến.

Thấy khói lửa bốc lên lớn vậy, bên ngoài nhốn nháo người la hét, nhưng bên trong lại không có chút động tĩnh nào, cảm giác có gì đó không đúng. Triệu Huân liền đặt đuốc xuống, bước đến cửa phòng, đang muốn đưa tay đẩy vào đã bị Mặc Tự Ngôn cản lại nói:” Hoàng thượng! Không nên! Dù sao người cũng là nam nhân, bước vào tân phòng lỡ nhìn thấy gì, đối với danh tiết Yên Nhi e là không tốt.”

Hoàng thượng muốn náo động phòng hẳn không cần, dù sao cũng chỉ đùa vui một chút, nhưng hẳn không thể để ảnh hưởng xấu đến Yên Nhi được.

Triệu Huân sao không biết Mặc Tự Ngôn lo lắng điều gì, vỗ vỗ vai y nói:” Yên tâm đi, họ không có trong đó đâu, khói nhiều vậy còn không ra, lẽ nào muốn chết ngộp trong đó sao?”

Lệnh người dập lửa, Triệu Huân đẩy cửa bước vào, nhìn thấy tân phòng trống rỗng, trên giường chỉ có một cái khăn hi và một cái ly nằm lăn lóc, chăn gối vẫn còn ngay ngắn một bên, liền lắc đầu bất mãn lầm bầm:” Ở bên cạnh một người quá hiểu mình, đúng là không còn gì để bất ngờ nữa cả, thật vô vị!”

Quay người kéo vai Mặc Tự Ngôn bước ra ngoài nói:“ Đệ ấy sớm biết nên có chuẩn bị rồi, giờ ở đây cũng chẳng làm được gì, thôi ra ngoài uống rượu đi, đừng phí mỷ tửu mà trầm đắm tư trong cung ra chứ! Đi thôi!”

Đem binh lực hùng hậu vào lại gặp phải “không phòng kè”, kế hoạch náo động phòng đành ngâm nước, làm cả đám mất hứng kéo nhau ra ngoài uống rượu, chỉ có thể trách Thành Vương liệu sự như thần thôi.

Nghe thấy tiếng chân rời đi, Nhục Yên liền ngẩng lên hỏi Triệu Doãn:”Chàng làm sao biết được kế hoạch bọn họ?”

Triệu Doãn nhìn về mặt đắc ý vui vẻ của nàng, nhin không được đưa tay xoa cái mũi nàng một cái mới phun ra hai tiếng :”Ta đoán!”

Nhưng Nhục Yên vẫn không hài lòng với đáp án này, liền ôm lấy tay hắn hỏi tiếp:”Không thể nào, đầu óc tên hồ ly kia gian trá vậy, làm sao có thể để chàng đoán ra?”

Triệu Doãn thuận thế ôm nàng vào lòng, ngửi mùi thơm trên tóc nàng, hít sâu một lúc mới nói:” Vì chúng ta là huynh đệ!”

Ngồi trong lòng hắn, Nhục Yên mới nhớ một điều, tuy bề ngoài Triệu Doãn lạnh nhạt trông có vẻ không quan tâm điều gì, nhưng tính phúc hắc như từ trong máu, trải qua bao trận lớn bé tranh phong, nàng ăn thiệt trong tay hắn đâu có ít, làm sao có thể nghĩ hắn đơn thuần được chứ.

Đang muốn mở miệng lên án hắn vài câu, nhưng chưa kịp nói gì cả người đã bị hắn nhấc bổng lên, bên tai nghe hắn nhỏ giọng nói:” Không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi.”

Nhục Yên còn tưởng Triệu Doãn ôm nàng trở lại Thanh Dật Hiên, lòng còn lo người của Hoàng thượng chưa đi hẳn, cho đến khi thấy hắn ôm nàng đi thẳng vào phòng trong, mới ngạc nghiêng đến to mắt.

Vẫn là Thanh Thủy Hiên quen thuộc, nhưng khắp nơi treo đầy vải đỏ, cách trang trí không khác gì tân phòng bên kia, chỉ thiếu mỗi cặp nến long phụng nữa là đủ bộ.

Nhục Yên không nhịn được thốt lên:”Chàng đã chuẩn bị từ trước rồi?”

Triệu Doãn mỉm cười có vài phần đắc ý nói:”Ta và hoàng huynh trưởng thành cùng nhau, làm sao không hiểu tính tình huynh ấy được, dù không chắc huynh ấy muốn làm gì, nhưng nghĩ cũng nên chuẩn bị sẵn một cái gì đó trước, tuyệt đối không để bất cứ chuyện gì làm ảnh hưởng hôn lễ của ta và nàng.”

Nàng không nói gì, tâm có phần cảm động vì Triệu Doãn vì nàng mà để tâm mọi thứ, tí mi từng chút một để cho nàng một hôn lễ hoàn mỹ như vậy, làm lòng nàng ấm áp đến không thể nói nên lời. Cẩn thận quan sát “tân phòng thứ hai” này, bỗng nghĩ đến một chuyện làm nàng nhin không được bật cười khúc khích, đưa mắt nhìn hắn một cách ranh mãnh.

-“Nàng cười chuyện gì?” Triệu Doãn khó hiểu hỏi.

-“Ta có cảm giác hôm nay không phải là ta gả cho chàng, mà phải là chàng gả cho ta mới đúng!” Nhìn chân mày Triệu Doãn vì nghi hoặc hơi nhíu lên, Nhục Yên nói thêm:”Chàng xem, nếu là ta gả cho chàng, đúng ra phải về bên phòng chàng, nhưng vì chàng gả cho ta nên ta rước chàng về phòng ta, không phải sao?”

Triệu Doãn vì suy nghĩ lạ lẫm này của nàng có phần hơi bất ngờ ngẩn người một chút, ngay sau đó liền khôi phục tinh thần, bước tới giường ôm nàng sát vào lòng mình, áp môi vào vành tai nhạy cảm của nàng gian tà hỏi:”Phải, là vì phụ gả cho nương tử, vậy nương tử muốn vì phu hầu hạ như thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nghĩa Nữ Của Thành Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.